NORA ROBERTS

Secrete și minciuni

„Sexy și plină de suspans."
Booklist

Blue Moon

Nora Roberts
Secrete şi minciuni

Traducere de Cristina Radu

Colecţia Blue Moon

Editura LITERA , 2017

Titlu original: The Liar

ISBN 978-606-33-1942-6

PARTEA ÎNTÂI

MINCIUNI

Dăunătoare nu este însă minciuna care trece prin minte, ci aceea care se afundă în ea şi se statorniceşte acolo.

Francis Bacon

Capitolul 1

În imensa casă – Shelby se gândea întotdeauna la ea ca fiind imensă –, şedea pe fotoliul încăpător de piele al soţului ei, la biroul lui masiv şi pretenţios. Fotoliul era cafeniu. Nu maro. Richard dăduse dovadă de un grad foarte mare de precizie în privinţa acestui gen de lucruri. Biroul însuşi, atât de neted şi de lucios, era din lemn zebrat din Africa şi făcut în Italia pe comandă pentru el.

Când ea spusese, în glumă, că nu avea cunoştinţă de existenţa zebrelor în Italia, el îi aruncase *acea* privire, care-i spunea că în ciuda vilei, a hainelor luxoase şi a diamantului uriaş de pe inelarul mâinii stângi, avea să fie întotdeauna Shelby Anne Pomeroy, de-abia ieşită din orăşelul de ţărănoi din Tennessee unde se născuse şi crescuse.

Pe vremuri, el ar fi râs, cugeta ea acum, ar fi ştiut că făcuse o glumă şi ar fi făcut haz de parcă ea era lumina vieţii lui. Dar, Doamne, strălucirea din ochii lui pălise, şi încă foarte repede.

Bărbatul pe care-l cunoscuse cu aproape cinci ani în urmă, într-o noapte înstelată de vară, o luase pe sus şi o dusese departe de tot ce cunoscuse ea până atunci, într-un univers pe care abia dacă şi-l imagina.

O tratase ca pe o prinţesă, îi arătase locuri despre care ea doar citise în cărţi sau pe care le văzuse în filme. Şi, odinioară, o şi iubise, nu-i aşa? Era important să-şi amintească asta. O iubise, o dorise, îi dăruise tot ce-şi putea dori o femeie.

O întreţinuse. Ăsta era un cuvânt pe care-l folosea des. O întreţinuse.

Poate că el se supărase când rămăsese cu însărcinată, poate că ea se temea – doar pentru o clipă – de privirea din ochii lui când îi spusese. Dar se însurase cu ea, nu-i așa? O dusese fulger în Las Vegas, ca și cum asta era aventura vieții lor.

Pe atunci erau fericiți. Era important să-și amintească și asta acum. Mai trebuia să-și amintească să păstreze cu sfințenie amintirile plăcute.

O femeie rămasă văduvă la douăzeci și patru de ani avea nevoie de amintiri.

O femeie care aflase că trăise o minciună, care nu numai că rămăsese fără o para chioară, dar era înglodată și în niște datorii imense, de-ți tăiau respirația, avea nevoie de amintirile vremurilor bune.

Avocații, contabilii și funcționarii de la fisc îi explicaseră totul, dar tot atât de bine puteau vorbi și chinezește când îi perorau despre fondurile de finanțare și cele speculative și despre prescripția ipotecilor. Vila imensă, care o intimidase din prima clipă când pusese piciorul în ea, nu era a ei – sau nu într-atât încât să-i pese –, ci a companiei de credite ipotecare. Cât despre mașini, achiziționate în leasing, nu achitate, ale căror rate depășiseră de mult scadența, nici acelea nu erau ale ei.

Mobila? Cumpărată pe credit, și termenul de plată a ratelor, întârziat.

Și impozitele. Nu suporta să se gândească la impozite. O îngrozea gândul la ele.

În cele două luni și opt zile de la moartea lui Richard, avea impresia că nu făcuse decât să se gândească la probleme despre care el îi spusese să nu-și bată capul cu ele, pentru că nu erau treaba ei. Chestiuni – și atunci îi arunca privirea *aceea* – care nu o priveau câtuși de puțin.

Acum, toate erau în cârca ei și toate o priveau pe ea, pentru că avea datorii atât de mari la creditori, la o firmă de credite ipotecare și la guvernul Statelor Unite, că îi îngheța mintea.

Nu-și putea permite să stea cu mâinile în sân. Avea un copil, o fiică. Callie era tot ce conta acum. Avea doar trei ani, se gândea Shelby, și simțea dorința de a-și pune capul jos, pe biroul acela neted și lucios, și să jelească.

– Dar n-o s-o faci. Tu eşti tot ce mi-a mai rămas acum, aşa că o să faci tot ceea ce trebuie făcut.

Deschise una dintre cutii, pe care scria: „Documente personale". Avocaţii şi funcţionarii de la fisc luaseră tot, cercetaseră tot, copiaseră tot, bănuia ea.

Acum, avea să examineze ea totul şi să vadă ce putea fi salvat. Pentru Callie.

Trebuia să găsească suficiente resurse pe undeva pentru a-i asigura viitorul lui Callie, după ce-şi va fi plătit toate datoriile. Avea să se angajeze undeva, bineînţeles, dar nu era de-ajuns.

Nu-i păsa de bani, gândea ea în timp ce începu să caute prin chitanţe pentru costume de haine, şi pantofi, şi restaurante, şi hoteluri. Pentru avioane particulare. După primul an tumultuos, după ce apăruse Callie, aflase ea că nu-i păsa de bani.

După ce apăruse Callie, tot ce-şi dorea era un cămin.

Se opri, se uită în jur prin biroul lui Richard. Culorile stridente ale artei moderne, preferata lui, pereţii de un alb imaculat, despre care el spunea că scot cel mai bine în evidenţă acea artă, şi lemnul închis la culoare, şi pielea.

Acesta nu avea să fie căminul ei; de altfel, nici nu fusese. Nu avea să fie niciodată, se gândea ea, chiar de-ar fi fost să locuiască acolo optzeci de ani, nu cele trei luni scurte de când se mutaseră aici.

El o cumpărase fără să se consulte cu ea, o mobilase fără să o întrebe ce i-ar plăcea. O surpriză, spusese el, dând de perete uşile acestei case monstruoase din Villanova, o clădire ce răsuna de ecouri, aflată într-o suburbie pe care el o considera *cea mai bună* dintre suburbiile Philadelphiei.

Ea pretinsese că-i place, nu-i aşa? Recunoscătoare pentru un cămin, oricât de mult o intimidau culorile tari şi tavanele înalte. Callie avea să aibă un cămin, să meargă la şcoli bune, să se joace într-un cartier sigur.

Avea să-şi facă prieteni. Şi ea avea să-şi facă prieteni – aşa sperase.

Dar nu mai fusese timp.

Tot aşa după cum nu exista o poliţă de asigurare de viaţă de zece milioane de dolari. Minţise şi în legătură cu asta. Minţise în legătură cu fondul pentru colegiu deschis pe numele lui Callie.

De ce?

Alungă întrebarea aceasta. Nu avea să știe niciodată răspunsul, așa că de ce să mai întrebe de ce?

Putea să la costumele lui, și pantofii, și cravatele, și echipamentul de sport, crosele de golf și schiurile. Să le ducă pe toate la consignație. Să obțină pe ele cât de mult posibil.

Să la toate obiectele de care nu fuseseră deposedați de creditori și să le scoată la mezat. Pe blestematul de eBay, dacă trebuia. Sau pe Craigslist. Sau la un amanet, nu conta.

În dulapul ei erau o mulțime de lucruri de vânzare. Și bijuterii, de asemenea.

Se uită la diamant, inelul pe care el i-l pusese pe deget când merseseră în Las Vegas. Avea să păstreze verigheta, dar diamantul avea să-l vândă. Avea destule posesiuni de vânzare.

Pentru Callie.

Răsfoi dosarele, unul după altul. Toate computerele fuseseră confiscate și nu fuseseră returnate. Dar actele în sine existau fizic.

Deschise dosarul lui medical.

El avusese mare grijă de el, se gândi ea, ceea ce-i aminti să anuleze participarea ca membru la club și la centrul de fitness. Asta îi ieșise din minte. El fusese un bărbat sănătos, care-și menținea corpul antrenat și nu lipsea niciodată de la controlul periodic.

Trebuia să arunce toate vitaminele și suplimentele acelea pe care le lua el zilnic, hotărî ea în timp ce întorcea o altă filă.

Nu avea nici un motiv să le păstreze, după cum nu avea nici un motiv să păstreze dosarele acelea. Bărbatul sănătos tun se înecase în Atlantic, exact la câteva mile în largul coastei statului Carolina de Sud, la vârsta de treizeci și trei de ani.

Putea chiar să distrugă toate acestea. Richard era maestru la distrus documente și avea în dotare propriul distrugător de documente chiar acolo, în birou. Creditorii nu trebuiau să vadă rezultatele ultimelor analize de sânge sau confirmarea vaccinului antigripal ce îi fusese administrat în urmă cu doi ani, nici hârtiile de la urgență de când își dislocase degetul la un meci de baschet.

Pentru numele lui Dumnezeu, asta fusese cu trei ani în urmă. Pentru o persoană care distrusese munți de hârtii, fusese foarte strângător cu chitanțele lui medicale.

Oftă, văzând încă una datând din urmă cu patru ani. Dădu s-o arunce, se opri și se încruntă. Nu-l știa pe doctorul acela. Desigur, pe atunci locuiseră în blocul acela uriaș din Houston, și cine să mai țină socoteala doctorilor ținând cont de faptul că se mutau în fiecare an – uneori chiar mai frecvent. Dar doctorul acesta era din New York.

– Nu poate fi în regulă, murmură ea. De ce să se ducă Richard la un doctor în New York pentru o...

Totul se opri în loc. Mintea, inima, stomacul. Degetele îi tremurau când ridică hârtia, aducând-o mai aproape, ca și cum cuvintele se schimbau pe măsură ce distanța se micșora.

Dar cuvintele erau aceleași.

Richard Andrew Foxworth se supusese unei proceduri chirurgicale opționale, executată de dr. Dipok Haryana la Centrul Medical Mount Sinai, pe 12 iulie 2011. O vasectomie.

Făcuse vasectomie fără să-i spună. Callie abia dacă împlinise două luni, și el se ocupase de asta în așa fel încât să nu mai poată avea copii. Pretinsese că își dorea mai mulți când ea începuse să vorbească despre un alt copil. Fusese de acord să meargă la un control, la fel cum făcuse și ea, când, după un an de încercări, nu rămăsese însărcinată.

Parcă îl și auzea.

Trebuie doar să te relaxezi, Shelby, pentru numele lui Dumnezeu. Dacă te îngrijorezi și ești tensionată, n-o să se întâmple niciodată.

– Nu, n-o să se întâmple niciodată, pentru că tu ai aranjat în așa fel încât să fie imposibil. M-ai mințit, până și în legătură cu asta. M-ai mințit, în vreme ce mie mi se rupea inima în fiecare lună.

– Cum de-ai putut? Cum de-ai putut?

Se îndepărtă de birou, își apăsă degetele pe ochi. Iulie, mijlocul lui iulie, și Callie avea doar opt săptămâni. O călătorie de afaceri, pretextase el; așa-i, își amintea foarte bine. La New York – în privința destinației nu mințise.

Ea nu vrusese să ducă copilul în oraș – el știa că ea nu voia. Richard făcuse toate aranjamentele. O altă surpriză pentru ea. O trimisese înapoi în Tennessee cu un avion privat, cu tot cu copil.

Astfel, putea petrece ceva timp împreună cu familia, îi spusese el. Să se laude cu copilul, să o lase pe mama şi pe bunica ei să le răsfeţe pe ea şi pe Callie vreo două săptămâni.

Fusese atât de fericită, atât de *recunoscătoare*, se gândea acum. Şi în tot acest timp, el de fapt o dăduse la o parte, aşa încât să se asigure că nu avea să mai conceapă un alt copil.

Se înapoie la birou, luă fotografia pe care o înrămase pentru el. Una cu ea şi cu Callie, făcută de fratele ei Clay chiar în acea călătorie. Un cadou de mulţumire, pe care se pare că el îl apreciase pentru că îl ţinea pe biroul lui – indiferent de locaţie – de atunci încoace.

– Încă o minciună. Doar o altă minciună. Nu ne-ai iubit niciodată. N-ai fi putut minţi la nesfârşit dacă ne-ai fi iubit.

În furia trădării, aproape că sfărâmă rama de pe birou. Doar chipul copilului ei o opri. O puse din nou jos, la fel cum ar fi pus un porţelan fragil, nepreţuit.

După aceea, se lăsă pe podea – nu putea să mai stea la acel birou, nu acum. Şezu pe jos, înconjurată de culorile ţipătoare de pe pereţii albi, legănându-se, plângând. Nu pentru că bărbatul pe care-l iubise era mort, ci pentru că nu existase niciodată.

*

Nu era timp de dormit. Deşi nu-i plăcea cafeaua, îşi prepară o cană uriaşă la cafetiera italienească a lui Richard – şi îi adăugă o doză dublă de espresso.

Cu o durere de cap ce nu-i dădea pace de la episodul de plâns, resimţind deja efectul cafeinei, parcurse fiecare hârtie din cutie, făcând teancuri.

Chitanţe de hotel şi restaurante, pe care le vedea acum cu alţi ochi, larg deschişi, îi spuseră nu numai că el minţise, dar o şi înşelase.

Costuri pentru *room service* prea mari pentru un bărbat singur. Şi o chitanţă pentru o brăţară de argint de la Tiffany's – pe care nu i-o dăduse niciodată ei – din aceeaşi călătorie, alţi cinci mii de la La Perla – lenjeria pe care prefera ea să o poarte – din altă călătorie, o chitanţă pentru un weekend petrecut într-o pensiune în Vermont, când spusese că se duce să finalizeze o afacere la Chicago, şi totul începu să se lege.

De ce păstrase toate acele dovezi ale minciunilor și infidelității? Pentru că, își dădu ea seama, avusese încredere în el.

Nici măcar asta, se gândi ea, acceptând. Îl bănuise de o aventură, și probabil că el știa asta. Le păstrase pentru că o credea prea supusă pentru a cotrobăi prin lucrurile lui personale.

Și ea așa fusese.

Celelalte vieți pe care le trăise el le pusese la loc sigur. Ea nu știuse unde să găsească cheia, nu l-ar fi întrebat niciodată – și el știa asta.

Câte alte femei? se întrebă ea. Mai conta? Una era deja prea mult, și oricare dintre ele ar fi fost mai sofisticată, mai experimentată și mai versată decât fata din orășelul de munte din Tennessee, pe care o lăsase gravidă când avea nouăsprezece ani, fascinată și necugetată.

De ce se însurase cu ea?

Poate că o iubise, măcar un pic. O dorise. Dar ea nu fusese de-ajuns să-l facă fericit, să-l țină credincios.

Mai conta cu adevărat? Era mort.

Da, se gândi ea. Da, conta.

Își bătuse joc de ea, o lăsase pradă umilinței. Îi lăsase moștenire o povară financiară pe care putea s-o care după ea ani buni și să-i pericliteze viitorul fiicei lor.

Conta al naibii de mult.

Își petrecu încă o oră examinând fiecare colțișor al biroului. Seiful fusese deja golit. Avusese cunoștință de el, deși nu știuse cifrul. Le acordase avocaților permisiunea să-l deschidă.

Aceștia luaseră majoritatea documentelor legale, dar existau acolo cinci mii, bani gheață. Îi scoase și îi puse deoparte. Certificatul de naștere al lui Callie, pașapoartele lor.

Îl deschise pe cel al lui Richard, îi studie fotografia.

Așa de chipeș. Rafinat și elegant, ca o stea de cinema, cu bogatul lui păr castaniu și ochii căprui. Atât și-ar fi dorit ca micuța să-i moștenească gropițele din obraji. Fusese așa de fermecată de blestematele alea de gropițe.

Puse pașapoartele deoparte. Era puțin probabil să îl folosească pe al ei sau pe al lui Callie, dar le puse în bagaj. Pe al lui Richard avea să-l distrugă. Sau – eventual să-i întrebe pe avocați dacă ar trebui să facă așa ceva.

Nu găsi nimic ascuns, dar le luă din nou la mână pe toate înainte de a le rupe sau de a le pune la loc în cutii.

Agitată din cauza cafelei şi a suferinţei, o luă prin casă, traversă imensul hol de înălţimea a două etaje, urcă scările în formă de melc, fără a face vreun zgomot pe lemnul masiv, având în picioare doar nişte ciorapi groşi.

Mai întâi, o controlă pe Callie; intră în camera drăguţă, se aplecă să-i sărute obrazul fiicei sale înainte de a-i trage pătura în jurul fundulețului pe care îl ţinea în sus, poziţia preferată de dormit a fetiţei sale.

Lăsând uşa deschisă, parcurse holul spre dormitorul matrimonial.

Ura camera aceea, îi veni acum în minte. Ura pereţii gri, capul patului tapisat în piele neagră, formele ascuţite ale mobilierului negru.

Acum o ura şi mai mult. Ştiind că făcuse dragoste cu el în patul acela după ce el făcuse dragoste cu alte femei, în alte paturi.

I se întoarse stomacul pe dos, şi, în acea clipă, îşi dădu seama că avea nevoie să meargă şi ea la doctor. Trebuia să se asigure că nu-i transmisese şi ei vreo boală. Nu te gândi acum, îşi spuse. Doar fă o programare mâine şi nu te gândi acum.

Merse la şifonierul lui – aproape la fel de mare ca întregul dormitor pe care-l avusese acasă la ea, în Rendezvous Ridge.

Unele costume erau aproape nepurtate, se gândi ea. Armani, Versace, Cucinelli. Richard avea o slăbiciune pentru designerii italieni de costume. Şi pantofi, se gândea ea, luând din raftul de pantofi o pereche de mocasini negri Ferragamo, întorcându-i să le studieze tălpile.

Abia dacă erau tociţi.

Mergând mai departe, deschise un dulap, scoase nişte huse pentru costume.

Avea să ducă de dimineaţă cât mai multe cu putinţă la consignaţie.

– Trebuia s-o fi făcut deja, murmură ea.

Dar, la început, fuseseră şocul şi durerea, apoi avocaţii, contabilii, agentul guvernamental.

Scotoci prin buzunarele unui costum gri cu dungi discrete, ca să fie sigură că erau goale, apoi îl puse în husă. Cinci într-o husă, calculă ea. Patru huse pentru costume, apoi încă cinci – poate şase – pentru sacouri şi pardesie. Apoi cămăşile, pantalonii *casual*.

Îndeletnicirile care nu-i puneau mintea la contribuţie o ţineau calmă; golirea treptată a spaţiului îi uşura inima, cât de cât.

Ezită când ajunse la jacheta de piele de un arămiu-închis. Era preferata lui, arăta aşa de bine, în stilul aviator şi culoarea intensă. Era unul dintre puţinele cadouri, nu se îndoia de asta, pe care ea i le făcuse şi care îi plăceau cu adevărat.

Mângâie una din mâneci, o piele moale, catifelată, şi aproape că cedă tentaţiei de a o pune deoparte, de a o păstra, măcar un timp.

Apoi se gândi la chitanţa de la doctorul şi căută fără milă prin buzunare.

Goale, desigur, avusese grijă să-şi golească buzunarele în fiecare noapte, să arunce orice fel de mărunţiş în farfuria de sticlă de pe comodă. Telefonul în încărcător, cheile în farfuria de la uşa din faţă sau atârnate în dulapul din biroul lui. Nu lăsa niciodată nimic prin buzunare să le tragă în jos, să strice linia hainei, să fie uitat acolo.

Dar, când scuturâ buzunarele – un obicei căpătat de la mama ei în ziua de spălat rufe –, simţi ceva. Verifică buzunarul din nou, era gol. Îndesă din nou degetele înăuntru, întoarse buzunarul pe dos.

O găurică în căptuşeală, observă ea. Da, jacheta fusese preferata lui.

Duse jacheta înapoi în dormitor, scoase forfecuţa de manichiură din trusa ei. Cu grijă, lărgi gaura, spunându-şi că avea s-o coasă mai târziu, înainte de a o pune în husă pentru vânzare.

Strecurându-şi degetele în deschizătură, scoase o cheie.

Nu o cheie de uşă, se gândi ea, aprinzând lumina. Nu o cheie de maşină. O cutie de valori de la bancă.

Dar ce bancă? Şi ce era înăuntru? De ce să fi avut o cutie de valori la bancă, de vreme ce avea un seif chiar în biroul lui?

Probabil că ar trebui să le spună avocaţilor, se gândi ea. Dar nu avea de gând s-o facă. Nu era exclus să fi ţinut acolo vreun registru în care trecuse toate femeile cu care se culcase în ultimii cinci ani, şi fusese deja destul de umilită.

Avea să găsească banca şi cutia de valori şi avea să vadă cu ochii ei.

Puteau să ia casa, mobila, maşinile – acţiunile, obligaţiunile, banii care nu fuseseră nici pe departe ce-i spusese Richard. Puteau să ia picturile, bijuteriile, jacheta de şinşila pe care i-o dăduse el cu ocazia primului – şi ultimului – lor Crăciun în Pennsylvania.

Dar avea să ţină cu dinţii de mândria ei, atât cât îi mai rămăsese.

Se trezi din visele tulburătoare, înfricoşătoare, simţind că o bate cineva insistent pe mână.

– Mami, mami, mami, trezeşte-te!

– Ce?

Nici măcar nu deschise ochii, doar se întinse şi o trase pe fetiţa ei în pat, lângă ea. O strânse în braţe.

– E dimineaţă, cântă Callie. Lui Fifi îi e foame.

– Mm. Fifi, căţelul de jucărie, pe care Callie îl adora, se trezea întotdeauna flămând.

E-n regulă.

Dar rămase ghemuită în pat încă un minut.

La un moment dat, se întinse, complet îmbrăcată, pe pat, trase pătura neagră de caşmir peste ea şi căzu la loc. Nu avea s-o convingă niciodată pe Callie – sau pe Fifi – să mai stea cuibărite încă o oră, dar ea mai putea trage de timp încă vreo câteva minute.

– Ce frumos îţi miroase părul! murmură Shelby.

– Părul lui Callie. Părul lui mami.

Shelby zâmbi când o atinse.

– E chiar la fel.

Nuanţa aceea de un roşu-auriu intens era moştenită din partea mamei. Din familia MacNee. Ca şi buclele foarte rebele pe care şi le usca cu föhnul şi le întindea în fiecare săptămână, pentru că Richard prefera părul drept, lins.

– Ochii lui Callie. Ochii lui mami.

Callie îi deschise lui Shelby ochii cu degetele – aceiaşi ochi de un albastru intens, bătând parcă în purpuriu în funcţie de lumină.

– Chiar la fel, încuviinţă Shelby, apoi clipi când Callie o atinse pe ochi.

– Roşii.

– Te cred. Ce vrea Fifi la micul dejun? Încă cinci minute, se gândi Shelby. Doar cinci.

– Fifi vrea... bomboane!

Nespusa încântare din vocea fiicei sale o făcu pe Shelby să deschidă ochii ei albaştri congestionaţi.

– Așa e, Fifi? Shelby întoarse înspre ea fața veselă de catifea a pudelului roz. Nici să nu te gândești.

O rostogoli pe Callie, o gâdilă și, în ciuda durerii de cap, se delectă la auzul țipetelor ei de voioșie.

– Mic dejun să fie. O ridică pe Callie. După aia, avem de mers undeva, micuța mea zână, și trebuie să ne vedem cu niște persoane.

– Marta? Vine și Marta?

– Nu, iubito. Se gândi la bona pentru care insistase Richard. Îți aduci aminte că ți-am spus că Marta nu mai poate veni?

– Ca și tati, spuse Callie în timp ce Shelby o duse jos pe scări.

– Nu chiar. Dar o să prepar pentru noi un mic dejun copios. Știi ce-i aproape la fel de bun pentru micul dejun ca și bomboanele?

– Prăjitura.

Shelby râse.

– Ești pe-aproape. Clătite. Clătite-cățelușe.

Chicotind, Callie își puse capul pe umărul lui Shelby.

– O iubesc pe mami.

– O iubesc pe Callie, răspunse Shelby și își promise să facă tot ceea ce trebuia pentru a-i dărui lui Callie o viață bună și sigură.

*

După micul dejun, Shelby o ajută pe fiica ei să se îmbrace, înfofolindu-se la fel amândouă. Îi plăcuse zăpada de Crăciun, dar abia dacă o observase în ianuarie, după accidentul lui Richard.

Acum însă era martie și se săturase până peste cap de ea și de vremea rece ce nu dădea semne de îmblânzire. Dar în garaj era destul de cald să o așeze pe Callie în scaunul ei și să înghesuie toate husele grele cu haine în SUV-ul elegant care probabil că nu avea să mai fie în posesia ei mult timp.

Trebuia să găsească suficienți bani ca să cumpere o mașină la mâna a doua. Una bună, sigură, potrivită pentru transportat copii. Un minivan, se gândi ea, în timp ce dădea cu spatele ca să iasă din garaj.

Conduse cu atenție. Drumurile erau bine curățate pe acolo, dar semnele iernii erau vizibile pe carosabil oricât de exclusivist era cartierul acela, așa că existau gropi.

Nu cunoştea pe nimeni acolo. Iarna fusese atât de aspră, atât de rece, circumstanţele atât de copleşitoare, încât mai mult stătuse în casă decât să iasă. Şi Callie avusese acea răceală urâtă. Răceala, îşi aminti Shelby, care le ţinuse acasă când Richard plecase în călătoria din Carolina de Sud. Călătoria ce ar fi trebuit să fie o escapadă de iarnă a familiei.

Ar fi fost cu el pe vas şi, auzind-o pe fiica ei sporovăind cu Fifi, nu putea suporta să se gândească la asta. În schimb, se concentră la traficul aglomerat şi la găsirea consignaţiei.

O mută pe Callie în cărucior şi, blestemând vântul tăios, trase din maşină primele trei huse de deasupra. Pe când se căznea să deschidă uşa magazinului, să nu-i alunece husele şi să o protejeze pe Callie de vânt, o femeie trase de uşă.

– Ah, lasă-mă să-ţi dau o mână de ajutor.

– Mulţumesc. Sunt puţin cam grele, aşa că ar trebui să...

– I-am luat. Macey! O comoară.

O altă femeie – aceasta cu o sarcină foarte avansată – ieşi din încăperea din spate.

– Bună dimineaţa! Păi, salutare, scumpete, îi spuse ea lui Callie.

– Ai un bebeluş în burtă.

– Aşa e. Punându-şi o mână peste abdomen, Macey îi zâmbi lui Shelby. Bun venit la Ocazii la Mâna a Doua. Ai câteva lucruri la care să ne uităm?

– Da.

O scurtă privire împrejur îi dezvălui lui Shelby etajere şi rafturi de haine şi accesorii. Şi o secţiune foarte restrânsă dedicată hainelor pentru bărbaţi.

Speranţele ei se năruiră.

– N-am avut ocazia să vin mai înainte, aşa că nu eram sigură ce aveţi... Majoritatea lucrurilor pe care le-am adus sunt costume. Costume de bărbaţi, şi cămăşi, şi sacouri.

– Nu primim nici pe departe destule haine de bărbaţi. Femeia care o lăsase să intre atinse husele de îmbrăcăminte pe care le aşezase pe o tejghea lată. Pot să arunc o privire?

– Da, te rog.

– Nu eşti de prin partea locului, comentă Macey.

– Ah, nu, cred că nu.

– Eşti în vizită?

– Noi – eu locuiesc în Villanova acum, doar din decembrie, dar...

– Ah, Dumnezeule! Astea sunt nişte costume superbe. Şi într-o stare impecabilă, din ce-am văzut până acum, Macey.

– Ce mărime, Cheryl?

– Patruzeci şi doi. Normal. Şi cred că sunt vreo douăzeci.

– Douăzeci şi două, spuse Shelby şi îşi încrucişă degetele. Mai am în maşină.

– Mai ai? întrebară amândouă femeile la unison.

– Pantofi – mărimea zece de bărbaţi. Şi pardesie, şi sacouri, şi... Soţul meu...

– Hainele lui tati! anunţă Callie când Cheryl agăţă un alt costum pe un ştender. Să nu atingi hainele lui tati cu degete lipicioase.

– E-n regulă, scumpo. Ah, ştii, începu Shelby, încercând să găsească cuvintele potrivite de a-i explica.

Callie îi sări în ajutor.

– Tati al meu a plecat în rai.

– Îmi pare aşa de rău.

Cu o mână pe burtă, Macey se întinse şi o atinse pe Callie pe mânuţă.

– În rai e frumos, le spuse Callie. Acolo trăiesc îngerii.

– Ai perfectă dreptate. Macey se uită spre Cheryl, încuviinţând din cap. De ce nu mergi să aduci şi restul hainelor? i se adresă lui Shelby. Poţi s-o laşi pe... cum te cheamă, drăguţo?

– Callie Rose Foxworth. Ea e Fifi.

– Salut, Fifi! O să avem noi grijă de Callie şi de Fifi în timp ce aduci tu restul.

– Dacă eşti sigură... Ezită, întrebându-se apoi de ce două femei – din care una însărcinată cam în şapte luni – ar fugi cu Callie în răstimpul în care ea se ducea până la maşină şi înapoi. Lipsesc doar un minut, Callie, să fii cuminte. Mami se duce să aducă ceva din maşină.

*

Fuseseră amabile, se gândi mai târziu în timp ce conducea să încerce la băncile locale. Oamenii erau de obicei amabili dacă le dădeai

ocazia. Luaseră tot, şi ştia că luaseră chiar mai mult decât poate ar fi trebuit, dar Callie le fermecase.

– Eşti talismanul meu norocos, Callie Rose.

Callie zâmbi de după paiul din cutia cu suc, dar nu îşi dezlipi ochii de la ecranul DVD-ului montat pe spatele scaunului, vizionând a mia oară *Shrek*.

Capitolul 2

După şase încercări la bănci, Shelby hotărî că norocul i se sfârşise pe ziua aceea. Iar copilul trebuia să mănânce şi să tragă un pui de somn.

Îi dădu să mănânce lui Callie, o spălă şi o înveli – iar momentul învelitului dura de fiecare dată mai mult decât spera ea –, apoi îşi adună curajul să înfrunte robotul şi mesageria vocală de pe telefonul mobil.

Făcuse nişte eşalonări de plată cu firmele emitente ale cardurilor de credit şi considera că fuseseră pe atât de decente pe cât se putea aştepta. La fel procedase şi cu fiscul. Creditorul ipotecar fusese de acord cu procedura dării în plată a imobilului, şi unul dintre mesaje era de la agentul imobiliar care dorea să stabilească primele vizionări în vederea vânzării.

Ar fi putut trage şi ea un pui de somn, dar putea face multe într-o oră, cât Callie dormea, dacă îi îngăduia bunul Dumnezeu.

Se consideră îndreptăţită să folosească biroul lui Richard. Închisese cele mai multe dintre camerele imensei case şi oprise căldura oriunde putuse. Îşi dori să facă focul; aruncă o privire la şemineul pe gaz, negru cu argintiu, încastrat sub poliţa de marmură neagră. Singurul lucru care-i plăcea în casa aceea copleşitoare era că putea să aibă parte de un foc, de căldura şi de voioşia acestuia, doar prin atingerea unui întrerupător.

Dar atingerea aceasta costa bani, şi nu avea de gând să-i irosească doar ca să se desfete la flăcările produse de gaz, când puloverul şi ciorapii groşi îi ţineau destul de cald.

Scoase lista pe care o întocmise – cu ce avea de făcut –, sună agentul imobiliar şi îşi exprimă acordul pentru vizionări în zilele de sâmbătă şi duminică.

Avea s-o ducă pe Callie undeva, să iasă împreună şi să lase treaba aceasta în sarcina agentului. Între timp, găsi numele firmei pe care i-o dăduseră avocaţii, care ar putea să cumpere mobila, aşa încât să evite confiscarea acesteia de către creditori.

Dacă n-o putea vinde dintr-odată, sau cel puţin o mare parte din ea, avea să încerce să o vândă piesă cu piesă, separat, pe internet – dacă mai avea vreodată acces la un computer.

Dacă nu obţinea suficient, trebuia să facă faţă umilinţei de a fi supusă executării silite.

Nu credea ca vecinii să fie mari amatori de talcioc în faţa casei, şi, oricum, era un frig teribil.

Apoi le sună pe mama, pe bunica, pe cumnata ei şi le rugă să le transmită mătuşilor şi verilor care telefonaseră şi ei, că ea şi Callie sunt bine. Doar că era foarte ocupată să pună totul în ordine.

Nu le putea spune, nu totul; nu încă. Ştiau câte ceva, desigur, şi asta era tot ce putea să le împărtăşească în acel moment. Discuţiile pe acest subiect o făceau să se enerveze şi să plângă şi avea mult prea multe de făcut.

Ca să se ţină ocupată, merse sus în dormitor şi îşi trie bijuteriile. Inelul de logodnă, cerceii cu diamante, pe care Richard i-i oferise cadou când împlinise douăzeci şi unu de ani. Pandantivul de smarald, pe care i-l dăduse când se născuse Callie. Alte piese, alte cadouri. Ceasurile lui – şase la număr – şi un întreg arsenal de butoni pentru manşetă.

Întocmi o listă amănunţită, aşa cum procedase cu hainele pe care le dusese la consignaţie. Împachetă bijuteriile împreună cu certificatele de conformitate şi cu documentele de asigurare, apoi îşi folosi telefonul ca să caute un magazin de bijuterii, cât mai aproape, care să cumpere şi să vândă.

Având cutiile pe care le cumpărase atunci când ieşiseră, începu să împacheteze obiectele pe care le considera ale ei sau care erau importante pentru ea. Fotografii, cadouri primite de ea din partea

familiei. Agentul imobiliar o sfătuise să „depersonalizeze" casa, aşa încât Shelby făcu întocmai.

Când Callie se trezi din somn, Shelby o ţinu ocupată cu sarcini mărunte. Când împacheta, făcea şi curăţenie. Nu mai avea personal de întreţinere care să deretice şi să lustruiască suprafeţele interminabile de gresie, de parchet, de crom, de sticlă.

Pregăti cina, mâncă ce putu. Se ocupă de baie, de spus poveşti, de culcatul fetiţei, apoi continuă să împacheteze şi cără cutiile în garaj. Extenuată, se răsfăţă cu o baie fierbinte în cada spaţioasă, cu jeturile ei liniştitoare, apoi se târî în pat cu tableta, intenţionând să scrie programul de a doua zi.

Şi adormi cu luminile aprinse.

*

În dimineaţa următoare, ieşi din nou cu Callie, cu Fifi, cu *Sherk* şi cu servieta diplomat din piele a lui Richard, în care erau bijuteriile ei şi certificatele acestora, ceasurile şi butonii pentru manşetă. Mai încercă la trei bănci, extinzându-şi aria de cercetare, apoi, amintindu-şi că nu-şi putea permite să fie mândră, parcă în faţa magazinului de bijuterii.

Trebui să îndure smiorcăielile tipice unui copil de trei ani căruia i se întrerupe filmul şi o mitui pe Callie pentru a-i curma protestele, promiţându-i un nou DVD.

Spunându-şi că era doar o afacere, bani, nimic mai mult, o împinse pe Callie în magazin.

Totul strălucea şi părea tot atât de tăcut ca o biserică goală. Voi să facă stânga-mprejur şi să iasă, doar să plece de acolo, dar se sili să înainteze spre femeia care purta un costum sobru, negru şi cercei de aur eleganţi.

– Scuzaţi-mă, aş dori să vorbesc cu cineva despre vânzarea unor bijuterii.

– Puteţi vorbi cu oricine de aici. Cu asta ne ocupăm, cu vânzarea de bijuterii.

– Nu, doamnă, vreau să spun, eu vând. Aş vrea să vând câteva piese. Am înţeles că şi cumpăraţi bijuterii.

– Desigur.

Ochii femeii erau la fel de severi, în ton cu atitudinea sa, şi o studiau pe Shelby din cap până-n picioare.

Poate că nu arăta tocmai bine, se gândi Shelby. Poate că nu reuşise să-şi ascundă cearcănele de sub ochi, dar dacă exista un lucru învăţat de la bunica ei, acela era că atunci când îţi intră un client în magazin, îl tratezi cu respect.

Shelby îşi îndreptă spatele şi se uită ţintă la vânzătoare.

– Este aici cineva cu care să vorbesc, sau preferaţi să fac afacerea în altă parte?

– Aveţi chitanţele originale pentru piesele pe care sunteţi interesată să le vindeţi?

– Nu, nu pentru toate, deoarece câteva sunt primite cadou. Dar am certificatele de conformitate şi documentele de asigurare. Arăt cumva ca o hoaţă care dă târcoale, cu copilul după ea, magazinelor elegante de bijuterii, încercând să vândă marfă furată?

Simţi cum i se ridică sângele la cap, pe punctul de a exploda din pricina mâniei. Pesemne că vânzătoarea simţi asta, pentru că bătu în retragere.

– Un moment, vă rog.

– Mami, vreau acasă.

– Ah, scumpo, şi eu vreau. O să plecăm. O să mergem acasă în curând.

– Vă pot ajuta?

Bărbatul care apăru arăta ca un bunicuţ respectabil, de genul unui personaj dintr-un film hollywoodian despre oameni bogaţi din tată-n fiu.

– Da, domnule, sper. Anunţul spune că dumneavoastră cumpăraţi bijuterii, iar eu am câteva bijuterii pe care trebuie să le vând.

– Desigur. Haideţi încoace. Vă rog să luaţi loc, iar eu o să arunc o privire.

– Mulţumesc.

Se strădui să îşi menţină postura dreaptă în timp ce traversa magazinul spre un birou bogat ornamentat. Bărbatul îi trase un scaun, şi gestul îi provocă dorinţa de a izbucni într-un hohot de plâns prostesc.

– Am câteva piese pe care mi le-a dat... soţul meu. Am certificatele de conformitate şi tot ce trebuie, documentele. Scotoci prin

servieta diplomat, scoase săculeţe şi cutii de bijuterii, inclusiv dosarul ce conţinea certificatele respective. Eu... el... noi... Cedă nervos, închise ochii, suspină de câteva ori. Îmi pare rău, n-am mai făcut asta niciodată.

– E absolut în ordine, doamnă...?

– Foxworth. Shelby Foxworth este numele meu.

– Wilson Brown. Luă mâna întinsă şi o scutură încet. Haideţi să-mi arătaţi ce aveţi, doamnă Foxworth.

Shelby se hotărî să înceapă cu cel mai mare şi deschise săculeţul ce conţinea inelul de logodnă.

El îl aşeză pe o bucată de catifea şi, în timp ce lua o lupă de bijutier, ea deschise dosarul.

– Aici scrie că are trei carate şi jumătate, tăiat în formă de smarald, grad D de culoare – se presupune că e bun, dacă e să mă iau după ceea ce scrie aici. Şi cu şase pietre montate în platină. E corect?

Bărbatul ridică privirea de pe lupă.

– Doamnă Foxworth, mă tem că ăsta e un diamant sintetic.

– Poftim?

– E un diamant de laborator, ca şi pietrele de pe margine.

Ea îşi ascunse mâinile sub birou, ca el să nu le vadă tremurul.

– Asta înseamnă că sunt false.

– Înseamnă, pur şi simplu, că sunt făcute într-un laborator. E un exemplu foarte reuşit de diamant sintetic.

Callie începu să se smiorcăie. Deşi îi zvâcnea capul, Shelby o auzi, scotoci cu un gest automat prin geantă şi scoase telefonul de jucărie.

– Poţi s-o suni pe buni, scumpo, povesteşte-i ce-ai mai făcut. Asta înseamnă, continuă ea, că nu e un diamant de grad D şi că inelul ăsta nu valorează cât scrie aici pe hârtie? Nu valorează o sută cincizeci şi cinci de mii de dolari?

– Nu, draga mea, nu valorează atât. Vocea lui era blândă ca o mângâiere, ceea ce înrăutăţi lucrurile. Vă pot recomanda alţi evaluatori, aşa încât să cereţi şi alte păreri.

– Dumneavoastră nu mă minţiţi. Ştiu că nu mă minţiţi. Dar Richard o minţise, fără încetare. Nu avea să cedeze, îşi spuse. Nu în acel moment, nu acolo. Vreţi să vă uitaţi la celelalte, domnule Brown, să-mi spuneţi dacă şi astea sunt false?

– Desigur.

Cerceii cu diamant erau veritabili, atât. Îi plăceau pentru că erau drăguți și simpli. Doar niște butoni care nu o făceau să se simtă stânjenită când îi purta.

Dar prețuise pandantivul cu smarald pentru că i-l oferise în ziua în care o adusese pe Callie de la spital. Și era tot atât de fals cum fusese și Richard.

– Pot să vă ofer cinci mii pentru cerceii cu diamant, dacă mai doriți să-i vindeți.

– Da, vă mulțumesc. Ar fi în regulă. Puteți să-mi spuneți unde aș putea duce restul? Ar fi cel mai bine să merg la o casă de amanet? Cunoașteți vreuna de încredere? Nu vreau s-o duc pe Callie într-un loc... știți dumneavoastră. Dubios. Și, dacă nu vă supărați, ați putea să-mi spuneți, orientativ, cam cât valorează cu adevărat toate astea.

El se lăsă pe spate și o studie din priviri.

– Acest inel de logodnă e bine lucrat și, așa cum am spus, un bun exemplar de diamant sintetic. Aș putea să vă ofer opt sute pe el.

Shelby îl studie la rândul ei, scoțându-și verigheta asortată.

– Pentru amândouă cât?

Se ținuse tare și plecă din magazin cu 15 600 de dolari – butonii de manșetă ai lui Richard nu fuseseră falși și îi oferiseră ceea ce numea ea un bonus. Cincisprezece mii șase sute era mai mult decât avusese. Nu îndeajuns să achite datoriile, dar mai mult decât avusese.

Și bijutierul îi recomandase un alt magazin unde să evalueze ceasurile lui Richard.

Își forță norocul cu Callie, încercând la încă două bănci, apoi renunță, lăsând-o pe altă dată.

Callie își alese un DVD cu *Micul meu ponei*, și Shelby își cumpără un laptop și câteva unități de stocare USB. O investiție, se justifică ea. Instrumente de care avea nevoie pentru a pune totul în ordine.

Afaceri, își aminti ea. Nu avea să se gândească la bijuteriile false ca la o altă trădare, ci le lua ca pe un prilej de a reevalua întreaga situație.

Cât timp dormi Callie, întocmi un tabel, introduse în el bijuteriile și sumele de bani obținute pe ele. Anulă polița de asigurare – asta avea s-o ajute la cheltuieli.

Utilitățile pentru vilă, chiar și cu camere închise, erau un dezastru, dar banii de pe bijuterii aveau s-o ajute în acest caz.

Își aminti de pivnița cu vinuri de care Richard era atât de mândru, luă laptopul jos și începu să înregistreze sticlele.

Cineva avea să le cumpere.

Și, de ce nu, avea să se răsfețe și ea cu o sticlă, să bea un pahar la cină. Alese o sticlă de pinot gris – învățase câte ceva despre vinuri în ultimii patru ani și jumătate și, cel puțin, știa ce-i place. Se gândi că merge de minune cu pui cu găluște – mâncarea favorită a lui Callie.

Când se lăsă seara, se simțea mai stăpână pe situație. Mai cu seamă când găsi cinci mii de dolari îndesați într-una din șosetele de cașmir în sertarul lui Richard.

Avea acum douăzeci de mii în fondul destinat punerii treburilor în ordine și unui nou început.

Întinsă pe pat, studie cheia.

– Unde te potrivești oare și ce-o să găsesc? Nu mă dau bătută.

Ar putea angaja un detectiv particular, de ce nu. Cu siguranță că ar cheltui o mare parte din acel fond, dar ar fi o acțiune firească.

Avea să își mai acorde câteva zile, să mai încerce la câteva bănci din apropierea orașului.

A doua zi, adăugă încă treizeci și cinci de mii din vânzarea colecției de ceasuri a lui Richard și încă două mii trei sute de pe crosele de golf, schiuri și racheta de tenis. Asta o binedispuse într-atât, încât o duse pe Callie la o pizza în drumurile dintre două bănci.

Poate că acum și-ar putea permite acel detectiv – poate că asta avea să facă. Dar trebuia să cumpere un minivan, iar rezultatele căutărilor îi spuseră că avea să cheltuie pe asta o mare parte din cei cincizeci și opt de mii. Plus că era indicat să folosească o parte din acești bani pentru a majora cuantumul ratelor de pe cărțile de credit.

Avea să se ocupe de vânzarea vinurilor, negreșit, și astfel avea să angajeze detectivul. Deocamdată, avea să mai verifice la încă o bancă în drum spre casă.

Renunță să mai împingă căruciorul și o luă pe Callie în brațe.

Fetița adoptă acea privire încăpățânată și îmbufnată deopotrivă.

– Nu vreau, mami.

– Nici eu, dar asta-i ultima. După aia, mergem acasă şi ne jucăm de-a petrecerea costumată. Tu şi eu, scumpo.

– Vreau să fiu prinţesă.

– După cum vă e vrerea, Înălţimea-Voastră.

Intră în bancă împreună cu fiica ei care chicotea.

De-acum, Shelby cunoştea rutina; se postă la coada cea mai scurtă şi-şi aşteptă rândul.

Nu putea s-o târască pe Callie în felul acesta, în fiecare zi, când în maşină, când afară. Fir-ar să fie, şi ea se simţea al naibii de încăpăţânată şi posacă, şi n-avea trei ani şi jumătate.

Avea să facă asta pentru ultima dată, la urma urmei. Nici o concesie în privinţa asta, şi avea să se pună foarte serios pe căutat detectivi particulari.

Mobila avea să se vândă, şi vinurile la fel. Venise vremea să fie optimistă, în loc să-şi facă griji în permanenţă.

O schimbă pe Callie de pe un şold pe altul şi se apropie de funcţionara care o privea pe deasupra unor ochelari cu ramă roşie.

– Vă pot ajuta?

– Da, doamnă. Trebuie să vorbesc cu un director. Numele meu este Foxworth şi am aici o împuternicire avocaţială. Soţul meu a decedat în decembrie anul trecut.

– Regret foarte mult.

– Mulţumesc. Cred că avea o cutie de valori în această bancă. Am aici cheia şi împuternicirea.

Experienţa o făcuse să renunţe la a mai expune problema pe ocolite, spunându-le funcţionarilor plictisiţi că găsise cheia, căci nu ştia la ce se putea ajunge.

– Doamna Babbington e în biroul dumneaei şi va putea să vă ajute. Drept înainte, spre stânga.

– Mulţumesc. Merse într-acolo, găsi biroul şi ciocăni la uşa deschisă, din sticlă. Scuze, doamnă. Mi s-a spus să vorbesc cu dumneavoastră în legătură cu procedura de a intra în posesia cutiei de valori a soţului meu.

Intră direct – tot din experienţă învăţase şi asta – şi şezu cu Callie în poală.

– Am aici împuternicirea şi cheia. Sunt doamna Richard Foxworth.

– Lăsaţi-mă să verific. Ce păr roşcat superb ai! îi spuse ea lui Callie.

– E al lui mami.

Callie se întinse şi apucă o şuviţă din părul lui Shelby.

– Da, exact ca al mamei tale. Nu sunteţi trecută pe cutia de valori a domnului Foxworth.

– P... poftim?

– Mă tem că nu avem la dosar un specimen de semnătură al dumneavoastră.

– Are o cutie aici?

– Da. Chiar şi cu împuternicirea, ar fi mai bine ca domnul Foxworth să vină personal. Ar putea să vă treacă numele aici.

– El... nu poate. A fost...

– Tati a trebuit să meargă în rai.

– Ah. Pe faţa lui Babbington se citi compasiunea. Îmi pare atât de rău.

– În rai cântă îngerii. Mami, Fifi vrea să meargă acasă acum.

– Imediat, scumpo. El... Richard... A fost un accident. Era pe un vas, şi a fost furtună. În decembrie. Pe douăzeci şi opt decembrie. Am documentele aici. Nu se emite un certificat de deces când nu poate fi găsit...

– Înţeleg. Trebuie să văd documentele, doamnă Foxworth. Şi un act de identitate.

– Am adus şi certificatul de căsătorie. Ca să aveţi tot. Şi raportul poliţiei legat de momentul când s-a întâmplat. Şi aceste scrisori de la avocaţi.

Shelby îi înmânã totul şi îşi ţinu răsuflarea.

– Aţi putea obţine o hotărâre judecătorească pentru acces.

– Asta ar trebui să fac? Aş putea să le cer avocaţilor lui Richard... adică avocaţii mei acum, cred, ca să facă asta.

– Numai o clipă.

Babbington citi documentele în vreme ce Callie se foia neliniştită în poală la Shelby.

– Vreau petrecerea mea, mami. Ai spus. Vreau petrecerea.

– Asta o să facem, de îndată ce terminăm aici. O să dăm o petrecere cu prinţese. Ar trebui să te gândeşti ce păpuşi o să inviţi.

Callie începu să le înşire numele, şi Shelby îşi dădu seama că emoţiile aşteptării îi provocară nevoia de a merge la toaletă.

– Împuternicirile sunt în ordine, ca şi restul documentelor. Vă conduc la cutia de valori.

– Acum?

– Dacă doriţi să veniţi altă dată...

– Nu, nu. Vă mulţumesc foarte mult. Atât de mult, încât simţi că i se taie respiraţia şi ameţi. N-am mai făcut asta până acum. Nu ştiu ce ar trebui să fac.

– O să vă explic eu totul. O să am nevoie de semnătura dumneavoastră. Doar lăsaţi-mă să scot asta la imprimantă. Se pare că o să ai foarte mulţi oaspeţi la petrecere, i se adresă funcţionara lui Callie în timp ce lucra. Am o nepoată cam de vârsta ta. Adoră petrecerile.

– Poate să vină şi ea.

– Sigur i-ar plăcea, dar locuieşte în Richmond, Virginia, adică destul de departe. Vă rog să semnaţi asta, doamnă Foxworth.

Abia dacă era în stare să citească, aşa îi vâjâia capul de gânduri.

Babbington folosi un card de acces şi o parolă şi intră într-un fel de seif unde pereţii erau plini cu sertare numerotate. Numărul 512.

– O să ies ca să aveţi intimitate. Dacă aveţi nevoie de ajutor, daţi-mi de ştire.

– Vă mulţumesc foarte mult. Am permisiunea să iau ce e înăuntru?

– Sunteţi autorizată. Nu vă grăbiţi, adăugă ea şi trase o draperie ca să izoleze încăperea.

– Ei bine, trebuie să spun... r-a-h-a-t.

Puse pe o masă geanta încăpătoare pe care o folosea pentru lucrurile lui Callie şi ale ei şi servieta diplomat a lui Richard, apoi, agăţându-se de fiica ei, se îndreptă spre cutie.

– Prea strâns, mami!

– Iartă-mă, iartă-mă. Dumnezeule, ce nervoasă sunt! Probabil că e doar vreun maldăr de hârtii pe care nu le voia în casă. Probabil că nu e nimic. S-ar putea chiar să fie goală.

Deci, *deschide-o*, pentru numele lui Dumnezeu, îşi porunci ea.

Cu o mână tremurândă, băgă cheia în încuietoare şi o răsuci. Chiar tresări puţin când se deschise cu un clic.

– Ia să vedem. Nu contează dacă e goală. Important e că am găsit-o. De una singură. Am reuşit de una singură. Trebuie să te las jos pentru o clipă, scumpo. Stai exact aici, lângă mine.

O puse pe Callie pe podea, trase cutia şi o aşează pe masă.

Apoi, pur şi simplu se holbă.

– Ah, Doamne, rahat, rahat!

– Rahat, mami!

– Să nu spui asta. N-ar fi trebuit să spun aşa ceva.

Trebui să se ţină cu o mână de masă.

Cutia nu era goală. Primul lucru care-i sări în ochi fu un teanc de suluri de bancnote. De o sută de dolari.

– Fiecare de câte zece mii şi, Doamne, Callie, sunt atât de multe!

Acum, mâinile ei nu doar că erau nesigure, dar tremurau de-a binelea pe când număra teancurile.

– Sunt douăzeci şi cinci. Aici sunt două sute şi cincizeci de mii de dolari, bani gheaţă.

Simţindu-se ca un hoţ, aruncă o privire neliniştită spre draperie, apoi îndesă banii în servieta diplomat.

– Trebuie să-i întreb pe avocaţi ce să fac.

Despre bani, se gândi ea, dar cu restul?

Ce să facă cu cele trei permise de conducere cu fotografia lui Richard? Şi cu numele altcuiva. Şi cu paşapoartele.

Şi pistolul semiautomat de calibru 32.

Schiţă gestul de a lua arma, apoi îşi retrase mâna. Voia să o lase acolo, nu putea să explice motivul pentru care nu voia s-o atingă. Dar se sili să o ridice şi scoase încărcătorul.

Crescuse în munţii din Tennessee cu fraţi – unul dintre ei era acum poliţist. Ştia să umble cu o armă. Dar nu avea să ţină o armă încărcată în preajma lui Callie.

O puse în servieta diplomat, împreună cu cele două încărcătoare suplimentare. Luă paşapoartele şi permisele de conducere. Descoperi nişte carduri de asigurări sociale sub aceleaşi trei nume, carduri American Express, Visa. Toate sub aceleaşi nume.

Era oare ceva din toate astea adevărat?

Fusese vreodată ceva din toate astea adevărat?

– Mami, hai să mergem, hai să mergem.

Callie se agăţă de pantalonii ei.

– Într-o clipă.

– Acum! Mami, acum!

– Într-o clipă.

Poate că tonul ferm, ridicat o făcea pe Callie să-i tremure bărbiţa, dar câteodată trebuia să i se amintească unui copil că nu el era şeful.

Iar o mamă trebuia să-şi amintească faptul că un copil de trei ani are dreptul să obosească dacă e târât pretutindeni în fiecare blestemată de zi.

Se aplecă şi o sărută pe Callie pe creştetul capului.

– Aproape am terminat, trebuie doar să pun asta la loc.

Callie exista cu adevărat, se gândi Shelby. Asta conta. Restul? Avea să priceapă, sau nu. Dar Callie exista cu adevărat, şi, cu peste două sute de mii de dolari, avea să cumpere un minivan ca lumea, să plătească o parte din datorii, eventual să îi rămână suficient pentru un avans pentru o căsuţă odată ce avea o slujbă stabilă.

Poate că Richard nu intenţionase, şi ea habar nu avea ce însemnau toate acestea, dar el se îngrijise până la urmă de viitorul fiicei lui. Şi îi oferise un răgaz de gândire, aşa încât ea să poată reflecta mai târziu la toate celelalte aspecte.

O ridică pe Callie, îşi puse geanta pe umăr şi apucă servieta diplomat cât de strâns cu putinţă.

– În regulă, scumpo. Hai să dăm o petrecere.

Capitolul 3

Deschise toate camerele, repuse în funcţiune căldura, dădu chiar drumul la şeminee, la toate şapte.

Cumpără flori proaspete, făcu prăjituri.

Sugestiile în privinţa florilor şi a prăjiturilor îi veniseră graţie timpului petrecut pe laptop pentru a căuta modalitatea optimă de a vinde rapid o casă. Şi, după cum hotărâse agenta imobiliară, depersonaliză proprietatea.

Să păstreze totul neutru.

Cât despre ea, locul acela era neutru de când sosiseră. Nu simţea că era o casă primitoare, dar pe de altă parte, nu avusese asemenea senzaţie niciodată. Poate cu un mobilier cu linii mai puţin agresive, în culori mai calde, s-ar fi putut simţi ca acasă.

Dar era felul ei de a simţi, şi asta nu contase.

Cu cât se debarasa mai repede de acel loc blestemat, cu atât mai repede i se ridica de pe umeri povara datoriilor în această privinţă.

Agenta imobiliară sosi încărcată cu flori şi prăjituri, aşa încât Shelby se gândi că ar fi putut scuti timp şi bani în acest sens. Femeia adusese cu ea ceea ce s-ar putea numi o echipă de regizare ai cărei membri începură să mişune peste tot, schimbând amplasamentul mobilierului, etalând mai multe flori, aprinzând lumânări. Shelby cumpărase douăsprezece lumânări aromate, dar decise să nu spună nimic, să le returneze sau să le păstreze, după cum i se părea a fi cea mai bună opţiune odată încheiat totul.

– Locul e imaculat. Agenta radia de bucurie către Shelby, bătând-o uşor pe umăr ca pentru a o felicita. Echipa de curăţenie a făcut o treabă excelentă.

Shelby se gândi cât frecase şi lustruise în miez de noapte şi nu făcu decât să zâmbească.

– Am vrut să arate bine.

– Credeţi-mă, arată. Vânzările astea pentru darea în plată pot fi înşelătoare şi vor alunga câţiva potenţiali cumpărători, dar sunt încrezătoare că vom primi oferte, şi încă bune, repede.

– Sper să aveţi dreptate. Voiam să spun că o să vină cineva luni dimineaţă să vadă mobilierul, dar dacă vreunul dintre cei care vor veni la vizionare e interesat să cumpere, orice piesă, o să stabilesc un preţ de vânzare.

– Excelent! Sunt aşa de multe piese superbe. O să mă asigur că oamenii vor fi informaţi.

Shelby aruncă o ultimă privire critică în jurul ei, se gândi la armă, la documente, la banii pe care-i pusese sub cheie în seiful din biroul lui Richard.

Apoi ridică geanta voluminoasă pe care o purta de obicei.

– Eu şi Callie o să ne retragem. Am de rezolvat nişte treburi.

Şi să cumpere un minivan.

*

Poate că tatăl ei n-ar fi fost de acord cu decizia ei de a nu cumpăra un produs american, dar Toyota veche de cinci ani, pe care o găsise prin firma CarMax, era bine cotată la capitolul siguranţă şi fiabilitate. Şi preţul era bun.

Preţul deveni şi mai bun când începu să se tocmească – oferind bani gheaţă. Bani gheaţă adevăraţi.

Mâinile începură să-i tremure când îi numără – jumătate atunci, restul când avea să ridice maşina, în după-amiaza următoare –, dar se strădui din răsputeri să se stăpânească.

Nu era exclus să fie nevoită să tragă pe dreapta la trei străzi distanţă, să-şi odihnească fruntea pe volan. Niciodată în viaţa ei nu cheltuise atâţia bani într-un singur loc. Niciodată în viaţa ei nu cumpărase o maşină.

Acum, cedă tentației de a tremura, dar de data asta nu era din pricina nervilor. Senzația respectivă se datora sentimentului copleșitor de plăcere.

Shelby Anne Pomeroy – pentru că asta era în adâncul sufletului ei, indiferent ce atestau documentele legale – cumpărase chiar în acel moment un minivan Toyota din 2010 într-o nuanță de roșu vesel. De una singură. Pe cont propriu.

Și economisise o mie de dolari din prețul inițial, pentru că nu-i fusese teamă să ceară asta.

– O să fim bine, Callie, spuse ea, deși fiica ei era acaparată cu totul de vizionarea filmului *Shrek*. Pur și simplu, o să fim foarte bine.

Puse mâna pe telefonul mobil, sună la firma de leasing și aranjă să vină să ridice SUV-ul. Și, dând din nou dovadă de îndrăzneală, se forță să solicite a fi condusă cu mașina pentru a-și ridica minivanul.

Nu era rău să se ocupe și de asigurare, dacă tot era la acest capitol și Callie era în lumea ei. Avea să transforme SUV-ul în biroul ei, pentru o vreme.

Odată ce aranjă transferul de asigurare a mașinii, verifică site-ul pe care postase vinurile pentru vânzare.

– Ah, Dumnezeule, Callie, am primit oferte!

Încântată, fascinată, făcu un calcul în minte și înțelese că avea deja o ofertă de o mie de dolari.

– O să postez în seara asta încă douăsprezece sticle, exact asta o să fac.

Din câte se părea, îi mergea din ce în ce mai bine, așa că se pregăti pentru plecarea în Philadelphia. Chiar și cu GPS-ul, făcu trei întoarceri greșite, iar traficul îi provocă un nod în stomac. Dar găsi magazinul de blănuri, înșfăcă haina de șinșila nou-nouță și pe Callie și intră.

Spre surpriza ei, nimeni nu se uită la ea cu superioritate, după cum nimeni nu o făcu să se simtă umilită pentru că returna haina. Plus că, făcând asta, restituia o sumă însemnată împrumutată de pe un card de credit, reducând capitalul inițial la un nivel mai puțin înspăimântător și supărătoarea rată a dobânzii.

Stătuse locului prea mult timp, admise Shelby, și își tratămicuța cu un Happy Meal. Prea mult timp. Acum, spărsese gheața și, la naiba, nu avea de gând să se oprească.

Aşteptă până când ieşi din nou din oraş, făcu plinul la maşină - blestemă frigul şi preţul benzinei –, apoi conduse fără ţintă o vreme, deoarece Callie adormise.

De două ori trecu pe lângă casa ei – sau casa creditorului ipotecar – şi merse mai departe când numără maşinile parcate în faţă. Asta era bine, desigur că era bine; oricine venea să vadă casa era un potenţial cumpărător. Dar, Dumnezeule, voia doar să o ducă înapoi pe Callie, să se facă comodă şi să lucreze la tabelele ei contabile.

Trase de timp suficient de mult încât acasă o aştepta doar agenta imobiliară.

– Scuze, doar un minut, spuse Shelby în fugă. Callie trebuie neapărat să facă pipi.

Reuşiră – cu chiu, cu vai. Când reveni în salon, agenta şedea şi lucra pe tabletă.

– Am avut o sesiune de vizionări încununată de un *foarte* mare succes. Peste cincizeci de persoane, şi în perioada asta din an e excelent. Am avut o mulţime de persoane interesate şi două oferte.

– Oferte. Uimită, Shelby o lăsă jos pe Callie.

– Oferte mici; nu cred că creditorul va accepta, dar e un început bun. Şi avem o familie cu patru persoane foarte interesată. Am un sentiment bun în ceea ce o priveşte. Urmează să se consulte şi mă vor contacta din nou.

– E nemaipomenit.

– Mai am şi o ofertă pentru dormitorul matrimonial. Unul dintre vizitatori şi-a adus sora, şi, deşi sora respectivului nu e interesată de cumpărarea unei case, o interesează mobila. Oferta e cam mică, după părerea mea, şi ar dori-o imediat. Cel mai târziu luni.

– Vândut.

Agenta râse şi clipi, uimită să constate că Shelby chiar vorbea serios.

– Shelby, nici nu ţi-am spus încă oferta ei.

– Nu contează. Urăsc mobila aia. Urăsc fiecare părticică de mobilier din casa asta. Cu excepţia camerei lui Callie, se corectă ea, netezindu-şi părul în vreme ce fiica ei scoase coşul cu jucării pe care Shelby îl ţinea într-unul din dulapurile de jos din bucătărie. E singura

cameră unde am ales eu însămi fiecare piesă. Din partea mea, poate veni s-o ia chiar în seara asta. Am destule locuri unde pot dormi.

– Putem să stăm jos?

– Scuze, desigur, scuze, doamnă Tinesdale. Sunt puțin tensionată, asta-i tot.

– Te-am rugat să-mi spui Donna.

– Donna. Vrei o cafea sau ceva? Mi-am uitat complet bunele maniere.

– Doar stai jos. Ai multe pe cap. Sincer, nu știu cum de te poți ocupa de tot. Vreau să te ajut. Asta-i slujba mea. Oferta pentru mobilă e prea mică. Lasă-mă să fac o contraofertă. Nu-i nimic rău să te târguiești, Shelby, dar nu-mi place să am sentimentul că se profită de tine. Chiar dacă-i doar o mobilă urâtă.

– Ah! Înlăuntrul lui Shelby ceva se lumină. Ceva ca o răzbunare. Și tu crezi asta? Serios?

– Aproape fiecare piesă, cu excepția camerei lui Callie.

Shelby izbucni în râs, ceea ce, spre surprinderea ei, se transformă cât ai clipi în plâns.

– Îmi pare rău. Doamne, îmi pare rău!

– Mami. Callie se cățără la ea în poală. Nu plânge, mami, nu plânge.

– Sunt bine. O îmbrățișă pe Callie și o legănă. Sunt bine, sunt doar obosită.

– Mami trebuie să facă nani.

– Mi-e bine, mi-e bine, scumpo. Nu-ți face griji.

– O să-ți torn un pahar de vin, anunță Donna și scoase niște șervețele din buzunar. Ia loc. Am văzut o sticlă în frigider.

– E cam devreme.

– Nu, azi nu este. Acum, spune-mi, continuă ea, mergând să ia un pahar. Ce mai vrei să vinzi? Picturile?

– Ah, Doamne, da! Epuizată, o lăsă pe Callie să o șteargă cu un șervețel pe față. Sunt pe lista lucrurilor de rezolvat. Nu înțeleg deloc picturi ca astea.

– Covoare? Lămpi?

– Am ambalat tot ce vreau să dispară de-aici, cu excepția camerei lui Callie și a hainelor mele, și a câtorva lucruri de care am nevoie

atâta vreme cât locuim aici. Nu vreau nimic din toate astea, doamnă... Donna. Nici măcar vasele nu sunt ale mele.

– Jos, ai o colecţie de vinuri aş zice impresionantă.

– Am postat douăzeci şi patru de sticle pe site-ul ăsta pe care l-am găsit. Am primit deja oferte. O să mai postez încă douăsprezece în seara asta.

Donna înclină capul şi îi aruncă lui Shelby o privire pe care aceasta din urmă o luă drept aprobatoare.

– Ce isteaţă eşti!

– Dacă eram isteaţă, nu eram în buclucul ăsta. Mulţumesc, adăugă ea când Donna îi dădu vinul.

– Nu cred că-i adevărat, dar hai să începem de la situaţia de faţă. Poţi să-mi dai numele firmei care vine pentru mobilier?

– Dolby and Sons din Philadelphia.

– Bine. Asta-i bine; exact pe cine ţi-aş recomanda şi eu. Sorbind din vin, Donna făcu nişte însemnări pe tabletă şi spuse repede: O să fac o contraofertă, dar clienta asta va trebui adusă cu picioarele pe pământ dacă e serioasă în privinţa mobilierului din dormitorul matrimonial. În caz contrar, Chad Dolby – ăsta-i fiul cel mai mare, şi el va veni probabil să-ţi ofere un preţ – va face o ofertă corectă. Ştiu pe cineva care o să-ţi dea un alt preţ pe vase, sticlărie, accesorii pentru bar. Şi există doi dealeri de artă pe care ţi i-aş recomanda pentru a-ţi cumpăra picturile.

– Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

– E slujba mea, îi reaminti Donna. Şi e o plăcere. Am o fiică cu doar doi ani mai mică decât tine. Vreau să sper că cineva ar ajuta-o la fel dacă s-ar găsi vreodată la... ananghie în felul ăsta. Am observat că ai golit şifonierul soţului tău.

– Da. Mami e bine, iubito. Sărută părul lui Callie. Du-te şi te joacă acum. Am dus mare parte la Ocazii la Mâna a Doua, îi spuse Donnei când Callie sări din poala ei.

– Perfect. Macey şi Cheryl sunt foarte bune în ceea ce fac, şi magazinul lor are un vad bun.

– Cunoşti pe toată lumea?

– Asta ţine de slujba mea. Cum rămâne cu cărţile?

– Am împachetat cărțile mele, cele care-mi plac. Richard le-a cumpărat pe cele rămase în bibliotecă. Doar le-a cumpărat – cum se spune? – la grămadă.

– Și o să le vindem la fel. Donna încuviință din cap și tastă pe tabletă. O să adaug asta la notițele mele. Și, dacă vrei, o să te pun în legătură cu câteva cunoștințe ale mele. Îți poți stabili niște întâlniri.

– Ar fi minunat. Ar conta foarte mult pentru mine. Simt. Am sentimentul că m-am cam împotmolit, încercând să-mi dau seama cum să rezolv toate problemele de atât de mult timp.

– Din ce văd, ți-ai dat seama foarte bine.

– Mulțumesc, dar mă ajută nespus să primesc sfaturi și îndrumări. Ești foarte amabilă. Nu știu de ce m-ai făcut să mă simt așa de neliniștită.

Donna izbucni în râs.

– Pot să am efectul ăsta asupra oamenilor. Să le dau cunoștințelor mele numărul tău de mobil sau de fix?

– Le-ai putea da pe amândouă eventual. Încerc să țin mobilul la mine, prin vreun buzunar, dar câteodată uit.

– S-a făcut. Cei despre care îți vorbesc sunt oameni de afaceri și sunt în căutare de profit. Dar n-o să te tragă în piept. Dacă te gândești și la altceva, dă-mi de știre. Zâmbi. Chiar cunosc pe toată lumea. Și, Shelby, o să-ți obțin o ofertă pentru casa asta, una bună. E un spațiu minunat, excelent amplasat, și va apărea și cumpărătorul potrivit. Îl voi găsi.

– Cred c-o s-o faci.

Și pentru că într-adevăr credea, Shelby dormi în acea noapte mai bine decât o făcuse de săptămâni întregi.

*

Toată săptămâna următoare, mintea ei fu un tăvălug de gânduri. Încheie înțelegerea cu Dolby and Sons, expedie vinuri câștigate prin intermediul casei de licitație de pe internet, încasă un cec substanțial de la consignație pentru câteva dintre hainele lui Richard – și cără acolo trei saci din dulapul ei.

Acceptă oferta pentru vase și sticlărie, ambală totul – și cumpără un set de patru farfurii, boluri și căni din plastic multicolor.

Provizoriu.

Deşi ar fi fost mai înţelept să prelungească plăţile, achită integral unul dintre cardurile de credit.

Unul lichidat, mai rămâneau unsprezece.

Picturile – nu originale, aşa cum pretinsese Richard – nu valorau atât de mult pe cât sperase ea. Dar cantitatea compensa întru câtva asta.

Cu fiecare zi, se simţea mai uşurată. Nici măcar viscolul, în urma căruia stratul de zăpadă depus depăşea treizeci de centimetri, nu o descurajă. O înfofoli pe Callie ca pe un eschimos şi împreună făcură primul lor om de zăpadă.

Nimic de scris acasă, se gândi ea, dar făcu doar atât, instantanee cu telefonul pentru a le trimite acasă în Tennessee.

Aventura o obosi atât de rău pe micuţa ei fiică, încât, pe la şapte, Callie şi Fifi dormeau deja. Asta îi oferi lui Shelby o seară lungă, neîntreruptă, în compania tabelelor, a facturilor şi a listei sale de sarcini.

Să folosească oare acei bani ca să achite integral unul dintre cardurile mai mici de credit, doar aşa, ca să-şi ia o grijă de pe cap? Sau să aloce banii aceia pentru un card cu împrumut mare ca să scadă rata dobânzii?

Oricât de mult ar fi vrut să rezolve două, ca să mai rămână zece, era mai înţelept să scadă dobânda.

Atentă, făcu plata online, aşa cum învăţase, şi o înregistră în tabelul ei.

Patru sute optzeci şi şase de mii patru sute de dolari achitaţi. Mai rămâneau doar două milioane o sută şi optzeci şi patru.

Nu pusese la socoteală următoarea factură care venise de la avocaţi şi contabili. Dar în acel moment, cinstit vorbind, părea o nimica toată.

Sună telefonul şi, văzând numele Donnei pe ecran, răspunse.

Poate.

– Alo?

– Bună, Shelby! Donna la telefon. Ştiu că-i cam târziu, dar am vrut să-ţi spun că am primit o ofertă bună pentru casă.

– Ah, asta-i o veste tare bună.

– Creditorul, cred eu, o să fie de acord cu ea. Ştii că poate dura şi câteva săptămâni, chiar luni, dar o să fac tot posibilul ca să urgentez

totul. E familia despre care ţi-am spus, de la prima vizionare. Le place într-adevăr casa, şi amplasarea corespunde întocmai dorinţei lor. Şi încă un lucru – tipa urăşte mobila.

Shelby izbucni în râs, ridicându-şi ochii spre tavan, relaxată.

– Chiar aşa?

– Categoric, o urăşte. Mi-a spus că a trebuit să facă abstracţie de ea, să pretindă că nu era acolo, ca să *vadă* realmente casa, configuraţia ei. El e agitat în legătură cu aspectul vânzării pentru darea în plată, dar ea vrea casa, şi el e dispus să acţioneze în sensul ăsta. Şi cred că, dacă creditorul vine cu o contraofertă, cerând o sumă mai apropiată de preţul oferit de ei, cumpărătorul ăsta va accepta.

– Ah, Dumnezeule, Donna!

– Nu vreau să ne ambalăm, dar ar trebui să sărbătoreşti, măcar un pic.

– Am aşa un chef să mă dezbrac şi să dansez goală puşcă prin toată blestemata asta de casă!

– Orice ar merge.

– Poate doar partea cu dansatul. Mulţumesc. Mulţumesc foarte mult.

– Să ţinem pumnii strânşi, Shelby. Mâine-dimineaţă, la prima oră, o să iau legătura cu creditorul. Să ai o noapte bună.

– Şi tu. Mulţumesc încă o dată. La revedere!

Nu se dezbrăcă, dar deschise radioul prin satelit. O prinse pe Adele, dansă de jur-împrejurul biroului, învăţă versurile, îşi dădu frâu liber vocii.

Pe vremuri, avusese ambiţii, aspiraţii, vise. Ar fi fost cântăreaţă – o stea. Vocea ei era un dar, pe care îl cultivase, îl folosise, îl apreciase.

Îl cunoscuse pe Richard datorită vocii ei, când el intrase în acel mic club din Memphis, unde ea era solista unei formaţii numite Horizon.

Avea nouăsprezece ani, se gândea acum. Nu suficient de mare să cumpere legal o bere în club, deşi Ty, bateristul lor, care era puţin îndrăgostit de ea, obişnuia să-i mai strecoare câte o sticlă de Corona, când putea.

Doamne, ce bine era să cânte din nou, să danseze! În afară de cântece de leagăn, nu-şi folosise vocea la nimic altceva de luni întregi.

Cântă la unison cu Adele, trecu la Taylor Swift, apoi bâjbâi după telecomandă să oprească sonorul când telefonul sună din nou.

Încă zâmbind şi dansând, răspunse:

- Alo?

- Îl caut pe David Matherson.

- Îmi pare rău, aţi greşit numărul.

- David Matherson, repetă el şi spuse grăbit numărul de telefon.

- Da, acesta e numărul, dar... I se puse un nod în gât. Trebui să-şi dreagă glasul şi să apuce bine receptorul. Aici nu locuieşte nimeni cu acest nume. Îmi pare rău.

Închise telefonul, înainte ca interlocutorul să mai poată spune ceva, apoi se grăbi la seif şi formă combinaţia.

Luă dosarul la birou şi, cu mâini ţepene şi tremurânde, îl deschise.

În dosar ţinea cartea de identitate pe care o găsise în cutia de valori de la bancă, cea cu faţa zâmbitoare a lui Richard.

Un set de documente era pe numele de David Allen Matherson.

Nu-i mai venea să cânte sau să danseze. Pentru motive pe care nu le putea explica, se simţi obligată să verifice toate uşile, inclusiv sistemul de alarmă.

În ciuda risipei de electricitate, lăsă un bec aprins în hol, precum şi lumina de la etajul al doilea. Nu se duse în patul ei, ci preferă să se strecoare în cel al lui Callie.

Stătu trează multă vreme, rugându-se să nu mai sune telefonul.

*

Firma de mobilier trimise o echipă care împachetă mobila din două camere de oaspeţi, din hol şi din sufrageria unde Shelby nu mai mâncase de la accidentul lui Richard. După ce se tocmi puţin, ea fu de acord să-i vândă dormitorul matrimonial cumpărătorului particular.

Lichidă ratele, achitând integral un al doilea card de credit.

Două rezolvate, mai rămâneau zece.

Casa părea încă şi mai mare şi mai neprimitoare văduvită de atâtea piese de mobilier. O cuprinse o dorinţă irezistibilă de a pleca şi ea, dar mai avea o mulţime de mărunţişuri de rezolvat, toate, responsabilitatea ei.

La unu şi jumătate avea o întâlnire cu cumpărătorul cărţilor – stabilise acea oră, aşa încât Callie să doarmă. Îşi legă părul la spate, îşi puse cerceii drăguţi cu piatră acvamarin primiţi de Crăciun de la bunicii ei. Îşi dădu cu puţin fond de ten şi fard de obraz, pentru că arăta prea palidă. Schimbă şosetele groase cu care-i plăcea să umble prin casă cu nişte pantofi negri cu toc înalt.

Bunica ei era de părere că tocurile înalte puteau fi incomode, dar sporeau încrederea unei femei.

Tresări când sună la uşa de la intrare. Librarul sosise cu cincisprezece minute mai devreme, timp pe care se bizuia să pregătească prăjiturile şi cafeaua ca să le ducă în bibliotecă.

Se grăbi jos, sperând ca respectivul să nu mai sune încă o dată. După-amiaza, Callie nu avea un somn profund.

Deschise uşa şi se pomeni în faţa unui bărbat mai tânăr şi mai chipeş decât se aşteptase – ceea ce dovedea, admise ea, ceva despre presupuneri.

– Domnule Lauderdale, aţi venit la timp.

– Doamnă Foxworth. Întinse mâna galant pentru a i-o strânge pe a ei.

– Intraţi, vă rog, nu mai staţi în frig. N-o să mă obişnuiesc niciodată cu iernile din nord.

– Nu sunteţi de mult timp în zona asta.

– Nu, suficient de mult ca să trecem printr-o iarnă. Să vă iau haina.

– Vă mulţumesc.

Bărbatul avea o conformaţie puternică, îndesată, o faţă pătrăţoasă, nişte ochi căprui reci. Nu era nici pe departe şoarecele de bibliotecă firav, în vârstă şi cu ochelari din imaginaţia ei.

– Donna – doamna Tinesdale – spunea că aţi fi interesat de cărţile pe care le am. Agăţă haina groasă în dulapul din hol. Haideţi să vă conduc direct în bibliotecă, ca să puteţi arunca o privire.

– Aveţi o casă impresionantă.

– E mare, în orice caz, spuse ea conducându-l înapoi, pe lângă un salon cu un pian la care nu cântase nimeni niciodată, pe lângă o altă încăpere cu o masă de biliard pe care urma să o vândă, spre bibliotecă.

Ar fi fost camera ei preferată, vecină cu a lui Callie, dacă ar fi putut s-o facă mai primitoare, mai caldă. Dar, deocamdată, pusese în

funcţiune şemineul, dăduse jos draperiile grele – şi acestea în pachetul de vânzare –, aşa încât soarele iernatic, atât cât era, să poată pătrunde prin ferestre.

Mobilierul de acolo, canapeaua din piele de culoarea unei tarte cu lămâie, după cum i se părea ei, şi fotoliile de un maro-închis, mesele prea lucioase, totul avea să dispară până la finele săptămânii.

Spera ca rafturile pline de cărţi legate în piele, pe care nimeni nu le citise vreodată, să dispară şi ele.

– După cum v-am spus la telefon, mă voi muta în scurt timp, aşa încât aş vrea să vând cărţile. Le-am împachetat pe cele pe care le iau pentru mine, dar astea – ei bine, ca să vă spun adevărul, soţul meu le-a cumpărat pentru că era de părere că dau bine în încăpere.

– Arată impresionant, ca şi casa.

– Cred că aveţi dreptate. Eu sunt mai interesată de conţinutul unei cărţi decât de felul în care arată într-un raft, bănuiesc. Dacă doriţi să vă uitaţi la ele, pot să fac o cafea.

El se plimbă de colo colo, luând o carte la întâmplare.

– *Faust*.

– Am citit cum că mulţi oameni cumpără cărţi în felul ăsta, la metru. Pentru decor.

Simţea nevoia să-şi încleştеze mâinile una de alta, dar se sili să se destindă. Ar trebui să fie deja obişnuită de-acum cu genul acesta de situaţii, n-ar trebui să mai fie emoţionată.

– După părerea mea, ar fi mai frumos... mai atractiv pentru cel care priveşte, pentru mine, se corectă ea, dacă n-ar fi toate la fel. Felul în care sunt legate, înălţimea. Şi bănuiesc că trebuie să mărturisesc, nu sunt genul care să se cuibărească în faţa focului cu *Faust* în mână.

– Nu sunteţi singura. Puse cartea la loc şi îşi întoarse ochii aceia reci spre ea.

– Doamnă Foxworth, nu sunt Lauderdale. Numele meu este Ted Privet.

– Ah, v-a trimis domnul Lauderdale să aruncaţi o privire?

– Nu sunt negustor de cărţi. Sunt detectiv particular. Am vorbit cu dumneavoastră la telefon cu două seri în urmă. Am cerut cu David Matherson.

Ea făcu un pas înapoi. Cu tocuri sau fără, era în stare să fugă de el, şi nu avea să stea pe gânduri o clipă. Să-l scoată afară, departe de Callie.

– Şi eu v-am spus că aţi greşit numărul. Acum trebuie să plecaţi. Aştept pe cineva dintr-o clipă în alta.

– Am nevoie doar de un minut. Cu un zâmbet, ridică mâinile ca pentru a arăta că e inofensiv. Îmi fac doar meseria, doamnă Foxworth. Am dat de urma lui David Matherson în zona asta, şi informaţiile mele... am o fotografie. Bagă mâna în buzunarul interior al sacoului, ţinând cealaltă mână la vedere, ridicată într-un gest paşnic. Vă rog să aruncaţi un ochi. Îl cunoaşteţi pe acest bărbat?

Inima îi bubuia în piept. Lăsase un străin în casă. Devenise neglijentă, cu atâţia oameni vânzolindu-se prin casă, şi ea îl lăsase înăuntru. Iar copilul ei dormea la etaj.

– Mi-aţi lăsat de înţeles că sunteţi altcineva. Vocea ei îl şfichiuia, în speranţa de a-l descuraja. Aşa vă faceţi profesia?

– De fapt, da. Câteodată.

– Nu îmi plac nici profesia, nici persoana dumneavoastră. Îi smulse poza din mână. Se uită la ea.

Se aştepta să fie Richard, dar, văzându-l – cu zâmbetul acela de star de cinema şi ochii căprui cu luciri aurii –, o izbi cu putere. Părul îi era mai închis la culoare şi avea cioc, făcându-l să arate mai în vârstă, exact ca în poza din documentul de identificare din cutia de valori de la bancă. Dar era Richard.

Bărbatul din poză fusese soţul ei. Soţul ei fusese un mincinos.

Ea ce era?

– Asta-i o poză a defunctului meu soţ, Richard.

– Cu şapte luni în urmă, acest bărbat – care se dădea drept David Matherson – a escrocat o femeie din Atlanta de cincizeci de mii de dolari.

– Nu ştiu despre ce vorbiţi. Nu cunosc nici un David Matherson. Pe soţul meu îl chema Richard Foxworth.

– Două luni înainte de asta, David Matherson a escrocat un mic grup de investitori din Jacksonville, Florida, de două ori. Aş putea să vă mai înşir alte asemenea: o mare spargere în Miami în urmă cu cinci ani, douăzeci şi opt de milioane în timbre rare şi bijuterii.

Escrocheria nu o şocă, după câte aflase în ultimele săptămâni. Dar jaful şi suma provenită de pe urma acestuia îi provocară o senzaţie de greaţă şi ameţeli.

– Nu ştiu despre ce vorbiţi. Vreau să plecaţi.

El puse bine fotografia, fără a-şi lua ochii de la ea.

– Matherson se stabilise de curând în Atlanta, unde se ocupa cu escrocherii imobiliare. Aţi locuit cumva în Atlanta înainte de a veni aici, nu-i aşa?

– Richard a fost consultant financiar. Şi e decedat. Înţelegeţi? A murit exact după Crăciun, aşa încât nu vă poate răspunde la întrebări. Eu nu cunosc răspunsurile la ele. N-aveţi dreptul să veniţi aici cu asemenea minciuni şi să mă băgaţi în sperieţi.

Din nou, el îşi ridică mâinile – dar ceva în ochii lui îi spunea lui Shelby că nu era nici pe departe inofensiv.

– Nu încerc să vă bag în sperieţi.

– Ei bine, aţi făcut-o. Eu m-am măritat cu Richard Foxworth în Las Vegas, Nevada, pe 18 octombrie 2010. Nu m-am măritat cu nimeni pe nume David Matherson. Nu cunosc pe nimeni cu acest nume.

Gura lui se strâmbă dispreţuitor

– Aţi fost măritată timp de patru ani, dar pretindeţi că nu ştiaţi cum îşi câştigă soţul dumneavoastră existenţa? Ce făcea el cu adevărat? Cine era el de fapt?

– Dacă încercaţi să-mi spuneţi că sunt o neghioabă, staţi la coadă. Îşi câştiga existenţa? Care existenţă? Deznădăjduită, îşi desfăcu braţele. Casa asta? Dacă n-o pot vinde, şi încă repede, o să fie confiscată de creditorul ipotecar. Vreţi să pretindeţi că Richard a escrocat oameni, a furat de la oameni? Aproape treizeci de milioane de dolari? Ei bine, dacă-i adevărat, indiferent cine v-a angajat să-l găsiţi poate să stea şi el la coadă. Eu mă dau de ceasul morţii să achit datoriile de trei milioane de dolari cu care m-a lăsat pe cap. Trebuie să plecaţi; n-aveţi decât să mergeţi şi să-i spuneţi clientului dumneavoastră că şi-a găsit omul. Sau că omul respectiv e mort. Nu vă pot ajuta cu nimic în legătură cu asta. Dacă vrea să vină la mine după bani, ei bine, aşa cum am spus, n-are decât să stea la rând.

– Doamnă, vreţi să mă faceţi să cred că aţi trăit timp de patru ani cu el, dar n-aţi auzit niciodată de Matherson? Nu ştiţi nimic?

Mânia îi înăbuşi frica. Se săturase. Chiar îi ajunsese cuţitul la os, şi furia aceasta o făcu să explodeze.

– Puţin îmi pasă ce credeţi, domnule Privet. Absolut deloc. Şi dacă v-aţi făcut drum aici, aşteptându-vă ca eu să scot imediat din buzunar o grămadă de blestemate de timbre şi de bijuterii sau sute de mii bani gheaţă ca să vi-i expediez, cred că sunteţi nu numai prost, dar şi insolent. Ieşiţi afară!

– Caut doar informaţii despre...

– Nu *am* nici un fel de informaţii. Nu ştiu nimic despre toate astea. Ce *ştiu* este că sunt blocată în acest loc pe care nu-l cunosc, cu casa asta pe care n-o vreau, pentru că eu...

– Pentru că?

– Nu mai ştiu. Chiar şi furia îi păli acum. Era obosită, atât. Nu vă pot spune ceea ce nu ştiu. Dacă aveţi întrebări, puteţi vorbi cu Michael Spears sau cu Jessica Broadway. Spears, Cannon, Fife şi Hanover. Ei sunt avocaţii din Philadelphia care se ocupă de dezastrul ăsta în care mă aflu. Acum, plecaţi, sau chem poliţia.

– Plec, spuse el urmând-o, pe când ea se îndrepta direct spre dulapul unde era haina lui.

El scoase o carte de vizită, pe care i-o întinse.

– Mă puteţi contacta dacă vă amintiţi ceva.

– Nu pot să-mi amintesc ceva ce nu ştiu. Dar luă cartea de vizită. Dacă Richard a fost cel care a luat banii clientului dumneavoastră, îmi pare rău pentru asta. Vă rog să nu vă mai întoarceţi aici. N-o să vă mai primesc a doua oară.

– Data viitoare s-ar putea ca la uşă să fie poliţiştii, o avertiză el. Nu uitaţi asta. Şi păstraţi cartea de vizită.

– Nu te aruncă nimeni în închisoare pentru că ai fost prost. Asta e singura mea infracţiune.

Deschise uşa şi scoase un mic ţipăt spre bărbatul care întindea mâna spre butonul soneriei.

– Ah, doamnă Foxworth? V-am speriat. Sunt Martin Lauderdale.

Era mai în vârstă, cu nişte ochi de un albastru spălăcit în spatele unor ochelari cu rame subţiri şi o barbă sură, îngrijită.

– Vă mulţumesc că aţi venit, domnule Lauderdale. La revedere, domnule Privet!

– Păstrați cartea de vizită, îi spuse Privet care, trecând pe lângă Lauderdale, merse pe aleea deszăpezită din fața casei spre o mașină gri de mici dimensiuni.

Cunoștea mașinile – la urma urmei, bunicul ei fusese mecanic –, și se uită cu atenție la aceea. O Honda Civic gri, cu numere de Florida.

Dacă o mai vedea prin împrejurimi din nou, avea să sune la poliție.

– Să vă iau pardesiul, i se adresă ea lui Lauderdale.

*

Către sfârșitul săptămânii, biblioteca și dormitorul matrimonial erau goale. Vându masa de biliard, pianul, echipamentul de sală al lui Richard și alte numeroase nimicuri prin intermediul site-ului Craigslist.

Era atât de aproape de a achita unul dintre cele zece carduri de credit rămase, că aproape se putea desfăta cu victoria.

Dădu jos de pe pereți picturile rămase, le vându și pe acestea, la fel și cafetiera luxoasă și extravagantul blender pentru bar.

*

Când se trezi, într-o dimineață ce ar fi trebuit să fie prima zi de primăvară, cu vreo cincisprezece centimetri de zăpadă, și ninsoarea nu contenea, simți nevoia să se târască înapoi în sacul de dormit Prințesa Fiona ce-i servea acum drept pat.

Locuia într-o blestemată de casă aproape goală. Mai rău, fetița ei locuia într-o blestemată de casă aproape goală, fără prieteni, fără vreun partener de discuție sau de joacă, în afară de mama ei.

Cu patru ani și jumătate în urmă, într-o seară înăbușitoare de octombrie, acolo, în Vest, își cumpărase o rochie drăguță albastră – lui Richard îi plăcea cum îi stă în albastru –, petrecuse o oră îmblânzindu-și părul, pentru că lui îi plăcea întins, și pășise pe intervalul din acea neîncăpătoare, caraghioasă capelă, ținând în mână un singur trandafir alb.

Credea că era cea mai fericită zi a vieții ei, dar nu fusese nici pe departe viața ei. Doar o iluzie, ba mai rău, o minciună.

Şi în fiecare zi după aceea, făcuse tot ce putuse să fie o soţie bună, să înveţe să gătească pe placul lui Richard, să împacheteze şi să se mute când îi năzărea lui Richard, să se îmbrace aşa cum îi plăcea lui. Să se asigure că fetiţa era spălată, hrănită şi îmbrăcată drăguţ când venea el acasă.

Toate acestea trecuseră, se gândi ea.

– Toate astea au trecut, murmură ea. Deci de ce mai suntem aici?

Merse în vechiul ei dressing, unde începuse fără tragere de inimă să împacheteze în valiza Louis Vuitton pe care Richard i-o cumpărase în New York pentru a înlocui vechea geantă de voiaj pe care ea o burduşise cu haine, atunci când fugise cu el.

Acum făcu bagajul organizat, apoi, încălcând o regulă strictă, o instală pe Callie în bucătărie ca să-şi mănânce cerealele în timp ce se uita la *Shrek* pentru ca ea să împacheteze lucrurile fetiţei. Respectând una dintre regulile stricte ale mamei sale – de a nu suna pe nimeni înainte de nouă dimineaţa în afară de poliţie, pompieri sau vreun instalator –, aşteptă până la nouă fix ca s-o sune pe Donna.

– Bună, Shelby, ce mai faci?

– Ninge din nou.

– Iarna nu se lasă dusă. Am auzit că o să avem cam douăzeci de centimetri, dar se aşteaptă ca până sâmbătă să ajungă la aproape un metru. Să sperăm că asta e ultima suflare.

– Mă îndoiesc. Donna, în casă nu a mai rămas mai nimic, în afară de mine şi de Callie. Vreau să iau televizorul din bucătărie, acela cumpărat pe sub mână, acasă pentru bunica mea. I-ar plăcea foarte mult. Şi unul cu ecran plat – indiferent care dintre ele. În casa asta sunt nouă, le-am numărat. Vreau să iau unul acasă pentru tatăl meu. Nu ştiu, poate cumpărătorii le vor pe celelalte? Ştiu că afacerea nu e încă bătută în cuie, dar am putea să legăm vânzarea televizoarelor de ea. Sincer, chiar nu-mi pasă cât vor să-mi plătească pentru ele.

– Desigur că pot să le propun asta. Să-ţi facă o ofertă.

– Ar fi în regulă. Dacă nu le vor, sau le vor doar pe unele dintre ele, o să mă ocup eu de asta.

Într-un fel, se gândi ea, frecându-şi tâmpla dureroasă.

– Dar... după ce închid cu tine, o să sun la o firmă de mutări. Nu pot pune mobila lui Callie în minivan, cu cutiile pe care le iau, valizele și jucăriile ei. Și, Donna, o să-ți cer o mare favoare.

– Desigur. Ce pot să fac?

– Vreau să ții casa în siguranță și să ne trimiți prin poștă sau e-mail, ori prin orice alt mijloc, documentele necesare dacă se încheie afacerea. Trebuie să plec acasă, Donna. Doar spunând asta, i se luă de pe umeri o mare povară. Trebuie s-o duc pe Callie acasă. N-a avut nici cea mai mică ocazie, cu tot ce s-a întâmplat, să-și facă măcar o prietenă de vârsta ei. Casa asta e goală. Cred că așa a fost mereu, dar acum nu putem pretinde contrariul. Nu mai pot sta aici. Dacă pot pune totul la punct, plecăm mâine. Cel mai târziu sâmbătă.

– Asta nu-i nici o favoare și nici o problemă. O să am grijă de casă, nu-ți face probleme. O să conduci tot drumul singură?

– O am pe Callie. O să anulez acest număr de telefon fix, dar o să am mobilul dacă ai nevoie să mă chemi. Și laptopul, așa că o să am acces la e-mail. Dacă vânzarea nu se perfectează, organizează alte vizionări. Dar sper să se încheie; sper că oamenii ăia care o doresc o vor obține și o să facă din ea un cămin. Dar noi trebuie să plecăm.

– O să-mi dai un e-mail când ajungi la destinație? O să-mi fac oarece griji pentru tine.

– O să-ți dau, și noi o să fim bine. Mi-aș dori să fi știut mai devreme cât ești de amabilă. Asta a sunat prostește.

– Ba nu, spuse Donna și râse. Și eu mi-aș dori același lucru în ceea ce te privește. Să nu-ți faci nici o grijă în legătură cu ce e aici. Dacă vrei să mai fac ceva după ce ajungi acasă, doar dă-mi de știre. Ai o prietenă în Philadelphia, Shelby.

– Și tu ai una în Tennessee.

După ce închise, Shelby oftă adânc. Întocmi o listă, cu foarte multă grijă, în privința a tot ce avea de făcut. Odată ce avea să taie și ultimul lucru de pe listă, avea să plece acasă.

O ducea pe Callie înapoi, în Rendezvous Ridge.

Capitolul 4

Îi trebui aproape o zi întreagă, şi oarece imaginaţie, ca să o împiedice pe Callie să o întrerupă. Avea conturi de închis, pe altele de transferat, adresa de schimbat, de redirecţionat. Costurile percepute de firma de mutări pentru demontarea mobilei lui Callie, transport şi remontarea acesteia o îngroziră. Se gândi chiar să închirieze un echipament special şi să o facă de una singură.

Totuşi, avea nevoie de ajutor să coboare patul şi şifonierul la parter şi să le încarce în remorcă.

Aşa încât înghiţi în sec şi merse mai departe.

Merita, gândea ea, pentru că a doua zi, pentru un bacşiş de douăzeci de dolari, oamenii de la firmă dădură televizorul jos de pe peretele sufrageriei, îl ambalară şi îl cărară în minivan.

Donna îi respectase dorinţa şi pusese să fie instalată o încuietoare specială.

Împachetă lucrurile rămase şi băgă într-o sacoşă încăpătoare cam tot ce avea nevoie pe drum.

Poate că era un act necugetat să plece la drum atât de târziu, într-o vineri. Era mai înţelept, mai logic să o pornească dimineaţă.

Dar nu avea să mai petreacă încă o noapte într-o casă care nu fusese niciodată a ei.

Colindă prin toată casa de jos în sus şi înapoi, jos, apoi stătu în holul înalt cât doua etaje.

Acum putea vedea, odată îndepărtate picturile ţipătoare şi mobila prea modernă, cum ar putea fi. Culori mai calde, tonuri mai discrete,

poate câteva piese masive de mobilier, vechi, ceva cu personalitate; poate, la intrare, niște suporturi pentru flori, lumânări.

Un amestec de vetust și modern, se gândi ea, tinzând să creeze o eleganță lejeră cu accente vesele.

Oglinzi antice – da, ar pune laolaltă oglinzi vechi, de diferite forme, pe peretele acela, un amalgam de cărți și fotografii de familie și mici flecuștețe drăguțe pe etajerele acelea. Și...

Acum nu era a ei, își reaminti ea. Nu mai era spațiul ei, nu mai era problema ei.

– N-o să spun că urăsc locul ăsta. N-ar fi cinstit față de oricine s-ar muta după mine. E ca și cum aș arunca un blestem asupra casei. Așadar, n-o să spun decât că m-am îngrijit de casă cât de bine am putut, atâta vreme cât am putut.

Lăsă cheile pe bufetul din bucătărie cu un bilet de mulțumiri pentru Donna, apoi o luă pe Callie de mânuță

– Haide, fetițo, să pornim în excursie.

– O s-o vedem pe străbuni și pe străbunu', pe buni și pe bunicul.

– Sigur că da, și pe toți ceilalți.

Ieși spre garaj cu Callie care trăgea după ea săculețul de călătorie cu Cenușăreasa – odinioară prințesa ei favorită, detronată acum de Fiona.

– Hai să vă pun centura ție și lui Fifi.

Pe când o asigura pe Callie în scaunul de mașină, Callie o bătu pe Shelby pe obraz. Prin asta îi spunea: Uită-te la mine și fii atentă.

– Ce e, draga mea?

– O să ajungem acolo în curând?

Oho-ho. Nu se hotăra dacă să fie amuzată sau resemnată, Shelby o bătu și ea pe Callie pe obraz. Versiunile lui *Am ajuns deja*? începură chiar înainte de a ieși din garaj, iar ele aveau în față un drum foarte lung.

– Trebuie să mergem tocmai până în Tennessee, îți aduci aminte? O să fie cam mult de mers până acolo, așa că n-o să ajungem chiar așa de repede. Dar... făcu ochii mari să-i arate ce distracții le așteptau. O să trebuiască să ne oprim peste noapte într-un motel. Ca aventurierii.

– Venturieri.

– Exact așa. Tu și eu, Callie Rose, adăugă ea, apoi închise portiera mașinii.

Ieși cu spatele din garaj și așteptă o clipă până ce ușa se lăsă complet.

– Asta-i tot.

Plecă fără a mai privi în urmă.

*

Traficul era îngrozitor, dar n-avea de gând să-i pese de asta. Nu conta cât dura.

Pentru a-l păstra pe *Shrek* pentru clipele când într-adevăr avea să se instaleze plictiseala, o distra pe Callie cu cântecele, unele pe care fetița ei le știa, dar și altele noi, pe care le ținuse de rezervă pentru a evita repetarea la nesfârșit și pentru a nu o lua razna.

Funcționa de cele mai multe ori.

Trecerea graniței statale în Maryland o resimți ca pe o victorie. Voia să meargă, și să tot meargă, dar după trei ore se sili să iasă de pe autostradă. Un Happy Meal făcu să răsară un zâmbet larg pe fața lui Callie.

Încă două ore, se gândi Shelby, și va fi parcurs deja jumătate din drum. Avea să facă popas peste noapte. Deja alesese motelul, amplasat pe ruta dată de GPS.

Când se opri în Virginia, constată că făcuse alegerea corectă. Callie se plictisise și devenise morocănoasă. Năstrușnicia de a țopăi pe un pat de motel îi readuse buna dispoziție.

O pijama curată, Fifi și o poveste de adormit dădură rezultate. Era sigură că fetița nu avea să se trezească acum nici măcar cu focuri de artificii, așa că Shelby merse în baie să sune acasă.

– Mamă, ne-am oprit peste noapte, așa cum am spus.

– Unde ești acum exact?

– La Best Westen lângă Wytheville, Virginia.

– E curat?

– Da, mamă. Am verificat evaluările înainte de a veni aici.

– Ți-ai pus încuietoarea de siguranță? întrebă Ada Mae.

– E pusă, mamă.

– Pune un scaun sub mânerul ușii, așa, pentru mai multă siguranță.

– Bine.

– Ce face îngeraşul ăla scump?

– Doarme tun. A fost aşa de cuminte cât am condus.

– Abia aştept s-o ţin în braţe. Şi pe tine, iubito. Aş fi dorit să ne spui înainte de plecare că porneşti azi la drum. Clay Junior ar fi venit acolo şi v-ar fi condus.

Era singura fată, îşi reaminti Shelby, şi copilaşul de trei ani. Mama ei s-ar fi neliniştit.

– Sunt bine, mamă, pe cuvânt. Suntem bine şi suntem deja la jumătatea drumului. Clay are slujbă şi familia lui.

– Şi tu eşti familia lui.

– De-abia aştept să-l văd. Să vă văd pe toţi.

Chipurile, vocile, dealurile, nuanţele de verde. Îi dădeau lacrimile, aşa că se străduí să-şi înveselească vocea.

– O să încerc să plec la drum pe la opt, dar s-ar putea chiar ceva mai târziu. Ar trebui să ajung cel mai târziu pe la două. O să te sun, ca să ştii precis. Mamă, vreau să îţi mulţumesc pentru că ne primeşti la tine.

– Nu vreau să aud asta de la tine. Propriul meu copil şi copilul ei. Aici e acasă. Vii acasă, Shelby Anne.

– Mâine. Spune-i lui tati că suntem bine peste noapte.

– Aşa să fie. Şi odihneşte-te şi tu. Ai o voce obosită.

– Sunt un pic obosită. Noapte bună, mamă!

Deşi era abia opt, se băgă în pat şi adormi în câteva minute, la fel ca fetiţa ei.

*

Se trezi în întuneric, înspăimântată de un vis din care îşi amintea frânturi. O furtună pe mare, valuri teribile care inundau un vas – un punct alb ce se legăna într-o mare agitată de smoală. Şi ea era la cârmă, înfruntând cu greu furtuna, în vreme ce valurile izbeau şi fulgerele scânteiau. Şi Callie, undeva Callie plângea şi o striga.

După aceea, Richard? Da, da. Richard într-unul din cele mai frumoase costume, o trăgea de la cârmă, pentru că nu ştia cum să cârmească un vas. Nu ştia să facă nimic.

Şi apoi căderea, căderea, căderea în acea mare ucigaşă.

Îngheţată, tremurând, se ridică în camera întunecată, stranie, încercând să-şi reia suflul normal.

Pentru că Richard era cel care căzuse în apă, şi nu ea. Richard era cel care se înecase.

Callie dormea, cu funduleţul ei drăgălaş în sus. La căldură şi în siguranţă.

Alunecă la loc şi o mângâie un timp pe Callie pe spate pentru a-şi aduce ei înseşi alinare. Dar îi trecuse somnul, aşa că renunţă şi se duse încet în baie. Stătu şi reflectă.

Să lase uşa deschisă, astfel încât, dacă se trezea Callie într-un loc străin, să ştie unde era mama ei? Sau să închidă uşa, astfel încât lumina şi zgomotul duşului să nu-i trezească copilaşul, ceea ce, negreşit, exact asta aveau să facă?

Făcu un compromis şi lăsă uşa întredeschisă.

Nu crezu că un duş dintr-un motel putea fi atât de bun, încălzind-o şi îndepărtând fiorii reci ai visului până la ultimul, precum şi urmele sâcâitoare ale oboselii.

Îşi adusese propriul ei şampon şi gel de duş. Fusese răsfăţată cu produse de calitate cu mult înainte de Richard. Doar crescuse cu ele, căci bunica ei deţinea cel mai bun salon din Rendezvous Ridge.

Şi acum era şi centru de relaxare, un spa de zi, se gândi ea. Nimic n-o putea opri pe buni.

De-abia aştepta să o vadă, să-i vadă pe toţi. Doar să fie acasă, să respire aerul de munte, să vadă pajiştile verzi, cerul albastru, să audă vocile care n-o făceau pe a ei să sune cumva distorsionat.

Îşi înfăşură părul într-un prosop, ştiind că avea să îi ia o veşnicie să-l usuce şi făcu ceea ce o învăţase mama ei când era doar puţin mai mare decât Callie.

Se unse cu loţiune pe tot corpul. Era bine să simtă atingerea pielii pe piele, chiar dacă erau doar mâinile ei. Trecuse atât de multă vreme de când o atinsese cineva.

Se îmbrăcă, se uită prin crăpătura uşii la Callie şi o lăsă doar puţin mai larg deschisă când începu să se fardeze. Nu avea să se ducă acasă palidă şi cu ochii încercănaţi.

Nu putea să facă nimic în privinţa siluetei sale filiforme, dar avea să-i revină pofta de mâncare odată ajunsă acolo, avea să se acomodeze şi să mai scape de greutăţi.

Şi ţinuta vestimentară era drăguţă – pantaloni strâmţi, negri şi cămaşă de un verde crud, ce o purta cu gândul la primăvară. Adăugă cercei, un strop de parfum, pentru că după cum spunea Ada Mae Pomeroy, fără acestea, o femeie nu e complet îmbrăcată.

Hotărând că făcuse tot ce putuse, se înapoie în dormitor, împachetă totul, lăsând afară hainele pentru întoarcerea acasă ale lui Callie. O rochiţă albastră drăguţă, cu flori albe, şi un pulover alb. Apoi, aprinzând una din veiozele de pe noptieră, se urcă în pat şi începu să o trezească pe fiica ei cu mici dezmierdări.

– Callie Rose. Unde e Callie Rose a mea? E încă pe tărâmul viselor, călărind ponei roz?

– Sunt aici, mami! Caldă şi moale ca un iepuraş, se cuibări în braţele lui Shelby. Suntem într-o ventură.

– Sigur că suntem.

Se ghemui lângă ea, căci astfel de momente erau preţioase.

– N-am udat patul.

– Ştiu. Eşti aşa o fată mare. Hai să faci pişu acum şi să te îmbraci.

Cu toată agitaţia de a împleti părul lui Callie şi a-l lega cu o fundă albastră asortată cu rochiţa, de a o curăţa din nou după un mic dejun cu vafe şi de a face plinul minivanului, la şapte şi jumătate erau pe drum.

Porniseră devreme, se gândi Shelby. O luă ca pe un semn bun al lucrurilor care aveau să vină.

Se opri la zece, un alt popas de mers la toaletă, se desfătă şi ea cu o Cola, umplu cana lui Callie şi îi dădu un mesaj mamei sale.

Plecat devreme. Traficul nu-i rău. Ajungem pe la douăsprezece jumate. Te iubesc!

Când intră din nou pe autostradă, maşina gri se strecură la distanţă de trei maşini în spatele ei. Şi se ţinu după ea.

Aşadar, tânăra văduvă mergea acasă în minivanul ei cumpărat la mâna a doua. Făcuse fiecare acţiune raţional. Normal, fără extravaganţe.

Dar femeia ştia ceva, se gândi Privet. Şi avea să afle ce anume.

*

Când zări munţii, semeţele culmi înverzite, Shelby fu învăluită de o emoţie copleşitoare şi simţi în ochi împunsăturile lacrimilor. Credea că ştie cât de mult îşi dorise asta, cât de mult avea nevoie de asta, dar dorinţa şi nevoia erau încă şi mai mari.

Totul era sigur şi adevărat.

– Uită-te, Callie. Uită-te pe geam. Acolo e acasă. Uite munţii Smokies.

– Buni e în 'mokies.

– Sssssmokies, repetă Shelby cu o privire surâzătoare în oglinda retrovizoare.

– Sssssmokies. Străbuni şi străbunu', buni şi bunicu', şi uncu' Clay şi tuşa Gilly, şi uncu' Forrest.

Turuia prenumele membrilor familiei şi, spre surprinderea lui Shelby, le reţinuse aproape pe toate până la câini şi pisici.

Poate că, se gândi Shelby, nu era singura care dorea şi avea nevoie de asta.

Pe la amiază, urca în serpentine, printre pajiştile verzi, cu geamul pe jumătate lăsat, ca să poată simţi aerul munţilor. Pinii, râurile şi izvoarele. Aici nu era zăpadă. În schimb, apăruseră ici-colo flori sălbatice – nişte steluţe, picouri de culoare –, iar casele şi cabanele pe lângă care trecea aveau în geam narcise într-o explozie de galben aidoma untului proaspăt. Aici, lenjeria era atârnată afară pe sârme, pentru ca cearceafurile să aducă mireasma aceea în dormitoare. Pe fundalul văzduhului de un albastru infinit dădeau roată ulii.

– Mi-e foame, mami, lui Fifi i-e foame. Am ajuns? Am ajuns, mami?

– Aproape, scumpo.

– Putem să ajungem acum?

– Aproape. Tu şi Fifi o să puteţi mânca ceva la buni.

– Vrem prăjituri.

– Cine ştie.

Traversă Iazul lui Billy, denumit astfel de localnici după băiatul care se înecase în el; întâmplarea aceasta data dinainte ca tatăl ei să se fi născut. Drumul prăfos ducea spre valea dintre munţi şi spre nişte case dărăpănate şi nişte rulote, unde câinii de vânătoare lătrau în cuştile lor şi armele stăteau încărcate şi la îndemână.

Dădu de indicatorul pentru Campingul Mountain Spring, unde fratele ei Forrest lucrase într-o vară, demult, şi unde înotase în pielea goală – şi cam mult – cu Emma Kate Addison; Shelby ştia asta pentru că Emma Kate fusese cea mai bună prietenă a ei, din scutece până la liceu.

Acum coti spre hotelul-staţiune construit pe când ea avea cam zece ani. Fratele ei Clay lucrase acolo, ducând turiştii la rafting pe râuri repezi. Acolo o cunoscuse pe soţia lui, pentru că lucra la hotel ca patiser-cofetar. Acum, Gilly era însărcinată cu cel de-al doilea copil al lor.

Dar, înainte de neveste şi copii, înainte de slujbe şi de cariere, pe acolo îşi făcuseră veacul.

Ştia potecile şi izvoarele, iazurile pentru scăldat şi locurile prin care hălăduia ursul negru. În verile toride, mersese cu fraţii ei şi cu Emma Kate în oraş, ca să cumpere cola de la magazinul universal sau la salonul bunicii să ceară bani de buzunar.

Cunoştea locuri unde să stea şi să contemple veşnicia. Cum ţipa caprimulgul la lăsarea amurgului peste norii de un cenuşiu blând, după ce soarele pierea roşiatic după piscuri.

Avea să le ştie din nou, se gândea ea. Pe toate. Ba mai important, fiica ei avea să le ştie. Cunoştea senzaţia dezmierdătoare a ierbii calde sub tălpi sau a apei reci din iaz ce-i zbicea gleznele.

– Te rog, mami, *te rog*? Putem să ajungem?

– Aproape c-am ajuns. Vezi casa aia de-acolo? Cunoşteam o fată care locuia acolo. O chema Lorilee, şi mama ei, donşoara Maybeline, lucra pentru buni. Încă lucrează, şi cred că buni mi-a spus că Lorilee lucrează pentru ea. Şi ia uite, chiar în faţă, furculiţa aia din drum?

– Mănânci cu o furculiţă.

– Exact. Aproape la fel de nerăbdătoare ca şi fata ei, Shelby se puse pe râs. Dar mai înseamnă şi o răspântie de drumuri – poţi s-o apuci pe un drum sau pe altul. Dacă o luăm în dreapta – mâna cu care colorezi –, dacă mergem pe-acolo, o să ajungem în Rendezvous Ridge într-o clipă. Dar dacă o luăm la stânga...

Cu emoţie crescândă, Shelby o luă la stânga – poate mai repede decât ar fi trebuit.

– Şi ne îndreptăm spre casă.

– Casa lui buni.

– Așa-i.

Câteva case, unele răsărite noi de când plecase ea, risipite prin jur – și drumul care șerpuia în pantă.

Casa Emmei Kate, cu o camionetă mare pe alee, ce avea pictat în lateral emblema firmei de reparații *The Fix-It Guys*.

Și iat-o. Casa ei.

Mașini și camionete pretutindeni, observă ea. Înghesuite pe aleea de acces, parcate pe marginea drumului. Copii alergând prin curtea din față, laolaltă cu câini. Și florile de primăvară, pe care părinții ei le îngrijeau cu multă pasiune, erau deja un adevărat spectacol vizual la baza casei atrăgătoare cu două etaje. Șindrila din cedru strălucea în soare, și sângerul roz, cu care mama ei se mândrea, înflorise la fel de frumos ca o dimineață de Paște.

Între stâlpii porții din față era prins un banner.

BUN VENIT ACASĂ, SHELBY ȘI CALLIE ROSE!

Probabil că și-ar fi așezat capul pe volan și ar fi plâns pur și simplu din recunoștință, dar Callie sări în locul ei din mașină.

– Afară! Afară! Grăbește-te, mami!

Văzu încă un semn proptit de o capră de tăiat lemne, chiar în fața casei.

REZERVAT PENTRU SHELBY

Când izbucni în hohote de râs, doi dintre băieți zăriră mașina și alergară într-acolo chiuind.

– O mutăm noi, Shelby!

Băieții unchiului Grady, care parcă se mai înălțaseră cu vreo cinci-sprezece centimetri de când îi văzuse la Crăciun.

– Dă cineva o petrecere? strigă ea.

– E pentru tine. Hei, Callie, hei! Cel mai mare dintre cei doi, Macon, bătu în geamul lui Callie.

– Cine e, mami? Cine?

– E vărul tău, Macon.

– Vărul Macon! Callie dădu din amândouă mânuțele. Bună, bună!

Scoase mașina de pe drum și cu o imensă ușurare opri motorul.

– Am ajuns, Callie. În sfârșit.

– Afară, afară, afară!

– Imediat.

Înainte de a putea ocoli mașina, copiii năvăliră să deschidă portiera laterală, iar mama ei sosi în fugă.

Înaltă de aproape 1,80 m, Ada Mae avea picioare lungi pentru a parcurge distanța de la casă la mașină. Rochia galbenă de vară îi fluturа în jurul picioarelor și îi scotea în evidență pedoaba de păr roșcat.

Înainte ca Shelby să-și poată trage sufletul, fu prinsă într-o îmbrățișare puternică și împresurată de mireasma parfumului L'Air du Temps, emblema aromatică a mamei sale.

– Iată-te! Uite-le pe fetele mele! Doamne, Shelby Anne, dar slabă mai ești! O să rezolvăm noi asta. Pentru numele lui Dumnezeu, copii, ia dați-vă mai la o parte de-aici! Ia uită-te la tine, chiar așa, uită-te! Luă între palme fața lui Shelby și i-o scutură într-o parte și într-alta. Totul o să fie bine, spuse ea când ochii lui Shelby se umplură de lacrimi. Vezi că-ți curge rimelul. Acum, totul e-n ordine. Cum se deschide portiera asta?

Shelby trase de mâner și portiera se deschise prin glisare.

– Buni! Buni! Callie întinse brațele. Afară! Afară!

– O să te scot eu de-acolo. Cum naiba o scoți de-acolo? Ia uită-te la tine! Ada Mae îi acoperi fața lui Callie cu sărutări, în vreme ce Shelby desfăcu hamul și centura. Ești frumoasă ca un soare de primăvară. Și ce rochiță drăguță ai! Haide, strânge-o tare pe buni în brațe.

În pantofii ei galbeni cu barete la spate, Ada Mae făcu piruete în drum cu Callie lipită de ea ca un scaiete.

– Suntem peste tot locul.

Pe obrajii Adei Mae alunecau lacrimi, în vreme ce se învârtea.

– Nu plânge, buni.

– Sunt doar lacrimi de bucurie, și partea bună e că am rimel rezistent la apă. Suntem aici afară, în casă, în curtea din spate, unde au dat deja drumul la grătar. Avem de mâncare să hrănim o armată întreagă, așa cum suntem cu toții; și avem chiar și șampanie, să sărbătorim.

Cu Callie în braţe, Ada Mae o trase şi pe Shelby într-o îmbrăţişare a celor trei generaţii.

– Bun venit acasă, iubito!

– Mulţumesc, mamă, mai mult decât pot spune.

– Haide să mergeţi în casă, să vă fac un ceai dulce. Camionul de mutări a ajuns aici abia acum două ore.

– Deja?

– Au cărat totul sus, în camera lui Callie. Am montat deja totul; e aşa drăguţ. Camera ta e chiar lângă cea a mamei tale, anunţă ea în timp ce se îndreptau spre casă. Shelby, te-am instalat în vechea cameră a lui Clay, pentru că e mai mare decât cea pe care ai avut-o tu. E proaspăt văruită şi am pus şi o saltea nouă. Aia veche era roasă. Callie stă în vechea cameră a lui Forrest, asta ca să ştii, că o să aveţi baia comună dintre cele două camere. Am pus nişte prosoape noi, drăguţe pentru voi. Le-am luat de la spaul bunicii tale, aşa că sunt drăguţe.

Shelby ar fi vrut să spună că n-ar fi trebuit să se agite atât, dar dacă Ada Mae nu se agita înseamnă că nu respira.

– Gilly a făcut un tort foarte sofisticat. Mai are puţin şi plesneşte, dar face fata asta nişte prăjituri ca de la Betty Crocker.

Fratele ei Clay ieşi. Avea înălţimea părinţilor lui şi înfăţişarea tatălui, cu părul negru, la fel ca ochii. Zâmbind larg, o săltă în aer şi o învârti ca pe un titirez.

– Era şi timpul să ajungi, îi murmură el la ureche.

– Imediat ce am putut.

– Ia dă-mi-o încoace, îi porunci mamei lui şi o înşfăcă pe Callie. Salutare, rază de soare! Mă mai ţii minte?

– Uncu' Clay.

– Fetele ţin minte întotdeauna flăcăii chipeşi. Hai să facem nişte năzbâtii.

– Dacă e cineva în stare de aşa ceva, ăla eşti tu, spuse Ada Mae şi o luă pe Shelby de talie. Ţie îţi trebuie ceva rece de băut şi un scaun.

– Mă simt de parcă aş fi stat jos zile-ntregi, dar ceva rece de băut nu refuz.

Familia se răspândi în jurul casei, aşa încât mai urmară îmbrăţişări şi urări de bun venit, şi mai multe când ajunseră în bucătărie. Gilly

care într-adevăr arăta de parcă stătea să plesnească, ţinea în braţe un băieţel cu doar un an mai mic decât Callie.

– L-am luat eu. Clay îl mută pe băieţelul lui, Jackson, pe celălalt şold. Am făcut rost de o pereche acum.

O luă din loc, ieşind în fugă pe uşa din spate, scoţând un strigăt de războinic, ce îi făcu pe amândoi copiii să chiţăie.

– E născut să fie tătic. Nu-i rău deloc, adăugă Ada Mae, bătând-o uşor pe Gilly pe burtă. Acum, stai şi tu jos.

– Mă simt bine. Chiar mai bine acum. O luă în braţe pe Shelby şi se legănară împreună. Îmi pare aşa de bine să te văd! Avem carafe cu ceai afară şi multă bere. Şi patru sticle de şampanie – mama ta a decretat că e doar pentru doamne, pentru că nici unul dintre bărbaţii de-aici nu-i în stare s-o aprecieze.

– Asta cam aşa e. O să încep cu ceaiul. Shelby nu-şi trăsese bine sufletul, nu încă, dar hotărî că avea destul timp pentru asta. Gilly, arăţi extraordinar.

Părul ei era deschis la culoare, contrastând cu părul negru al lui Clay şi îl purta strâns la spate într-o cochetă coadă de cal, care îi lăsa liberă faţa, acum rotunjoară din pricina sarcinii. Ochii de un albastru cicoare străluciră.

– Într-adevăr, extraordinar. Te simţi bine?

– Da, mă simt minunat. Mai am încă cinci săptămâni şi două zile.

Shelby ieşi în veranda spaţioasă din spate, ce dădea spre imensa curte unde legumele deja încolţiseră în vaduri, iar copiii se dădeau în leagăn; un grătar fumega, mesele de picnic erau aliniate ca nişte soldaţi, şi de scaune erau legate baloane.

Tatăl ei stătea la grătar – generalul –, purtând unul dintre şorţurile lui nostime. Mesajul acestuia era să fie pupat în fund.

În câteva secunde, fu în braţe la el. Avea să se ţină tare, îşi spuse. Chiar nu avea de gând să strice momentul.

– Bună, tati!

– Bună, Shelby!

Se aplecă de la înălţimea lui de 1,88 m şi o sărută pe creştet. Arătos şi în formă, sportiv amator, doctor de ţară prin pregătire, o ţinu strâns lângă el.

– Eşti prea slabă.

– Mama a spus că o să rezolve ea asta.

– Atunci, o s-o rezolve. O trase înapoi. Doctorul spune mâncare, băutură, mult somn şi răsfăţ. Te costă douăzeci de dolari.

– Pune-i pe nota de plată.

– Aşa spun toţi. Du-te şi ia-ţi de băut. Trebuie să termin coastele astea.

Când se dădu înapoi, fu prinsă de la spate într-o îmbrăţişare puternică. Recunoscu minunata senzaţie de gâdilare a mustăţii, se întoarse şi îl luă în braţe.

– Bunicule.

– Chiar îi spuneam lui Vi mai acum câteva zile: „Vi, ceva lipseşte de pe-aici. Nu prea-mi dau bine seama ce anume". Acum ştiu, tu lipseai.

Ea se întinse şi îşi frecă palma de mustaţa lui cenuşie şi îl privi în ochii lui albaştri, veseli.

– Mă bucur că m-ai găsit. Îşi puse capul pe pieptul lui. Aici parcă-i carnaval. Numai veselie şi culoare peste tot.

– E vremea să te-ntorci şi tu la carnaval. Te-ai hotărât să rămâi?

– Jack, murmură Clay.

– Mi s-a poruncit să nu pun întrebări. Ochii aceia veseli puteau să devină într-o clipă certăreţi, ceea ce se şi întâmplă. Dar să fiu al naibii dacă n-o s-o întreb pe nepoată-mea dacă de data asta s-a hotărât să rămână acasă.

– E-n regulă, bunicule, şi da, m-am hotărât să rămân.

– Bine. Acum, Vi se uită urât la mine pentru că te ţin departe de ea. Exact în spatele tău, spuse el şi o răsuci.

Iat-o acolo, Viola MacNee Donahue, într-o rochie de un albastru aprins, cu părul ei roşcat prins într-o coamă de cârlionţi rebeli, cu ochelari mari de soare ca ai vedetelor de cinema; îi ţinea pe vârful nasului, iar nişte ochi albaştri, ageri se uitau pe deasupra lor.

Nu arăta ca o bunică obişnuită, se gândi Shelby, dar o strigă pe când alergă pe gazon.

– Buni.

Viola îşi luă mâinile din şolduri şi le întinse spre ea.

– Da' al naibii de mult ţi-a mai trebuit, dar mă gândesc că ai păstrat ce-i mai bun la sfârşit.

– Buni. Eşti aşa de frumoasă!

– Păi nu eşti tu norocoasă că semeni cu mine? Sau cum eram cam cu patruzeci de ani în urmă. Sângele MacNee, şi o îngrijire atentă a pielii. Şi îngeraşul ăla al tău e la fel. Shelby întoarse capul şi zâmbi când o văzu pe Callie în compania verişorilor ei, rostogolindu-se prin iarbă cu vreo doi căţelandri.

– E sufletul meu.

– Ştiu.

– Ar fi tre...

– Astea cu ce ar fi trebuit sunt chestii inutile. O să mergem puţin la o plimbare, spuse ea când ochii lui Shelby se umplură de lacrimi. Hai să ne aruncăm un ochi la răsadurile de legume ale lui taică-tu. Cele mai bune roşii din Ridge. Lasă grijile deoparte acum. Pur şi simplu, lasă-le deoparte.

– E prea mult, buni. Mai mult decât pot să spun acum.

– Grijile nu rezolvă lucrurile, îi fac doar riduri unei femei. Deci, lasă grijile deoparte. Ce va trebui făcut o să se facă. Acum nu eşti singură, Shelby.

– Eu... am uitat cum e să nu fii, aşa că toate astea par un vis.

– Asta-i adevărat, şi aşa a fost întotdeauna. Vino aici, iubito, stai aşa puţin. O trase aproape pe Shelby şi o frecă pe spate. Acum eşti acasă.

Shelby se uită spre munţi, învăluiţi în cenuşiul norilor, atât de puternici, atât de statornici, atât de adevăraţi.

Era acasă acum.

Capitolul 5

Cineva aduse afară banjoul bunicului, şi în câteva minute soţia unchiului Grady, Rosalee, avea o vioară, iar fratele ei Clay, chitara. Voiau să cânte muzică country, muzica munţilor. Acele note înalte şi strălucitoare, armoniile corzilor ciupite şi atinse de arcuş îi trezeau amintiri, îi aprindeau o lumină interioară. Un fel de nou început.

Aici sălăşluiau obârşiile ei, în muzică şi în munţi, pe pajişti şi la sindrofii.

Familia, prietenii, vecinii mişunau pe lângă mesele de picnic. Se uită la verii ei care dansau pe gazon, mama ei în sandalele galbene cu toc legănându-l pe micul Jackson în ritmul muzicii. Şi acolo, era tatăl ei cu Callie în poală, purtând ceea ce părea a fi o discuţie foarte serioasă, în vreme ce mâncau salată de cartofi şi coaste la grătar.

Râsul bunicii se auzea pe deasupra muzicii; Viola şedea cu picioarele încrucişate pe iarbă, sorbind şampanie şi zâmbind larg spre Gilly.

Sora mai mică a mamei sale, Wynonna, o păzea cu ochi de vultur pe mezina ei care părea nedezlipită de un băiat slăbuţ, îmbrăcat în nişte jeanşi tociţi, pe care mătuşa ei îl numea „băiatul ăla, Hallister".

Pentru că verişoara ei Lark avea şaisprezece ani şi forme rotunjoare, Shelby se gândi că vigilenţa aceea era justificată.

Lumea nu conteni să o îndoape cu mâncare, aşa că mâncă, pentru că simţea ochii ageri ai mamei aţintiţi spre ea. Bău şampanie chiar dacă o făcea să se gândească la Richard.

Şi, la rugămintea bunicului ei, cântă *Cotton-Eyed Joe* şi *Salty Dog*, *Lonesome Road Blues* şi *Lost John*. Versurile îi reveniră în minte de

parcă le cântase cu o zi în urmă, şi voioşia lor simplă, faptul că le interpreta în curte, lăsând muzica să se înalţe spre bolta albastră a cerului inundat de razele soarelui îi alinară inima îndurerată.

Renunţase la asta, se gândea ea, renunţase la tot pentru un bărbat pe care nu-l cunoscuse cu adevărat niciodată şi pentru o viaţă despre care ştia că fusese falsă de la început până la sfârşit.

Nu era oare un miracol că ceea ce era real şi adevărat se afla aici, aşteptând-o?

Când putu să plece, intră în casă şi urcă la etaj. Inima îi fu copleşită de emoţie când intră în camera lui Callie.

Pereţi trandafirii şi perdele albe înflorate încadrau fereastra ce dădea înspre curtea din spate şi spre munţii din zare. Totul, mobila albă, cochetă, precum şi patul cu baldachinul lui roz cu alb, fusese asamblat. Aranjaseră până şi câteva păpuşi şi jucării pe raftul alb şi puseseră pe pat câteva dintre animăluţele de pluş.

Poate că încăperea era pe jumătate cât cea din imensa casă, dar arăta impecabil. Trecu prin baia lui Jack şi Jill – strălucea, pentru că mama ei nu ar fi admis să fie altfel – şi intră în camera care fusese a fratelui ei. Acum era camera ei.

Vechiul ei pat de fier, în care dormise şi visase întreaga sa copilărie, era orientat spre fereastră, exact cum fusese şi în camera din hol. Aşa îi plăcea cel mai mult, pentru că se putea trezi cu priveliştea munţilor în faţă. Patul era acoperit acum cu o pilotă simplă, albă, dar Ada Mae nu se lăsa cu una, cu două, aşa că îmbrăcase pernele, puse la capul patului de fier, cu feţe garnisite cu dantelă, iar mai multe, în nuanţe de verde şi albastru, erau îngrămădite pe ele. O cuvertură, tot cu verde şi albastru, croşetată de străbunica ei, trona împăturită la picioare.

Pereţii erau într-o nuanţă caldă de verde-fumuriu, la fel ca munţii. Două acuarele – operele verişoarei sale Jesslyn – îi înfrumuseţau. Culori pale, visătoare, o pajişte de primăvară, o pădure înverzită în răsărit de soare. O vază cu lalele albe, preferatele ei, stătea pe vechea ei măsuţă de toaletă, împreună cu fotografia ei în ramă de argint ţinând-o în braţe pe Callie la opt săptămâni.

Îi aduseseră sus şi valizele. Nu-i rugase – nu trebuise să o facă. Cutiile, ei bine, probabil că erau deja stivuite în garaj, aşteptând-o

să se hotărască ce să facă cu lucrurile pe care se simţise obligată să le păstreze dintr-o viaţă ce nu mai părea să-i aparţină.

Copleşită, se aşeză pe marginea patului. Prin fereastră răzbăteau muzica, vocile. Aşa se simţea, la distanţă de doar un pas, în spatele geamului, stând într-o cameră a copilăriei sale, întrebându-se ce să facă cu tot ce adusese cu ea. Tot ce avea de făcut era să deschidă fereastra şi să ia parte în loc să stea retrasă.

Dar...

În acel moment, în acea zi, toată lumea îi urase bun venit acasă, lăsând toate celelalte lucruri nerostite. Dar întrebările murmurate printre urări urmau să vină. O parte din ceea ce adusese cu ea ţineau loc de răspunsuri şi ridica încă mai multe semne de întrebare.

Cât de multe să spună şi cum s-o spună?

Cui i-ar folosi să le spună tuturor că soţul ei fusese un mincinos şi că o înşelase – şi se temea că fusese chiar mai rău de-atât. În adâncul sufletului ei se temea că fusese un escroc şi un hoţ. Cu toate astea, indiferent cum ar fi fost – chiar dacă se dovedea că era mai rău –, era totuşi tatăl copilului ei.

Dat fiind că era mort, nu putea să se apere şi să explice nimic din toate acestea.

Dar, stând acolo şi cugetând la toate acestea, nu rezolva nimic. Irosea acea bucurie a revenirii acasă, ziua însorită, muzica ce se auzea mai tare. Aşa că avea să se ducă jos din nou, să mănânce nişte tort, deşi aproape că deja i se apleca. Chiar în clipa în care îşi impuse să se ridice, să coboare, auzi paşi pe hol.

Se ridică în picioare şi arboră un zâmbet palid.

Fratele ei, Forrest, singurul care nu fusese prezent să le întâmpine, intră pe uşă.

Nu era la fel de înalt precum Clay, avea puţin peste 1,80 m şi o constituţie mai robustă. De bătăuş, pretindea bunica lor (cu oarecare mândrie), şi nu dusese lipsă de aşa ceva. Avea părul închis la culoare al tatălui său, dar ochii, ca ai ei, erau îndrăzneţi şi albaştri. Acum o priveau ţintă. Reci, gândi ea, şi plini de întrebările pe care nimeni nu le rostise.

Încă.

– Salut! Se forţă să zâmbească. Mama spunea că azi eşti de serviciu.

Era ofiţer de poliţie, iar slujba i se potrivea mănuşă.

– Aşa e.

Avea pomeţii ascuţiţi ai tatălui lor şi ochii mamei. Iar acum, pe obraz, i se vedea o uşoară vânătaie.

– Te-ai bătut?

O clipă, se uită în gol, apoi îşi duse degetele la falcă.

– La muncă. Arlo Kattery – îţi aduci aminte de el – a devenit puţin cam... recalcitrant aseară la barul lui Shady. Te caută pe-afară. Mi-am închipuit că eşti aici, sus.

– Cu câţiva paşi mai departe de unde am pornit.

El se sprijini de tocul uşii, uitându-se cu răceală la ea.

– Aşa se pare.

– La naiba, Forrest! La naiba! Nimeni din familie nu putea s-o aţâţe, s-o facă să vorbească şi s-o liniştească din nou ca Forrest. Când o să încetezi să fii supărat pe mine? Au trecut patru ani. Aproape cinci. Nu poţi fi supărat pe mine o veşnicie.

– Nu sunt supărat pe tine. Am fost, dar acum sunt mai degrabă iritat.

– Când o să încetezi să fii iritat din cauza mea?

– Nu pot să spun.

– Vrei să mă auzi spunând că am greşit, că am făcut o greşeală îngrozitoare, fugind cu Richard, aşa cum am făcut?

El păru pierdut în gânduri.

– Pentru început.

– Păi, nu pot. Nu pot să spun asta, pentru că... arătă spre fotografia de pe măsuţa de toaletă. Asta ar face din Callie o greşeală, şi nu este. E un dar şi o minune, şi cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

– Ai fugit cu un nemernic, Shelby.

Îşi simţi fiecare muşchi al corpului încordat, înfierbântat.

– N-am crezut că e un nemernic pe-atunci, pentru că n-aş fi fugit cu el. Ce te face aşa de virtuos, ofiţer Pomeroy?

– Nu sunt virtuos, doar drept. Mă irită faptul că sora mea a şters-o cu un nemernic, şi abia dacă am văzut-o în câţiva ani de zile, pe ea sau pe nepoata mea, care îi seamănă leit.

– Am venit când am putut. Am adus-o pe Callie când am putut. M-am străduit cât de tare am putut. Vrei să mă auzi spunând că

Richard a fost un nemernic? În privinţa asta, pot să-ţi fac pe plac, pentru că s-a dovedit ca aşa a fost. Am luat o hotărâre greşită să mă mărit cu un nemernic. E mai bine?

– Oarecum. Nu-şi dezlipi ochii de la ea. Te-a bătut vreodată?

– Nu. Doamne, nu. Uimită, ridică mâinile. Nu m-a atins aşa niciodată. Jur.

– N-ai venit acasă la înmormântări, la naşteri, la nunţi. La nunta lui Clay, ai apărut în ultimul moment. Cum de te-a ţinut departe de noi?

– E complicat, Forrest.

– Simplifică.

– Spunea nu. Înlăuntrul ei, începea să clocotească furia. E suficient de simplu?

El se agită, ridică din umeri şi îi lăsă în jos.

– Nu acceptai mereu atât de uşor un refuz.

– Dacă tu crezi că a fost uşor, te înşeli.

– Trebuie să ştiu de ce arătai atât de obosită, atât de slabă, atât de răpusă atunci când ai venit acasă de Crăciun, cam pentru zece minute.

– Poate pentru că îmi dădusem seama că m-am măritat cu un nemernic, unul căruia nici măcar nu-i plăcea foarte mult de mine. Furia se prefăcea în vinovăţie, iar vinovăţia, în oboseală. Pentru că ajunsesem să-mi dau seama, înainte de a deveni eu văduvă, iar copilul meu, lipsit de tată, că nu-l iubeam, nici măcar un pic. Nici măcar nu-l mai plăceam.

Lacrimile i se opriseră în gâtlej, ameninţând să izbucnească şi să rupă orice stavilă pe care ea se străduia să o ridice.

– Dar n-ai venit acasă?

– Nu, n-am venit acasă. Poate că m-am măritat cu un nemernic, pentru că eu însămi eram la fel. Poate că n-am putut să înţeleg cum să mă scot pe mine şi pe Callie din mizeria în care am intrat. Poţi s-o laşi baltă deocamdată? E de-ajuns pentru moment? Dacă trebuie să vorbesc despre toate celelalte acum, cred că cedez nervos.

El veni şi se aşeză lângă ea.

– Poate că o să fiu doar puţin enervat, în loc de iritat.

Nu se mai putu abţine şi o podidiră lacrimile.

– Puțin enervat e un progres. Se întoarse și își lipi obrazul de umărul lui. Mi-ai lipsit așa de mult. Ca o mână sau un picior, ori jumate de inimă.

– Știu. O luă de după umeri. Și tu mie. De-aia mi-a luat aproape cinci ani ca să trec în faza de puțin enervat. Am întrebări.

– Întotdeauna ai.

– Ca de exemplu, de ce ai venit tocmai din Philadelphia într-un minivan mai bătrân decât Callie, cu două valize și o grămadă de cutii, și cu o chestie care seamănă a fi un televizor pricopsit.

– Ăla-i pentru tati.

– Aha. Fandoseală. Mai am întrebări, dar o să mai aștept. Mi-e foame și vreau o bere – două beri. Și dacă nu te duc jos în curând, mama o să vină după tine și o să mă jupoaie de viu că te-am făcut să plângi.

– Am nevoie să mă liniștesc înainte să începă cu întrebările. Trebuie să respir un timp.

– Aici e un loc excelent pentru asta. Haide, să mergem jos.

– În regulă. Se ridică împreună cu el. O să fiu puțin enervată pe tine pentru că ești puțin enervat pe mine.

– E corect.

– Ai putea să mai scapi de nervi punându-l pe Clay să te ajute să cărați înăuntru televizorul și să vă gândiți unde ar trebui să stea.

– Trebuie să stea la mine acasă, dar o să vin aici să mă uit la el și o să-i mănânc toată mâncarea tatei.

– Și asta-i corect, hotărî ea.

– Mă străduiesc în privința asta. O ținea încă de după umeri. Știi, Emma Kate s-a întors.

– Ce? S-a întors? Dar credeam că e în Baltimore.

– A stat acolo până acum vreo șase luni. Mai degrabă șapte acum. Tatăl ei a avut accidentul ăla anul trecut, a căzut de pe acoperișul lui Clyde Barrow, a luat o bușitură urâtă.

– Știu de asta. Credeam că se simte bine.

– Păi, ea s-a întors să aibă grijă de el... știi și tu cum e mama ei.

– Neajutorată ca un copilaș.

– Asta-i adevărul. A rămas vreo două luni. El era ba în spital, ba acasă, ba la fizioterapie, și ea, fiind asistentă medicală, putea să-l ajute

cel mai bine. Tipul cu care e cuplată a venit de câteva ori. Simpatic. Să n-o mai lungesc, timpul cât a lipsit și reducerea cheltuielilor au costat-o slujba la spitalul din Baltimore – sau cel puțin au făcut aproape imposibil s-o păstreze. S-a mutat aici cu tipul ei imediat ce a primit o ofertă de lucru în clinica din Ridge.

– Tați.

– Mda. Spune că-i o asistentă al naibii de bună. Matt, tipul cu care e, s-a mutat aici cu ea și a pornit o afacere cu partenerul lui. Și Griff a plecat din Baltimore. O afacere în construcții. A lor e firma The Fix-It Guys.

– Am văzut o camionetă cu numele ăsta inscripționat pe ea lângă casa Emmei Kate.

– Matt și Griff îi fac o bucătărie nouă donșoarei Bitsy. Din câte aud, la fiecare cinci minute se răzgândește și vrea altceva, așa că o să dureze ceva timp. Emma Kate și Matt au luat apartamentul de vizavi de mine, și Griff are vechea casă Tripplehorn de pe Five Possum Road.

– Casa aia stătea să cadă când aveam noi zece ani, își aminti ea.

O adora.

– El o repară. Probabil că o să-i ia tot restul vieții, dar s-a apucat de treabă.

– Dai pe dinafară de noutăți, Forrest.

– Asta, doar pentru că n-ai fost pe-aici să le auzi. Ar trebui să mergi s-o vezi pe Emma Kate.

– Aș fi vrut să vină azi.

– Lucrează și e încă în faza în care e enervată pe tine.

– E greu să aflu câți oameni am rănit.

– Atunci, să n-o mai faci niciodată. Dacă te hotărăști să pleci, să-ți iei rămas-bun așa cum se cuvine.

Ea se uită afară pe ușa din spate și îl văzu pe Clay cum alerga încoace și-ncolo cu fiul lui pe umeri și pe bunica ei cum o dădea pe Callie în leagăn.

– Nu plec nicăieri. Am fost plecată prea multă vreme.

*

Dormi în patul copilăriei sale pe o saltea nouă și, deși noaptea era răcoroasă, lăsă fereastra crăpată, așa încât să poată simți adierea

nopții. Se trezi pe o ploaie liniștită, se cuibări la loc cu un zâmbet pe față, grație răpăitului atât de pașnic. Avea să se trezească într-un minut, își spuse ea, să se uite la Callie, să-i prepare fiicei sale ceva la micul dejun.

Avea să se ocupe de despachetat, precum și de toate celelalte sarcini care trebuiau îndeplinite. Încă cinci minute.

Când se trezi din nou, ploaia se prefăcuse într-o burniță cețoasă, scurgându-se de pe frunze și din rigole. În jurul ei, auzi păsările ciripind. Nu-și putea aminti când se mai trezise în tril de păsărele.

Rostogolindu-se pe o parte, se uită la ceasul de sticlă drăguț de pe noptieră, apoi sări ca arsă.

Puse repede ceva pe ea, dădu buzna în baie și în camera lui Callie și găsi patul gol.

Ce fel de mamă era, să doarmă până după ora nouă și să nu aibă nici cea mai vagă idee unde îi era copilul? Desculță, ușor panicată, goni în jos pe scări. În șemineul din camera de zi ardea focul. Callie ședea pe jos cu bătrânul dulău Clancy ghemuit lângă ea.

Animale de pluș stăteau aliniate, în vreme ce Callie îl înghiontea și îl împingea pe elefantul roz ce stătea culcat, cu trompa în sus, pe un prosop de bucătărie.

– E foarte bolnav, buni.

– Ah, văd și eu, fetițo. Cuibărită într-un fotoliu, sorbind din cafea, Ada Mae zâmbi. Arată slăbit, fără îndoială. Are mare noroc că tu ești așa o doctoriță bună.

– În curând, o să se facă bine. Dar trebuie să fie curajos, pentru că are nevoie de o injecție. Încet, îl întoarse și folosi pe post de seringă una dintre cariocile ei. Acum, pupăm, pupăm unde doare. Pupicurile fac să treacă durerea.

– Pupicurile fac ca totul să fie mai bine. 'Neața, Shelby!

– Îmi pare rău, mamă. Am dormit prea mult.

– E de-abia nouă și e o dimineață ploioasă, începu Ada Mae, în timp ce Callie sări și alergă spre Shelby.

– Ne jucăm de-a spitalul, și toate animalele mele sunt bolnave. O să le fac bine. Vino să mă ajuți, mami.

– Mama ta trebuie să mănânce micul dejun.

– Ah, e în regulă, doar o să...

– Micul dejun e important, nu-i aşa, Callie?

– Îhi. Buni mi-a făcut de mâncare după ce bunicu' a trebuit să plece să ajute un bolnav. Am mâncat oletă şi pâine prăjită cu jeleu.

– Omletă. O ridică pe Callie să o sărute. Şi eşti aşa de frumos îmbrăcată. La ce oră s-a trezit?

– Pe la şapte. Şi să nu începi. De ce să-mi refuzi două ore cu singura mea nepoată? Ne-am distrat, Callie Rose?

– Da, da, ne-am distrat *grozav*. I-am dat lui Clancy o prăjitură de căţei. A stat ca un băiat cuminte şi mi-a dat şi laba. Şi bunicu' m-a luat în cârcă până jos, pentru că am fost cuminte şi nu te-am trezit. A trebuit să plece să ajute oamenii bolnavi. Aşa că eu ajut animalele bolnave.

– De ce nu-ţi aduci animăluţele bolnave în bucătărie până când îi pregătesc mamei tale micul dejun? O să mănânce şi ea tot, ca şi tine.

– Nu vreau să crezi că trebuie să... da, mamă, isprăvi ea avertizată de privirea dojenitoare.

– Poţi să iei o cola, de vreme ce n-ai învăţat încă să fii civilizată şi să bei cafea. Callie, poţi să-ţi aduci animalele bolnave şi să le faci bine chiar acolo. O să mănânci ouă cu şuncă şi brânză, să iei ceva proteine. Am toată ziua la dispoziţie. Mi-am luat liber de la serviciu până la mijlocul săptămânii. Mă am bine cu şefa.

– Cum o să se descurce buni fără tine?

– Ah, o să se descurce. Ia-ţi cola şi stai jos acolo până când termin eu asta. E-n regulă, Shelby, adăugă Ada Mae cu jumătate de glas. E ocupată şi e fericită. Eu şi tatăl tău ne-am bucurat de prezenţa ei azi-dimineaţă. Acum, nu e cazul să te-ntreb cum ai dormit. Deja arăţi mai bine.

– Am dormit zece ore.

– Salteaua cea nouă. Ada Mae tăie nişte şuncă. Şi ploaia. Te trag la somn toată ziua. N-ai prea dormit bine, nu-i aşa?

– Nu prea.

– Şi nici n-ai prea mâncat.

– Era greu să am un apetit bun.

– Cu un pic de răsfăţ, ar putea să fie mai uşor. Se uită spre Callie. O să-ţi spun că ai făcut o treabă bună cu fetiţa asta. Bineînţeles, are

şi toanele ei, dar e bine crescută, nu e lăudoasă – asta mă irită la un copil – şi e fericită.

– Se trezeşte în fiecare dimineaţă, arzând de nerăbdare.

– A întrebat de tine de când s-a trezit, dar tot ce a trebuit să fac a fost să o duc la uşa dormitorului tău, să-i arăt că eşti acolo şi dormi, şi a fost în regulă. E un lucru bun, Shelby. Un copil prea legat de mama lui spune multe despre mamă. Şi sunt convinsă că a fost greu să nu vă ţineţi scai una de alta în ultimele luni, când aţi rămas doar voi două.

– N-am avut ocazia să văd vreun copil de vârsta ei prin vecini, acolo, în nord. Dar, pe de altă parte, era atât de groaznic de frig, şi părea că ninge la fiecare cinci minute. Cu toate astea, aveam de gând să caut o grădiniţă bună, doar aşa, ca să poată socializa, dar... n-am mai făcut-o după... ştii tu. N-am ştiut dacă era bine pentru ea după aia. Tu şi tati aţi venit pentru o vreme, şi a venit şi Buni, şi a fost tare bine. Ne-a ajutat tare mult să vă avem pe toţi acolo.

– Sper. Ne-am făcut cu toţii griji că v-am lăsat prea repede singure. Ada Mae turnă ouăle bătute în tigaie, peste bucăţile de şuncă, şi rase brânză pe deasupra. Nu ştiu dacă aş fi plecat, dacă n-aş fi promis că vii acasă cât poţi de repede.

– Nu ştiu cum m-aş fi descurcat dacă n-aş fi ştiut că pot veni acasă. Mamă, acolo sunt ouă pentru două persoane.

– Mănânci cât vrei şi încă un dumicat pe deasupra. Îi aruncă lui Shelby o privire severă. Ăia care spun că nu poţi să fii prea slab greşesc, pentru că tu eşti. O s-o facem dolofană pe mama ta, Callie, şi o să-i punem bujori în obraji.

– De ce?

– Pen' că are nevoie. Ada Mae puse ouăle pe farfurie, adăugă o felie de pâine prăjită şi i-o puse pe bufet. Şi încă un dumicat pe deasupra.

– Da, doamnă.

– Acum. Ada Mae se ocupă de dereticat în bucătăria unde era deja ordine. Ai programată o şedinţă de masaj cu pietre fierbinţi la ora două, la spa, la mama.

– Serios?

– Ţi-ar trebui şi un tratament cosmetic, dar o să ţi-l fac chiar eu în cursul săptămânii. O femeie care vine cu maşina din Philadelphia

până aici, cărând după ea un copilaş, e câştigătoarea unui masaj bun. Iar eu şi Callie avem planuri în după-amiaza asta.

– Zău?

– O duc la Suzannah. Îţi aduci aminte de buna mea prietenă Suzannah Lee? N-a putut veni ieri, pentru că a avut petrecerea de dinainte de nuntă pentru fata surorii ei. O ştii pe Scarlet? Scarlet Lee? Ai fost cu ea la şcoală.

– Bineînţeles. Scarlet e logodită?

– Are nunta stabilită în mai cu un băiat drăguţ, pe care l-a cunoscut la colegiu. Se căsătoresc aici, pentru că familia lui Scarlet e aici; după aia se mută la Boston, unde el lucrează în publicitate. Scarlet are diplomă de profesor, aşa că asta o să facă.

– Profesoară? Lui Shelby îi veni să râdă. Din câte îmi aduc eu aminte, Scarlet fugea de şcoală ca dracul de tămâie.

– Asta dovedeşte ceva. Ce, nu pot să spun, dar ceva dovedeşte. În orice caz, o iau pe Callie la Suzannah să mă laud un pic cu ea; şi la Suzannah e nepoata ei, Chelsea – are trei ani, de-o seamă cu Callie –, fata băiatului ei, Robbie, care s-a însurat cu Tracey Lynn Bowran. Nu cred că ai cunoscut-o pe Tracey. Familia ei e din Pigeon Forge. O fată drăguţă, e olar. Uite, acolo e unul dintre vasele făcute de ea, cel cu lămâi în el.

Shelby aruncă o privire la vasul de un maro intens cu spirale proeminente albastre şi verzi.

– E superb.

– Şi-a făcut un cuptor de ars, lucrează afară, lângă casă. O parte din piesele ei merg la oraş, la galeria The Artful Ridge şi la magazinul de cadouri de la hotel. O să vă dăm ţie şi lui Tracey o zi liberă, pentru că Suzannah, Chelsea, Callie şi cu mine o să avem o zi de zbenguială.

– O să-i placă la nebunie.

– Şi mie. O vreme o să fiu grămadă pe ea, aşa încât contez pe înţelegerea ta. O s-o iau cam pe la unsprezece. O să se cunoască, apoi o să mergem să mâncăm de prânz. Dacă ne permite vremea, o să le luăm afară câteva ore.

– De obicei, Callie trage un pui de somn de o oră după-amiaza.

– Atunci, amândouă o să tragă un pui de somn. Nu te mai frământa atât, să nu crezi că nu-mi dau seama. Ţinând bărbia ridicată,

Ada Mae își puse mâna în șold. M-am descurcat să te cresc pe tine și încă doi băieți pe lângă tine. Cred că mă pot descurca cu un țânc.

– Știu că te descurci. Doar că... n-a mai fost plecată de lângă mine de... nu-mi aduc aminte de când. Faptul că mă frământ că n-o am lângă mine spune mai multe despre persoana mea.

– Întotdeauna ai fost o fată isteață. N-aș fi vrut altceva, adăugă Ada Mae, ocolind insula din centrul bucătăriei și punând mâinile pe umerii lui Shelby. Sfinte Dumnezeule, fetițo, ai numai contracturi pe-aici! Ți-am făcut rezervare la Vonnie – ți-o amintești pe Vonnie, e o verișoară din partea tatălui tău.

Vag, se gândi Shelby, pentru că în familia ei era o armată de verișori.

– Vonnie Gates, continuă Ada Mae. Fata mijlocie a vărului tatălui tău, Jed. O să-ți rezolve ea astea.

Shelby întinse mâna la spate și o așeză peste a mamei.

– Nu trebuie să simți că trebuie să ai grijă de mine.

– Asta i-ai spune tu fiicei tale în astfel de împrejurări?

Shelby oftă.

– Nu. I-aș spune că asta e sarcina mea și dorința mea, să am grijă.

– Păi atunci, mai ia un dumicat, murmură Ada Mae, sărutând-o pe Shelby pe creștet.

Shelby se supuse.

– După ziua de azi, o să-ți speli singură vasele, dar nu azi. Ce vrei să faci în dimineața asta?

– Ah, ar trebui să despachetez.

– N-am spus ce ar trebui, îi aminti Ada Mae, spălând farfuria lui Shelby. Am spus ce vrei.

– Amândouă. O să mă simt mai confortabil, odată ce o să reușesc să pun lucrurile pe la locul lor.

– Bu și Callie o să-ți dăm o mână de ajutor. Când vin și celelalte lucruri ale tale?

– Am tot. Am adus totul.

– Totul. Ada Mae se opri și se holbă la ea. Scumpo, au dus sus doar două valize, ei bine, și lucrurile lui Callie, pentru că ai marcat cutiile alea. Clay junior n-a pus în garaj mai mult de șase cutii, dacă or fi fost și-atâtea.

– Ce era să fac cu toate lucrurile alea, mamă? Chiar și când o să găsesc o casă – mai întâi însă trebuie să-mi găsesc de lucru –, n-aș putea folosi toate lucrurile alea. Știai că sunt firme care vin, se uită la lucruri și cumpără mobila toată deodată, direct din casă? O spuse cu nonșalanță, pe un ton conversațional. Ridicându-se, o luă pe Callie care dansa cu mânuțele în aer. Agenta imobiliară m-a ajutat să le găsesc. Mi-a fost de mare ajutor în privința lucrurilor de genul ăsta. Ar trebui să-i trimit niște flori când se va termina cu vânzarea, nu-i așa?

Întrebarea nu-i abătu atenția mamei sale, așa cum sperase Shelby.

– Toată mobila aia? De ce, Shelby, erau șapte dormitoare în casa aia, și biroul ăla imens, și nici măcar nu știu cum erau celelalte camere. E cât un conac unde am intrat fără să plătesc bilet la intrare. Și atât de nou. Pe fața ei se citeau șocul și îngrijorarea. Ada Mae își frecă podul palmei între sâni. Ah, sper că ai obținut un preț bun pentru toate alea.

– Am colaborat cu o firmă foarte respectabilă, pe cuvânt. Funcționează de peste treizeci de ani. Am făcut o grămadă de cercetări pe internet în legătură cu genul ăsta de lucruri. Jur, aș putea să obțin un post de cercetător după tot ce-am făcut, dacă nu m-aș fi gândit să mă împușc înainte de sfârșitul primei săptămâni.

– O să despachetăm, Callie. O să mă ajuți înainte să pleci cu buni?

– O să ajut! Îmi place s-o ajut pe mama.

– Cel mai bun ajutor. Hai să-ncepem! Mamă, știi cumva dacă Clay a dus sus cutia în care erau umerașele lui Callie? Încă nu pot să folosesc de-alea mari pentru lucrurile ei.

– A dus sus tot ce avea scris numele ei. O să mă duc să mă uit, ca să fiu sigură.

– Mulțumesc, mamă. Ah, o să mă duc afară să mut scaunul din mașină în mașina ta.

– Nu m-am născut ieri. Asprimea vocii Adei Mae îi sugeră lui Shelby că mama ei era încă șocată de decizia ei de a vinde întreaga mobilă.

Nu știa nici măcar pe jumătate.

– Eu și tatăl tău avem exact același tip pe care-l folosești tu, adăugă Ada Mae. Totul e pregătit pentru ea.

– Mamă. Shelby înaintă și, cu mâna liberă, o trase pe mama ei într-o îmbrățișare. Callie, ai cea mai grozavă bunică din toată lumea asta.

– Buni mea.

Asta îi atrase cu adevărat atenția Adei Mae, suficient de mult, se gândea Shelby, pentru că știa că pe mama ei avea s-o frământe ideea vinderii dintr-un foc a întregului mobilier dintr-o casă de aproape 950 mp.

•

Era ciudat să n-o aibă pe Callie lângă ea sau jucându-se sub ochii ei, dar fetița fusese atât de entuziasmată de a-și petrece întreaga zi la joacă. Și nu era mai puțin adevărat că avea să termine cu despachetatul și cu aranjatul în jumătate din timp în lipsa lui Callie.

Pe la amiază, totul era pus în ordine, paturile, făcute, și ea se întrebă ce să mai facă.

Se uită la laptop fără prea mare tragere de inimă, dar se sili să-l pornească. Nu primise avertismente de la creditori, ceea ce era un semn bun. Încă nici o veste despre vânzarea casei, dar nici nu se aștepta. Citi un e-mail scurt de la consignație, prin care era anunțată că se vânduseră două dintre jachetele din piele ale lui Richard, pardesiul ei de cașmir și două dintre rochiile ei de seară.

Trimise un răspuns de mulțumire, acceptând data de întâi ale lunii pentru a încasa un cec la adresa indicată de ea.

Odată încheiate despachetatul și celelalte treburi, făcu un duș și se îmbrăcă. Era încă prea devreme să meargă la masaj, unde avea să primească un răsfăț divin? Așa că avea să meargă la o plimbare. I-ar prinde bine o plimbare bună.

Burnița nu conteni, o umezeală persistentă căzând din cerul gri, pufos precum fumul. Dar îi plăcea să meargă prin ploaie. Își trase pe cap un hanorac cu glugă, încălță niște ghete scurte din piele moale și se întinse după geanta ei mare. Geanta pentru Callie. Amintindu-și că i-o dăduse mamei sale s-o ia cu ea, își îndesă portofelul în buzunarul din spate al jeanșilor.

Se simțea atât de ușoară, de liberă, nu știa ce să facă cu mâinile, așa că le vârî în buzunarele hanoracului, unde găsi pachețelul de șervețele umede pe care îl băgase acolo ultima dată când îl purtase – când nu era așa de liberă.

Inspiră adânc aerul rece, umed când ieși din casă. Doar stătu acolo și respiră cu toată forța; strângea cu degetele șervețelele umede ale lui Callie și avea în fața ei o după-amiază liberă.

Natura înverzise şi florile se iţiseră pretutindeni, iar burniţa făcea verdele să pară mai viu. Toate acele miresme – iarba udă, pământul ud, mirosul dulceag al zambilelor plutind printre narcisele galbene – o învăluiră pe când păşea pe drumul acela lung, familiar.

Ar putea să dea o raită pe la casa lui Lee, doar să verifice. Se apropia ora de somn, şi Callie nu era pe deplin învăţată să ceară la oliţă când făcea nani. Ar fi aşa de ruşinată dacă ar avea un accident pentru că bunica ei nu se gândise s-o pună la oliţă înainte de somn.

Putea doar să treacă pe acolo, să arunce doar o scurtă privire...

– Terminã! Serios, terminã! E bine. Totul e-n regulă.

Mai bine ar asculta sfatul mamei sale şi ar profita de acea zi ca să facă ce poftеşte. O plimbare în ploaie, pe îndelete, să studieze munţii acoperiţi de pătura fumurie de nori, să preţuiască florile de primăvară şi liniştea.

Se uită la casa Emmei Kate, observă camionul meşterului pe alee şi maşina roşie, strălucitoare în spatele lui. Se întrebă cum s-o abordeze pe Emma Kate, acum că amândouă se întorseseră în Ridge.

Prietena ei coborî din maşină.

Şi ea avea un hanorac într-o nuanţă de un roz ţipător, pe care Callie l-ar fi adorat. Îşi schimbase coafura, se gândi Shelby, pe când Emma Kate scoase două sacoşe de cumpărături din portbagaj. Îşi tăiase părul acela lung, castaniu, pe care şi-l amintea Shelby; acum avea o frizură nostimă, zburlită, cu breton.

Vru s-o strige, dar nu se gândise ce să spună; nu se simţea în largul ei.

Pe când închidea portiera, Emma Kate o zări. Ridică sprâncenele pe sub bretonul castaniu în timp ce-şi punea mânerele sacoşei pe umăr.

– Ia te uită cine stă acolo în ploaie, ca o mâţă murată?

– E doar burniţă.

– Totuşi, e umezeală.

Rămase o clipă în dezechilibru din pricina sacoşelor care-i atârnau pe umeri; nu zâmbea, iar ochii ei căprui o priveau critic chiar şi printre picăturile de ploaie.

– Am auzit că te-ai întors.

– Şi eu am auzit acelaşi lucru despre tine. Sper că tatăl tău se simte bine.

– Da, e bine.

Simţindu-se mai stingherită stând acolo, Shelby străbătu aleea scurtă.

– Îmi place părul tău.

– Bunica m-a convins. Îmi pare rău pentru soţul tău.

– Mulţumesc.

– Unde-i fetiţa ta?

– Cu mama. Petrec o zi de joacă cu nepoata domnişoarei Suzannah.

– Chelsea. E o scumpete. Te duci undeva anume, Shelby, sau doar holnăreşti prin ploaie?

– Mă duc la Viola, dar am atâta timp liber, de vreme ce Callie e cu mama, aşa că... mai întâi holnăresc.

– Atunci, ce-ar fi să intri s-o saluţi pe mama, altfel o să mă bată tot timpul la cap din cauza asta. Oricum, trebuie să-i duc cumpărăturile astea.

– Mi-ar plăcea. Stai, să te ajut.

– Mă descurc.

După refuzul primit, Shelby îşi băgă capul între umeri în vreme ce se îndreptară către uşă.

– Eu... Forrest zicea că eşti cu cineva şi că locuiţi în oraş.

– Sunt. Matt Baker. Suntem împreună cam de doi ani. Acum e la Viola, repară o cadă.

– Credeam că asta-i camioneta lui.

– Au două. Asta e a partenerului lui, Griffin Lott. Mama reface bucătăria şi ne înnebuneşte pe toţi.

Emma Kate deschise uşa şi se uită peste umăr la Shelby.

– Ştii că toată lumea din Rendezvous Ridge vorbeşte despre tine. Fata Pomeroy, aia drăguţă, care s-a măritat cu un bogătaş, a devenit o tânără văduvă şi s-a întors acasă. Ce-o să se facă? Emma Kate îi adresă un zâmbet superior. Ce-o să se facă? spuse ea din nou şi intră în casă cu sacoşele de cumpărături.

Capitolul 6

Griff se considera un bărbat răbdător. De obicei, nu-şi pierdea cumpătul. Iar când se întâmpla asta, făcea prăpăd în jurul lui, dar îi trebuia mult până să-şi iasă din pepeni.

Exact în acel moment însă, se gândea la modul cel mai serios să lipească cu bandă adezivă gura adorabilei mame a Emmei Kate.

Muncise toată dimineaţa să monteze dulapurile joase, şi ea îl bombardase tot timpul cu întrebări.

Suflându-i în ceafă, stând în coasta lui, puţin mai lipsea să-l scoată complet din minţi.

Ştia prea bine că Matt o ştersese la donşoara Vi ca să scape de gura simpaticei mame a iubitei lui.

Mai rău, încă ezita – „ezita" putea deveni cuvântul zilei – în privinţa dulapurilor, chiar în timp ce le instala. Şi dacă trebuia să le demonteze pentru că se răzgândise din nou, nu era exclus să recurgă la metode mai dure decât cea cu banda adezivă.

Avea corzi de bungee jumping şi ştia cum să le folosească.

– Haide, Griff, scumpule, poate că n-ar fi trebuit să merg pe alb. Sunt aşa de comune, nu-i aşa? Şi albul e rece, e chiar o culoare rece, aşa-i? Bucătăriile ar trebui să fie un loc primitor. Poate că mai bine alegeam lemn de cireş, de ce nu. E aşa de greu să ştii înainte să le vezi instalate pe poziţie, nu-i aşa? Cum să ştii cum o să arate până când nu le vezi în realitate?

– Curate şi strălucitoare, spuse el, încercând un ton vesel, când, de fapt, voia să scrâşnească din dinţi. Bucătăriile ar trebui să fie curate şi strălucitoare, şi asta o să aveţi.

– Crezi? Stătea în cotul lui şi îşi răsucea degetele încleştate. Ah, nu ştiu. Henry şi-a pus coada pe spinare şi a spus că nu-i pasă deloc. Dar o să-i pese dacă n-o să fie-n regulă.

– O să arate minunat, donşoară Bitsy. Simţea ca şi cum cineva, poate chiar el, îi bătea cuie direct în mijlocul frunţii.

El şi Matt mai avuseseră de-a face cu clienţi dificili în Baltimore. Obsedaţii de a deţine controlul, cei care se văicăreau, reclamagiii şi nehotărâţii, dar Louisa „Bitsy" Addison era regina de necontestat a nehotărâţilor.

Îi făcea pe foştii campioni – John şi Rhonda Turner, care îl puseseră să dărâme un perete din casa lor din Baltimore, să-l construiască la loc şi apoi să-l dărâme a doua oară – să pară hotărâţi, neclintiţi ca o stâncă, în comparaţie cu ea.

Ceea ce estimase a fi o treabă de trei săptămâni – inclusiv trei zile pentru situaţii neprevăzute – se întinsese de fapt pe cinci săptămâni. Şi Dumnezeu ştie când avea să se termine.

– Nu ştiu, spuse ea pentru a nu ştiu a câta oară, bătând uşor din palmele împreunate sub bărbie. Albul e cam tare, nu-i aşa?

El fixă dulapul, scoase bolobocul şi îşi trecu o mână prin claia de păr blond-închis.

– Rochiile de mireasă sunt albe.

– Păi, da, e-adevărat şi... Ochii ei căprui, şi aşa mari, se făcură şi mai mari, şi în ei luci o încântare şovăielnică. Rochii de mireasă? Haide, Griffin Lott, ştii ceva ce eu nu ştiu? A cerut-o Matt de nevastă?

Ar fi trebuit să-l arunce pe partenerul lui sub roţile autobuzului. Să-l azvârle dedesubt, să dea înapoi şi să treacă încă o dată peste el. Dar...

– Am dat doar un exemplu, ca... Se gândi rapid. Magnoliile, de pildă. Sau... Sfinte Doamne, mai dă-mi unul! Ah, mingile de baseball.

Rahat.

– Feroneria o să pună totul foarte bine în valoare, continuă el, oarecum disperat. Şi blatul. Griul ăla cald o să creeze o atmosferă prietenoasă şi elegantă în acelaşi timp.

– Poate că de vină e culoarea peretelui. Poate că ar trebui...

– Mamă, n-o să vopsești din nou pereții ăia.

Emma Kate își făcu apariția.

Griff ar fi putut s-o sărute, ar fi căzut la pământ și i-ar fi sărutat picioarele. Apoi, o pierdu complet din vedere când în spatele ei intră tipa roșcată.

Sfinte Sisoe! își spuse în gând, sperând că nu cu voce tare.

Era superbă. Un bărbat nu ajungea până aproape de treizeci de ani fără să fi văzut câteva femei frumoase, chiar dacă doar la cinema. Dar asta, în carne și oase, te făcea să spui pe loc doar *uau*.

O claie de păr buclat, în nuanța unui răsărit de soare, încadrând un chip sculptat parcă în porțelan – dacă se putea sculpta în porțelan, de unde să știe el? Buzele moi, pline, cu o gropiță perfectă deasupra și niște ochi mari, profunzi, albaștri și triști.

De fapt, îi stătu inima în loc și îi țiuiră urechile un minut, așa că îi scăpă mare parte din discuția dintre Emma Kate și mama ei.

– Bucătăria e inima unei case, Emma Kate.

– La cum o tot învârți și o sucești, ai noroc că mai ai o inimă. Lasă-l pe Griff să lucreze, mamă, și salut-o pe Shelby.

– Shelby? *Shelby*! Ah, Dumnezeule!

Alergă prin încăpere, o înșfăcă pe roșcată în brațe, legănând-o. Shelby, o înșfăcă pe Shelby, se gândi Griff. Ce nume drăguț, Shelby. Acum era numele lui preferat pe veci.

Apoi, îi pică fisa. Shelby – sau Shelby Anne Pomeroy, după cum scânci Bitsy strângând-o din nou în brațe pe roșcată. Sora prietenului său, Forrest.

Donșoara Vi – pentru care nutrise o pasiune nebună –, nepoata donșoarei Vi.

Puteai să vezi, dacă îți reveneai în simțiri pentru două secunde, cum arăta donșoara Vi când era tânără. Cum ar fi putut să arate Ada Mae cam cu vreo douăzeci și ceva de ani în urmă.

Nepoata donșoarei Vi, se gândi din nou. Văduva.

Nu-i de mirare că ochii ei erau triști.

Se simți pe dată vinovat că vrusese s-o ia în brațe așa cum o făcuse Bitsy; după aceea, își aminti singur că nu el era de vină că soțul ei era mort.

– Ah, sunt foarte supărată că n-am venit ieri la petrecerea ta de bun venit, dar eu şi Henry a trebuit să mergem la nunta fetei verişoarei lui, tocmai în Memphis. Şi nici măcar nu-mi place de verişoară asta. E doar o femeie cu nasul pe sus, îşi dă aere, pentru că s-a măritat cu un avocat din Memphis. Dar nunta a fost minunată, recepţia a fost la Hotel Peabody.

– Mamă, las-o pe Shelby să respire.

– Ah, îmi pare rău! Vorbesc verzi şi uscate. Sunt aşa de emoţionată să te văd, Griff, Emma Kate şi Shelby, aici de faţă, erau ca siamezele, jur, dinainte să împlinească un an până...

Părea că îi trece prin minte motivul pentru care Shelby se întorsese acasă.

– Ah, scumpo, ah, scumpo, îmi pare aşa de rău. Eşti aşa de tânără şi ai avut parte de aşa o tragedie în viaţa ta. Cum rezişti?

– E bine să fii acasă.

– Nicăieri nu-i ca acasă. Şi, uite, a mea e tratată cu fundul în sus, aşa că nici măcar nu-ţi pot oferi o trataţie specială. Şi eşti aşa de slăbuţă. Scumpo, eşti mai slabă decât un manechin de la New York. Ai fost mereu suficient de înaltă ca să fii manechin. Emma Kate, avem vreo Cola? Ţie îţi plăcea Cola, nu-i aşa?

– Da, doamnă, dar nu vă deranjaţi. Îmi plac noile dumneavoastră dulapuri, domnişoară Bitsy. Sunt aşa de imaculate şi de strălucitoare şi arată aşa de bine pe fondul de gri-albăstrui al pereţilor.

Văduvă sau nu, în momentul acela lui Griff îi veni s-o sărute. Să o acopere de sărutări.

– Păi, exact asta a spus şi Griff. A spus că sunt curate şi strălucitoare. Chiar crezi...

– Mamă, încă nici n-am făcut prezentările. Shelby, el e partenerul iubitului meu, Griffin Lott. Griff, Shelby... Foxworth, nu-i aşa?

– Da. Îşi întoarse ochii aceia superbi spre el, şi nu greşea cu nimic dacă spunea că inima putea să-i stea în loc. Îmi pare bine de cunoştinţă.

– Bună. Sunt prieten cu fratele tău.

– Care din ei?

– Cred că cu amândoi, dar mai mult cu Forrest. Și ar trebui să-ți spun fără întârziere că sunt îndrăgostit de bunica ta. Mă tot gândesc la o metodă s-o răpesc de lângă Jackson și să fugim amândoi în Tahiti.

Gura aceea frumos conturată se arcui puțin, ochii aceia triști se luminară, doar un pic.

– E greu să te învinuiesc pentru asta.

– Griff locuiește în vechea casă Tripplehorn, adăugă Emma Kate. O recondiționează.

– Deci, faci miracole?

– Atâta vreme cât pot folosi unelte. Ar trebui să vii odată s-o vezi. Prinde contur.

Ea îi zâmbi, dar de data asta zâmbetul nu i se oglindi și în ochii mari și triști.

– Te-ai întrerupt din treabă. Eu trebuie să plec. Am programare la salonul bunicii.

– Păi, Shelby, revino când toate astea vor fi terminate, și o să stăm mai mult de vorbă, se agită Bitsy pe lângă ea. Mă aștept că o să vii și o să pleci cum făceai odată. Știi că ești ca din familie.

– Mulțumesc, donșoară Bitsy. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, îi spuse din nou lui Griff și se întoarse să plece.

– Te conduc. Emma Kate împinse sacoșele spre mama ei. Aici sunt mezeluri și salate gata preparate și multă mâncare pregătită, numai bună de mâncat. Nu trebuie să-ți faci griji cu mâncarea până când noul aragaz o să fie instalat. Mă întorc imediat.

Emma Kate nu spuse nimic, mergând spre ușă.

– Salut-o pe buni, spuse ea, deschizând ușa.

– O s-o salut. Shelby ieși, apoi se întoarse. Primirea călduroasă a lui Bitsy făcea ca răceala Emmei Kate să fie cu atât mai dureroasă. Trebuie să mă ierți.

– De ce?

– Pentru că tu ești cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată în viață.

– Asta a fost pe vremuri. Oamenii se schimbă. După ce-și scutură părul zburlit, Emma Kate își băgă mâinile în buzunarele hanoracului. Uite ce e, Shelby, ai avut parte de o lovitură dură și, sincer, îmi pare rău, dar...

– Trebuie să mă ierți. Mândria îi poruncea să plece; iubirea însă nu-i permitea. Nu m-am purtat corect față de prietenia noastră. Nu m-am purtat corect față de tine și îmi pare rău. O să-mi pară întotdeauna rău. Trebuie să mă ierți. Te rog să-ți amintești de prietenia asta de dinainte de a o fi distrus eu și să mă ierți. Cel puțin atât cât să vorbești cu mine, să-mi spui ce ai mai făcut și cum ești. Doar atât.

Emma Kate îi scrută chipul, cu ochii ei întunecați, gânditori.

– Spune-mi un lucru. De ce nu te-ai întors când a murit bunicul? Te iubea. Eu aveam nevoie de tine.

– Am vrut. N-am putut.

Cu un scuturat ușor din cap, Emma Kate se dădu înapoi.

– Nu, asta nu-i de-ajuns pentru a obține iertare. Să-mi spui de ce n-ai putut să faci ceva ce știai că e important; ai trimis doar flori și un bilet, ca și cum era de-ajuns. Spune-mi adevărul adevărat doar în privința asta.

– El a spus nu. Rușinea îi inundă fața lui Shelby, îi săgetă inima. A spus nu și n-aveam bani sau curajul să îl contrazic.

– Tu ai avut întotdeauna curaj.

Shelby își amintea de fata care avea întotdeauna curaj, la fel cum și-o amintea pe verișoara ei Vonnie. Vag.

– Cred că nu mai am. Am nevoie de toate resursele care mi-au rămas să stau aici și să îți cer iertare.

Emma Kate respiră adânc.

– Îți aduci aminte de La Bootlegger's Bar and Grill?

– Bineînțeles.

– Ne întâlnim acolo mâine. Pe la șapte și jumătate e-n regulă pentru mine. O să mai discutăm despre toate astea.

– Trebuie s-o întreb pe mama dacă poate avea grijă de Callie.

– Ah, da. Deveni din nou distantă și rece, mai rece și mai deprimantă decât burnița. Adică fiica ta, pe care n-am apucat s-o văd încă.

Sentimente de rușine și vinovăție o chinuiau deopotrivă.

– Pot să continui să-ți spun că îmi pare rău, tot de atâtea ori de câte ori vrei să auzi.

– O să fiu acolo la șapte și jumătate. Vino, dacă reușești.

Emma Kate se întoarse în casă, apoi se sprijini de ușă și dădu frâu liber lacrimilor, măcar atât.

*

Griff montă şi ultimul dulap într-o binecuvântată linişte, pentru că Emma Kate cedase şi o luase pe mama ei la cumpărături. Luă o pauză şi sorbi din suc direct din sticlă, examinând progresul făcut.

Nu se îndoia că odată treaba terminată, campioana nehotărâţilor avea să adore fiecare centimetru pătrat din bucătăria refăcută. Şi avea să arate imaculată şi strălucitoare – exact ca roşcata.

Ceva se petrecea acolo, cugetă el, în timp ce Bitsy flecărea întruna despre prietenia din faşă dintre Emma Kate şi Shelby şi Emma Kate stătea acolo mai încordată şi mai distantă decât o văzuse vreodată. Şi roşcata, tristă şi stânjenită.

Ceartă între fete, presupuse el. Avea o soră, aşa că ştia că certurile între fete puteau fi lungi şi înverşunate. Trebuia s-o iscodească pe Emma Kate. Nu avea decât să găsească momentul potrivit, s-o convingă să vorbească şi să mărturisească tot.

Voia să ştie.

Şi se întrebă care ar fi intervalul de timp potrivit înainte ca un tip să invite o văduvă la o întâlnire.

Probabil că ar trebui să-i fie ruşine să se întrebe aşa ceva, dar pur şi simplu nu se putea abţine. Nu mai avusese o astfel de reacţie în faţa unei femei de... de fapt, niciodată. Şi îi plăceau femeile.

Puse sucul jos şi se hotărî să se apuce de dulapurile suspendate, de vreme ce lui Matt îi trebuia toată ziua să repare o cadă. Plus că nu era numai cada, se gândea el, trăgând scara mică. Aveau să stea şi la taclale. Nu se făcea nimic în Rendezvous Ridge fără multă pălăvrăgeală.

Şi ceai cu gheaţă. Şi întrebări, şi pauze lungi şi leneşe.

Începea să se obişnuiască cu asta, descoperise că-i plăcea ritmul mai potolit şi, categoric, îi plăcea atmosfera provincială.

Avusese de ales atunci când Matt se decisese să se mute în Tennessee cu Emma Kate. Să rămână sau să plece. Să găsească un nou partener, să conducă singur afacerea. Sau să-şi încerce norocul şi s-o ia de la capăt, mai mult sau mai puţin, într-un loc nou cu oameni noi.

Nu regretase că îşi asumase riscul.

Auzi deschizându-se uşa din faţă. Cu asta mai trebuia să se obişnuiască, cu faptul că oamenii din Ridge încuiau rareori uşile.

– A trebuit să-i faci o cadă nouă? strigă Griff, după care porni bormaşina pentru a împuşca ultimul holşurub al primului dulap suspendat.

– Domşoara Vi mi-a mai găsit câte ceva de făcut. Hei, văd că ai avansat, arată foarte bine.

Griff coborî să se uite la dulap cu un mormăit.

– Cuvântul zilei este „nehotărâre" şi are lângă el poza lui Bitsy Addison în toate dicţionarele din întreaga ţară.

– Are ceva probleme când vine vorba să ia o hotărâre.

Iată şi talentul lui Matt în a bagateliza o problemă.

– Nu ştiu cum se hotărăşte să se ridice din pat dimineaţa. Aş fi făcut mai mult, dacă doamna ta ar fi ajuns mai devreme şi ar fi luat-o pe Bitsy de aici. Crede că albul e prea alb şi că poate a ales blatul greşit. Sau culoarea greşită de zugrăveală. Să nu întrebi de panoul antistropi.

– E prea târziu să se răzgândească în legătură cu orice.

– Ia încearcă să-i spui asta.

– Trebuie s-o iubeşti.

– Da, o iubeşti. Dar Hristoase, Matt, n-o putem închide într-o cutie următoarele trei zile?

Zâmbind strengăreşte, Matt îşi scoase geaca subţire şi o aruncă deoparte.

Griff era înalt şi slab, pe când Matt era solid şi musculos. Îşi purta părul negru îngrijit şi tuns, pe când al lui Griff trecea de guler şi era uşor ondulat. Matt îşi rădea faţa pătrăţoasă, în vreme ce a lui Griff, îngustă şi cu obrajii supţi, tindea să pară neîngrijită.

Matt juca şah şi îi plăcea să deguste vinuri.

Lui Griff îi plăceau pokerul şi berea.

Fuseseră ca fraţii de aproape un deceniu.

– Ţi-am adus o bere, îi spuse Matt.

– Da, de care?

– Aia ca focul, care-ţi place ţie. Aia care-ţi arde măruntaiele.

– Tare.

– Ce-ai zice să mai montăm vreo două sus şi să luăm o pauză? Una scurtă? Cine ştie cât o mai poate ţine Emma Kate pe Bitsy să nu stea pe capul nostru.

– S-a făcut.

Pe când începură să lucreze, Griff se hotărî să-l iscodească.

– A trecut pe-aici nepoata donşoarei Vi. Cea care abia s-a întors. Văduva.

– Zău? Am auzit ceva zvonuri despre asta când am fost în oraş. Cum arată?

– Faci infarct. Pe bune, spuse el când Matt îi aruncă o privire. Culoarea părului e cum îl avea mama ei şi donşoara Vi. Cea folosită de pictor.

– Tiţian.

– Exact. Lung şi ondulat Şi are şi ochii lor. Albastrul ăla închis care bate în purpuriu. Arată ca o muză, mai puţin ochii trişti.

– Păi, soţul ei a murit, când, cam după Crăciun. Aiurea sărbători.

Cam trei luni, calculă Griff; probabil că era prea devreme să o invite să iasă cu el.

– Deci, care-i treaba cu ea şi cu Emma Kate? Verifică bolobocul.

– Ce vrei să spui cu asta? Ridică de la capătul tău un pic mai mult. Opreşte-te acolo. Perfect.

– Bitsy îi tot dădea înainte că erau... sunt...prietene la cataramă... mă rog, dar după cum se comportau nu prea se vedea asta. Nu-mi aduc aminte ca Emma Kate să fi vorbit vreodată de ea.

– Nu ştiu, zise Matt în vreme ce Griff împuşca holşuruburile. E ceva legat de felul în care a plecat ea cu tipul cu care s-a măritat.

– Trebuie să fie mai mult decât atât, îl îmboldi Griff din nou, întrebându-se dacă avea nevoie de bormaşină. Matt nu se prindea de detalii mai subtile atunci când venea vorba de oameni. Multă lume se mută altundeva atunci când se căsătoreşte.

– N-au mai ţinut legătura, sau cam aşa ceva. Matt ridică din umeri. Emma Kate a pomenit de ea de vreo două ori, dar n-avea cine ştie ce de spus despre ea.

Griff nu putu decât să scuture din cap.

– Matt, ce ştii tu despre femei poate încăpea într-un degetar. Când o femeie aduce vorba despre ceva, după aia n-are mai nimic de spus despre asta, de fapt are *multe* de spus.

– Păi, atunci, de ce nu spune?

– Pentru că are nevoie de ocazia potrivită, de contextul potrivit. Nici Forrest n-a spus prea multe, dar el ştie să ţină secrete. Nu m-am gândit să-i dau ocazia în legătură cu asta până acum.

– Înainte să ştii că tipa-i trăsnet.

– Asta-i treaba.

Matt verifică încă o dată bolobocul, pe toate laturile, înainte să treacă la următorul.

– Doar n-ai de gând să te apuci să-i dai târcoale unei văduve cu un copil, care e sora mai mică a unui prieten.

Griff doar zâmbi, în vreme ce potriveau al doilea dulap.

– Doar n-ai de gând să-i dai târcoale unei fete neobrăzate din sud, care îţi tot spune că-i prea ocupată să înceapă ceva.

– Am dat-o gata până la urmă, nu-i aşa?

– Cel mai bun lucru pe care l-ai făcut vreodată. L-ai prins?

– L-am prins.

Griff dădu drumul dulapului ca să-l lipească de primul.

– Are trebui s-o întrebi pe Emma Kate care-i treaba.

– De ce?

– Pentru că, după ce a condus-o pe roşcată, avea şi *ea* ochii trişti. Înainte s-o conducă la uşă, era un pic supărată, dar după aia, arăta tristă.

– Serios?

– Mda. Aşa că ar trebui s-o întrebi.

– De ce s-o întreb despre aşa ceva? De ce să răscolesc lucrurile?

– Matt, Hristoase! Ceva se petrece. Şi situaţia o să mocnească aşa până când o să explodeze.

– Ca un vulcan, fu de părere Matt. Dacă vrei să afli atâtea, întreab-o pe ea.

– Laşule.

– În privinţa problemelor de genul ăsta? Păi da, şi nu mi-e ruşine s-o recunosc. Verifică bolobocul. Exact pe semn. Facem o treabă bună.

– Să-l fixăm.

– Chiar asta o să facem. Haide să le aliniem şi după aia să bem o bere.

– Gând la gând cu bucurie, frate.

Viola începuse să coafeze de plăcere, le făcuse coafuri cochete surorilor sau prietenelor ei, așa cum văzuse în reviste. Povestea cum, prima dată când luase foarfeca în mână – și lama de ras a bunicului – ca s-o tundă pe sora ei Evelyne, scăpase de chelfăneală doar pentru că tunsoarea arăta la fel de bine cu cea făcută de donșoara Brenda la salonul Brenda's Beauty, pentru care încasa bani frumoși.

Avea doisprezece ani, și de atunci încolo devenise responsabilă cu tunsul fiecărui membru al familiei și cu aranjatul fetelor – inclusiv al mamei sale – pentru ocazii speciale.

Când era însărcinată cu primul ei copil, lucra pentru donșoara Brenda, dar și pe cont propriu, din micuța ei bucătărie din rulota dublă, de unde începuseră ea și cu Jackson. Când se născuse Grady – mai avea încă patru luni până să împlinească ea șaptesprezece ani –, începu și cu manichiura și lucra exclusiv din casa cu două dormitoare pe care o închiriaseră de la Bobby, unchiul lui Jack.

Când urmă al doilea copil, imediat după Grady, se înscrise la cursurile de cosmetică, mama ei ocupându-se de copii.

Viola MacNee Donahue se născuse ambițioasă și nu se temea să-l impulsioneze și pe soțul ei în același sens.

Pe când împlinise douăzeci de ani, cu trei copii și o pierdere de sarcină care-i frânsese inima, avea propriul ei salon; cumpărase locația Brendei când aceasta fugise de la soțul ei cu un chitarist tocmai din Maryville.

Asta îi îndatorase, dar, deși Viola nu era dintre acelea care erau de acord cu vorbele preotului că Dumnezeu avea să le ofere din plin, credea totuși că El privea cu bunăvoință spre cei care se spetesc muncind din greu.

Exact asta făcea, petrecând adesea optsprezece ore pe zi în picioare, în vreme ce Jack trudea și el din greu la garajul lui Fester.

Născu al patrulea copil, achită întreaga datorie, apoi se înglodă din nou în datorii când Jack își înființă propriul service de reparații și tractări mașini. Jackson Donahue era cel mai bun mecanic din regiune și dusese în spate o mare parte din afacerea lui Fester, pentru că Fester se clătina pe la prânz, de beat ce era, cinci zile din șapte.

Își puseseră pe picioare propriile afaceri, crescuseră patru copii și cumpăraseră o casă bună.

Și, cu banii economisiți pe care Viola îi punea deoparte, cumpără vechea mercerie, se extinse și tot orașul vui când instală acolo trei scaune luxoase pentru pedichiură.

Afacerea merse strașnic, dar, dacă voiai mai mult, trebuia să-ți dai seama cum să acționezi. Prin Ridge mișunau turiștii de colo colo, în căutare de cluburi sau chilipiruri, ori de lucruri pitorești într-o localitate mai liniștită decât Gatlinburg sau Maryville.

Veneau pentru excursii și pescuit și să stea la cort, iar unii se cazau în Rendezvous Hotel și făceau rafting. Cei care erau în concediu aveau tendința de a fi mai cheltuitori și mai darnici când venea vorba de favoruri.

Așa că riscă și se extinse din nou. Și din nou.

Printre localnici, salonul ei era numit simplu Vi's, dar turiștii intrau la Viola's Harmony House Salon și Spa de zi.

Îi plăcea cum suna.

Cea mai recentă – și Viola pretindea că era și ultima – extindere adăugase ceea ce ea a etichetat-o drept o Cameră de Relaxare, o denumire cam pretențioasă pentru o zonă de așteptare, dar era într-adevăr elegantă. Deși îi plăceau culorile îndrăznețe și intense, aici menținu tonurile mai delicate, adăugă un șemineu pe gaz, interzise orice fel de aparatură electronică și oferea ceaiuri speciale preparate acolo, apă minerală, fotolii cu perne moi și halate plușate inscripționate cu logoul ei brodat pe ele.

Deoarece extinderea, cea mai recentă, ultima, era în plină desfășurare pe când Shelby se mutase din Atlanta în Philadelphia, ea nu o văzuse finalizată.

Nu putea să spună că era surprinsă când bunica ei o conduse printr-un vestiar/zonă de schimbare a hainelor în încăperea ce mirosea discret a lavandă.

– Buni, e uimitor!

Vorbea cu o voce joasă, deoarece două femei pe care nu le cunoștea ședeau în niște fotolii bej, răsfoind reviste *glossy*.

– Să încerci niște ceai de iasomie. E făcut chiar aici, în Ridge. Și relaxează-te un pic până vine Vonnie să te preia.

– Aici e la fel de frumos ca în oricare alt spa pe unde am mai fost. Mai frumos.

Facilitățile includeau platouri cu semințe de floarea-soarelui, un bol din lemn cu mere verzi, carafe cu apă și felii de lămâie sau castravete și ceainice cu ceai fierbinte, pe care clienții îl puteau bea din cănuțe drăguțe.

– Tu ești uimitoare.

– Nu-i de-ajuns să ai idei dacă le lași să trândăvească. Vino să mă vezi când Vonnie termină cu tine.

– Am să vin. Aș vrea... aș putea s-o sun pe mama? Vreau doar să fiu sigură că aia mică e cuminte.

– Nu-ți face nici o grijă.

Ușor de zis, cel puțin așa se gândea Shelby, când Vonnie, care nu părea mai înaltă de 1,60 m, o așeză pe o masă caldă, într-o încăpere slab luminată, învăluită de o muzică duioasă.

– Drăguțo, ai destule pietre în umerii ăștia să construiești o casă cu trei etaje. Ia respiră adânc. Încă o dată. Așa. Dă aerul afară.

Încercă, apoi nu mai trebui să încerce. Pluti.

– Cum te simți acum?

– Ce?

– Ăsta-i un răspuns bun. Vreau să nu te grăbești să te ridici. O să măresc puțin lumina și ți-am pus halatul pe picioare.

– Mulțumesc, Vonnie.

– O să-i spun donșoarei Vi că ți-ar prinde bine și săptămâna viitoare. O să fie nevoie de câteva ședințe ca să revii în formă, Shelby.

– Mă simt în formă.

– Asta-i bine. Acum, nu care cumva să te ridici prea repede, mă auzi? O să ies și o să-ți aduc niște apă minerală bună. Acum o să simți nevoia să bei multă apă.

Bău apa, se schimbă în hainele de stradă și ieși, îndreptându-se spre zona salonului.

Patru dintre cele șase scaune pentru coafat erau ocupate, ca și două dintre cele patru scaune de pedichiură. Văzu două femei care-și făceau manichiura și se uită la propriile ei unghii. Nu-și mai făcuse unghiile încă dinainte de Crăciun.

În vreme ce Camera de Relaxare era ca un sanctuar al liniştii, salonul răsuna de voci, de bulele băilor de picioare, de huruitul uscătoarelor de păr. Cinci persoane veniră să-i vorbească – trei cosmeticiene şi două cliente –, aşa că fu prinsă în discuţii, primi gânduri de compasiune şi de bun-venit înainte de a o găsi pe bunica ei.

– Ai venit la fix. Taman acum am terminat şuviţele lui Dolly Wobuck, şi următoarea clientă a anulat programarea, aşa că am timp să-ţi fac un tratament facial. Du-te şi pune-ţi din nou halatul.

– Ah, dar...

– Callie e bine. Ea şi Chelsea dau o petrecere costumată. Ada Mae spunea că s-au împrietenit atât de bine de parcă sunt prietene dintotdeauna; îl amintesc de tine cu Emma Kate.

– Ce mă bucur să aud asta!

Shelby făcu sforţări să nu se gândească la privirea aceea rece din ochii prietenei sale din copilărie.

– O să-ţi aducă copila acasă peste două ore. Ai timp pentru un tratament şi putem să şi vorbim. Viola înclină capul, şi lumina ce pătrundea prin fereastra din faţă luci într-un ton de roşu-auriu. Vonnie a făcut o treabă bună, nu-i aşa?

– E minunată. Nu mi-o amintesc aşa de scundă.

– Seamănă cu mama ei.

– Poate că e scundă, dar are nişte mâini minunate şi puternice. Nu m-a lăsat să-i dau bacşiş, bun. A spus că mama a avut grijă de asta şi că, oricum, suntem o familie.

– Mie poţi să-mi dai bacşiş, acordându-mi o oră din timpul tău. Haide, du-te şi ia-ţi un halat. Camerele de tratament sunt tot acolo. Noi o să intrăm în prima. Fugi!

Făcu întocmai cum i se spuse. Voia ca fiica ei să-şi facă prieteni, nu-i aşa? Să aibă pe cineva cu care să se joace, cu care să stea. Aşa era sănătos şi corect. Nu avea nici un rost să se frământe atât pentru că-şi petrecea ziua la salonul bunicii ei.

– Am exact ce-ţi trebuie, spuse Viola când Shelby intră. E tratamentul meu energizant. O să-ţi dea ţie şi pielii tale vigoare. Atârnă-ţi halatul în cuierul de-acolo, întinde-te aici şi-o să te învelim.

– Şi asta e nou. Nu camera, ci fotoliul, câteva dintre echipamentele de aici.

– Dacă vrei să fii competitiv, trebuie să ții pasul. Viola scoase un șort pe care și-l puse peste pantalonii trei sferturi și tricoul de un portocaliu îndrăznet. În camera de alături am un dispozitiv pentru tratamentul ridurilor cu impulsuri prin electrozi.

– Serios?

Shelby aluneca sub cearșaful de pe fotoliul înclinat.

– Doar două dintre noi sunt calificate să-l folosească deocamdată, adică mama ta și cu mine, dar Maybeline... ți-o amintești pe Maybeline!

– Da. Nu-mi aduc aminte să fi lucrat vreodată pentru altcineva decât pentru tine.

– Au trecut câțiva ani, și acum fata ei lucrează și ea aici. Lorilee se pricepe la unghii la fel ca mama ei. Acum Maybeline se instruiește să umble cu noul echipament, așa că o să avem trei persoane care să știe să-l folosească. Nu că tu ar trebui să-ți faci deocamdată griji din cauza ridurilor. Puse o cuvertură ușoară peste cearșaf, apoi îi legă părul lui Shelby. Dar, haide să mă uit la tine. Pielea ta e puțin deshidratată, fetițo. Asta-i de la stres.

Începu cu o curățare, umblând pe fața lui Shelby cu mâinile ei ușoare de copil.

– Există lucruri pe care o fată i le poate spune bunicii și pe care nu i le spune nici măcar mamei. E zona de siguranță. Și Ada Mae, ea vede doar partea plină a paharului, e binecuvântată să aibă concepția asta. Tu însă ai necazuri, și astea nu se datorează suferinței. Știu cum arată suferința.

– Am încetat să-l iubesc. Putea să spună asta cu glas tare, cu ochii închiși și cu mâinile bunicii pe față. Poate că, de fapt, niciodată nu l-am iubit cu adevărat. Acum știu că el nu m-a iubit. E greu să știi asta, e greu să știi că n-am avut ceea ce ar fi trebuit să avem, și acum el s-a dus.

– Erai tânără.

– Mai în vârstă decât erai tu.

– Eu am fost teribil de norocoasă. La fel și bunicul tău.

– Am fost o bună soție, buni. Pot spune asta și știu că-i adevărat. Și Callie – am făcut-o pe Callie, asta chiar e ceva special. Și îmi mai doream încă un copil. Știu că poate nu-i bine să vrei încă unul când

lucrurile nu merg aşa cum ar trebui, dar am crezut că aşa ar trebui şi că era în regulă. Ar fi fost bine pentru mine dacă mai făceam încă un copil pe care să-l iubesc. Tânjeam atât de mult după încă un copil, aveam aşa o dorinţă.

– Ştiu bine cum e să tânjeşti.

– Şi el a spus că e-n regulă. A spus că ar fi bine pentru Callie să aibă un frate sau o soră. Dar nu s-a întâmplat, şi prima dată s-a întâmplat atât de uşor şi de repede. Mi-am făcut analize, şi el a spus că şi-a făcut şi el.

– A spus că şi-a făcut? repetă Viola, aplicând un exfoliant lejer pe pielea lui Shelby.

– Eu... eu a trebuit să mă uit prin toate hârtiile şi dosarele lui după aceea. Erau atâtea lucruri de examinat.

Avocaţi, şi contabili, şi funcţionarii de la fisc, creditorii, facturile şi datoriile.

– Şi am găsit o reţetă medicală sau o factură, nu contează, de la un doctor. Richard păstra totul. Era datată cu câteva săptămâni după ce se născuse Callie, atunci când am adus-o acasă, în prima ei vizită, şi el a spus că trebuie să plece într-o călătorie de afaceri. S-a purtat aşa de frumos când am venit acasă, a făcut toate aranjamentele. Avion particular şi o limuzină. Dar a mers la un doctor în New York şi şi-a făcut vasectomie.

Mâinile Violei se opriră.

– S-a ciopârţit şi te-a lăsat să crezi că încercaţi să mai aveţi un copil?

– N-am să pot să-l iert vreodată pentru asta. Dintre toate, pentru asta nu-l pot ierta.

– Era dreptul lui de a hotărî dacă voia să mai aibă încă un copil, dar nu avea dreptul să se opereze şi să nu-ţi spună. E o minciună ingrozitoare. Şi un om care a putut spune asemenea minciună îngrozitoare, care a putut trăi cu minciuna asta groaznică, era un om fără inimă.

– Au fost atâtea minciuni, buni, şi să le descopăr după ce a murit? Acolo rămăsese un gol, se gândi Shelby, ce nu avea să poată fi umplut niciodată. Mă simt ca o proastă, mă simt ca şi cum am trăit cu un străin. Şi nu înţeleg de ce s-a însurat cu mine, de ce a trăit cu mine.

În ciuda agitației care pusese stăpânire pe ea, mâinile Violei erau blânde și vocea calmă.

– Ești o fată fermecătoare, Shelby Anne, și ai spus că ai fost o soție bună. Și nu trebuie să te simți ca o proastă pentru că ai avut încredere în soțul tău. Despre ce a mai mințit? Au mai fost și alte femei?

– Nu știu sigur și nu pot să întreb. Dar trebuie să mărturisesc că da, judecând după lucrurile pe care le-am găsit, da, au fost și alte femei. Dar acum îmi dau seama că nu-mi pasă. Nici măcar nu-mi pasă câte anume – făcea atâtea călătorii fără noi. M-am dus la doctor acum câteva săptămâni să-mi fac analize, în caz că... Nu mi-a transmis nimic, așa că dacă a avut relații cu alte femei, a fost precaut. Nu-mi pasă nici dacă a avut o sută de femei.

Neliniștea ei creștea în timp ce Viola îi aplica masca energizantă.

– Banii, bunico. A mințit în legătură cu banii. Nu am dat niciodată prea mare atenție acestui aspect, pentru că el spunea că asta-i treaba lui, iar a mea era să am grijă de casă și de Callie. El... putea să te șfichiuiască cu vorba ca un bici, fără a ridica glasul sau mâna.

– Disprețul rece poate fi o armă mai puternică decât mânia iute.

Consolată, Shelby deschise ochii și se uită în cei ai bunicii.

– Mă intimida. Urăsc să recunosc și nici măcar nu știu cum de s-a ajuns la asta. Dar acum pot privi înapoi și văd totul atât de limpede. Nu-i plăcea să întreb despre bani, așa că n-am întrebat. Aveam atâtea – hainele, și mobila, și restaurantele, și călătoriile. Dar și pe-acolo înșela și făcea tot felul de escrocherii. Încă nu mi-e clar totul.

Închise din nou ochii, nu de rușine – nu se punea problema de asta cu buni –, ci de epuizare.

– Totul era luat pe credit, și casa de-acolo, din nord, nici măcar nu plătise prima rată din împrumut și a răscumpărat-o în vară. N-am știut nimic decât când mi-a spus în noiembrie că ne mutăm. Și mai erau mașinile, și cardurile de credit, și ratele – și câteva datorii pe care le-a lăsat în Atlanta. Impozite neplătite.

– Te-a lăsat cu datorii?

– Le-am prioritizat și am stabilit eșalonări de plăți – și am vândut o grămadă de lucruri în ultimele săptămâni. Există o ofertă pentru casă și, dacă se concretizează, o să se rezolve multe.

– Cu ce datorii te-a lăsat?

– În momentul ăsta? Deschise ochii şi se uită în cei ai bunicii. Un milion nouă sute nouăzeci şi şase de mii de dolari şi optzeci şi nouă de cenţi.

– Nu se poate! Viola trebui să tragă aer în piept şi să-l elibereze încet. Doamne! Shelby Anne, asta-i o sumă substanţială.

– Când se vinde casa, o să scadă mult. Oferta e pentru un milion opt sute de mii de dolari. Eu datorez încă o sută şi cincizeci de mii în plus, dar creditorul ipotecar o să mă elibereze de datoria asta, având în vedere că vânzarea se face pentru stingerea debitului datorat. Şi a început de la aproximativ trei milioane. Puţin peste, cu facturile avocaţilor şi ale contabililor.

– Ai plătit un milion de dolari din ianuarie încoace? Viola clătină din cap. Trebuie să fi fost o vânzare de chilipiruri dată dracului.

Capitolul 7

După un masaj şi un tratament energizant al tenului, sosi acasă unde îşi găsi fiica debordând de fericire; toate acestea contribuiră din plin la buna dispoziţie a lui Shelby.

Dar cea mai mare uşurare fusese să-şi verse năduful în faţa bunicii. Îi spusese totul – cum găsise seiful şi ce era în el, detectivul particular, tabelele pe care le întocmise şi nevoia de a-şi găsi o slujbă cât mai repede cu putinţă.

Până când îi dădu lui Callie să mănânce de seară, îi făcu baie şi o puse în pat, avea impresia că ştia tot ce se putea şti despre Chelsea – şi promisese s-o invite cât de curând.

Coborî şi îşi văzu tatăl întins pe fotoliul-şezlong care îi plăcea nespus; urmărea un meci de baschet la noul lui televizor. Mama ei şedea pe canapea şi croşeta.

– A adormit uşor?

– A adormit instantaneu, înainte să termin povestea. Ai obosit-o azi, mamă.

– A fost distracţie mare. Amândouă fetele erau ca nişte mormoloci cum se bălăceau în iaz; n-au stat locului o secundă. Eu şi Suzannah am convenit să facem cu rândul, s-o invităm pe Chelsea aici, apoi s-o ducem pe Callie acolo. Şi ţi-am luat numărul lui Tracey, l-am pus pe avizierul din bucătărie. Ar trebui s-o inviţi pe mama lui Chelsea, scumpo, să vă împrieteniţi.

– O s-o chem. I-ai oferit o zi fericită. Pot să-ţi cer o favoare?

– Bineînţeles.

– Azi m-am întâlnit cu Emma Kate.

– Am auzit. Fără a se opri din lucru, Ada Mae se uită la ea zâmbind. E Ridge, fetiţo. Dacă n-aud nimic despre vreo întâmplare la zece minute după ce s-a petrecut, ştiu că trebuie să-l pun pe tatăl tău să-mi verifice auzul. Hattie Munson – îţi aduci aminte că stă vizavi de Bitsy, deşi se ciorovăiesc cam tot timpul din orice fleac. Acum se ceartă pentru că Bitsy o să aibă o bucătărie nouă şi nu i-a urmat sfatul lui Hattie în legătură cu noile electrocasnice. Băiatul lui Hattie lucrează la LG, dar Bitsy a cumpărat Maytag, şi Hattie a luat-o drept un afront personal. Nu mai vorbesc că Hattie Munson se ofensează dacă strănută în bucătăria ei, şi tu nu-i urezi noroc dintr-a ta.

Amuzată de felul în care mama ei găsea cu cale să evite subiectul printr-o istorioară nevinovată şi în care tatăl ei înjura jucătorii, arbitrul, antrenorii, Shelby se aşează pe braţul canapelei.

– Ei bine, poate că se ceartă, dar lui Hattie nu-i scapă nimic, şi te-a văzut cu Emma Kate afară, în faţa casei lui Bitsy, apoi te-a văzut intrând. Cum a ieşit bucătăria aia? N-am mai trecut pe-acolo de mai bine de-o lună.

– Se montau dulapuri. Drăguţe.

– Iubitul Emmei Kate, Matt, şi Griffin. Nişte drăguţi ăştia doi – şi fac treabă bună. O să-i aduc aici ca să transform vechea ta cameră într-o baie ataşată dormitorului.

– Haide, Ada Mae.

Clayton ieşise din atmosfera meciului de suficientă vreme încât să poată auzi despre baie.

– O s-o fac, Clayton, aşa că mai bine ai fi de partea mea. Griff a spus cum ar putea să desfiinţeze peretele ăla, şi aş putea să am o baie lângă dormitor, un fel de spa. M-am uitat prin reviste, să-mi fac o idee. Şi Griff are cărţi întregi doar despre armături de instalaţii – pe unele dintre ele nu le-am mai văzut în viaţa mea pe undeva. El şi-a făcut deja o baie în felul ăsta. M-am dus la vechea casă Tripplehorn să o văd, şi e ca în reviste, chiar dacă el doarme încă pe o saltea pneumatică pe podeaua dormitorului. A terminat bucătăria, şi îmi vine să plesnesc de invidie.

– Nici măcar să nu-ncepi, Ada Mae.

– Îmi place bucătăria mea, îi spuse ea lui Clayton, apoi zâmbi strengărește către Shelby și mormăi un *deocamdată* în barbă. Pun pariu că tu și Emma Kate ați reluat relația firesc.

Nici pe departe, se gândi Shelby.

– La asta mă referam cu favoarea. Mi-a spus că ar vrea să ne întâlnim mâine la Bootlegger's pe la șapte și jumătate, dacă aș putea. Dar...

– Te duci și te întâlnești. Vechii prieteni sunt temelia vieții tale. Nu știu ce m-aș face fără Suzannah. Eu și tatăl tău o să avem grijă de Callie, o s-o culcăm. Ne-ar plăcea foarte mult.

– În sfârșit, ceva cu care pot să fiu de acord. Clayton se uită spre fiica lui. Nu te grăbi cu Emma Kate. Noi o s-o răsfățăm pe Callie.

– Mulțumesc. Se aplecă, își sărută mama, apoi se ridică și îl sărută și pe tatăl ei. Mă duc sus, pentru că ziua asta de răsfăț îmi dă poftă de somn. Mulțumesc și pentru asta, mamă. Și mâine o să mâncăm de seară la șase. Gătesc eu.

– Ah, dar...

– Așa rămâne, Ada Mae, spuse ea pe același ton pe care i se adresase mama tatălui ei, ceea ce îl făcu pe Clayton să râdă pe înfundate.

– Am început să gătesc destul de bine, o să vă dați singuri seama. Cât stăm aici eu și Callie, o să-mi aduc partea mea de contribuție, pentru că am fost bine crescută. Noapte bună!

– A fost bine crescută, spuse Clayton când Shelby o luă pe scări în sus. Așa că hai să ne felicităm pentru asta și să vedem ce-o să avem mâine la cină.

– În seara asta nu mai era așa de palidă și de trasă la față.

– Așa e. Hai să vedem cum merge în zilele următoare și să ne bucurăm că le avem acasă.

– Mă bucur și o să fiu și mai bucuroasă când o să se împace cu Emma Kate.

*

Nu era greu să-și găsească de treabă. Cam pe la prânz, scoase cărucior. S-o ia pe Callie la o plimbare prin oraș și să cumpere cele necesare pentru cina cu pui pe care intenționa s-o pregătească pentru părinții ei era un mod ușor – simplu – de a colinda prin Ridge și de a vedea dacă nu cumva făcea cineva angajări.

Norii se ridicaseră, şi aerul sclipea de acea lumină primăvăratică de după ploaie. O îmbrăcă pe Callie cu jacheta ei roz de blugi şi îi puse o căciuliţă subţire, şi, în eventualitatea că se ivea prilejul de a aplica pentru vreo slujbă, se fardă înainte de plecare.

– Mami, mergem s-o vedem pe Chelsea?

– Mergem în oraş, puiule. La băcănie, şi trebuie să deschid un cont la bancă. Poate că o să trecem şi pe la buni.

– S-o vedem pe buni! Şi pe Chelsea.

– O s-o chem pe mama lui Chelsea mai târziu şi-o să vedem.

Trecu pe lângă casa Emmei Kate, observă camioneta meşterului pe alee şi cu greu se abţinu să nu ridice o mână în semn de salut către casa de vizavi, unde îşi imagina că ochiul de vultur al lui Hattie Munson era aţintit asupra ei.

Oameni precum Hattie Munson cleveteau întruna, ştia asta. În Ridge găseai şi oameni binevoitori, dar şi pe cei – destul de mulţi – cărora le plăcea să bârfească oriunde şi cu orice prilej – peste gardul din spate şi pe culoarul dintre rafturi la băcănie, la prânz la Sid şi Sadie – despre biata fată Pomeroy care a venit acasă văduvă cu un copil. Dar la ce te aşteptai dacă a fugit de acasă în felul ăla cu un bărbat despre care nimeni nu ştia nimic?

Vorbeau despre faptul că se mutase tocmai în nord, că dăduse foarte rar pe acasă, că renunţase la colegiu după ce părinţii ei se spetiseră s-o trimită acolo.

Erau destule subiecte de bârfă. Iar ei nu ştiau nici măcar pe jumătate adevărul.

Cel mai înţelept ar fi să evite să atragă atenţia, să fie prietenoasă şi să-şi ia o slujbă stabilă. Asta ar însemna o grădiniţă pentru Callie, aşa încât trebuia să obţină un echilibru.

Grădiniţa ar fi ceva bun pentru Callie. Felul în care se împrietenise cu Chelsea confirma această idee. Avea nevoie să interacţioneze cu alţi copii, chiar dacă însemna ca salariul ei să se ducă pe asta.

În vreme ce Callie vorbea cu Fifi, Shelby o luă pe drumul spre oraş. Se uită după case de vânzare. Când avea să se mute singură, voia ceva în apropiere. Suficient de aproape încât Callie să poată merge pe jos până la buni sau la străbuni. La prieteni, în oraş, aşa cum făcuse şi ea.

O căsuţă, două dormitoare, cu suficient teren pentru o grădiniţă. În apartament îi lipsise grădinăritul, şi în Philadelphia nu avusese ocazia.

Se lăsă în voia imaginaţiei, îşi închipui casa. Ca o cabană, atât aveau nevoie; ar planta flori şi ar avea şi o parcelă cu legume, câteva ierburi aromatice. Ar învăţa-o pe Callie cum să planteze, să îngrijească şi să recolteze.

Ar putea merge la talciocuri pentru mobilă, pentru chilipiruri pe care le-ar putea restaura, vopsi sau tapisa. Culori calde şi fotolii confortabile.

Ar avea o viaţă bună aici, indiferent de resursele de care ar avea nevoie pentru a o construi.

O apucă pe artera principală cu magazine şi cu câteva case vechi de-o parte şi de alta a străzii şerpuite.

Ar putea să lucreze într-un magazin de cadouri, sau să servească la mese, să înregistreze vânzări la o drogherie sau la alimente la piaţă. Buni îi spusese că poate merge să lucreze la salon, dar nu avea nici un pic de talent la coafat – nici vreo diplomă. Nu avea să fie de nici un folos acolo, iar familia ei făcea şi aşa destule pentru ea.

Ar putea să întrebe la hotel sau la pensiunea din afara oraşului. Nu în acea zi, nu cu Callie după ea, dar era de trecut pe listă.

Îi plăcea cum arăta totul, trezit la viaţă odată cu sosirea primăverii; vitrinele stradale străluceau în lumina soarelui, ghivecele şi coşurile suspendate cu flori acopereau clădirile din susul şi din josul drumului în pantă. Îi plăcea să vadă oameni oprindu-se să schimbe o vorbă, pe cei câţiva turişti care hoinăreau pe trotuarele înclinate, pe drumeţii cu rucsacurile lor voluminoase făcând fotografii la fântâna oraşului unde legenda spunea că îndrăgostiţii lipsiţi de noroc, din familii rivale, se întâlneau în miez de noapte.

Până când tatăl fetei l-a împuşcat pe băiat, şi fata a murit de inimă rea.

Întâlnirile lor, aşa se spunea, dăduseră numele oraşului[1], şi fântâna – bineînţeles bântuită – a ajuns pe mai toate fotografiile şi tablourile.

Şi-ar putea lua o slujbă într-un birou, de ce nu, deoarece se descurca destul de bine pe computer. Dar adevărul era că nu avea experienţă în

[1] Rendez-vous – „întâlnire" în limba franceză (n.tr.)

acest domeniu. Experienţa ei de lucru se rezuma la a ajuta la salon – să umple sticle cu şampon, să mături podeaua, să lucreze la casă –, să supravegheze copii, să lucreze în librăria colegiului pentru câteva semestre.

Şi să cânte cu trupa.

Era puţin probabil să înfiinţeze o trupă, şi depăşise faza cu umplutul sticlelor de şampon. De aceea comerţul era o opţiune. Sau putea deschide o grădiniţă. Dar în oraş era deja una, şi oamenii aveau de obicei o mamă sau o verişoară, ori o soră care să aibă grijă de copii atunci când ei erau la serviciu.

În comerţ, se gândi din nou. Comerţ sau ospătăriţă. În acest domeniu ar putea exista oportunităţi, mai ales că se apropia vara, care aducea cu sine mai mulţi turişti, mai mulţi drumeţi, mai multe familii care închiriau cabane sau stăteau la hotel.

The Artful Ridge – îndeosebi artişti locali. Mountain Treasures, cadouri şi fleacuşteţe. The Hasty Market – vindeau mâncare şi gustări pentru cine nu voia să meargă un kilometru până la Haggerty Food Market. Erau şi farmacia, gelateria, barul şi restaurant cu grătar, pizzeria, magazinul de băuturi al lui Al.

Mai departe şi după colţ era Shady's Bar. Şi mama ei ar face atac de cord dacă s-ar angaja acolo.

Având în vedere opţiunile pe care le avea, se opri mai întâi la salon, aşa încât bunica ei să se poată lăuda cu Callie.

– O să-ţi aranjez părul, îi spuse Viola lui Callie. Crystal, adu-mi unul dintre scaunele alea auxiliare, te rog. Poţi sta exact aici, unde lucrează străbuni, Callie Rose. Obişnuiam să le coafez pe buni şi pe mama ta. Acum am ajuns să te aranjez pe tine.

– Părul lui Callie. Callie îşi ridică braţele spre Viola, apoi o atinse pe păr. Părul lui Viola.

– Cam la fel, nu-i aşa – deşi al meu are nevoie de ceva tratamente în ultimul timp.

– Ceva tratamente, repetă Callie, făcând-o pe Viola să râdă.

– Stai acolo, Shelby. Crystal nu are altă clientă o jumătate de oră de acum încolo. Ia uită-te la părul ăsta superb!

Callie, care putea fi câteodată agitată şi nerăbdătoare la tuns, şedea voioasă, holbându-se la imaginea ei din oglindă.

– Vreau să fiu o prinţesă, străbuni.

– *Eşti* o prinţesă, dar o să-ţi facem părul demn de rangul tău. Îi perie buclele, luă una dintre clamele mari, argintii, ca să le prindă pe câteva, şi începu să-i împletească într-o parte o cochetă cosiţă franţuzească.

– Am auzit că Bonnie Jo Farnsworth – asta-i o verişoară a soţului surorii lui Gilly – divorţează de soţul ei. Les Wickett îl cheamă, Shelby, era prieten cu Forrest când erau copii. Nu aveau doi ani de căsătorie şi au un bebeluş de nici şase luni. Au avut o nuntă mare la hotel, l-a costat pe taică-su o căruţă de bani.

– Parcă-mi aduc aminte de Les. Îmi pare rău să aud că are necazuri.

– Am auzit că necazurile au apărut încă dinainte de a apuca să taie tortul miresei. Crystal, care avea o claie de păr blond şuviţat, ridică cu subînţeles din sprâncene. Dar probabil că n-ar trebui să vorbesc.

– Bineînţeles că ar trebui să spui. Viola legă prima cosiţă şi o începu pe a doua. Şi cu lux de amănunte.

– Păi, poate că nu ştiai că Bonnie Jo obişnuia să iasă cu Boyd Kattery.

– Băiatul mijlociu al Lorettei Kattery. Băieţii ăia Kattery sunt scandalagii. Forrest a avut o încăierare cu Arlo, mezinul, nu cu mult timp în urmă, când Arlo s-a dus beat pulbere la barul lui Shady şi a început să se bată pentru o partidă de biliard. Arlo a încercat să-l pocnească pe Forrest când s-a băgat să-i despartă. Îl ştii pe Arlo, Shelby. Un băiat ciolănos, cu păr blond-deschis şi impertinent. Conducea o motocicletă şi încerca să-ţi atragă atenţia.

– Mi-l aduc aminte pe Arlo. A fost suspendat şi exmatriculat o perioadă pentru că l-a bătut la şcoală pe un băiat pe jumătate cât el.

– Boyd e cu mult mai rău, ca să ţi-o spun. Pe când vorbea, Crystal pregătea scaunul pentru următoarea clientă. El şi Bonnie Jo se furişau mereu împreună, după aia s-au despărţit când el a fost arestat pentru...

Se uită spre Callie, care era prea ocupată să se admire în oglindă pentru a fi atentă.

– Pentru, ăă, că avea anumite substanţe ilegale la el. După aia, Bonnie Jo s-a încurcat cu Les şi, cât ai zice peşte, au pus de nuntă. Dacă e să mă-ntrebi pe mine, taică-su era aşa de uşurat că se mărită cu un băiat cumsecade şi că a terminat-o cu Boyd, că ar fi plătit de două ori cât a costat nunta. Dar Boyd a fost eliberat exact înainte

de nuntă și a umblat vorba că el și Bonnie Jo s-au combinat din nou, și acum ăștia doi au șters-o tocmai în Florida, unde el are niște verișori; ea a lăsat copilul acasă ca și cum ar fi fost un rest de pizza sau așa ceva. Și se zvonește că verii ăia fabrică o parte din substanțele alea pentru care el a stat la zdup.

Era aproape la fel de bine ca la un masaj sau tratament cosmetic să stea acolo, doar pentru douăzeci de minute, s-o privească pe bună creând o coafură de prințesă pentru fetița ei, în vreme ce Callie se fălea în oglindă. Și asculta bârfe care nu erau despre ea.

Viola ridică cosițele într-o cunună și strânse cârlionții într-o coadă pe care o fixă cu o fundă tivită cu roz.

– Frumușică, sunt frumușică, străbuni!

– Da, ești. Viola se aplecă, așa încât fețele lor ajunseră la același nivel în oglindă. O fată ar trebui să știe când e frumușică. Dar există câteva lucruri la care mă gândesc chiar acum că ar fi mai importante.

– Care?

– Să fii deșteaptă. Ești deșteaptă, Callie Rose?

– Mami zice.

– Și ea știe. Apoi, să fii bună. Dacă poți fi frumușică, și deșteaptă, și bună, păi atunci, asta te face o adevărată prințesă.

O sărută pe Callie pe obraz și o ridică.

– Dacă n-aș avea pe cineva programat acum, v-aș scoate la prânz. Data viitoare o să planificăm asta.

– Data viitoare te invităm noi la prânz. Shelby o aranjă pe Callie în căruț. Crystal, mă gândesc să-mi găsesc ceva de lucru. Știi pe cineva care angajează?

– Păi, stai să vedem. Primăvara și vara se fac angajări într-o grămadă de locuri. Nu m-am gândit că ai să cauți de lucru, Shelby, acum, cu toți banii pe care-i ai de la...

Se plesni cu mâna peste gură și se uită la Callie supărată.

– Îmi pare nespus de rău. Nu știu de ce vorbește gura fără mine.

– E-n regulă. Doar vreau să-mi ocup timpul. Știi cum e.

– Știu cum e să trebuiască să plătești facturile, dar dacă vrei să ai de lucru doar ca să ai unde pleca de acasă, poate la The Artful Ridge. Are o oarecare clasă, și afacerea le merge bine, în special odată ce încep turiștii să sosească. Poate că ar avea nevoie de încă o amfitrioană

la restaurantul cel mare. Acolo au nevoie de persoane care să arate bine. Ah, şi Rendezvous Gardens – ştii, la amenajări peisagistice? Au nevoie mereu de ajutor în perioada asta din an. Ar fi distractiv dacă îţi plac plantele şi chestii dintr-astea.

– Mulţumesc. O să mă gândesc la asta. Trebuie să mergem la piaţă. Gătesc cina pentru mama şi tata în seara asta. Buni, ar trebui să vii şi tu cu bunicul. Mi-ar plăcea să pregătesc cina pentru voi.

– Mi-ar plăcea să-mi găteşti cina. O să-i spun lui Jackson.

– E la şase, dar ai putea să vii ceva mai devreme, pentru că pe la şapte şi douăzeci ar trebui să plec să mă întâlnesc cu Emma Kate.

– L-ai cunoscut pe iubitul Emmei Kate? întrebă Crystal.

– Încă nu.

– A pus mâna pe unul bun. Acum, celălalt, Griffin? Se bătu cu mâna peste inimă. Dacă n-aş fi fost logoditã ca să mă mărit a doua oară, m-aş duce aţă în direcţia aia. E aşa de fălos. Chiar îmi place un bărbat care face pe grozavul.

– Uite că intră clienta ta de la unsprezece şi jumătate, Crystal.

– O aduc aici imediat. Mi-a părut bine să vorbim, Shelby. O strânse tare de mână pe Shelby. Chiar e bine să te avem acasă.

– E bine să fiu acasă.

– Primul ei soţ era tot aşa, îşi dădea aere, şopti Viola. Şi se dădea la orice femeie pe care o putea duce cu vorba.

– Sper să se orienteze mai bine de data asta.

– Îmi place de ăsta. Nu se dă mare, în schimb e destul de la locul lui, ceea ce îi trebuie ei pentru a o pondera. O iubesc pe fata asta ca pe ochii din cap, dar are nevoie de echilibru. Ce mâncăm la cină?

– O să vă fac o surpriză. Mai bine ar fi s-o pornesc spre piaţă, sau o să facem comandă la pizzerie.

Se întâlni cu Chelsea şi cu mama ei la piaţă, ceea ce îi răpi încă o jumătate de oră din timp; stabiliră să se întâlnească în parcul oraşului a doua zi, aşa încât fetele să se poată juca împreună.

Acum, că pregătea cina pentru şase persoane, configură meniul pe măsură ce făcea cumpărăturile. Îşi propusese să facă un pui fript cu usturoi, salvie şi rozmarin şi cartofi roşii cu dressingul iute pe care-l decupase dintr-o revistă, morcovi traşi în unt cu cimbru, preferaţii lui Callie, şi nişte mazăre. Şi avea să facă pişcoturi.

Lui Richard nu-i plăceau pişcoturile ei, le numea pâine ţărănească, îşi aminti ea.

Ei bine, nu-i mai păsa.

Eventual avea să facă şi nişte aperitive, ca să fie tacâmul complet. Şi profiterol pentru desert. Bucătăreasa care venea de trei ori pe săptămână în Atlanta îi arătase cum se face.

Încărcă ingredientele şi o îmbună pe Callie cu nişte biscuiţi-animăluţe. Şi încercă să nu înghită în sec atunci când plăti.

Pentru familie, îşi aminti ea numărând banii. Familia îi oferise un acoperiş deasupra capului pentru ea şi fiica ei. Ar putea şi ar trebui să-şi permită să plătească pentru o cină bună în familie.

Doar când duse afară căruciorul cu cumpărături şi pe cel al lui Callie, îşi aminti că venise pe jos.

– Pentru numele lui Dumnezeu, cât de proastă pot fi?

Trei sacoşe de cumpărături, un căruţ şi trei kilometri de mers pe jos.

Bombănind în sinea ei, înghesui două sacoşe în spatele căruţului, îşi atârnă geanta ei mare pe umăr şi ridică ultima sacoşă.

Schimbă sacoşa în mână după aproape un kilometru, gândindu-se serios s-o cheme pe mama ei sau să dea pe la biroul şerifului să vadă dacă nu cumva Forrest era pe-acolo şi o putea duce cu maşina.

– O s-o scoatem la capăt. O s-o scoatem cu bine la capăt.

Gândul o purtă la vremurile când alerga kilometri întregi până în oraş şi înapoi, pe când era copil. Sus şi jos pe dealurile acelea, pe serpentine.

Ei bine, acum avea un copil şi trei sacoşe de cumpărături. Nu era exclus să se pricopsească şi cu o băşică în călcâi.

Reuşi să ajungă la răspântia de drumuri şi se opri să-şi tragă sufletul pentru ultima porţiune de drum.

Camioneta Fix-It-Guys se opri lângă ea. Griff se aplecă pe geam.

– Hei, ţi s-a stricat maşina? Sunt Griff, adăugă el în caz că îl uitase. Griffin Lott.

– Îmi amintesc. Nu, nu mi s-a stricat maşina. N-am luat blestemata aia de maşină pentru că nu intenţionam să fac atâtea cumpărături.

– Blestemata de maşină, îi spuse Callie lui Fifi, ceea ce o făcu pe Shelby să ofteze.

– În regulă. Vrei să te duc acasă?

– În clipa asta, mai mult decât vreau să am o viață lungă și fericită. Dar...

– Înțeleg că m-ai cunoscut doar ieri, dar Emma Kate mă cunoaște de vreo doi ani. Aș fi deja la închisoare dacă aș fi un ucigaș cu sânge-rece. Hei, scumpo. Te cheamă Callie?

– Callie. Fetița înclină capul, un flirt desăvârșit, și își scutură noua coafură. Sunt frumușică.

– Mai frumușică nici că se poate. Uite ce e, nu pot să te las în drum cu drăgălașa asta de fetiță și trei sacoșe de cumpărături.

– Aveam de gând să te rog să mă duci acasă, dar n-ai scaun pentru copil.

– Ah, ai dreptate. Își trecu mâna prin păr. O să încălcăm legea, dar e cam un kilometru și o să conduc încet. O să trag pe dreapta ori de câte ori se apropie o mașină, indiferent din ce direcție.

O ardeau tălpile, o dureau mâinile, și picioarele îi erau grele ca niște bolovani.

– Cred că o să fie suficient dacă conduci încet.

– Stai să te ajut.

Griff devenise astfel a doua persoană, care nu făcea parte din familie, care îi oferise ajutorul în ultimul timp. Abia dacă-și amintea cât timp trecuse de când cineva făcuse asta pentru ea.

El coborî din camionetă și îi luă sacoșele. Shelby simți din nou furnicături în brațe.

– Mulțumesc.

– N-ai pentru ce.

Aranjă sacoșele, în timp ce ea o ridică pe Callie din căruț.

– Să stai exact acolo, îi spuse Shelby lui Callie. Stai cuminte până când strâng eu căruțul.

– Cum se... ah, am priceput.

Griff strânse căruțul ca și cum avea o experiență îndelungată cu astfel de lucruri.

Shelby se întoarse spre Callie în vreme ce el îl aranjă și văzu că fiica ei deschisese o pungă aflată pe locul de lângă ea.

Acum se delecta cu niște cartofi prăjiți.

– Callie! Ăia nu-s ai tăi.

– Mi-e foame, mami.

– E-n regulă. Râzând, Griff urcă în camionetă. N-aş putea avea încredere în cineva care să reziste în faţa cartofilor prăjiţi. A trebuit să iau nişte chestii din oraş, şi am cumpărat prânzul pentru mine şi Matt, dacă tot eram pe-acolo. Ce dacă mănâncă şi ea nişte cartofi.

– E trecut de vremea prânzului pentru ea. Nu m-am aşteptat să întârziem atât.

– Tu n-ai crescut prin părţile astea?

Ea respiră adânc în vreme ce el conducea, aşa cum spusese, cu vreo treizeci de kilometri pe oră.

– Ar fi trebuit să fiu mai prevăzătoare.

De la ea din poală, Callie îi întinse un cartof prăjit lui Griff.

– Mulţumesc. Semeni cu mama ta.

– Părul lui mami.

– Al tău e foarte drăguţ. Ai fost la salonul donşoarei Vi?

– E buni, Callie. Donşoara Vi e buni.

– Buni mi-a făcut părul ca la o prinţesă. Sunt frumuşică, şi deşteaptă, şi bună.

– Văd. Eşti prima prinţesă pe care am dus-o în camioneta mea, aşa că asta e destul de important pentru mine. Cine e prietenul tău?

– El e Fifi. Îi plac cartofii prăjiţi.

– Aşa sper şi eu. Intră pe alee. Uf! Făcu el în glumă şi se şterse pe frunte. Am reuşit. Tu ia prinţesa şi căruţul. Eu o să iau cumpărăturile.

– Ah, e-n regulă. Pot şi eu...

– Să cari trei sacoşe cu cumpărături, un copil, un căruţ şi ce-o mai fi în valiza aia pe care-o ai acolo? Sigur că poţi, dar eu o să iau cumpărăturile.

– Tu mă duci pe mine!

Callie se smulse din braţele lui Shelby şi se aruncă înspre Griff.

– Callie, să nu...

– La ordinele dumneavoastră. Coborî, se lăsă pe vine şi se bătu pe spate. În regulă, prinţesă, urcă-te.

Callie scoase un chiot de veselie şi se cocoţă la Griff în cârcă în vreme ce Shelby se grăbi să deschidă cealaltă portieră, încercând să ia restul bagajelor.

El i-o luă înainte, scoase două sacoșe și, cu câte una în fiecare mână și cu fiica ei săltând zglobie în spinarea lui, se îndreptă spre ușa de la intrare.

– E încuiată?

– Nu cred. Mama poate să fi... Tăcu, pentru că el era deja înăuntru; Callie îl ținea strâns de gât și îi șușotea la ureche ca și cum era noul ei prieten la cataramă.

Nervoasă, Shelby scoase cărucțul, luă ultima sacoșă și își aruncă geanta mare pe umăr. Reuși să aducă totul în casă și lăsă cărucțul la ușă ca să se ocupe de el mai târziu.

El pusese sacoșele pe insula din centrul bucătăriei. Înainte ca ea să poată scoate o vorbă, inima i se opri atunci când el o dădu jos pe Callie din spinare cu o mișcare de răsucire, întorcând-o cu picioarele în sus, în vreme ce ea chiuia de plăcere, apoi o aruncă în aer, prinzând-o cu dibăcie. Apoi o luă în brațe.

– Te iubesc, spuse Callie și îl sărută cu entuziasm pe gură.

– Numai de-atât e nevoie? Zâmbind larg, o trase ușor de păr. E clar că am abordat greșit toate cuceririle mele mulți ani.

– Stai și joacă-te cu mine.

– Aș sta dac-aș putea, dar trebuie să mă întorc la muncă.

Callie îl luă o șuviță de păr, evident găsind-o pe placul ei, și o răsuci pe deget.

– Să vii înapoi să te joci cu mine.

– Sigur, într-o zi. O privi pe Shelby, zâmbi, și, dat fiind că ea se holba la el, observă că are ochii la fel de verzi și de isteți ca ai unei pisici.

– Ai aici o comoară.

– Da, așa e. Mulțumesc. Ah, ai copii?

– Eu? Nu. O puse pe Callie jos și îi dădu o palmă prietenească pe fund. Trebuie s-o șterg, Roșcățico.

Fetița îl luă de picioare ca într-o îmbrățișare.

– Pa, domnule.

– Griff. Doar Griff.

– Gwiff.

– Grrr-iff, o corectă imediat Shelby.

– Grrr, spuse Callie și chicoti.

– Grrr-iff tre' să plece, spuse el, uitându-se din nou spre Shelby. Eşti în regulă?

– Da. Da, mulţumesc foarte mult.

– Nici o problemă. Dădu să plece. Îmi place bucătăria asta, adăugă el, se îndreptă spre uşă şi ieşi – într-adevăr, îi plăcea să facă pe grozavul – înainte ca ea să se poată gândi la altceva.

– Grrr-iff, îi spuse Callie lui Fifi. E drăguţ, mami şi miroase frumos. O să se întoarcă şi o să se joace cu mine.

– Eu... ăăă. Cum?

– Mi-e foame, mami.

– Ce? Ah, Da, bineînţeles că ţi-e foame.

Scuturându-se, Shelby reveni la realitate.

Capitolul 8

Pe când mama ei ajunse acasă, Shelby avea deja băgat puiul în cuptor, spălase cartofii și morcovii și așezase masa în sufragerie – o folosea doar la ocazii speciale – cu serviciul de masă cel bun. Nu *cel mai bun*, acela era al bunicii ei paterne și avea mai mult o valoare sentimentală decât pecuniară, ci serviciul pentru musafiri, cu trandafiri pe margine.

Pusese și șervete de in, împăturindu-le în evantaie sofisticate dispuse vertical, rearanjă lumânările și florile într-un ornament în centrul mesei și termină ultima tranșă de aluat pentru profiteroluri.

– Ah, Doamne Dumnezeule, Shelby!

Masa arăta extraordinar, ca pentru un dineu de înaltă ținută.

– Noi *suntem* de înaltă ținută.

– Cu siguranță o să ne comportăm ca și cum am fi – și miroase *minunat* aici. Întotdeauna ai știut cum să faci în așa fel încât lucrurile să arate bine.

– E distractiv să te agiți un pic. Sper că e-n regulă că i-am invitat pe buni și pe bunicul.

– Normal. Mi-a spus mama când m-am oprit la salon după întâlnirea de la club – și după ce eu și Suzannah am dat o raită prin magazine. I-am cumpărat lui Callie *cele mai drăgălașe* haine pentru primăvară. M-am distrat de minune.

Puse trei sacoșe de cumpărături pe bufet și începu să le descarce.

– De-abia aștept s-o văd purtând asta – e de-a dreptul drăguț, nu-i așa? Fustița asta cu dungi albe și roz și bluzița cu dantelă. Și pantofiorii

ăştia roz cu baretă. Să ştii că i-am verificat măsura înainte de-a pleca, aşa că ar trebui să-i vină. Dar dacă nu, putem să-i ducem înapoi.

– Mamă, o să-i placă ăştia. Chiar o să-i placă la nebunie pantofiorii ăştia.

– Şi am mai cumpărat şi bluziţa asta drăguţă cu inscripţia „Prinţesă" pe ea şi cel mai scump pulovăraş alb, tivit cu panglică. Mai scoase şi altele, pe măsură ce vorbea. Unde e? N-ar fi rău să le probeze.

– Doarme puţin. Îmi pare rău că am culcat-o aşa de târziu, dar mi-a luat mai mult timp, şi după aia a trebuit să-i fac de mâncare pentru prânz şi era agitată, aşa că până am reuşit s-o adorm s-a făcut de trei.

– Ah, n-o să ne facem griji din pricina asta. Deci, m-am oprit la salon, unde am dat peste Maxine Pinkett – îţi aduci aminte că s-a mutat în Arkansas acum câţiva ani, dar acum s-a întors în vizită; venise la Vi, sperând că pot s-o tund şi s-o vopsesc. De regulă, acum nu mai coafez, dar ea e clientă veche şi ştiu ce-i place.

Shelby îşi amintea vag de doamna Pinkett, aşa că scotea sunete de încuviinţare în timp ce umplea aluatul de profiterol cu cremă.

– Mi-a spus că a fost dezamăgită când Crystal a anunţat-o că nu sunt acolo; după ce am intrat, m-a întrebat dacă n-aş putea totuşi să mă ocup de părul ei. Nu se împacă deloc cu coafezele pe care le-a încercat în Little Rock. Aşa că am aranjat-o. Întâmplător, soţul fiicei ei s-ar putea să se angajeze acum în Ohio, şi asta după ce ea se mutase în Little Rock ca să fie mai aproape de fiica ei şi de cei trei nepoţi. Ce să-ţi spun, e într-un hal! O înţeleg perfect, aşa că eu...

Ada Mae închise ochii, scuturată de un fior.

– În ruptul capului nu pot să-mi ţin gura.

– Nu trebuie. N-ai apucat să ai prea multe amintiri cu Callie de mai bine de trei ani. Plus că, acum îmi dau seama, nici ea n-are cu tine. Din cauza mea, mamă.

– Acum totul s-a terminat definitiv şi o să strângem o droaie de amintiri despre toate. Ce faci acolo? Foitaje cu cremă? Ah, s-a trezit. Ada Mae se uită către monitorul pentru copii de pe bufet. O să-i duc noile lucruşoare sus şi o să ne distrăm puţin. Ai nevoie de ajutor aici, scumpo?

– Nu, mamă, mulţumesc. Nu vreau să faci nimic decât să stai jos la cina asta. Du-te şi distrează-te cu Callie.

– Ah, sper că pantofiorii roz cu baretă să-i vină, pentru că-s nemaipomenit de drăguţi.

Avea să-i facă poze lui Callie încălţată cu pantofiorii roz, se gândi Shelby. Era posibil ca fiica ei să nu-şi mai aducă aminte de ei când avea să se facă mare, dar avea să-şi aducă aminte că bunica ei o iubea şi îi plăcea să-i ia hăinuţe drăguţe. Avea să-şi amintească cum străbuni îi aranjase părul ca al unei prinţese.

Asta conta. Ca, de exemplu, o cină în familie în jurul mesei din sufragerie, asta conta.

Termină profiterolurile, unse cu grăsime puiul, puse la făcut cartofii şi morcovii.

Trebuia să se schimbe, nu numai pentru cină, ci şi pentru ieşirea în oraş, la întâlnirea cu Emma Kate. Cu un ochi la ceas, alergă la etaj şi parcurse în vârful picioarelor distanţa de la palier până în camera ei, pentru că nu voia să le distragă atenţia lui Callie şi mamei sale de la parada modei.

Petrecu următoarele cincisprezece minute chinuindu-se cumplit în legătură cu ţinuta vestimentară. Pe vremuri, avea de trei ori, poate chiar de patru ori mai multe haine decât în momentul de faţă şi nu avusese niciodată probleme în această privinţă.

Poate din pricina faptului că încetase să mai fie important, se gândi ea.

Era un local cu bar şi restaurant, îşi reaminti ea. Oamenii nu purtau ţinute speciale ca să meargă acolo. Era mult deasupra barului lui Shady, dar cam la acelaşi nivel cu restaurantul mare de la hotel.

Se hotărî la nişte jeanşi negri şi o bluză simplă albă. Şi avea să-şi pună peste bluză jacheta de piele pe care o păstrase şi care îi plăcea foarte mult. Griul intens se potrivea cu părul ei şi nu era atât de anost precum negrul.

Pentru că serile erau încă răcoroase, alese să se încalţe cu nişte botine cu toc.

Cu gândul la mâncare, se strecură jos în bucătărie şi înşfăcă un şorţ pentru a face pişcoturile.

Era distractiv să te agiți, se gândi ea, și, după ce căută un platou drăguț pentru pui, se opri pentru o clipă să-și dea seama dacă ar da mai bine să așeze cartofii și morcovii în jurul puiului sau să îi pună în boluri.

La ușa din spate apăru Forrest.

– Ce-i cu toate astea? Adulmecă prin aer. Ce-i asta?

– Ce-i rău cu asta?

– N-am spus că ceva e rău. Miroase ca... Miroase ca foamea mea.

– Poți să rămâi la masă, dacă vrei. Vin buni și bunicul. Eu gătesc.

– Tu gătești?

– Da, Forrest Jackson Pomeroy, așa că n-ai de ales.

– Întotdeauna te îmbraci la patru ace ca să gătești cina?

– Nu sunt la patru ace. La dracu'. Sunt prea elegantă pentru Bootlegger's?

El mijii ochii.

– De ce?

– Pentru că, neghiobule, mă duc la Bootlegger's și nu vreau să mă îmbrac aiurea.

– Am vrut să zic de ce te duci la restaurant când pregătești de mâncare?

– Mă duc după ce mâncăm, dacă vrei toate detaliile. Mă întâlnesc cu Emma Kate.

Fața lui se lumină.

– Aha.

– Sunt prea elegantă sau nu?

– Ești în regulă. Deschise ușa de la cuptor și examină puiul. Arată al naibii de bine!

– O să fie tare bun. Acum, nu-mi sta în cale. Trebuie să aranjez aperitivele.

– Măi, măi, da' nu suntem cam sofisticați?

O ocoli și își luă o bere.

– Vreau doar să arate bine. Mama îmi oferă masaje, și buni îi aranjează părul lui Callie, și... ai văzut cum au aranjat camerele de sus pentru noi. Vreau doar să arate totul bine.

El o frecă pe umăr.

– Arată bine. Masa arată de parc-am avea musafiri. E bine că te vezi cu Emma Kate.

– O să vedem cât e de bine când o să ne întâlnim. Încă e teribil de supărată pe mine.

– Poate că ar trebui să-i pregătești o cină cu pui.

Era bine să fie toată familia adunată în jurul mesei, savurând o mâncare gătită de ea. Își dădu seama că era pentru prima dată. Își promise să repete experiența și avea să se asigure că data viitoare aveau să fie prezenți și Cilly, Clay și micul Jackson.

Avu certitudinea că îi reușise mâncarea când bunicul ceru încă o porție din toate, iar bunica, rețetele.

– O să ți le scriu, buni.

– N-ar fi rău să le scrii în dublu exemplar. Ada Mae se ridică să o ajute cu strânsul mesei. Puiul ăsta l-a făcut de rușine pe al meu.

– Mai bine păstrați-vă și pentru desert.

– Ne păstrăm, nu-i așa, Callie?

Jack se bătu pe burtă, așa că fetița se lăsă pe spate în scaunul ei special și imită gestul.

Cea mai plăcută senzație o avu când văzu ochii tuturor mărindu-se când aduse turnul de profiteroluri pe care le făcuse, cu glazura lor de ciocolată topită.

– Astea-s la fel de arătoase ca alea pe care le vezi prin restaurante, îi spuse tatăl ei. Sunt la fel de bune pe cât arată?

– O să afli singur. Trebuie să plec, așa că, mamă, te rog să servești tu desertul? Nu vreau să întârzii.

– N-o să pleci până când nu te dai cu puțin ruj. Aceasta era porunca bunicii ei. O nuanță de roz. E primăvară.

– Bine. Roagă-l pe Forrest să te ajute cu farfuriile.

– Asta aveam de gând, spuse el numaidecât. O luă de mână când se aplecă s-o sărute pe Callie. A fost într-adevăr o masă delicioasă, Shelby. Să nu bei și să conduci.

– Tu ești cel care are o bere în față. Callie, să fii cuminte!

– Buni a spus că o să-mi facă baie cu spumă.

– Ce-o să te mai distrezi! N-o să întârzii.

– Ah, ba da, să întârzii. Ada Mae servi porții generoase de desert. Du-te și distrează-te.

– Aşa o să fac. Să nu...

– Şterge-o!

– În regulă.

Era ciudat să iasă seara de una singură. La acest sentiment se adăugau emoţiile, îngrijorarea că Emma Kate nu avea s-o ierte.

Dar se rujă şi mai aplică încă puţin fard de obraji. Conduse spre oraş, sperând să găsească cele mai potrivite cuvinte, să recurgă la penitenţa cea mai potrivită pentru a o recâştiga pe cea mai bună prietenă a ei.

Luminile stradale sclipeau, şi zări câteva luminiţe licărind în munţi. Magazinele se închideau pe la şase, dar observă că pizzeria făcea vânzări bune, şi câţiva oameni se plimbau pe trotuar.

Găsi parcarea înghesuită de lângă restaurant deja aglomerată, aşa că începu să se uite după un loc de parcare pe stradă. Simţea că îi trebuie un impuls lăuntric de a se da jos din maşină, dar izbuti, se înapoie jumătate de stradă, deschise uşa localului şi intră în rumoarea de acolo.

Nu şi-l amintea aşa de aglomerat în serile din cursul săptămânii. Dar, pe de altă parte, atunci când plecase, nu avea vârsta legală pentru a consuma băuturi alcoolice, aşa că petrecea mai mult timp la o pizza sau la localul unde se servea îngheţată.

Cu toate astea, majoritatea meselor şi separeurilor erau ocupate şi aerul mirosea a bere şi a grătar.

– Ce mai faci? O chelneriţă – amfitrioană? – se apropie cu un zâmbet plăcut şi nişte ochi negri care cercetau încăperea ticsită, probabil căutând o masă liberă. Pot să te aşez la bar dacă eşti... Shelby? Shelby Anne Pomeroy!

Shelby se pomeni cuprinsă într-o îmbrăţişare ce mirosea a flori de piersic.

O împinse pe Shelby înapoi, o femeie frumoasă cu pielea precum lemnul de nuc lustruit şi nişte ochi negri cu gene bogate.

– Nu-ţi aduci aminte de mine.

– Îmi pare rău, eu... îi pică fisa, năucind-o. Tansy?

– Chiar îţi aduci aminte. Nu te învinovăţesc pentru că ţi-a luat câteva minute. M-am schimbat puţin.

– Puţin? Tansy Johnson pe care o ştia ea fusese stângace, cu strungăreaţă în faţă, predispusă la acnee şi cu ochelari. Femela din faţa ei era dotată cu nişte rotunjimi admirabile, cu un zâmbet uluitor, cu un ten impecabil şi ochi luminoşi.

– Pielea mi s-a curăţat, m-am rotunjit, mi-am aranjat dinţii şi port lentile de contact.

– Arăţi fantastic.

– Mă bucur să aud asta. Dar, pe atunci, tu şi Emma Kate nu vă băteaţi joc de mine ca alte fete. Îmi pare rău pentru soţul tău, Shelby, dar mă bucur că ai venit acasă.

– Mulţumesc. Lucrezi aici acum. E mai aglomerat decât îmi amintesc eu şi mai drăguţ.

– Şi asta mă bucur să aud, pentru că nu numai că lucrez aici, dar sunt managerul. Întâmplător, sunt măritată cu patronul.

– Oho. Chiar că s-au schimbat lucrurile. Când te-ai măritat?

– Acum un an, în iunie. O să-ţi povestesc cu prima ocazie despre Derrick al meu, dar te aşteaptă Emma Kate.

– Deja-i aici?

– Te conduc la ea. V-am dat masă într-un separeu pe colţ – un loc de primă mână, în special în Noaptea Aripioarelor. O luă pe Shelby de braţ. Ai o fetiţă, nu-i aşa?

– Callie. Are trei ani.

– O să am şi eu un copil.

– Ah, e nemaipomenit, Tansy! Vestea fu prilej pentru o altă îmbrăţişare. Felicitări!

– Abia am împlinit patru săptămâni, şi ştiu că se spune să aştepţi până după primul trimestru, dar eu nu pot să aştept. Aşa că spun la toată lumea, chiar şi la necunoscuţi. Uite pe cine am găsit!

Emma Kate îşi ridică privirea de pe telefon.

– Ai reuşit.

– Da. Îmi pare rău dacă am întârziat.

– N-ai întârziat. Am uitat că e Noaptea Aripioarelor, aşa că am rugat-o pe Tansy să ne rezerve o masă şi am venit ceva mai devreme.

– Stai jos. Tansy făcu semn spre separeu. Voi două aveţi destule de povestit. Ce să fie, Shelby? Primul rând e din partea casei.

– Sunt cu mașina, așa că... Păi, ar trebui să mă descurc cu un pahar cu vin.

– Avem o selecție reușită la vinuri la pahar.

Tansy îi înșiră câteva sortimente.

– Pinot negru sună bine.

– O să ți-l aduc imediat. Emma Kate, te simți bine?

Emma Kate ridică berea.

– Sunt bine, Tansy.

– Îmi pare așa de bine să te văd.

Tansy o strânse pe Shelby de umăr înainte de a se îndepărta.

– Pentru o clipă, n-am recunoscut-o.

– S-a maturizat. E aproape cea mai fericită persoană pe care o cunosc; de altfel, ea a avut întotdeauna o fire optimistă.

– În ciuda faptului că a fost batjocorită și luată în tărbacă o grămadă de timp. Îmi aduc aminte, în special la liceu, cum Melody Bunker și Jolene Newton își făcuseră un scop din a o chinui.

– Melody e la fel de acră și de insolentă ca-ntotdeauna. A ieșit pe locul doi la concursul Miss Tennessee și vorbește despre chestia asta fără încetare. Să știi că nu te-a iertat niciodată pentru că ai învins-o la concursul Regina Balului la agapa de la liceu.

– Doamne, nu m-am gândit la asta de ani de zile!

– Existența lui Melody înseamnă doar să fie cea mai frumoasă și cea mai populară. Nu prea i-a ieșit. Nici Jolene n-a evoluat prea mult. Emma Kate se lăsă pe spate și se instală într-un colț al separeului, în diagonală cu Shelby. E logodită cu fiul proprietarului hotelului și îi place să conducă prin oraș mașina luxoasă pe care i-a cumpărat-o tăticu'.

O chelneriță îi aduse vinul lui Shelby.

– Tansy ți-a transmis să savurezi cu plăcere vinul și să-mi spui dacă mai vrei ceva.

– Mulțumesc. Nu-mi pasă de Melody sau de Jolene, continuă Shelby, în vreme ce învârtea paharul cu vin în mici cercuri. Vreau să aud despre tine. Ți-ai luat diploma de asistentă medicală, așa cum aveai de gând. Ți-a plăcut în Baltimore?

– Mi-a plăcut destul de mult. Mi-am făcut câțiva prie-
o slujbă bună. L-am cunoscut pe Matt.

– E serioasă relația cu Matt?

– Destul de serioasă cât să îndur șocul și groaza mamei când am anunțat-o că ne mutăm împreună. Încă mă împinge de la spate să mă căsătoresc și să fac copii.

– Tu nu vrei?

– Nu mă grăbesc cu asta, așa cum ai făcut tu.

Shelby încasă lovitura și luă o înghițitură de vin.

– Îți place să lucrezi la clinică?

– Ar trebui să dau dovadă de prostie să nu-mi placă să lucrez pentru dr. Pomeroy. Tatăl tău e un om bun, un doctor excelent. După ce mai sorbi din bere, Emma Kate se îndreptă câțiva centimetri. Ce ai vrut să spui cu faptul că n-ai avut bani să vii înapoi? Mie mi-a ajuns pe la urechi că te scăldai în bani.

– Richard făcea bani. Pentru că eu nu lucram...

– N-ai vrut să lucrezi undeva?

– A trebuit să mă ocup de Callie și de casă. Și nu am pregătirea necesară pentru a mă angaja undeva. N-am terminat colegiul sau...

– Cum e cu cântatul?

O enerva că nu i se acorda răgazul de a termina o frază. Fusese o vreme când ea și cu Emma Kate își puteau termina una alteia frazele, acum însă era altceva.

– Aia era doar o fantezie copilărească. Nu era ca și când aș fi avut reale talente sau experiență, și aveam un copil, și el s-a însurat cu mine, ne-a întreținut pe mine și pe Callie, ne-a oferit un cămin bun.

Emma Kate se lăsă din nou pe spate.

– Și asta-i tot ce voiai? Să te întrețină cineva?

– Cu Callie și fără a avea vreo pregătire sau educație...

– Ți-a spus că erai proastă? Vrei să te iert, Shelby? spuse Emma Kate când Shelby tăcu. Spune-mi adevărul. Uită-te în ochii mei și spune-mi adevărul.

– Tot timpul, într-un fel sau altul. Unde a greșit? Nu știam să fac nimic.

– Ăsta-i un mare rahat. Cu ochii în flăcări, Emma Kate puse berea jos, o dădu deoparte și se aplecă peste masă. Tu nu doar cântai în trupa aia, tu te ocupai și de o mare parte din treburile de organizare și marketing. Te pricepeai să faci asta. Te-au făcut asistent manager

la biblioteca de la colegiu după aproximativ o lună, aşa că erai capabilă. Ai început să compui cântece, şi erau bune. Shelby, la naiba, erai capabilă. Mi-ai redecorat dormitorul când aveam şaisprezece ani – şi nu numai că arăta superb, dar ai ştiut cum s-o lămureşti pe mama în legătură cu asta. Şi stai acolo şi spui că nu ştiai să faci nimic!? Aşa vorbea el. Acum exprimă-te tu însăţi.

Cuvintele, ca o rafală de mitralieră, îi tăiară respiraţia lui Shelby.

– Nici unul dintre lucrurile astea nu erau practice sau realiste. Emma Kate, lucrurile se schimbă când ai un copil care depinde de tine. Eram gospodină şi mamă casnică. Nu e nimic rău în asta.

– Nu e nimic rău în asta dacă te face fericită, dacă eşti apreciată. Se pare că tu nu erai apreciată, şi când vorbeşti despre asta, nu debordezi de fericire.

Scutură capul în semn de negare.

– Să fiu mama lui Callie e cel mai bun lucru din viaţa mea; ea e lumina mea. Richard lucra, ca eu să pot sta acasă cu ea. O mulţime de mame care îşi doresc asta nu pot, aşa că ar trebui să fiu recunoscătoare că el ne întreţinea.

– Uite, din nou cuvântul ăsta.

În adâncul sufletului, simţea durere şi ruşine.

– Chiar trebuie să vorbim despre asta?

– Vrei să te iert că ai fugit – şi aş putea să fac asta –, dar să te iert pentru că m-ai îndepărtat, pentru că n-ai venit, pentru că n-ai fost aici când aveam cel mai mult nevoie de tine? Iar tu ocoleşti adevărul despre toate astea.

Îl ocolea pentru că în profunzime era atât de greu de îndurat. Zgomotul vocilor şi al farfuriilor i se păruse festiv şi amuzant când intrase, dar acum îi bubuia în cap.

Îşi simţea gâtul iască, ba chiar dureros, încât voia să ceară apă. Dar se chinui să scoată cuvintele.

– N-aveam bani pentru că, dacă reuşeam să strâng o mie de dolari, el îi găsea şi îi lua. Pentru investiţii, spunea, pentru că eu nu mă pricepeam să umblu cu banii. Aveam conturi de credit, ce-i drept, dacă voiam să cumpăr haine sau vreo jucărie, ori vreun costumaş ca s-o răsfăţ pe Callie, aşa că n-aveam nevoie de bani gheaţă. Şi n-aveam de ce să mă plâng, aveam pe cineva la curăţenie, pe cineva să mă ajute

cu Callie, pe cineva care să gătească pentru că eu nu ştiam nimic altceva decât preparate ca la ţară. Ar trebui să fiu recunoscătoare. Şi nu puteam să tot plec în Tennessee de fiecare dată când cineva murea sau se căsătorea, ori îşi serba ziua de naştere. El avea nevoie de soţia lui acasă.

– Te-a izolat de familie, de prieteni. Ţi-a redus lumea la zero, nu-i aşa, şi te-a silit să-i fii recunoscătoare pentru asta.

Aşa se întâmplase, negreşit. Nu sesizase pe atunci pentru că totul s-a întâmplat treptat, până când din viaţa ei nu mai rămăsese nimic.

– Câteodată, credeam că mă urăşte, dar nu era aşa. Nu ţinea chiar atât de mult la mine. Primele câteva luni, chiar primul an, a fost foarte incitant şi împlinit şi mă făcea să mă simt atât de specială. L-am lăsat să dirijeze totul. Eu mergeam împreună cu el pe acest drum şi eram însărcinată cu Callie, şi atât de fericită pentru asta. După ce am născut, el... s-a schimbat.

Trase aer în piept şi îl ţinu puţin.

– Credeam că s-a schimbat, reluă ea încet, pentru că un copil schimbă situaţia. Niciodată nu i-a acordat mare atenţie, şi dacă spuneam ceva despre asta, se înfuria sau se arăta jignit. Se asigura că fiica noastră are o viaţă bună, nu-i aşa? Nu voiam să călătoresc atât de mult cu copilul, şi el nu mă forţa. Aşa că era mai mult plecat. Câteodată venea înapoi, şi lucrurile mergeau bine o vreme, alteori, nu aşa de bine. Niciodată nu ştiam cum avea să fie. Nu puteam anticipa cum avea să fie, aşa că am încercat să fac astfel încât să-i fiu în graţii în toate privinţele. Voiam ca fetiţa mea să aibă un cămin liniştit, fericit. Ăsta era cel mai important lucru.

– Dar tu nu erai fericită.

– Era viaţa pe care eu mi-am făcut-o, Emma Kate. Erau alegerile mele.

– Ai ales să fii abuzată.

Spatele i se încordă şi o durea.

– Niciodată n-a ridicat mâna la mine sau la Callie.

– Eşti destul de deşteaptă ca să ştii că ăsta nu-i singurul fel de abuz. Deşi tonul ei era aspru, lipsit de blândeţe, îşi păstră vocea înceată, acoperită de rumoarea din jur. Chiar şi într-un restaurant gălăgios, oamenii aud adesea ce nu prea ţi-ai dori să audă. Te-a făcut să te simţi inferioară, neînsemnată, incapabilă şi îndatorată. Şi te-a izolat cât de

mult a putut de oamenii care te-ar fi făcut să te simţi împlinită şi specială şi cu adevărat fericită. Şi din câte aud, o folosea pe Callie ca să te facă să stai în banca ta.

– Poate că a făcut-o. Acum e mort, aşa că s-a terminat.

– Ai fi stat cu el, să continui să trăieşti aşa?

Încruntându-se, Shelby îşi trecu degetul peste buza paharului.

– M-am gândit la divorţ – aş fi fost prima din familia noastră, şi asta era o povară. Dar m-am gândit, mai cu seamă când a plecat în ultima călătorie. Trebuia să fim toţi trei, o vacanţă de familie. Câteva zile la căldură, dar când Callie s-a îmbolnăvit şi n-am putut să plecăm, el a plecat oricum. Ne-a lăsat în casa aia îngrozitoare, a doua zi de Crăciun, unde nu cunoşteam pe absolut nimeni, şi fetiţa noastră avea febră.

Acum îşi ridică privirea şi ceva din furia acumulată ieşi la suprafaţă.

– Nici măcar nu şi-a luat rămas-bun de la ea, de frică să nu fie ceva molipsitor, a spus. M-am gândit că n-o iubeşte. Era în regulă să nu mă iubească pe mine, dar să n-o iubească pe fiica noastră, când ea merită mai mult de-atât. Chiar merită mai mult de-atât. M-am gândit la divorţ, dar n-aveam bani de avocat, şi am socotit că el avea atâţia bani încât putea să meargă înainte şi să obţină divorţul. Şi dacă o lua pe Callie ca să se răzbune pe mine? Mă gândeam ce să fac, cum să fac, când m-am pomenit la uşă cu poliţia. Mi-au spus că a avut loc un accident tocmai în Carolina de Sud, iar ambarcaţiunea pe care era Richard era dată dispărută.

Acum luă vinul.

– El lansase un SOS, spusese că lua apă şi că se defectase motorul. S-a luat legătura cu el şi s-a obţinut – cum îi spune? – poziţia sau direcţia, sau mă rog, ce-o fi, ca să trimită o navă de salvare, dar au pierdut legătura.

Au găsit ambarcaţiunea, distrusă în întregime şi l-au căutat aproape o săptămână. Au găsit câteva dintre lucrurile lui. Hanoracul, făcut praf şi un pantof. Doar unul. Au găsit unul dintre colacii de salvare. Au spus că ambarcaţiunea s-a răsturnat, şi el a fost luat de apă şi probabil s-a înecat. Aşa că n-a trebuit să mă mai gândesc la divorţ.

– Dacă te simţi vinovată pentru asta, eşti o proastă.

– Am încetat să mă mai simt vinovată pentru asta.

– Mai sunt multe de povestit, nu-i aşa?

– Da, mai sunt, dar nu crezi că e de-ajuns pentru moment? Cel puţin deocamdată? Simţind nevoia unei atingeri, se întinse şi o luă pe Emma Kate de mână. Îmi pare rău că te-am supărat şi îmi pare rău că n-am fost destul de tare să lupt pentru ceea ce ştiam că e corect şi oportun. Doar că... Doamne, am nevoie de nişte apă!

Se uită după chelneriţă, apoi se ridică să iasă din separeu.

– Aşteaptă!

Ea plecă în grabă, strecurându-se printre mese şi încercând să-şi croiască drum prin mulţime spre bar, când Emma Kate se ridică s-o urmeze.

– Ţi-e rău? Toaletele sunt în cealaltă direcţie.

– Nu. Am crezut că văd pe cineva.

– Sunt mulţi pe-aici în Noaptea Aripioarelor.

– Nu, cineva din Philadelphia. Un detectiv particular care venise să-l caute pe Richard.

– Detectiv particular? Asta-i mai mult.

– Nu putea fi el. N-am nici un motiv să cred că e el. Am vorbit atât despre Richard şi m-am gândit la toate astea, şi de-aia mi s-a părut. Nu mai vreau să mă gândesc la asta acum. Acum, vreau să-mi iasă din minte.

– Bine.

– Putem să vorbim despre altceva? Chiar şi despre Melody şi Jolene, nu-mi pasă. Orice altceva.

– Bonnie Jo Farnsworth divorţează. S-a măritat cu Les Wickett, cu surle şi trâmbiţe cu mai puţin de doi ani în urmă.

– Am auzit. Ea s-a încurcat din nou cu Boyd Kattery, şi acum sunt în Florida; cred că prepară nişte cocaină împreună cu verii lui.

– Aşadar, eşti din nou la curent cu toate. Haide să mergem înapoi la masă. Mai vreau o bere, de vreme ce nu sunt cu maşina.

Recunoscătoare, Shelby o însoţi înapoi la masă.

– Locuieşti aproape.

– Stăm într-unul din apartamentele de deasupra magazinului Mountain Treasures, aşa că mi-am parcat maşina şi am venit pe jos. Stai să găsesc chelneriţa şi... la dracu'.

– Ce?

– Au intrat Matt şi Griff. M-au prins. Trebuia să-i dau mesaj lui Matt dacă mă hotăram că nu vreau să vină aici şi, astfel, să am o scuză ca să te las baltă. De vreme ce n-am făcut-o, o să-i avem pe băieţi pe-aici, aşa că n-o să mai pot stoarce nimic de la tine, odată ce te relaxezi din nou.

– E de-ajuns că ţi-am spus mai mult decât oricui altcuiva în afară de buni?

– Deocamdată, e-n regulă.

Emma Kate zâmbi şi făcu semn cu mâna.

– Matt al tău e teribil de simpatic.

– Chiar este. Şi are nişte mâini foarte pricepute.

Pe când Shelby îşi înăbuşea un chicotit, Matt îşi croi drum prin mulţime. Îşi băgă mâinile cele pricepute pe sub coatele Emmei Kate, o ridică în aer şi o sărută.

– Uite-o pe fata mea! O lăsă jos şi se întoarse spre Shelby. Tu eşti Shelby.

– Îmi pare bine de cunoştinţă.

– Chiar mă bucur să te cunosc. Voi două nu eraţi pe picior de plecare, nu-i aşa?

– Doar ne îndreptam spre masa noastră, îi spuse Emma Kate. Sunt gata pentru încă un rând.

– Ăsta-l dă Griff.

– Două beri negre. Cred că am să iau o bere Bombardier. Tu ce vrei, Shelby?

– Eu voiam un pahar cu apă.

– Nu ştiu dacă-mi pot permite asta, dar o să mă scotocesc adânc prin buzunare, aşa, pentru tine.

– Sunt cu maşina, spuse Shelby drept explicaţie, pe când se strecurau înapoi spre separeu.

– Noi nu suntem, spuse Matt vesel şi o luă pe Emma Kate de după umeri, aşezându-se. Şi am avut o zi chiar foarte bună. Am montat un dulap la mama ta, scumpo, şi blatul e gata.

– Cum i-a plăcut?

– Nu că i-a plăcut. S-a îndrăgostit de el. Ţi-am spus eu că aşa o să fie.

– Tu ai mai multă încredere, şi mai puţină experienţă, cu toanele mamei.

– Am văzut bucătăria ieri când erau puse câteva dulapuri, îi spuse Shelby lui Matt. Deja arată minunat. Faceți o treabă excelentă.

– Îmi place de prietena ta. Are gusturi excelente și un ochi foarte bun. Cum îți place că te-ai întors acasă?

– Mă simt bine, exact așa cum trebuie. Pentru tine e o mare schimbare față de Baltimore.

– Nu puteam să las să-mi scape fata asta.

– Asta dovedește că ai gusturi excelente și un ochi foarte bun.

– O să bem pentru asta când se întoarce Griff cu berile. Spunea că fetița ta e grozav de drăguță.

– Cred că da.

– Când a văzut-o Griff pe Callie? se miră Emma Kate.

– Ah, m-a condus cu mașina acasă azi după-amiază, când m-am pomenit cărând trei sacoșe cu cumpărături și pe Callie, fără mașină. În magazin mi-a stat mintea-n loc. E topită după el.

– Mi se pare că el era topit după ea. Deci... Zâmbind, Matt învârti pe deget o buclă din părul Emmei Kate. Acum, că suntem toți așa de buni prieteni, spune-mi ceva jenant despre Emma Kate, ceva ce mama ei nu știe. Cred că am smuls aproape toate poveștile jenante de la Bitsy.

– Ah, n-aș putea face asta. N-aș putea să-ți spun cum a furat două doze de bere din pachetul de șase doze al tatălui ei, și ne-am strecurat afară din casă, și le-am băut până când ea a vomat în stratul cu hortensii al mamei ei.

– A vomat? Pe hortensii, doar de la o doză de bere?

– Aveam paisprezece ani. Emma Kate mîji ochii spre Shelby, fără ranchiună totuși. Și lui Shelby i-a fost și mai rău.

– Așa e. Am dat-o pe gât cât am putut de repede, pentru că mi se părea tare și amară la gust, și după aia am vărsat tot. Nici până acum nu-mi place cu adevărat berea.

– Nu-i place berea? Griff așează berile în fața prietenilor lui, un pahar cu apă cu o felie de lămâie în fața lui Shelby, apoi se strecură lângă ea cu băutura lui. Asta ar putea să-mi strice planurile de a mă da bine pe lângă tine ca să mă ajuți să fug cu Viola.

– Să știi că nu glumește întru totul. Matt ridică paharul. Ei bine, pentru prieteni, chiar dacă n-au bunul simț să bea bere.

*

Privet şedea afară în maşina sa, notând ceva. Parcase peste drum de minivanul lui Shelby. I se părea că tânăra văduvă se distrează la un pahar de vin cu o veche prietenă. Nu era pe atât de aeriană pe cât crezuse el, pentru că fusese cât pe ce să-l observe.

Acum se părea că e la o întâlnire în patru în restaurant.

Încă nu făcuse nici o mişcare suspectă, nu aruncase cu bani în dreapta şi-n stânga.

Poate că n-avea nici un amestec în toate astea, la urma urmei. Poate că nu ştia nimic.

Sau poate că era destul de isteaţă să stea liniştită în orăşelul uitat de lume din Tennessee până când credea că se liniştesc apele. Având în vedere ce era în joc, mai putea să-i acorde câteva zile.

Pentru partea lui din aproape treizeci de milioane, putea să-şi facă timp.

Capitolul 9

Se distrase cu adulţii, aşa cum era normal într-o seară plăcută, petrecută în compania prietenilor. Zări licărirea vechii ei prietenii cu Emma Kate, ceea ce îi dădu speranţa că poate avea să fie totul ca înainte.

Văzând că un bărbat cumsecade, cel puţin după toate aparenţele, e înnebunit – acesta era cuvântul care-i venise în minte – după prietena ei o făcu să radieze puţin de fericire.

Îi plăcea cum le stătea împreună; se simţeau relaxaţi şi confortabil unul în prezenţa celuilalt, dar pasiunea relaţiei lor depăşea familiaritatea. O mai văzuse îndrăgostită pe prietena ei şi înainte, dar, ca orice adolescentă, era nestatornică şi fluşturatică. Acum era martora felului în care relaţia amoroasă a acesteia prindea rădăcini tot mai puternice.

Dată fiind legătura puternică dintre Emma Kate şi Matt, precum şi frăţia dintre cei doi bărbaţi, putea fi recunoscătoare că o primiseră în cercul lor unit pentru o seară.

Poate, cu puţin efort, reuşea să rămână relaxată lângă Griff – aveau şoldurile aproape lipite în separeul îngust. Trecuse atâta timp de când stătuse atât de aproape de un bărbat, ceea ce explica golul pe care îl simţea în stomac. Dar el conversa cu dezinvoltură; la fel şi ceilalţi doi. Şi, Doamne, era atât de bine să nu mai discute despre ea şi problemele ei pentru o oră.

Bău încet din apă, ca să-i ajungă mai mult.

– Nu cred că lucrurile s-au schimbat într-atât în Ridge, încât să fi fost simplu să pornești o nouă afacere, în special că nu ești... de pe-aici.

Matt zâmbi strengărește către Shelby peste masă.

– Vrei să spui pentru noi, yankeii.

– Ăsta ar fi un aspect. Dar, sincer, ai cel mai simpatic accent, spuse ea, făcându-l să râdă.

– Ne ajută că suntem buni, vreau să zic, dați naibii de buni. Și dup-aia, e Emma Kate. O trase de părul zburlit. Unii au fost destul de curioși să vadă pe ce fel de yankeu a pus mâna Emma Kate a lor, încât m-au angajat pentru diverse treburi simple.

– Zugrăvit, comentă Griff. Credeam că n-o să ne mai oprim din zugrăvit. Apoi, tatăl Emmei Kate ne-a fost de ajutor când un copac a căzut pe casa Hallister. L-au angajat pe el pentru acoperiș, și el i-a înduplecat să ne ia pe noi pentru restul lucrărilor. Ghinionul lor a fost norocul nostru.

– Familia băiatului ăluia, Hallister? se miră Shelby. Ăla de care s-a lipit verișoara mea Lark?

– Ăla, confirmă Emma Kate. Și buni le-a mai dat un ajutor.

– Da?

– L-a angajat pe Dewey Trake și echipa lui din Maryville să execute Camera de Relaxare de la spa și să finiseze mica terasă. Diverse chestii, continuă Emma Kate.

– Ce-i cu domnul Curtis? Întotdeauna el îi făcea treburile.

– S-a pensionat cam acum doi ani și nici măcar buni n-a putut să-l convingă să accepte asta. Așa că l-a angajat pe Trake, dar n-a durat două săptămâni.

– Muncă de proastă calitate.

Griff își luă din nou berea.

– Și la un preț mult prea mare, adăugă Matt.

– Buni a fost de aceeași părere și l-a concediat.

– Întâmplător eram pe-acolo atunci, reluă Griff povestea, în ritmul așezat ce-l caracteriza. Măi frate, ce s-a luat de el! Avea numai vreo patru zile de când lucra, și deja era în urmă, și făcea tărăboi despre depășiri de deviz și întârzieri. De fapt, numai scorneli. Ea i-a făcut vânt afară și i-a spus să închidă ușa pe dinafară.

– Tipic pentru buni.

– Atunci m-am îndrăgostit de ea. Griff lăsă să-i scape un oftat, după care afișă un zâmbet visător, din câte i se părea lui Shelby. Mă omoară chestia asta la o femeie care poate face praf un tip. În orice caz, ca să nu las să scape o ocazie...

– Ghinionul lui Dewey Trake a fost norocul tău.

– Exact. Am întrebat-o dacă mă lasă să arunc o privire.

– Griff e legătura noastră cu comunitatea, spuse Matt.

– Și Matt se ocupă de socoteli. Funcționează. M-am uitat, am rugat-o să-mi arate planurile, i-am spus că aș putea să-i fac un deviz până a doua zi de dimineață, dar i-am făcut o estimare pe loc.

– Ai scăzut o mie o sută, îi aminti Matt.

– Estimare pe loc. Ea m-a măsurat din cap până-n picioare... probabil că ai fost sub lupa donșoarei Vi.

– De nenumărate ori, încuviință Shelby.

– M-am îndrăgostit și mai mult, dar m-am abținut să-i cer să fugim împreună. Sincronizarea e totul. A spus ceva de genul: Băiete, vreau să fie gata înainte de Crăciun, și vreau treaba făcută bine. Adu-mi devizul estimativ pus pe hârtie așa cum trebuie, la prima oră mâine-dimineață, și dacă-mi convine, să fii pregătit să începi treaba imediat.

– Presupun că i-a convenit.

– Da, și restul e istorie! exclamă Griff. Pe-aici, odată ce primești aprecieri de la Viola Donahue, ești un om făcut.

– N-a făcut rău Griff că s-a dus și a cumpărat casa aia veche, cu patru acri năpădiți de buruieni și mizerie, adăugă Matt. Pur și simplu striga: Cumpără-mă, Griff, haide! Am un potențial enorm.

– Chiar are, încuviință Shelby și primi un zâmbet fugar, luminos de la Griff, ceea ce o făcu să simtă din nou fluturi în stomac.

– N-ai cum s-o dai în bară dacă știi unde să te uiți. Multă lume credea – probabil încă mai crede – că am fost nebun.

– Și asta cred că ți-a mai dat un imbold de zile mari. Aici, în sud, ne apreciem nebunii.

– Păi, îl știi pe băiatul ăla, Lott din Baltimore? începu Emma Kate.

– Poate că-i cam aiurit, termină Shelby, da-i priceput.

Îl văzu pe Forrest intrând. Să mă controleze, se gândi ea. Anumite lucruri nu se schimbă niciodată.

– Vine poliția, comentă Griff, pe când Forrest se îndrepta spre separeu. Hei, Pomeroy! E cumva vreun raid?

– Îs liber. Am venit pentru bere și femei dezmățate.

– Asta-i luată. Matt se apropie mai mult de Emma Kate. Dar poți să te bagi aici și să iei o bere.

– Berea mai întâi. Făcu semn din cap către paharul lui Shelby. Aia-i apă?

– Da, tăticule. Ai venit de-acasă? Callie e bine?

– Da, mami. A făcut o baie cu spumă ca-n povești, l-a făcut pe bunicul să-i spună două povești și dormea cu Fifi când am plecat. Mai vrei un rând de apă?

– Probabil că ar trebui să mă duc acasă.

– Stai liniștită. Încă un rând? îi întrebă el pe ceilalți.

– Aș lua o cola dietetică de data asta, Forrest, îi spuse Emma Kate. Mi-am băut porția.

Când fratele ei plecă să comande băuturile, Shelby se uită în jur.

– E adevărat că nu prea veneam pe-aici, dar nu-mi aduc aminte să fi văzut vreodată atâția mușterii.

– Stai să vezi cum e sâmbăta seara, din două-n două săptămâni. Pentru că îi venea o alta, Matt își goli sticla cu bere. Au și spectacole live. Eu și Griff vorbeam cu Tansy – și ea vorbește cu Derrick – să instaleze o scenă mai mare, un ring de dans, un al doilea bar.

– Ar putea să le folosească pentru petreceri private. Acum Griff examină încăperea. Păstrezi arhitectura inițială, te asiguri că ai o acustică bună, spațiu pentru a circula oamenii. Ar avea succes.

– Vin băuturile. Forrest se așeză pe marginea banchetei. Cum îi place bucătăria aia donșoarei Bitsy?

– Încă vreo două zile, și am terminat, zise Matt.

– Știi, mama tot vorbește că și-ar face o baie mare lângă dormitor. Cu duș cu aburi. Miji ochii către Griff. Știai.

– Poate că am schimbat câteva vorbe despre asta.

– O să desființeze vechea cameră a lui Shelby și, pentru că ea o are pe a lui Clay, și Callie a luat-o pe a mea, astea-s toate dormitoarele.

– Ai cumva de gând să te muți înapoi cu părinții?

– Nu, dar nu se știe niciodată. Îi aruncă o privire lui Shelby. Nu? Așa că, dacă face după capul ei – și așa o să facă –, și împrejurările se schimbă în ceea ce mă privește, o să mă mut la tine.

– Am loc. Rămâne stabilit pentru duminică?

– Mai faci cinste cu berea?

– Da.

– Atunci o să vin.

– Griff demolează încă un perete sau doi la vechea casă Tripplehorn, îi spuse Emma Kate lui Shelby.

– Crezi că după ce-o să trăiesc acolo vreo douăzeci de ani, o să fie casa bătrânului Lott?

– Nu, zise hotărât Forrest. Hei, Lorna, ce mai faci în seara asta?

Chelnerița servea băuturile.

– Foarte bine, dar aș face și mai bine dacă aș sta jos aici să beau ceva cu toți bărbații ăștia chipeși.

Îi puse apa în față lui Shelby și strânse paharele goale.

– Ai grijă la ăsta, scumpo. Îi dădu un ghiont lui Griff în umăr. Un bărbat atât de fermecător poate să convingă o femeie să facă aproape orice.

– Sunt în siguranță, aș zice. A pus ochii pe bunica mea.

Lorna își puse tava cu pahare goale pe șold.

– Ești nepoata lui Vi? Sigur că ești, arăți exact ca ea, bucățică ruptă. Sunt convinsă că e în al nouălea cer că te are acasă. Pe tine și pe fetița ta. Am fost la salon azi și mi-a arătat o poză pe care a făcut-o cu telefonul cu fetița ta după ce Vi i-a aranjat părul. Nu există frumusețe mai mare.

– Mulțumesc.

– Strigi dacă mai vrei ceva. Te-am auzit, Prentiss! strigă ea peste umăr când un alt client o chemă. Stai oricum cu ochii pe el, îi spuse ea lui Shelby.

– Nu-mi aduc aminte de ea. Ar trebui?

– Ți-o amintești pe domnișoara Clyde?

– Am avut-o la literatura engleză, într-a douăsprezecea.

– La fel ca noi toți. Lorna e sora ei. S-a mutat aici din Nashville cam cu trei ani în urmă. Soțul ei a fost răpus de un atac de cord, la cincizeci de ani.

– Ce trist!

– N-au avut copii, aşa că ea şi-a strâns catrafusele şi a venit să locuiască aici cu sora ei. Forrest sorbi din bere. Derrick spune că Tansy e mâna lui dreaptă pe-aici, şi Lorna cea stângă. Ai văzut-o pe Tansy?

– Am văzut-o. Mi-a luat mai mult de un minut s-o recunosc. Matt spune că se gândesc să extindă localul, să monteze un ring de dans şi o scenă, şi un al doilea bar.

– Ei, acum ai dat cu băţu-n baltă, spuse Emma Kate când discuţia se îndreptă spre demolări şi construcţii. De-acum n-o să mai discutăm decât despre construcţii.

Îi plăcură discuţiile despre construcţii şi faptul că petrecu o jumătate de oră în plus cu fratele ei.

– M-am simţit bine, dar trebuie să plec.

– Te conduc la maşină, îi propuse Griff, dându-se într-o parte să-i facă loc.

– Nu fii absurd. Cred că fratele meu are destulă grijă ca străzile din Ridge să fie sigure. Treci în locul meu, îi spuse ea lui Forrest, ca să nu mai staţi înghesuiţi.

– Chiar aşa o să fac. Să-mi dai mesaj când ajungi acasă, da?

Ea începu să râdă; văzu însă că el vorbea serios.

– Ce-ai zice să-ţi dau mesaj dacă am ceva probleme să ajung acasă, pe o distanţă de trei kilometri? Noapte bună tuturor! Mulţumesc pentru trataţie, Griff.

– A fost doar apă.

– O să văd dacă pot face o pagubă mai mare data viitoare.

Ieşi fericită. Îndeajuns de fericită încât să lase în jos geamurile maşinii, în ciuda frigului, să dea drumul la radio şi să cânte. Nu observă maşina care porni după ea şi o urmări pe toată distanţa de trei kilometri.

În bar, Forrest făcu schimb de locuri.

– Ai condus-o la maşină?

Griff examină berea.

– Soră-ta e bună.

– Nu mă face să te pocnesc.

– Poţi să mă pocneşti, dar ea tot bună o să fie.

Forrest se hotărî să-l ignore şi îşi mută atenţia la Emma Kate.

–Se pare că voi două v-ați împăcat.

–E un început.

–Cât ai reușit să scoți de la ea?

–Destul ca să-mi dau seama că bărbatul ăla mort al ei era un nemernic. Tu ți-ai dat seama de asta, Forrest.

–Da, mi-am dat seama. Ochii lui Forrest se adumbriră, gura i se subție. N-am putut să fac nimic în legătură cu asta, fir-ar al dracului.

–Ce fel de nemernic? întrebă Griff.

–Genul care o făcea să se simtă neghioabă și neînsemnată și care își ținea strâns banii la teșcherea. Furia pe care o acumulase răbufnea acum cu putere. Genul care are aventuri în vreme ce ea stătea acasă și avea grijă de copil, căruia nu-i acorda prea multă atenție. Și mai sunt multe, știu că mai sunt. N-a dezvăluit tot în seara asta.

Emma Kate trase adânc aer în piept.

–Jur, dacă n-ar fi murit, ți-aș fi făcut galerie în timp ce-i tăbăceai fundul, Forrest, sau aș fi făcut-o bucuroasă chiar eu.

–Ea ar fi trebuit să facă asta.

–Pariez că nimeni nu te-a făcut să te simți inferior sau prost.

Griff scutură capul. Se gândi la ochii aceia triști și la fata cochetă și isteață.

Furia lui începu să mocnească. Se putea acumula lent, îndelung, dar când se revărsa nimicea totul în calea ei.

–Sora mea s-a încurcat cu un tip pentru o vreme. Un nenorocit agresiv, care știa să manipuleze. A zăpăcit-o bine, și i-au fost de-ajuns doar câteva luni. Fără copii. Oameni de genul ăsta te fac la început să crezi că ești cea mai extraordinară creatură de pe pământ, ești perfectă, iar ei sunt norocoși să te aibă în viața lor. După aia, încep să te distrugă încetul cu încetul. A făcut-o să slăbească, și soră-mea nu-i o durdulie.

–Nu-i, încuviință Forrest. Am cunoscut-o. Soră-ta e bună.

–Bine spus. Nemernicul ăla era tot timpul cu gura pe Jolie. Că de ce nu-și face ceva cu părul? Dacă nu-și permitea un salon mai bun pentru că era împotmolită într-o slujbă fără perspective, avea să plătească el pentru asta. Făcea el cinste.

–Avea putere asupra ei, zise Matt. Îmi aduc aminte de tipul ăla. Când, în sfârșit Jolie a rupt-o cu el, Griff l-a provocat să facă o mișcare.

– Trebuia să pocnesc pe cineva şi în felul ăsta puteam să susţin că el a început.

– Cu toate astea, tot atac e.

– Ia taci din gură, ajutorule de şerif, a meritat.

– Shelby a fost întotdeauna... care-i cuvântul? murmură Forrest.

– Plină de viaţă, completă Emma Kate. Îşi urmărea scopul. Nu călca pe cadavre ca să obţină ceva, ci te înfrunta direct. Iar dacă încercai tu să faci vreo manevră faţă de ea sau faţă de altcineva, în special faţă de altcineva? Se opri să se uite la Griff. O încasai rău.

– Încă e plină de viaţă. Voi doi nu vedeţi, probabil pentru că o ştiţi dintotdeauna. Dar eu văd.

Emma Kate înclină capul spre Griff.

– Măi să fie, Griffin Lott. Shelby a spus că fetiţa ei e topită după tine. Tu eşti topit după mama ei?

– Fratele ei stă chiar aici, şi deja m-a ameninţat că mă pocneşte.

– Ar fi genul tău, se băgă şi Matt.

– Genul meu?

– Pentru că tu n-ai nici un gen, atâta vreme cât e femeie.

– Fratele ei stă chiar aici, repetă Griff şi îşi îndreptă atenţia către berea lui.

*

Shelby îşi ţinu promisiunea şi merse la joacă în parc; se bucură de acele momente aproape la fel de mult ca şi Callie. Cel mai bine fu faptul că Shelby şi mama lui Chelsea făcură un aranjament. Tracey urma să aibă grijă de fete câteva ore în timp ce Shelby îşi rezolva nişte probleme a doua zi, iar peste două zile, Shelby urma să-i întoarcă serviciul.

Fiecare ieşea în câştig.

Şi, cine ştie, se gândi ea încă o dată examinându-şi şifonierul, prindea măcar o slujbă cu jumătate de normă.

Alese o rochie cu croială simplă, de un galben pal de primăvară, o pereche de pantofi eleganţi, bej cu toc şi o jachetă albă scurtă pentru a pune întreaga ţinută în valoare.

Îşi strânse părul într-o coadă la spate şi îşi puse nişte cercei cu perluţe. Nu erau de valoare, dar erau de efect şi potriviţi la ţinuta ei.

Pentru că mama ei se întorsese la serviciu, ea şi Callie rămăseseră singure acasă, aşa că nu trebuia să dea explicaţii pentru faptul că se îmbrăcase elegant ca să-şi caute un loc de muncă. Dacă avea noroc şi se alegea cu unul, avea să anunţe atunci pe toată lumea.

Dacă avea să-şi găsească o slujbă *şi* să vândă şi casa? Avea să sară-n sus de bucurie, fără a ţine cont de prezenţa cuiva.

– Mami e drăguţă.

– Callie e şi mai drăguţă. Shelby aruncă o privire către patul unde şedea Callie şi dezbrăca metodic două păpuşi Barbie.

– Scumpo, de ce sunt dezbrăcate păpuşile tale Barbie?

– Trebuie să-şi schimbe hainele pentru vizita acasă la Chelsea. Chelsea are o pisicuţă pe care o cheamă Albă-ca-Zăpada. Pot să am şi eu o pisicuţă?

Acum, Shelby se uită spre bătrânul câine care sforăia la piciorul patului.

– Şi ce crezi că ar zice Clancy despre asta?

– S-ar putea juca cu pisicuţa. Pe pisicuţa mea o cheamă Fiona, ca în *Shrek*. Pot să am o pisicuţă, te rog, mami? Şi un căţeluş. Cel mai mult vreau un căţeluş.

– Hai să-ţi spun ceva. Când o să avem o casă a noastră, o să vedem ce facem cu pisicuţa.

– Şi cu căţeluşul! Pe căţeluş îl cheamă Donkey, ca în *Shrek*.

– O să vedem.

Richard impusese regula interdicţiei animalelor de companie. Ei bine, când va avea o casă pentru Callie, va avea un câine şi o pisică.

– Şi un ponei!

– Acum întinzi coarda, Callie Rose. Dar o luă în braţe şi o învârti. Chiar arată bine mami azi? Vreau să arăt cel mai bine azi.

– Mami e frumoasă.

Îşi apăsă obrazul de cel al fiicei sale.

– Callie, tu eşti cea mai mare comoară a mea din toată lumea asta.

– E vremea să mergem acasă la Chelsea?

– Aproape. Îmbracă păpuşile alea şi pe urmă le putem pune în geantă ca să le luăm acasă la Chelsea.

După ce o lăsa pe Callie şi vorbea cu Tracey, avea să meargă ţintă în oraş.

Era capabilă, își spusese. Era destul de inteligentă ca să învețe. Chiar știa câte ceva despre artă și cunoștea – sau cunoscuse – câțiva artiști locali și meșteșugari. Era perfect logic să încerce să obțină o slujbă cu jumătate de normă la The Artful Ridge.

După ce parcă, stătu puțin să se adune.

Nu te comporta disperat. În cel mai rău caz, cumpără ceva. Putea face asta.

Arborând un zâmbet, ignorând emoțiile din stomac, coborî din mașină, merse pe alee și intră în magazinul The Artful Ridge.

Ah, era superb – i-ar plăcea să-și petreacă timpul aici. Mirosea a lumânări aromate și strălucea de lumină naturală. Dintr-o privire, văzu o mulțime de lucruri pe care i-ar plăcea nespus să le aibă în propria casă, odată ce avea una.

Suporturi de lumânări din fier forjat, pahare de vin de un albastru-deschis din sticlă suflată, un tablou înfățișând un izvor de munte într-o dimineață cețoasă, un vas lung, șerpuit, de culoare bej, șlefuit ca sticla.

Și ceramica lui Tracey – îi plăceau bolurile în formă de lalea așezate unul într-altul.

Rafturile de sticlă sclipeau și, deși vechea podea de lemn scârțâia puțin, avea un luciu discret.

Fata care veni la tejghea nu putea avea mai mult de douăzeci de ani și purta vreo șase piercinguri pe lobul urechii.

Nu era din conducere, se gândi Shelby, dar poate o ajuta să-și facă intrarea.

– Bună dimineața! Cu ce vă pot ajuta?

– E atât de frumos aici.

– Mulțumesc! Avem artiști și meșteșugari locali. Există așa de mulți oameni talentați prin părțile locului.

– Știu. Ah, asta e una dintre picturile verișoarei mele. O suită întreagă.

Se îndreptă spre un grup de patru acuarele de mici dimensiuni.

– Sunteți verișoară cu Jesslyn Pomeroy?

– Da, din partea tatălui meu. Sunt Shelby Pomeroy. Acum Foxworth.

Conta care îţi erau rubedeniile, Shelby ştia, şi acesta putea fi un avantaj.

– E fiica mijlocie a unchiului meu Bartlet. Cu toţii suntem tare mândri de ea.

– Am vândut una dintre picturile ei chiar sâmbăta trecută unui tip din Washington, D.C.

– Nu-i aşa că-i minunat? Tabloul verişoarei Jessie pe peretele cuiva în Washington, D.C.

– Sunteţi în vizită în Ridge?

– M-am născut şi am crescut aici şi, deşi am fost plecată câţiva ani, m-am întors acasă. De fapt, chiar acum câteva zile. M-am instalat. Treaba e că aş vrea să găsesc un post cu jumătate de normă. Ar fi pur şi simplu minunat să lucrez într-un magazin ca acesta, unde sunt creaţiile verişoarei mele. Şi ale lui Tracey Lee, adăugă ea, pentru că nu strică să cunoşti lume. Fetiţa ei şi a mea au devenit prietene bune.

– Nici nu putem păstra vasele lui Tracey pe raft. Pur şi simplu, zboară de-aici. Sora mea Tate e măritată cu vărul lui Robbie, Woody. Locuiesc tocmai în Knoxville.

– E cumva Tate Brown?

– Exact. Acum o cheamă Bradshow, dar e soră-mea. O cunoaşteţi pe Tate?

– Da. A fost iubita fratelui meu, Clay, o perioadă, când erau în liceu. Aşadar, e măritată şi locuieşte în Knoxville?

Oportunităţi, se gândi Shelby, pe când sporovăiau despre legături de familie.

– Chiar am început să căutăm personal suplimentar pentru perioada de sezon. Aţi vrea să vorbiţi cu managerul despre asta?

– Da, mulţumesc.

– Acordaţi-mi doar un minut. Uitaţi-vă prin jur, dacă vreţi.

– Aşa am să fac.

De fapt, de îndată ce fata se îndepărtă, Shelby se uită la preţul vasului înalt. Se înfioră puţin. Un preţ corect, îşi imagină ea, dar inaccesibil pentru ea în acel moment.

Avea să-l pună pe lista dorinţelor.

Când fata se înapoie, peste câteva minute, privirea amabilă de mai devreme dispăruse şi tonul ei era rece.

– Puteţi să urcaţi în birou. Vă conduc.

– Mulţumesc.Trebuie să fie drăguţ, continuă Shelby în vreme ce mergeau spre partea din spate a magazinului.

Cutii rustice din lemn şi etajere etalau obiecte ceramice şi textile de tot felul. Cum era oare să lucrezi în preajma tuturor acestor lucruri superbe?

– Urcaţi scările pe aici, e prima uşă pe care o vedeţi. E deschisă.

– Mulţumesc încă o dată.

Urcă scările masive, intră într-o încăpere în fundul căreia erau trei ferestre înguste care dădeau spre panorama oraşului şi spre culmile dealurilor.

Existau şi aici tablouri şi obiecte drăguţe, un scaun încântător cu picioare curbate, vopsit într-un albastru intens, şi un minunat birou antic restaurat, în aşa fel încât stejarul căpătase strălucirii aurii. Pe el şedea o vază cu trandafiri roşii şi floarea-miresei, alături de un computer şi un telefon.

Îi trebui doar un moment să se dumirească în privinţa femeii din spatele biroului – şi să înţeleagă schimbarea bruscă de comportament a vânzătoarei.

– Ia te uită, bună, Melody! Habar n-am avut că lucrezi aici.

– Conduc galeria. Bunica a cumpărat-o cam cu un an în urmă şi m-a rugat să o trezesc la viaţă.

– Păi, din câte văd, ai făcut o treabă admirabilă.

– Mulţumesc. Trebuie să faci tot ce poţi pentru familie, nu-i aşa? Uită-te la tine.

Atunci se ridică, o femeie rotunjoară, într-o rochie ce-i venea bine, de un roz trandafiriu. Părul ei blond îi cădea în bucle lungi, moi pe umeri, încadrând o faţă în formă de inimă, cu pielea netedă strălucind de la fondul de ten de culoarea bronzului, aplicat de o mână expertă, sau de la un autobronzant de calitate.

Shelby ştia că Melody nu şi-ar expune niciodată tenul la soare, riscând să se aleagă cu riduri şi pete.

Ochii ei, de un albastru rece, o măsurară pe Shelby pe când aceasta venea spre ea, apoi veni replica răutăcioasă.

– Nu te-ai schimbat deloc, absolut deloc! Dumnezeule, umiditatea asta permanentă trebuie că îţi distruge de tot părul.

– E mare lucru să ai acces la produsele unui salon bun.

Nici pentru al tău n-ar strica un vopsit la rădăcină, se gândi ea, pentru că nimeni nu o scotea din sărite mai repede decât Melody Bunker.

– Sunt sigură că așa e. Am auzit că te-ai întors. E absolut tragic ce s-a întâmplat cu soțul tău. De-a dreptul tragic. Te asigur de toată compasiunea mea.

– Mulțumesc, Melody.

– Și acum te-ai întors de unde-ai plecat, nu-i așa? Să locuiești cu mama, nu-i așa? Ah, te rog, ia loc. Melody se sprijini cu un șold de birou, stând pe poziția mai înaltă, poziția de putere. Și ce mai faci tu, Shelby?

– Sunt bine, sunt fericită să fiu din nou acasă. Ce mai face mama ta?

– Ah, e bine. Mergem la Memphis peste două săptămâni, la niște cumpărături; o să stăm la Peabody, desigur.

– Desigur.

– Știi și tu ce greu e să găsești niște haine ca lumea pe-aici, așa că încercăm să mergem la Memphis în fiecare sezon. Trebuie să recunosc, nu credeam să te mai văd vreodată înapoi în Ridge, dar fiind văduvă, ai nevoie de alinarea familiei.

– Familia îți oferă mângâiere, într-adevăr.

– Am fost sincer surprinsă când Kelly a urcat și mi-a spus că ești jos și că te interesezi de un post, în ciuda zvonurilor care umblă pe-aici cum că o duci foarte bine după ce ai pus mâna pe un soț bogat. Ai o fiică, nu-i așa?

Ochii aceia albaștri luciră din nou, dar nu cu un sentiment de prietenie.

– Vorbește lumea că asta a ajutat să pui mâna pe el.

– Sunt sigură că așa se vorbește, la fel cum alții spun tot felul de lucruri urâte doar ca să se audă vorbind. Aș vrea să lucrez, spuse simplu Shelby.

– Desigur că aș vrea să te ajut, Shelby, dar ca să lucrezi aici, la The Artful Ridge, trebuie să întrunești anumite cerințe. Nu cred că ai lucrat vreodată în viața ta la casa de marcat.

Melody știa foarte bine că lucrase, la salon.

– Am lucrat la casă de când aveam paisprezece ani, în weekenduri, şi verile la salonul bunicii mele. Am fost asistent manager la bibliotecă, în colegiu, la Universitatea din Memphis, în caz că nu-ţi aminteşti. Asta a fost acum câţiva ani, dar sunt sigură că aş putea obţine referinţe dacă ai nevoie de ele. Ştiu cum să lucrez cu o casă de marcat, cu un computer, cunosc majoritatea programelor de bază.

– Un salon de înfrumuseţare şi o bibliotecă de colegiu nu-ţi oferă o bază prea solidă pentru o expoziţie elegantă de artă şi meşteşuguri. Ştii cum să vinzi? Lucrând la o bibliotecă de colegiu? Păi, genul ăla de lucruri se vând singure, nu-i aşa? Noi avem aici un gen de artă superioară, o mulţime de exclusivităţi. Acum suntem un reper local. În tot districtul, de fapt. Şi avem o reputaţie.

– Sunt sigură că reputaţia ai câştigat-o pe merit, având în vedere exponatele de aici, şi felul în care sunt expuse obiectele. Deşi eu aş fi luat scaunele alea cu spătar din ratan din faţă şi le-aş fi pus la masa aia din lemn noduros din spate, aş fi făcut un aranjament interesant pe masă cu vase din ceramică şi câteva pahare de vin, câteva textile.

– Ah, aşa ai fi făcut?

Ea doar zâmbi la tonul înţepat.

– Da, aşa aş fi făcut, dar asta-i doar părerea mea. Şi pot să o exprim dat fiind că nu ai nici o intenţie să mă angajezi.

– Nici nu m-aş gândi la aşa ceva.

Cu un semn din cap, Shelby se ridică.

– Tu pierzi, Melody, pentru că aş fi fost o valoare pentru afacerea bunicii tale. Mulţumesc pentru timpul acordat.

– De ce nu te duci la Vi? Sunt sigură că bunica ta ar putea găsi ceva de lucru pentru tine acolo, ceva potrivit cu calificarea şi experienţa ta. Nu mă îndoiesc că are nevoie de cineva la măturat sau la spălat chiuvete.

– Crezi că asta nu e demn de mine? Shelby înclină capul. Nu mă miră, Melody, nu mă miră absolut deloc. Eşi neschimbată, la fel ca-n liceu, şi încă îmi porţi pică pentru că am fost eu încoronată Regina Balului la revederea de la liceu, şi nu pe tine. E groaznic de trist. E groaznic de trist că viaţa ta n-a devenit mai bogată sau mai satisfăcătoare de la liceu încoace.

Ieşi cu fruntea sus şi dădu să coboare.

– Am ieşit pe locul doi la Miss Tennessee!

Shelby privi înapoi şi îi zâmbi lui Melody care stătea cu mâinile în şolduri în capul scărilor.

– Doamne sfinte! spuse ea şi continuă să coboare, apoi ieşi.

Simţea nevoia să tremure. Nu era sigură dacă de furie sau de umilinţă, dar îi venea să tremure. Mergi mai departe, îşi porunci ea, şi traversă strada.

Primul ei îmbold fu să meargă la salon, să-şi verse tot năduful, dar se întoarse brusc şi se îndreptă spre restaurant.

Poate Tansy avea nevoie de încă o chelneriţă la Bootlegger's.

Furioasă şi umilită, lovi cu putere în uşă. Poate că nu deschideau în următoarea jumătate de oră, dar cineva era sigur înăuntru.

La a doua serie de bubuieli, uşa se deschise. Un tip dur, cu un tricou fără mâneci, expunând nişte braţe cu muşchi bine definiţi îi aruncă o privire aspră cu ochii lui negri de onix.

– Nu deschidem până la unsprezece şi jumătate.

– Ştiu. Scrie destul de clar. O caut pe Tansy.

– Şi de ce mă rog?

– Asta-i treaba mea, aşa că... Se întrerupse, stăpânindu-se. Îmi pare rău. Sunt supărată şi mă port nepoliticos. Sunt Shelby, o prietenă a lui Tansy. Aş vrea să vorbesc cu ea un minut, dacă-i pe-aici.

– Shelby. Sunt Derrick.

– Oh. Soţul lui Tansy. Îmi pare bine să te cunosc, Derrick, şi sincer îmi pare rău că am fost nepoliticoasă. M-am făcut de râs.

– Stai liniştită. E clar că eşti supărată. Intră.

Câţiva chelneri aranjau mesele. Era oarecum linişte, dar Shelby auzi zgomotele de la bucătărie şi nişte voci ridicate.

– Haide, du-te şi ia loc la bar. O chem pe Tansy.

– Mulţumesc. N-o să dureze mult.

Se aşeză şi încercă respiraţia yoga pe care o exersase când luase lecţii în Atlanta. Tehnica nu-i fu de nici un folos.

Intră Tansy, toată numai un zâmbet.

– Ce bine-mi pare că ai venit! De fapt, n-am avut timp aseară să vorbim.

– Am fost nepoliticoasă cu Derrick.

– N-a fost chiar aşa de nepoliticoasă şi deja s-a scuzat de două ori. Vrei ceva de băut? o întrebă el.

– Eu...

– Ce zici de-o cola? spuse Tansy.

– Doamne, da. Mulţumesc. Repet, îmi pare rău. Tocmai am avut o mică altercaţie cu Melody Bunker.

Tansy se aşeză uşor pe un taburet.

– Vrei ceva mai tare decât o cola?

– Sunt tentată, dar nu, mulţumesc. M-am dus acolo să văd dacă aş putea obţine o slujbă cu jumătate de normă. Aş vrea să nu-mi fi plăcut atât de mult acolo. Locul e pur şi simplu minunat şi emană o atmosferă aşa de plăcută. Asta, până când am urcat şi am vorbit cu Melody. A fost o scorpie, jur. Nu ţi se părea normal să dea uitării întâmplarea din liceu?

– Genul ei nu renunţă niciodată la nimic. Mie îmi pare rău. Eu te-am trimis acolo. N-am crezut despre Melody... încerc să nu cred.

Tansy îi aruncă lui Derrick un zâmbet când el îi puse un suc cu ghimbir în faţă.

– Mersi, scumpule. Melody e acolo doar două sau trei ore pe zi şi doar câteva zile pe săptămână. Altminteri, e la vreo întrunire la club sau se duce să-şi facă unghiile ori să ia masa la restaurantul mare. Roseanne, asistent-managerul, e cea care conduce practic magazinul.

– Indiferent cine l-ar conduce, Melody i-ar da mai degrabă foc decât să mă angajeze pe mine. Mulţumesc, îi spuse ea lui Derrick când acesta îi puse cola în faţă. Sunt sigură că o să-mi placă de tine, pentru că ai aşa gusturi bune în materie de neveste. Şi îmi place localul tău. M-am distrat de minune aici, aseară. Ah, şi felicitări pentru bebeluş!

– Asta m-a dat gata. Deja îmi place de tine. Îşi turnă o apă minerală. Tansy mi-a povestit despre tine şi cum îi luai apărarea când cineva ca afurisita aia de vizavi se lua de ea.

– Derrick, n-ar trebui să-i spui aşa.

– E o afurisită, spuse Shelby şi bău. Cel puţin i-am trântit şi eu câteva. A trecut ceva timp de când am răspuns cuiva cu aceeaşi monedă. Şi a fost al naibii de bine. Poate puţin prea bine.

– Tu ai fost întotdeauna bună la asta.

– Eram? Mai calmă, Shelby zâmbi și sorbi din băutură. Cu siguranță, mi-am adus aminte câte ceva. Spumega când am plecat, așa că e ceva. Așadar, n-o să lucrez acolo în viitorul apropiat. Mă întreb dacă ai nevoie de ajutor pe-aici. Poate încă o chelneriță?

– Vrei să servești la mese?

– Vreau o slujbă. Nu, am nevoie de o slujbă, se corectă Shelby. Așta-i adevărul. Am nevoie de o slujbă. Am dat o raită azi, în vreme ce Tracey Lee are grijă de Callie a mea care stă cu fetița ei, Chelsea. Dacă nu faci angajări, e-n ordine. Mai am opțiuni pe listă.

– Ai mai făcut vreodată așa ceva? o întrebă Derrick.

– Am strâns o mulțime de mese, am servit o groază de mâncare. Nu mi-e frică de muncă. Acum caut doar o jumătate de normă, dar...

– Servitul nu e de tine, Shelby, începu Tansy.

– În regulă. Mulțumesc pentru că m-ai ascultat și pentru cola.

– N-am terminat. Eu și Derrick am discutat despre niște modalități de a spori distracția vineri seara. Am discutat, insistă ea când Derrick se încruntă.

– Am discutat oarecum.

– Două sâmbete pe lună avem o trupă live și merge bine, facem treabă bună. Am mai adăuga și serile de vineri, de la opt la miezul nopții.

– Tansy, îți mulțumesc pentru ofertă, dar n-am mai făcut așa ceva de ani buni.

– Mai ai voce?

– Nu-i vorba de asta...

– Nu ne permitem să plătim prea mult, cel puțin până când nu vedem cum merge. Reprize de câte patruzeci de minute, și zece–douăzeci de minute între ele ai interacționa puțin cu publicul. Te-ai plimba printre mese. Ce vreau eu e să încerci un fel de tematică săptămânală.

– Are idei, murmură Derrick, cu o licărire de mândrie.

– Am idei bune. Cu băutura într-o mână, Tansy bătu cu un deget în bar. Și ideea asta bună e că am începe cu anii patruzeci. Cântece din acei ani, băuturi speciale de-atunci. Ce se bea pe-atunci? Martini sau whisky cu bere. O să mă gândesc la asta, spuse ea, dând din mână.

– Săptămâna viitoare o să fie anii cincizeci, și tot așa. Ideea de bază e nostalgia. O să atragem o grămadă de lume. O să mă ocup

de organizare. Pentru moment, o să folosim un echipament de karaoke. Dacă o să ne extindem, poate o să ne permitem să luăm un pian sau să angajăm vreo doi instrumentişti. Deocamdată, pentru început, o să luăm echipamentul ăla de karaoke, Derrick, pentru că o să începem să organizăm în serile de luni karaoke.

– Are idei, repetă el.

– Ideea e că oamenilor le place să se audă cântând, chiar dacă nu pot scoate nici măcar o singură notă corectă. O să dea năvală aici în serile de luni. Iar acum şi în cele de vineri. Chiar aşa o să le şi numim – Serile de Vineri, simplu. Ştiu că-i doar o noapte pe săptămână, Shelby, dar asta o să-ţi dea ocazia să-ţi găseşti o slujbă de zi, dacă ai nevoie.

– Eşti de acord cu toate astea? îl întrebă Shelby pe Derrick.

– Ea conduce localul. Eu sunt doar proprietarul.

– Nu vinerea asta, continuă Tansy, acaparându-i pe amândoi. E prea devreme, şi trebuie să pun lucrurile la punct. Vinerea viitoare. O să fie nevoie să vii de vreo două ori să repeţi, îndată ce organizez aici. O să avem nevoie să ne extindem, Derrick, odată ce punem asta pe picioare. Bine-ai face să vorbeşti cu Matt şi Griff, ca să stabiliţi asta cât de curând.

– Da, doamnă.

– Aşadar, Shelby?

Shelby scoase un oftat şi trase aer în piept.

– În regulă. Mă bag: şi dacă n-o să meargă, nu-i nici o supărare. Dar mă bag şi vă sunt recunoscătoare. O să fiu Serile voastre de Vineri.

Capitolul 10

Aproape că dansa prin salon.

– Ia uită-te, ce bine arăţi! spuse Viola în momentul în care intră. Sissy, ţi-o aminteşti pe nepoata mea, Shelby?

Şi aşa se înfiripă o discuţie aprinsă cu femeia care şedea în scaunul Violei, în vreme ce aceasta din urmă scotea un morman de bigudiuri şi începea s-o coafeze.

Când se ivi ocazia, Shelby anunţă veştile.

– Nu e nemaipomenit? Tansy şi Derrick al ei vor să facă ceva grozav cu localul ăla al lor, şi iată-te şi pe tine. O să fii capul de afiş.

Shelby râse, luând din obişnuinţă, din faţa bunicii, coşul cu bigudiuri folosite.

– E doar în Serile de Vineri, dar...

Sissy o întrerupse cu o poveste despre fiica ei care jucase într-un musical la liceu, în vreme ce Viola îi tapa părul dându-i un volum dublu faţă de cel obişnuit.

– Cred că ar trebui să plec. Îmi închipui că mama face un tratament.

– Un tratament pentru spate. Callie e încă la Tracey, nu-i aşa? întrebă Viola. Eu o să am o pauză.

– Trebuie să mai ajung în nişte locuri. Mă gândeam să văd dacă Mountain Treasures angajează cu jumătate de normă, sau poate The What-Not, pentru că Tansy spunea că le merge bine cu turişti şi localnici.

– Mi-am luat câteva ceşti de ceai drăguţe, asortate cu colecţia mea, îi spuse Sissy.

– E pe listă. The Artful Ridge nu este, pentru că nu angajează, cel puţin nu pe mine, câtă vreme Melody Bunker are un cuvânt de zis în privinţa asta.

– Melody a fost geloasă pe tine încă de când eraţi copii. Ştiindu-şi clienta, Viola pulverizã o cantitate generoasă de spray peste claia de păr. Să fii recunoscătoare că nu te-a angajat, fetiţo. Dacă munceai acolo, ţi-ar fi făcut zile fripte mereu. Ia uită-te, Sissy. E destul de mare pentru tine?

– Haide, Viola, ştii foarte bine că vreau să demonstrez ceva cu părul meu. Dumnezeu mi-a dat din belşug, aşa că de ce să nu profit. Arată minunat. Nimeni nu coafează ca tine. Iau prânzul cu prietenele mele, o informă ea pe Shelby. O să ne destrăbălăm, la hotel.

– Şi n-o să fie distractiv?

Îi mai luă câteva minute s-o conducă pe Sissy, apoi Viola se aşeză cu un oftat pe scaun.

– Data viitoare, jur, o să folosesc o pompă de bicicletă pe părul ăla al ei. Acum, câte zile pe săptămână te gândeşti să lucrezi?

– Aş putea să lucrez trei sau patru... poate chiar cinci, mai puţine ore, dacă o să pot face un aranjament cu Tracey; dacă nu, poate că o s-o rog pe mama să stea cu Callie. Dacă nu merge nici aşa, va trebui s-o duc la grădiniţă.

– Asta o să-ţi mănânce toţi banii.

– Speram să aştept până la toamnă pentru asta, să-i dau timp să se obişnuiască, dar s-ar putea să o fac mai devreme. Ar fi bine pentru ea să fie cu alţi copii.

– Asta cam aşa e. Uite ce e. Nu ştiu de ce vrei tu să te duci la Mountain Treasures şi în alte locuri, când eu aş avea nevoie de tine chiar aici. Ai putea să ajuţi cu telefoanele, registrul, stocurile, aprovizionarea şi clienţii. Şi ai putea să ai grijă de organizare, pentru că ai o fire organizată. Dacă găseşti ceva ce-ţi place mai mult, e-n regulă. Dar, deocamdată, aş avea nevoie de tine trei zile pe săptămână. Patru, când suntem ocupaţi. Ai putea s-o aduci pe Callie aici din când în când. Ţi-ai petrecut mult timp în salon când erai de vârsta ei.

– Da.

– Ţi-a prins rău?

– Nu, mi-a plăcut. Am amintiri plăcute de pe vremea când mă jucam pe-aici, ascultam cum vorbeau doamnele, mă coafam şi îmi făceam unghiile ca un om mare. Nu vreau să profit, buni. Nu vreau să inventezi o slujbă pentru mine.

– Nu-i vorba să profiţi sau să inventez o slujbă, câtă vreme am nevoie de tine. Nu pot spune că-mi faci o favoare, pentru că o să te plătesc. E logic, doar dacă tu nu vrei să lucrezi aici.

– Aş vrea să accepţi, strigă Crystal de la locul ei. Ne-ar salva pe toate celelalte de a mai răspunde la telefon sau de a verifica registrul pentru rezervări, dacă Dottie e în spate sau în pauză.

– Aş avea nevoie de tine trei zile pe săptămână, de la zece la trei, şi sâmbetele de la nouă la patru când suntem foarte ocupate. Viola se opri, văzând ezitarea de pe faţa lui Shelby. Dacă nu accepţi slujba, va trebui să angajez pe altcineva. Nu-i aşa, Crystal?

– Adevărat. Chiar vorbeam că trebuie să căutăm pe cineva să vină jumătate de zi. Cu pieptenele în mână, Crystal duse mâna la inimă. Jur.

– Va trebui să discutăm câte ceva, pentru că a trecut destul timp de când ai lucrat aici, continuă Viola, dar eşti fată deşteaptă. Mă aştept să înveţi repede.

Shelby se uită spre Crystal.

– Juri că nu îmi face mie o favoare?

– Sigur că nu. Dottie face o mulţime de curse între salon şi cabinele de tratament, şi îndărăt la vestiar şi zona de relaxare. Şi Sasha abia dacă are timp de ceva, pentru că şi-a luat diploma şi face tratamente faciale şi corporale. Ţinem noi pasul, dar ar fi cu siguranţă bine să avem pe cineva care să preia mai mult din sarcinile astea.

– În regulă. Shelby zâmbi surprinsă. Mi-ar plăcea să lucrez aici.

– Atunci, eşti angajată. Poţi să-mi acorzi mie ora pe care ai fi petrecut-o colindând după o slujbă şi du-te în spate. Probabil că prosoapele sunt deja uscate. Ai putea să le împăturești şi să le aduci aici, să le pui la mesele de coafat.

Shelby se aplecă şi îşi atinse obrazul de al Violei.

– Mulţumesc, buni.

– O să fii ocupată.

– Exact asta şi vreau, spuse Shelby şi se apucă de treabă.

Pe când ajunse acasă cu Callie, își alcătuise un program fezabil. Avea să facă cu schimbul o zi pe săptămână cu Tracey, avea s-o plătească pentru două zile când urma să fie ocupată, sâmbăta, și Ada May avea să asigure cealaltă zi, oferindu-i plăcerea de a petrece timp cu nepoata sa.

Ori de câte ori intervenea ceva, avea s-o ia pe Callie cu ea.

Serile de Vineri, mama și bunica aveau să facă cu schimbul; fusese ideea lor, se gândi ea pe când parca mașina pe alee.

Putea să câștige un venit mulțumitor, iar copilul avea să fie bine îngrijit. Nu putea dori mai mult.

Atunci când Callie dădu semne de oboseală, pe scurtul drum spre casă, Shelby se gândi rapid că ar putea s-o culce chiar atunci, apoi să petreacă ceva timp căutând cântece din anii patruzeci, ca să-și alcătuiască lista de melodii. Cu Callie pe jumătate adormită pe umăr, porni direct la etaj.

Coti spre camera lui Callie, legănându-se și fredonând încet pentru a nu o trezi pe fiica ei, apoi scoase un țipăt scurt când Griff păși în hol.

Callie tresări în brațele ei și eliberă un chirăit plângăcios mai degrabă decât un strigăt scurt.

– Scuze! Griff își scoase căștile din urechi. Nu v-am auzit. Scuze. Mama ta a spus... hei, Callie, îmi pare rău că te-am speriat.

Agățându-se de Shelby, Callie se holbă la el, suspinând, apoi se aruncă înspre el. El trebui să se repeadă în față ca s-o prindă. Callie se agăță de el, plângând pe umărul lui.

– E-n regulă, nu-i nimic. O frecă pe spate, zâmbind spre Shelby. Mama ta vrea baia cea nouă. I-am spus că trec pe-aici cu prima ocazie, să fac măsurătorile. Uau, dar arăți trăsnet, pe cinstea mea!

– O să stau jos o clipă. Ea se așează chiar în capul scărilor. Nu ți-am văzut camioneta.

– Am venit pe jos de la donșoara Bitsy. O să cam terminăm acolo, așa că putem începe aici săptămâna viitoare.

– Săptămâna viitoare?

– Mda. O bătu pe spate pe Callie şi o legănă în vreme ce lacrimile ei se topiră în suspine. Avem câteva lucrări minore, dar o s-o facem şi pe asta printre picături. Ascultam muzică, aşa că nu te-am auzit.

– E-n regulă. Probabil că oricum n-aveam nevoie de vreo zece ani din viaţă. O să mă duc s-o culc.

– Am înţeles. Pe-aici?

Intră în camera lui Callie. Până când Shelby se ridică şi traversă holul, el o pusese deja în pat pe fetiţă, o învelise cu păturica ei uşoară şi îi răspundea încet la întrebările gângurite pe care adesea le punea când somnul îi dădea târcoale.

– Pupic, comandă Callie.

– Uite-aici. O sărută pe obraz, se ridică şi privi spre Shelby. Asta-i tot?

– Da. Însă ea dădu să plece, apoi renunţă. E aşa de uşor doar pentru că s-a obosit la Chelsea.

– Miroase a cireşe.

– Îmi închipui că-i de la cutia de suc.

Şi mama ei mirosea ca o pajişte de munte – proaspăt, dulce şi sălbatic în acelaşi timp. Poate că era doar atracţie sexuală.

– Chiar că arăţi bine!

– Ah, mi-am căutat de lucru, am încercat să arăt prezentabil.

– E cu mult mai mult decât prezentabil; aş zice excelent – se abţinu să spună mişto. Cum a mers căutarea de slujbe?

– A mers minunat. Vreau o cola, se hotărî ea. Vrei şi tu?

– Nu te refuz. Unde mai pui că asta însemna să mai stea puţin în compania ei. Deci, care-i slujba?

– Ştii, eşti cam direct pentru cei din partea locului, îl avertiză ea în timp ce coborau. Contează mai mult cum am ajuns să capăt slujba.

– Scuze, încă mă dezmint de atitudinea de yankeu.

– Păi, nu te dezminţi de tot, îţi stă bine. Ce ascultai?

Îşi atinse urechile.

– Ah, e o selecţie destul de eclectică, bănuiesc. Cred că erau The Black Keys când ţi-am răpit ăia zece ani din viaţă. *Fever*.

– Cel puţin am pierdut un deceniu pentru un cântec care-mi place. Acum, să revenim la întrebarea ta. În primul rând, m-am ales cu un şut în fund şi orgoliul călcat în picioare când am încercat la The Artful

Ridge, pentru că rivala mea din liceu, cel puţin în mintea ei, conduce magazinul.

– Melody Bunker. O ştiu. S-a dat la mine.

– Pe bune? Uimită, se opri brusc, căscă gura, ceea ce îi dădu lui ocazia de a o privi mai îndeaproape. Ochii ei erau aproape purpurii. Chiar s-a dat la tine?

– Consumase ceva alcool, şi eu eram nou-venit în oraş.

– Ai de gând să-mi spui că i-ai răspuns la avansuri?

– M-am gândit la asta, spuse el, mergând spre bucătărie cu ea. E grozav s-o priveşti, dar are ceva răutăcios.

– Nu toată lumea – în special bărbaţii – observă asta.

– Am un ochi bine format pentru răutate. Era cu o altă fată, şi au fost multe... Cum să-ţi spun asta fără să pronunţ cuvântul „miorlăieli".

– Poţi să-l pronunţi. I se potriveşte. Întotdeauna s-a pisicit. Şi are, într-adevăr, o doză de răutate, destul de mare. Azi a încercat din răsputeri să mă facă să mă simt proastă şi inutilă, dar nu i-a reuşit. Asta, după o paradă de aroganţă eşuată lamentabil.

Îşi dădu seama de ceea ce spunea, scuturâ capul şi scoase băuturile şi paharele.

– Nu mai contează acum, şi e mai bine că s-a întâmplat aşa. Ba chiar foarte bine.

– Ce ţi-a spus... sau şi asta e prea direct?

– Ah, a început cu nişte comentarii meschine despre părul meu.

– Ai un păr uimitor. Păr magic de sirenă.

Ea râse.

– Asta-i o premieră. Păr magic de sirenă. Trebuie să folosesc asta cu Callie. În orice caz, Meschina Melody a început să mă înţepe în legătură cu situaţia mea actuală; am tolerat, pentru că voiam blestemata aia de slujbă. Cu toate astea, a continuat, încercând să mă jignească profund, cum că eu nu sunt calificată, că n-am clasă, de fapt, sau inteligenţă, şi evident, că n-aveam şanse nici cât negru sub unghie să lucrez acolo, aşa că i-am aruncat şi eu nişte săgeţi otrăvite cu, să zicem, mai multă subtilitate şi stil.

– Bag mâna-n foc.

Cu un zâmbet superior, ironic, Shelby turnă cola peste gheaţă.

– Era aşa de supărată când am plecat, că a strigat după mine cum a ieşit ea pe locul doi la concursul Miss Tennessee, ceea ce e momentul ei de glorie. N-am avut decât să-i arunc un „Doamne sfinte!" plin de compasiune şi am plecat de-acolo. După ce umplu paharele, îi întinse unul. Am ştiut că asta a afectat-o, dar eram aşa de nervoasă, că m-am dus la restaurant. Aveam de gând s-o rog pe Tansy să mă angajeze pe post de chelneriţă. L-am cunoscut pe Derrick – nu-i aşa că arată ca un star de cinema?

– Nu m-am gândit la asta.

– Tu te uiţi la el cum se uită un bărbat. Cu ochii unei femei? Râse din nou şi-şi flutură mâna prin faţă. Norocoasă fată, Tansy! Şi norocos şi Derrick, pentru că ea e o femeie dulce, isteaţă, de toată isprava. Deci, după ce mi-am cerut iertare că am fost nepoliticoasă cu el pentru că eram nervoasă, au refuzat să mă angajeze pe postul de chelneriţă.

– Se pare că a fost o zi grea la vânătoarea de slujbe.

– Absolut deloc. Voiau să mă angajeze pentru Serile de Vineri, să cânt. O să le fac spectacol vineri seara. Sau, cum spune Tansy, o să fiu Serile lor de Vineri.

– Vorbeşti serios? E nemaipomenit, roşcato, serios, e grozav! Toată lumea spune că ştii să cânţi. Cântă ceva.

– Nu.

– Haide, câteva note, indiferent ce.

– Vino la Bootlegger's de vineri într-o săptămână şi-o să ai ocazia să asculţi cât vrei. După ce-şi ridică paharul înspre el, luă mulţumită o înghiţitură. După aia, pentru că asta nu-i tot, m-am dus să-i spun lui buni înainte să trec pe la alte posibile locuri pentru angajare, şi ea m-a încolţit să lucrez acolo cu jumătate de normă. M-a convins că are nevoie de mine cu adevărat, aşa că sper doar că a vorbit serios.

– Din câte-o cunosc, donşoara Vi vorbeşte de obicei serios.

– E destul de adevărat, şi Crystal a jurat că deja discutaseră să mai angajeze un ajutor. Aşa că am căpătat nu una, ci două slujbe. Sunt angajată şi plătită. Doamne, e aşa de bine!

– Vrei să sărbătoreşti? Văzu cum ochii ei se schimbară, nu mai străluceau fericiţi, ci deveniră puţin îngrijoraţi. Am putea să-i luăm pe Matt şi pe Emma Kate să mâncăm de seară.

– Ah, sună bine, pe cuvânt, dar trebuie să mă apuc serios de treabă, să-mi fac o listă de cântece. Tansy vrea să o schimbe în fiecare săptămână, aşa că trebuie să mă documentez. Şi mai e şi Callie, deşi, probabil, mie o să-mi fie mai greu să nu petrec cu ea ore în şir decât o să-i fie ei să nu stea cu mine.

– Îi place pizza?

– Lui Callie? Sigur că-i place. Îi place aproape la fel de mult ca şi îngheţata.

– Atunci vă scot pe amândouă la o pizza într-o seară, după serviciu.

– E foarte drăguţ din partea ta, Griffin. E topită după tine.

– La fel şi eu.

Ea îi zâmbi şi îi mai turnă cola.

– De cât timp eşti aici în Ridge, Griffin?

– Merg pe un an.

– Şi nu ţi-ai făcut nici o iubită până acum? Un bărbat care arată ca tine ar trebui să aibă fete gârlă.

– Păi, a fost Melody, aproape zece minute. Şi mai e donşoara Vi, doar dacă ar avea şi ea aceleaşi sentimente pentru mine.

– Bunicul s-ar lupta cu tine pentru ea.

– Aş lupta necinstit.

– Şi el ar face la fel, şi e foarte viclean. Trebuie să mărturisesc, sunt surprinsă că Emma Kate – sau mai bine-zis donşoara Bitsy – n-a încercat să te cupleze cu cineva.

– Au încercat, n-a mers. Ridică din umeri şi dădu pe gât nişte cola. Nu m-a interesat nimeni în mod deosebit. Până acum.

– Bănuiesc că trebuie doar... Oh. Poate că trecuse multă vreme, dar ea presupunea că o femeie nu putea uita acea privire din ochii unui bărbat, acel ton din vocea lui. Tulburată şi mai mult, nu putea nega că era flatată, aşa că bău cu grijă din cola. Oh, repetă ea. Trebuie să spun, Griff, acum sunt într-o situaţie delicată, încurcată.

– Eu repar lucruri, Roşcato. Cu asta mă ocup.

Ea reuşi să afişeze un zâmbet nervos.

– Asta-i o revizie generală – ceea ce ai numi o reparaţie capitală. Iar eu sunt inclusă în pachet.

– Îmi place asta şi ştiu că îţi fac curte destul de curând, având în vedere situaţia. Doar că eu consider că e mai bine să fii direct. M-aj

dat pe spate când ai intrat în bucătăria lui Bitsy. Plănuiam s-o iau uşor, să nu mă pripesc cu asta, dar la dracu', Shelby, de ce?

Era un mod cinstit şi sincer de a se exprima, se gândi ea, şi pe cât de enervant, pe atât de flatant.

– Practic, nici nu mă cunoşti.

– Am de gând.

De data asta, ea scoase un hohot de râs, mai degrabă de uimire.

– Aşa, pur şi simplu.

– Doar dacă nu-ţi place absolut deloc de mine, ceea ce nu cred că e cazul. Sunt agreabil. Vreau să te scot în oraş, când eşti pregătită şi vrei să mergi. Între timp, de vreme ce sunt legat de Matt, şi el e legat de Emma Kate, o să ne tot vedem unii cu alţii. Plus de asta, îmi place mult de fetiţa ta.

– Îmi dau seama. Dacă bănuiam altceva, dacă bănuiam că te foloseşti de ea ca de un pretext ca să te apropii de mine, situaţia se schimba. Aşa cum stau lucrurile, chiar nu ştiu ce să-ţi zic.

– Păi, ai putea să te gândeşti la asta. Trebuie să mă întorc la lucru, şi tu ai treburi de făcut. Spune-i mamei tale că am făcut măsurătorile. Odată ce se hotărăşte la gresie şi la armături, o să le putem comanda.

– Bine.

– Mulţam pentru cola.

– N-ai pentru ce.

Îl conduse, simţind acea emoţie răscolitoare pe care nu o mai simţise de mult. O greşeală teribilă să îi dea ascultare în acel moment din viaţa ei.

– Am vorbit serios în legătură cu pizza, spuse el din uşă.

– Callie o să fie încântată.

– Alege o zi şi dă-mi de ştire. Afară, se încruntă puţin, privirea lui urmărind maşina care trecea. Ştii pe cineva cu o Honda gri? Pare un model din 2012.

– Nu-mi vine nimeni în cap. De ce?

– O tot văd prin zonă. Am văzut-o pe-aici mereu în ultimele zile.

– Păi, oamenii locuiesc aici.

– Cu numere de Florida.

– Bănuiesc că e vreun turist. Acum se pot face drumeţii frumoase cât încă e rece, şi florile sălbatice răsar pretutindeni.

– Mda, probabil. În orice caz, felicitări pentru reuşita cu slujbele!

– Mulţumesc.

Îl privi cum pleacă – mersul acela ţanţoş era nespus de atrăgător. Şi îi pusese sângele în mişcare într-un fel de care uitase.

Cu toate astea, era cel mai bine pentru toată lumea dacă se concentra asupra lui Callie, a noii ei slujbe şi a metodelor prin care să iasă din abisul datoriilor.

Cu gândul la datorii, începu să urce scările. Avea să se schimbe, să calculeze un nou buget, să verifice dacă se înregistrase cumva vreun progres cu vânzarea casei sau dacă mai intraseră ceva bani de la consignaţie. După aceea, se putea gândi la o listă de cântece.

Munca aceasta îi oferea şi plăcere, aşa că era înţelept să înceapă cu ce era mai greu.

Se opri brusc în uşa camerei sale.

O Honda gri cu numere de Florida. Scotoci în dulap şi trase sertarul unde îşi pusese toate cărţile de vizită din Philadelphia.

Şi iată-l pe Ted Privet, detectiv particular, Miami, Florida.

Deci, *chiar îl văzuse* cu adevărat în restaurant. O urmărise tot drumul de întoarcere în Ridge. De ce să facă el asta? Ce însemna asta?

Stătea cu ochii pe ea.

Se sili să se ducă la fereastră, să se uite afară, să cerceteze.

N-avusese de ales în privinţa datoriei pe care o adusese cu sine acasă, dar nu avea de gând să stea cu mâinile în sân când alte implicaţii ale mârşăviilor lui Richard îşi făceau acum loc în viaţa ei.

Nu se apucă de treabă, în schimb puse mâna pe telefon.

– Forrest? Îmi pare rău că te deranjez la serviciu, dar cred că am nişte necazuri. Cred că o să am nevoie de ajutor.

*

El o ascultă fără să o întrerupă; nu-i puse nici o întrebare. Din pricina asta, starea ei de nervozitate crescu, mărturisindu-i fratelui ei totul, de-a fir a păr, în vreme ce el stătea impasibil, cu ochii lipsiţi de orice expresie aţintiţi asupra ei.

– Asta-i tot? o întrebă el când ea încheie.

– Cred că da. Da, asta-i tot. Cred că-i mai mult decât suficient.

– Ai documentele de identitate, cele pe care le-ai găsit în cutia de valori de la bancă?

– Da.

– O să am nevoie de ele.

– Merg să le aduc.

– Stai. N-am terminat.

Aşa că Shelby se aşeză înapoi la bufetul din bucătărie şi îşi împleti mâinile sprijinite de el.

– Ai arma?

– Eu... Da. M-am asigurat că nu e încărcată şi o am într-o cutie, sus, în dulap unde Callie nu poate ajunge.

– Şi ceva din bani... din cutie?

– Am păstrat trei mii din ei cash – şi ăştia sunt sus, în dulap. Pe aproape toţi ceilalţi i-am folosit, aşa cum am spus, ca să plătesc facturile. Şi am depus ceva în bancă aici, am deschis un cont aici în Ridge.

– Vreau totul. Documentele de identitate, arma, banii, plicurile, orice-ai scos din cutie.

– În regulă, Forrest.

– Acum, o să te întreb de ce, la dracu', de ce, la dracu' Shelby, îmi spui toate astea abia acum?

– Prăpastia era aşa de adâncă, şi se adâncea atât de repede. Mai întâi, Richard moare, iar eu încerc să mă gândesc ce să fac, apoi avocaţii îmi aruncă în faţă toate problemele astea. Încep să mă uit prin facturi. Niciodată n-am făcut asta, pentru că el le încuia. Erau treaba lui – şi să nu mă cerţi pentru asta. N-ai fost acolo, n-ai trăit viaţa aia, aşa că să nu mă cerţi pentru asta. După aia, am aflat de casă, şi de toate celelalte. A trebuit să mă ocup de tot. Am găsit cheia şi *a trebuit* să ştiu. Apoi, când am găsit cutia de valori şi conţinutul ei... nu ştiu cu cine m-am măritat, cu cine am trăit, cine e tatăl copilului meu.

Trase adânc aer în piept.

– Şi mi-am interzis să mă las copleşită de toate astea. Ce contează e prezentul şi să mă ocup de asta până când mă eliberez. Să o ţin pe Callie departe de asta. Nu ştiu de ce detectivul ăsta m-a urmărit până aici. N-am nimic. Nu ştiu nimic.

– O să mă ocup eu de asta.

– Îţi mulţumesc.

– Poate că am mai ţipat la tine, Shelby. Dar doar ca să te trezesc. Eşti sora mea, la naiba. Suntem familia ta.

Ea îşi strânse din nou degetele, ca să se stăpânească.

– Crezi că am uitat asta, dar greşeşti. Dacă socoţi că nu apreciez asta, eşti un prost.

– Ce să mai cred? ripostă el.

– Că am făcut ce am crezut că e bine. Nu puteam să vin înapoi până când nu făceam primii paşi să ies din mocirla aia, Forrest. N-aş fi venit. Poate tu crezi că asta-i doar mândrie, doar prostie, dar n-am putut să vin înapoi şi să arunc totul pe umerii familiei mele.

– Nu puteai să ceri o mână de ajutor de la cineva care să vină şi să te scoată de acolo?

– Păi, Doamne, Forrest, nu asta fac? Dar a trebuit să mă ridic suficient de mult pentru a întinde o mână. Exact asta fac acum.

El se ridică, umblă prin încăpere şi se opri în dreptul ferestrei pentru o vreme, uitându-se afară în tăcere.

– În regulă. Poate că înţeleg şi poziţia ta. Nu trebuie să zic că ai dreptate ca s-o înţeleg. Continuă, dă-mi tot ce ai.

– Ce-ai de gând să faci? E totuşi treaba mea, Forrest.

– O să am o discuţie cu detectivul ăsta din Florida, să-i spun că nu sunt încântat că o hărţuieşte pe sora mea. După aia, o să fac tot posibilul să aflu cu cine dracu' te-ai măritat.

– Cred că a furat banii ăia pe care i-a ascuns în cutia de valori, sau i-a escrocat. Doamne Dumnezeule, Forrest, dacă trebuie să înapoiez toţi banii...

– N-o să trebuiască. Ce-ai luat ai luat legal. Indiferent ce-a făcut el, e destul de clar că n-a mai rămas nimic de înapoiat cuiva. Încă ceva. O să le spui toate astea şi celorlalţi din familie. O să scoţi tot adevărul la lumină.

– Gilly mai are puţin şi naşte.

– Fără pretexte, Shelby. O să mergi jos în seara asta, după ce o culci pe Callie, şi o să le spui tuturor. O să mă asigur că vor fi toţi acolo. Vrei să audă că un detectiv oarecare din alt stat întreabă în dreapta şi-n stânga despre fiica şi sora lor?

Pentru că înţelese logica spuselor lui, îşi apăsă ochii cu degete'

– Nu. Ai dreptate. O să le spun. Trebuie să fii de partea mea, Forrest, când mama și tata o să înceapă să-mi spună că mă ajută să plătesc datoriile. N-o să fiu de acord.

– Mi se pare corect. Se apropie și îi puse mâinile pe umeri. Sunt de partea ta, prostuțo. Ea își puse fruntea pe pieptul lui.

– Nu pot să-mi doresc să șterg toți acești ani fără a o pierde pe Callie, dar pot să-mi doresc să fi fost mai puternică să-l înfrunt. Am impresia că, de fiecare dată când găseam un sprijin, ceva se schimba și îl pierdeam din nou.

– Mie mi se pare că el se asigura al naibii de bine că oamenii nu-și găseau vreun sprijin în preajma lui. Mergi și adu toate lucrurile din cutie. Lasă-mă să mă pun pe treabă cu asta.

*

Nu-i trebui mult să dea de urma detectivului particular, de vreme ce bărbatul alesese să se ascundă în văzul tuturor. Se înregistrase cu numele real la hotel – răspândise totuși vorba că e un scriitor de călătorii liber-profesionist.

Lui Forrest îi trecu prin cap să aibă o confruntare cu el acolo, dar se gândi să-i plătească cu aceeași monedă. Odată ce își termină programul de lucru, se sui în propria camionetă și dădu niște ture până când zări Honda parcată lângă The Artful Ridge.

Forrest parcă mașina, coborî și trecu pe lângă magazin. Cum era de așteptat, bărbatul după care alergase o oră și ceva, stătea acolo și discuta cu Melody.

Fără îndoială că din gura lui Melody avea să afle tot soiul de informații despre Shelby. Odată ce-și reperă ținta, se întoarse la camioneta lui și așteptă.

Se uită la Privet care ieși și traversă spre restaurant. Puțin probabil să găsească și acolo aceeași sursă de informații, dar, dacă era ceva de capul lui – și din câte părea că nu era un neisprăvit –, avea să scoată câte ceva.

Forrest ajunse la concluzia că Privet sărea dintr-o locație în alta, pentru că, cincisprezece minute mai târziu, bărbatul ieși din restaurant și se îndreptă spre salon.

Era pe urmele lui Shelby încă de dimineață, își zise Forrest, ceea ce îl enervă la culme.

Acolo zăbovi mai mult, dar, când Forrest dădu tărcoale salonului, observă că Privet ședea pe un scaun la tuns. Cel puțin băga niște bani în vistieria locală în vreme ce încerca să sape după informații.

Forrest urcă înapoi în camioneta lui, răbdător; îl aștepta pe Privet să iasă și să meargă spre mașina lui.

Se luă după el și îl urmări cu ușurință în traficul lejer din oraș. La intersecție, Privet o luă pe drumul ce ducea spre casa lui Shelby. Când Honda trecu pe lângă el, Forrest chibzui, vină și se întoarse trei sferturi ca să fie din nou cu fața la drum.

Scoase semnalele luminoase, le fixă pe capotă și aștepță.

Când Privet trecu pentru a doua oară și se opri pe marginea drumului la câțiva metri de casă, Forrest se urni, dădu drumul luminilor, astfel încât Privet să le vadă în oglinda retrovizoare.

Se opri lângă Honda și se duse lângă geamul pasagerului, deja coborât.

Privet ținea în mână o hartă și afișă o expresie de dezmăciejde pe față.

– Sper că nu-i nici o problemă, domnule polițist; poate mă ajutați puțin. Cred că am virat greșit undeva. Caut...

– Nu mă face să-mi pierd timpul. Cred că știi cine sunt și al dracului de sigur că eu știu cine ești, domnule Privet. Vreau să pui mâinile pe volan, la vedere. Acum, zise Forrest, punând mâna pe patul armei. Știu că ai permis de portarmă, și, dacă nu-ți văd amândouă mâinile pe volan, o să cam avem necazuri.

– N-am nevoie de necazuri. Privet ridică mâinile și le puse cu băgare de seamă pe volan. Îmi fac doar meseria.

– Iar eu mi-o fac pe a mea. Ai fost s-o vezi pe sora mea în nord și ai intrat în casa ei sub o falsă identitate.

– Ea m-a poftit înăuntru.

– Ai încolțit o femeie cu un copil mic în casă, apoi ai urmărit-o prin câteva state și ai spionat-o.

– Sunt detectiv particular, domnule ofițer. Autorizația mea e în...

– Am spus că știu cine ești.

– Domnule ofițer Pomeroy, am un client care...

– Dacă Richard Foxworth l-a escrocat pe clientul dumitale, asta n-are nici o legătură cu sora mea. Foxworth e mort, aşa că clientul dumitale are ghinion în privinţa asta. Dacă ai stat zece minute cu Shelby şi crezi că a avut vreun amestec în asta, eşti al naibii de prost.

– Matherson. El folosea numele de David Matherson.

– Indiferent ce nume folosea, indiferent cu ce nume a venit pe lume, e mort. Personal, sper ca rechinii să se fi înfruptat bine din el. Acum, dacă-i adevărat că n-o cauţi cu lumânarea, o să încetezi s-o urmăreşti pe sora mea şi să pui întrebări despre ea prin oraş. Presupun că aş putea merge la The Artful Ridge, la restaurant şi la salonul bunicii, şi toţi o să recunoască faptul că aţi discutat despre Shelby. Aşa că încetează. Dacă te prind din nou că faci asta, te arestez. Pe aici, ceea ce faci dumneata se cheamă hărţuire şi avem o lege contra ei.

– În profesia mea, asta se cheamă să-ţi faci meseria.

Forrest se aplecă într-un stil familiar pe marginea geamului.

– Hai să te-ntreb ceva, domnule Privet. Crezi că dacă te-aş aresta pe loc şi te-aş duce la secţie, judecătorul de aici o să spună că nu-i nici o problemă ca dumneata să stai aici, cu binoclul ăsta pe scaunul din dreapta?

– Sunt ornitolog amator.

– Numeşte-mi cinci păsări care trăiesc în munţii Smokies. Forrest aşteptă câteva secunde, în vreme ce Privet îl privea încruntat. Vezi, ai putea spune orice pasăre, n-o să ţină. Îi dau raportul şefului meu şi îl vom înştiinţa pe judecătorul Harris – care-i văr de-al treilea mai îndepărtat – că ai stat aici supraveghind casa familiei mele şi pe soră-mea, că le-ai urmărit pe ea şi pe fetiţa ei prin tot oraşul, că ai pus întrebări despre sora mea văduvă cu copilul ei orfan de tată. Crezi oare c-o să spună: Păi, e-n regulă. Lasă-l în pace? Sau crezi că o să-ţi petreci noaptea pe un prici în arest în loc de patul din hotel?

– Clientul meu nu e singurul pe care Matherson l-a escrocat. Şi vorbim de aproape treizeci de milioane, în bijuterii, pe care le-a furat din Miami.

– Te cred. Cred că era un ticălos nenorocit şi ştiu că s-a purtat mizerabil cu sora mea, ceea ce n-o să uit. N-am de gând să te las să faci acelaşi lucru.

– Domnule ofiţer, ştii cât este comisionul găsitorului din douăzeci şi opt de milioane?

– O să fie zero, spuse Forrest calm, dacă îl cauţi cu ajutorul surorii mele. Stai departe de ea, domnule Privet, sau o să ai atâtea necazuri câte nici nu visezi, pentru că, dacă te prind în fapt, o să mă asigur că o să ai parte de toate necazurile alea. Poţi să-i transmiţi clientului dumitale că tuturor ne pare rău pentru ghinionul lui. Dacă aş fi în locul dumitale, m-aş duce direct în Florida şi aş face exact aşa. În seara asta. Dar e alegerea dumitale.

Forrest se îndreptă de spate.

– Ne-am înţeles?

– Ne-am înţeles. Am o întrebare.

– Întreabă.

– Cum de-a putut sora dumitale să trăiască cu Matherson ani întregi şi să nu ştie cine este?

– Hai să te întreb şi eu ceva. Clientul dumitale e un individ destul de inteligent?

– Aş spune că este.

– Cum de a reuşit să se lase escrocat? Acum vrei să te mişti de-aici şi să nu te mai întorci vreodată. Şi te avertizez cât se poate de serios.

Forrest se întoarse la camioneta lui, aşteptă până când Privet plecă. Apoi conduse scurtul drum până acasă la familia lui şi parcă maşina astfel încât să fie de faţă când Shelby avea să dezvăluie familiei întreaga poveste.

PARTEA A DOUA

RĂDĂCINILE

Suntem mult prea apropiaţi. Şi despărţindu-ne,
mergând acasă înseamnă să ne venim în fire.

Robert Frost

Capitolul 11

Mărturisirile şi dezvăluirea adevărului istovesc trupul şi mintea.

Când Shelby se târî jos din pat de dimineaţă, îşi dădu seama că îşi începe ziua deja obosită.

Se simţise cumplit să-i dezamăgească pe oamenii care o crescuseră. Se gândi la Callie, se întrebă dacă într-o bună zi avea să comită o prostie, făcând-o să se trezească cu aceeaşi senzaţie sâcâitoare.

Şansele erau mari, aşa că Shelby îşi promise să-şi amintească acea dimineaţă şi să încerce să o înţeleagă pe fiica ei la momentul potrivit.

O găsi pe Callie, din fericire încă prea mică pentru a comite cu adevărat o prostie, stând în pat şi conversând veselă cu Fifi. Aşa că Shelby se abandonă unei îmbrăţişări matinale, ce îi mai ridică puţin moralul.

Se îmbrăcară amândouă, apoi o duse pe Callie la parter.

Puse de cafea şi se hotărî să se revanşeze pentru seara precedentă faţă de părinţii ei făcând friganele şi ouă ochiuri, preferatele tatălui ei.

Pe când mama ei coborî, o pusese pe Callie în scăunelul ei şi îi dăduse o banană şi nişte căpşuni, iar micul dejun era aproape gata.

– 'Neaţa, mamă!

– 'Neaţa. Văd că te-ai trezit dis-de-dimineaţă. 'Neaţa, raza mea de soare! îi spuse lui Callie şi se duse spre ea s-o sărute.

– O să avem friganele, buni.

– Da? Păi, ce să zic, asta-i o tratаţie specială de dimineaţă.

– Sunt aproape gata, îi spuse Shelby. Fac nişte ouă ochiuri pentru tata. Vrei şi tu?

– Nu în dimineaţa asta, mulţumesc.

Când Ada Mae se duse să-şi toarne cafea, Shelby se întoarse şi o îmbrăţişă pe mama ei pe la spate.

– Eşti încă supărată, şopti ea.

– Bineînţeles că sunt supărată. Supărarea nu vine şi trece aşa cum aprinzi şi stingi lumina.

– Eşti încă foarte supărată pe mine.

Ada Mae oftă.

– Partea asta e mai slabă. Mai cedează puţin.

– Îmi pare aşa de rău, mamă.

– Ştiu că-ţi pare rău. Ada Mae o bătu pe mână pe Shelby. Ştiu. Şi încerc să privesc situaţia din punctul tău de vedere, dat fiind contextul în care te aflai; nu vreau să mă gândesc că n-ai avut încredere că familia ta te poate ajuta.

– N-a fost niciodată vorba de asta. Niciodată. Doar că eu... M-am băgat singură în asta. Nu-i aşa? Cineva m-a educat să-mi înfrunt propriile necazuri şi să mă descurc singură.

– Se pare că am făcut o treabă bună în privinţa asta. Dar nu aşa de bună învăţându-te că împărtăşind necazurile te uşurezi.

– Mi-a fost ruşine.

În acel moment, Ada Mae se întoarse şi îi luă cu hotărâre faţa în mâini.

– Niciodată, dar *niciodată* să nu-ţi fie ruşine de mine. Privi înspre locul unde Callie era ocupată cu fructele ei tăiate. Aş putea să spun mult mai multe, şi probabil c-o s-o fac când nu-s în apropiere cănuţele cu urechi lungi.

– Cănuţele n-au urechi, buni. E caraghios.

– Este, nu-i aşa? Haide să-ţi pregătesc o felie din friganelele astea făcute de mami.

Clayton coborî, îmbrăcat cu una dintre obişnuitele lui cămăşi albe băgate cu grijă în pantalonii kaki. Se duse spre Shelby, o lovi uşor pe frunte, apoi o sărută.

– Pare a fi un mic dejun de weekend în mijlocul săptămânii. Scoase o cană. Te dai bine pe lângă noi? o întrebă pe Shelby.

– Da.

– Bună treabă

Era ziua ei să aibă grijă de copii şi le duse pe fete în parc, pentru a putea veni şi Emma Kate să stea la un mic picnic cu ele în pauza ei de masă; avea astfel, în sfârşit, prilejul de a o cunoaşte pe Callie.

– Când eram mică, Emma Kate era cea mai bună prietenă a mea, cum eşti tu şi cu Chelsea.

– Dădeaţi şi voi ceaiuri? o întrebă Callie pe Emma Kate.

– Da, şi mergeam la picnicuri exact ca ăsta.

– Poţi să vii acasă la buni la ceai.

– Mi-ar plăcea chiar foarte mult.

– Buni a păstrat serviciul de ceai al lui mami, aşa că-l putem folosi noi.

– Ah, ăla cu violete şi trandafiraşi roz?

– Îhî. Ochii lui Callie se măriră de groază. Trebuie să fim atente să nu se spargă, pentru că e dilicat.

– Delicat, o corectă Shelby.

– Bine. Acum o să ne dăm în leagăn. Hai să ne dăm în leagăn, Chelsea!

– E superbă, Shelby. Frumoasă şi deşteaptă.

– Are tot ce-i trebuie. E tot ce am mai bun. Emma Kate, ai ceva timp după serviciu? Mai sunt câteva lucruri pe care trebuie să ţi le spun. Numai ţie.

– În regulă. De vreme ce se aştepta la asta – sau spera –, Emma Kate avea deja un plan. Putem să facem o plimbare, aşa cum obişnuiam. Sunt liberă la patru azi, aşa că aş putea să ne întâlnim la capătul traseului cam pe la patru şi un sfert.

– Ar fi perfect.

Emma Kate se uită la Callie cum alerga în jurul leagănelor cu Chelsea.

– Dacă aş avea pe cineva aşa ca ea, care depinde de mine, aş face multe lucruri pe care nu le-aş face altminteri.

– Şi o mulţime pe care nu le-ai face şi pe care altminteri le-ai face.

– Mami! Mami! Împinge-ne. Împinge-ne, mama! Vreau să merg sus!

– Seamănă cu tine, comentă Emma Kate. Nu te dădeai niciodată destul de sus.

Râzând, Shelby se ridică.

– Zilele astea, stau mai mult în banca mea.

Pe când se ridică să le dea pe fete în leagăn, Emma Kate se gândea la vorbele prietenei sale, considerând că-i mare păcat.

*

Shelby reuşi să-şi facă timp să înceapă o listă de cântece, să sară-n sus de bucurie când consignaţia o anunţă că se vânduseră două dintre rochiile ei de cocktail, o rochie de seară şi o poşetă. Refăcu tabelul, calculând că ar putea reuşi să lichideze un alt card de credit dacă mai apărea o vânzare bună.

Se organiză pentru a doua zi, prima ei zi de lucru la salon, apoi îşi scoase vechile încălţări de drumeţie – unele pe care le păstrase în dulap, aşa încât Richard să nu insiste să le arunce.

O lăsă pe Callie la Clay pentru o vizită cu Jackson, după cum stabilise, şi o văzu pe fiica ei explorând fericită fortul din curticica din spate a vărului ei, înainte de a porni spre capătul traseului.

Cât de mult pierduse, se gândi în timp ce parcă şi coborî din maşină. Liniştea graţie căreia auzi ciripitul păsărilor şi adierea vântului şuierând prin copaci. Mirosul pătrunzător de pin în aerul proaspăt şi destul de răcoros. Se agăţă de rucsacul ei uşor – şi pe acesta îl ţinuse ascuns de Richard.

Fusese învăţată încă din copilărie să aibă mereu cu ea apă şi câteva lucruri de bază, chiar şi într-o drumeţie uşoară şi scurtă. Era posibil ca semnalul la telefonul mobil să se mai piardă – cel puţin aşa se întâmplase ultima dată când mersese pe drumul acela –, dar îşi pusese telefonul în buzunar ca întotdeauna.

Voia să poată ţine legătura cu fiica ei prin telefon sau SMS.

Avea s-o ducă pe Callie acolo, se gândi ea, avea să meargă de-a lungul potecii, să-i arate florile sălbatice, copacii, poate că avea să zărească vreo căprioară sau vreun iepure grăbit.

Avea s-o înveţe cum să recunoască excrementele de urs, se gândea ea, zâmbind pe când socotea că fiica ei avea vârsta la care să găsească ideea foarte dezgustătoare.

Îşi ridică privirea spre norii care se mişcau pe deasupra celor mai înalte dealuri. Poate că avea s-o ia pe fiica ei să înnopteze acolo. Avea

să monteze un cort, să-i arate cât de plăcut era să dormi sub cerul liber într-o noapte senină şi avea să-i spună poveşti lângă un foc de tabără.

Asta era adevărata moştenire, nu-i aşa? Anii în care călătorise dintr-un loc în altul, timpul petrecut în Atlanta, în Philadelphia, aceea era o cu totul altă lume. Dacă Callie alegea una sau alta din acele lumi, avea să aibă aceste rădăcini la care să se întoarcă ori de câte ori voia.

Va avea întotdeauna o familie în Ridge şi un loc unde să revină acasă.

Shelby se întoarse când auzi maşina, se uită înapoi, atent, ca să cuprindă panorama oraşului ce urca şi cobora deopotrivă cu dealurile. Şi, deşi ştia că era nevoită să mai treacă prin încă o mărturisire dureroasă, zâmbi când Emma Kate parcă lângă ea.

– Aproape că am uitat cât de frumos poate fi aici, chiar în locul ăsta, cu oraşul într-o parte, poteca în cealaltă, aşa încât să poţi alege ce vrei şi pur şi simplu s-o porneşti la drum.

– Prima dată când a venit aici cu mine, am făcut împreună cu Matt o drumeţie la peştera Sweetwater. Am vrut să-l pun la încercare.

– Aia te pune pe butuci. Cum s-a descurcat?

– Încă e cu mine, nu-i aşa? Mai ai încă ghetele alea de drumeţie?

– Îmi vin chiar bine.

– Aşa spuneai mereu. În fine, eu le-am vândut pe ale mele anul trecut. Încerc să fac câte o drumeţie o dată sau de două ori pe săptămână. Matt s-a înscris la sala de forţă în Gatlinburg, că lui îi plac greutăţile şi aparatele. Se agită să găsească un loc în Ridge să construiască o sală, ca să nu mai trebuiască să bată tot drumul până acolo. Cât despre mine, eu aş apuca-o pe o potecă şi poate că m-aş înscrie la unul dintre cursurile de yoga organizate de bunica ta, sâmbăta, la spa.

– N-a spus nimic despre asta.

– S-a apucat de-o mulţime de chestii. Mai bine am porni şi noi la drum, dacă vrem să ajungem în vârf.

– Locul nostru favorit unde vorbeam despre băieţi şi părinţi, şi ce ne mai supăra.

– Asta facem acum? întrebă Emma Kate în timp ce o luară la pas.

– Într-un fel, cred. Am mărturisit totul familiei mele. Şi tu ai făcut întotdeauna parte din familie, aşa că vreau să-ţi mărturisesc totul şi ţie.

– Te sustragi legii?

Râzând, şi pentru că i se părea un gest potrivit, Shelby o luă de mână pe Emma Kate şi şi le legănară.

– Nu legii, dar se pare că am fugit de orice altceva. Acum, m-am oprit.

– Îmi pare bine să aud asta.

– Ţi-am spus câte ceva. Acum, o să-ţi spun restul. Totul a început după ce a murit Richard. A început dinainte, dar ai putea spune că totul s-a prăbuşit peste mine după aia.

Îi mărturisi lucrurile pe care nu i le spusese, răspunzând când Emma Kate îi punea întrebări. Poteca deveni mai abruptă, şerpuitoare, dându-i o durere plăcută de picioare. Zări penajul bogat al unei mierle albastre zburând prin frunzele unui sânger sălbatic cu mugurii uşor desfăcuţi, aşteptând, abia aşteptând să izbucnească într-un alb deplin.

Aerul deveni răcoros pe măsură ce urcau şi încă simţea pe piele transpiraţia plăcută, uşoară a efortului fizic.

Îşi dădu seama că era mai uşor să mărturisească totul acolo, sub cerul liber, unde dealurile îi purtau departe cuvintele.

– În primul rând, nu sunt obişnuită ca o persoană pe care o cunosc să aibă milioane de dolari datorie şi, la naiba, nici măcar nu-s datoriile tale, Shelby.

– Am semnat actele de împrumut pentru casă, cel puţin aşa cred.

– Crezi?

– Nu-mi aduc aminte să fi semnat pentru nici un împrumut, dar el obişnuia să-mi împingă în faţă diverse hârtii din când în când: „Semnează asta, nu-i nimic important". Cred că foarte mult timp a semnat el cu numele meu. Cred că puteam ieşi din toate astea dacă aş fi intentat proces la tribunal sau pur şi simplu să le fi aruncat pe toate şi să declar falimentul. N-aveam de gând să fac asta. Când se va vinde casa, şi se va vinde, o să-mi iau o piatră de pe inimă. Dar până se vinde, mă frământ groaznic.

– Să vinzi haine?

– Până acum, am scos aproape cincisprezece mii de pe haine – fără să pun la socoteală haina de blană pe care am dus-o înapoi cu eticheta pe ea – și s-ar putea să mai fac încă pe atât când se vor termina. Avea o grămadă de costume, și eu aveam lucruri pe care nici măcar nu le-am purtat vreodată. Era o cu totul altă lume, Emma Kate.

– Dar inelul tău de logodnă era un fals.

– Cred că nu i s-a părut să aibă vreun sens să-mi ofere un inel cu diamant veritabil. Nu m-a iubit niciodată, înțeleg acum. I-am fost utilă. Încă nu sunt sigură în ce fel anume, dar trebuie că i-am fost de folos.

– Să găsești cutia aia de valori. Pare aproape de necrezut.

Privind retrospectiv, înțelegea acum că se luptase cu morile de vânt. Dar...

– Aveam o misiune. Știi și tu cum e.

– Știu cum ești când ai o misiune clară. Pentru că soarele își schimbase poziția, Emma Kate își aranjă cozorocul șepcii. Toți banii ăla acolo, și nici măcar nu s-a ajuns la cealaltă identitate.

– Nu putea să-i câștige pe căi legale. M-am mai gândit la asta, dar nu i-am furat, nu i-am escrocat și trebuie să mă gândesc și la Callie. Dacă va trebui să-i dau înapoi într-o zi, o să mă ocup de asta. Deocamdată, am depus ceva bani în bancă și, când o să văd limpede ce am de făcut, o să-i folosesc pentru a cumpăra o căsuță pentru noi.

– Cum rămâne cu detectivul ăla particular?

– Își pierde timpul cu mine. Îmi închipui că o să ajungă singur la concluzia asta, sau îl convinge Forrest.

– Forrest poate fi convingător.

– Încă e supărat pe mine. Tu mai ești?

– E greu să fii când sunt mai mult fascinată.

Mergeau în tăcere pe poteca familiară.

– Mobila era chiar așa de urâtă?

Amuzată că prietena ei se concentrase pe această idee, Shelby râse:

– Mai urâtă. Îmi doresc să fi făcut poze. Era butucănoasă și lucioasă, închisă la culoare și colțuroasă. Întotdeauna mă simțeam de parcă eram în vizită în casa aia și abia așteptam să plec din ea. N-a plătit nici prima rată, Emma Kate. Când a murit, banca trimisese deja somații pe care eu nu le văzusem.

Se opri să-și deschidă sticla de apă.

– Mă gândesc acum că dăduse de necazuri. Poate ceva în Atlanta. Aşa că a făcut rost de casa aia mare tocmai în nord fără să-mi spună nimic nici despre asta. A aranjat-o pe toată şi după aia m-a anunţat că ne mutăm, pentru că avea nişte oportunităţi de afaceri acolo. Am acceptat. Cred că asta a fost o modalitate de a-i fi utilă. Acceptam. Privind în urmă, e greu de spus de câte ori am făcut-o.

Nici măcar nu ştiu cine a fost. Nu pot spune clar cum îl chema. Nu ştiu ce a făcut, cum a făcut toţi banii ăia pe care-i avea. Ştiu doar că nimic nu a fost adevărat – nici căsătoria, nici viaţa pe care am dus-o.

Se opri în vârf şi simţi cum îi tresaltă inima.

– Asta e adevărat.

Putea vedea în zare, cale de kilometri întregi, întinderea sinuoasă a acelui intens şi tainic verde, adâncimea văilor îmbrăţişate de pante – delicate precum vechiul ei serviciu de ceai. Şi vârfurile acoperite, înotând printre nori atât de misterioşi şi tăcuţi.

Razele soarelui se îmblânziră pe când după-amiaza se topea încet. Se gândi cum arăta peisajul la apus, atins de mici tuşe aurii preschimbate în roşu pe când munţii deveneau cenuşii.

– Şi mai ştiu că am luat totul de bun. Totul. N-o să mai fac asta niciodată.

Se aşezară pe nişte stânci, aşa cum făcuseră de nenumărate ori de-a lungul anilor. Emma Kate scoase din rucsac o pungă de seminţe de floarea-soarelui.

– Pe vremuri erau jeleuri, comentă Shelby.

– Pe vremuri aveam doisprezece ani. Mi-ar plăcea nişte jeleuri, se hotărî ea.

Zâmbind, Shelby îşi deschise rucsacul şi scoase o pungă.

– O las pe Callie să mănânce din când în când. Ori de câte ori deschid o pungă, mă gândesc la tine.

– Ceva despre jeleuri. Emma Kate deschise punga şi băgă mâna înăuntru. Ştii ceva, familia ta te-ar ajuta cu o parte din datorie – dar nici eu n-aş accepta, spuse ea înainte ca Shelby să poată vorbi.

– Mulţumesc. Mă ajută că înţelegi motivul pentru care aş refuza. O să-mi construiesc o viaţă bună aici. Ştiu că pot. Poate că a trebuit să plec pentru a reveni şi a vedea ce e adevărat pentru mine şi ce nu.

– Şi o să-ţi câştigi banii cântând, la urma urmei.

– Unde mai pui. Chiar îmi place Derrick al lui Tansy.

– E de succes. Şi ce faţă are!

– E arătos, fără îndoială. Dar...

– Ce trup! spuseră ele într-un glas şi râseră până rămaseră fără suflu.

– Acum stăm aici. Shelby lăsă să-i scape un oftat şi privi în zare peste întinderea verde. Exact aşa cum obişnuiam, şi încă vorbim despre băieţi.

– Un mister ce nu poate fi niciodată dezlegat cu adevărat.

– Merită să vorbeşti despre ei. Şi amândouă facem... mă rog, eu sunt pe cale de-a face ceea ce ne dorim. Emma Kate Addison, asistentă medicală calificată. Îţi place?

– Da. Sincer, îmi place. La dracu', n-am muncit atât de mult niciodată în viaţa mea aşa cum am făcut-o ca să obţin diploma de asistentă. Mi-am închipuit că o să lucrez într-un spital mare. Şi am lucrat. Mi-a plăcut, chiar foarte mult. Se uită la Shelby. Ceea ce nu ştiam e că mi-ar plăcea mai mult să lucrez la clinică, şi lucrez. Deci, poate că a trebuit să plec o vreme ca să-mi dau seama de asta.

– Matt e cireaşa de pe tort?

– Hotărât lucru, aşa e. Emma Kate zâmbi, băgând încă un jeleu în gură. Ba chiar mai mult de-atât.

– O să te măriţi cu el?

– N-am de gând să mă mărit cu nimeni altcineva. Nu mă grăbesc cu asta, chiar dacă mama ar vrea să o fac. Lucrurile merg chiar foarte bine acum, aşa cum sunt. Am auzit că o să facă baia aia mare pentru mama ta.

– A făcut rost de cataloage cu mostre şi poze din reviste. Tata e de părere că-i o nebunie, dar se preface doar, pentru că adoră ideea.

Shelby luă o înghiţitură de apă, apoi nu se grăbi să înşurubeze capacul la loc.

– Griffin era acolo ieri să facă măsurătorile.

– Abia aşteaptă demolarea. Amândoi sunt ca nişte puşti când vine vorba de etapa demolării.

– Hmm. Întrebându-se dacă să aducă vorba – şi să povestească –, Shelby privi atentă şi zări scânteierea unui izvor şerpuitor scăldat în lumină. Discuţiile despre băieţi acolo erau o tradiţie, la urma urmei,

se gândi ea. Treaba e că, pe când era la mama, Griffin mi-a spus de-a dreptul că e interesat. De mine.

Pufnind, Emma Kate mai scoase un jeleu.

– Am prevăzut că o să apară situaţia asta.

– Pentru că le face multe avansuri femeilor?

– Face avansuri ca orice tip normal, dar nu. Pentru că arăta ca lovit de trăsnet când ai intrat în bucătăria mamei mele atunci, în prima zi.

– Aşa arăta? N-am observat. N-ar fi trebuit să observ?

– Erai prea ocupată să te simţi vinovată şi stânjenită. Ce i-ai spus?

– Am cam dat-o cotită. Efectiv, nu pot să mă gândesc la lucruri de genul ăsta.

– Dar te gândeşti la lucruri de genul ăsta.

– N-ar trebui. Abia a murit Richard. Şi încă nici nu e oficial.

– Richard – sau cum dracu' l-o fi chemând ... s-a dus. Ca şi cum chiar şi gândul la el o înfuria, Emma Kate mimă gestul de a mototoli un obiect şi de a-l arunca spre râpă. Tu eşti aici. Căsătoria ta a fost nefericită şi practic o înşelătorie – tu însăţi ai spus-o. Nu există o perioadă de doliu în cazul ăsta, Shelby.

– Nu sunt nicidecum în doliu. Nu mi se pare în regulă.

– N-ai obosit să tot faci ce-ţi spui tu însăţi că e corect? Ai făcut asta cam vreo patru ani, şi se pare că ţi-a adus numai necazuri.

– Nici măcar nu-l cunosc. Pe Griffin, adică.

– Ştiu la cine te referi şi de-asta s-au inventat întâlnirile. Ieşiţi undeva, discutaţi, descoperiţi ce interese comune aveţi şi dacă vă simţiţi atraşi unul de celălalt. Cum rămâne cu sexul?

– Richard nu îşi mai manifesta interesul deja de câteva luni. Ah, vrei să spui cu Griffin. Doamne, Emma Kate. Râzând, Shelby se întinse să ia jeleuri. Nici măcar n-am avut ceea ce se cheamă o întâlnire. Nu pot aşa, tam-nesam, să fac sex cu el.

– Nu văd de ce nu. Sunteţi doi adulţi liberi şi sănătoşi.

– Şi uite ce mi-a adus ultima oară faptul că am sărit în pat cu cineva pe care abia dacă-l cunoşteam.

– Pe cuvânt că Griff nu e... oricum l-o fi chemând.

– Nu cred că mai ştiu cum e să ies la întâlniri.

– O să te obişnuieşti. Putem ieşi toţi patru.

– Poate. Griff vrea să ne scoată la o pizza, şi am făcut greşeala să-i spun ceva despre asta lui Callie. De-atunci, m-a întrebat de două ori.

– Ei, ai văzut? Problema fiind rezolvată în mintea Emmei Kate, o plesni pe Shelby pe picior. Lasă-l să vă ducă pe amândouă la pizza, şi noi patru o să ieşim la o cină sau ceva asemănător. După aia, poţi încerca să aveţi o întâlnire în doi.

– Viaţa mea e încă un haos, Emma Kate. N-ar trebui să-mi dau întâlniri cu cineva.

– Scumpo, când eşti nemăritată, să ieşi cu un tip arătos înseamnă să trăieşti. Du-te la pizza, o sfătui ea, şi vezi ce se întâmplă după aia.

– O să te saturi să tot auzi asta, dar mi-a fost aşa de dor de tine. Mi-a lipsit chiar şi asta. Să stăm aici, să vorbim despre tot şi toate şi să mâncăm jeleuri.

– Asta-i viaţa.

– E cea mai bună. Emoţionată, o apucă pe Emma Kate de mână. Hai să facem un legământ! Când o să avem optzeci de ani, sau pe-acolo, dacă mai putem să ne deplasăm, o să luăm doi masculi tineri să ne care aici sus, ca să stăm la taclale despre toate şi să mâncăm jeleuri.

– Păi, asta-i Shelby Pomeroy pe care mi-o amintesc. Emma Kate îşi trecu un deget peste inimă. Ăsta-i un legământ. Dar trebuie să fie nişte masculi frumoşi rău.

– Credeam că asta-i de la sine-nţeles.

*

Intră într-o rutină care-i plăcea; lucra la lista ei de cântece şi exersa şi îşi croia drum din nou în viaţa din Ridge lucrând la salon.

I se părea ciudat şi minunat cât de repede îi reveniră toate în minte, vocile, ritmul, bârfa relaxată, atracţiile oraşului şi ale munţilor însufleţindu-se odată cu primăvara.

Aşa cum fusese stabilit, demolarea începu, aşa că dimineţile, înainte de a pleca la lucru sau cu diverse treburi, casa era plină de voci de bărbaţi, bocănituri, sunete de bormaşină.

Se obişnui să-i vadă pe Griff şi pe Matt – poate că se gândea la asta, un pic. Când şi când. Era greu să nu te gândeşti la un bărbat când se înfăţişează acasă la tine în fiecare zi, încins pe talie cu o centură de unelte şi având acea privire în ochi.

– A sunat bine în dimineaţa asta.

Ea se opri din drum pentru a lua geanta încăpătoare, când Griff ieşi în hol din vechea ei cameră.

– Scuze, ce?

– Tu. A sunat bine. Când ai cântat în duş.

– Ah. E o sală de repeţii la îndemână.

– Da' ştiu că ai voce, Roşcato. Ce cântec era ăla?

– Eu... Trebui să-şi aducă aminte. *Stormy Weather*. E din anii '40.

– E sexy în orice decadă. Bună, Roşcăţico!

Se lăsă pe vine când Callie se năpusti în sus pe scări.

– Mami o să lucreze la străbuni. Mă duc la Chelsea, pen' că şi buni lucrează azi.

– Sună superdistractiv.

– Putem să mergem la pizza?

– Callie...

– Vorba-i vorbă, o întrerupse Griff. Aş putea merge la pizza în seara asta. E bine pentru tine în seara asta?

– Păi, eu...

– Mami, vreau pizza cu Grrr-iff. Pentru a se face înţeleasă, Callie sări la el în braţe, apoi întoarse capul spre mama ei şi zâmbi.

– Cine-ar putea să spună nu la aşa ceva? Ar fi drăguţ, mulţumesc.

– Şase îţi convine?

– Sigur.

– O să vin să vă iau.

– Ah, păi, scaunul de maşină. E mai simplu dacă ne vedem acolo.

– Sigur. La şase. Avem o întâlnire?

– Avem întâlnire, spuse ea şi-l sărută. Haide, mami. Haide la Chelsea.

– Vin imediat. Serios, îţi mulţumesc, zise Shelby când Callie o luă din nou pe scări în jos. I-ai făcut o mare bucurie.

– Mie mi-am făcut. Ne vedem mai târziu

Când intră din nou în şantier, Matt ridică din sprâncene.

– Ataci talentul local?

– Treptat, treptat.

– E o frumuseţe de femeie. Are o viaţă foarte complicată, frate.

– Mda. Treaba bună e că am unelte. Luă pistolul de împuşcat. Şi ştiu să le folosesc.

Toată ziua se gândi la ea. Nu îi venea în minte o femeie care să-l fi incitat mai mult – contrastul dintre ochii trişti şi precauţi şi zâmbetul fugar când uita să fie precaută. Comportamentul perfect pe care îl avea cu copilul ei. Felul în care arăta în jeanşi comozi.

Totul îi plăcea.

Aproape că îi părea rău că lucrările mergeau strună. Câteva erori, şi ar avea mai mult timp s-o vadă preţ de câteva minute în fiecare zi.

Dar Ada Mae nu era Bitsy. Dacă se hotăra la o placă de faianţă, la o culoare, la o armătură, aşa rămânea.

Avu timp să meargă acasă, să se spele, să se schimbe. Un bărbat nu scotea două domniţe frumuşele la pizza mirosind a sudoare şi a tencuială. Seara avea să se încheie repede, socoti el, cu un copil de trei ani după ei. Ceea ce era, probabil, foarte bine. Putea să aloce câteva ore treburilor pe care le avea acasă.

De fapt, ar putea să se concentreze pe dormitor. Un bărbat nu aducea acasă o femeie drăguţă să se culce cu ea, când patul îi era o saltea gonflabilă pe podea.

Îşi pusese în cap s-o aducă acasă pe Shelby şi să se culce cu ea. Când fata şi camera erau pregătite pentru asta.

Se duse cu maşina în oraş, zări un loc de parcare pe stradă doar câţiva metri mai departe de pizzerie. Socoti perfect timpul de vreme ce Shelby ieşi din minivanul ei parcat la două locuri distanţă.

Se apropie pe când o scotea pe Callie din scaunul de maşină.

– Să te ajut?

– Ah, mă descurc. Mulţumesc.

– Hei. Simţi lacrimile din glasul lui Shelby chiar înainte ca ea să se întoarcă spre el cu Callie în braţe şi să-i vadă ochii împăienjeniţi. Ce e? Ce s-a întâmplat?

– Ah, doar...

– Mami e fericită. Are lacrimi de fericire, explică Callie.

– Eşti fericită?

– Da. Foarte.

– Combinaţia dintre mine şi pizza nu le face de obicei pe femei să plângă.

– Nu-i asta. Vorbeam la telefon. Am sosit ceva mai devreme, deoarece Callie era aşa de agitată. Şi m-a sunat agentul imobiliar. S-a vândut casa din nord.

Una dintre lacrimi îi alunecă pe obraz înainte ca ea s-o şteargă.

– Lacrimi fericite, anunţă Callie. Îmbrăţişeaz-o pe mami, Griff.

– Sigur.

Înainte de a putea scăpa, el le luă pe amândouă în braţe.

O simţi pentru moment crispată, apoi se relaxă.

– Efectiv e aşa o uşurare. E ca şi cum mi s-ar fi luat o piatră de pe inimă.

– Bine. O sărută pe creştet. Cu siguranţă sărbătorim. Aşa-i, Callie? Pizza fericită.

– Nu ne place casa. Suntem bucuroase că nu mai e noastră.

– Aşa-i. Ai dreptate. Shelby trase aer în piept, se aplecă puţin, apoi se îndreptă de spate. Nu ne place casa, nu-i pentru noi. Acum, o are cineva căruia îi place. O pizza foarte fericită. Mulţumesc, Griffin.

– Ai nevoie de-un minut?

– Nu. Nu. Sunt bine.

– Atunci, dă-mi fata. O ridică pe Callie în braţe. Şi hai să începem petrecerea.

Capitolul 12

Copila era seducătoare, îl distra şi îi acapara atenţia – şi îl linguşi insistând să stea lângă el în separeu.

Poate că şi-ar fi dorit ca mama să flirteze în aceeaşi manieră deschisă ca fiica ei, dar un bărbat nu le poate avea pe toate.

Era o pauză binevenită în programul lui, între slujbă şi proiectul de acasă.

Când managerul veni şi o trase pe Shelby de la locul ei ca s-o îmbrăţişeze, îşi analiză reacţia.

Nu era gelozie, ci doar un soi de alertă interioară.

– Ţi-am dus dorul. Johnny Foster, un bărbat cu un zâmbet şiret şi o atitudine relaxată, îşi ţinea mâinile pe umerii lui Shelby ca să o privească îndelung. Dar, iată-te în sfârşit. N-am ştiut că-l cunoşti pe Griff. Johnny o luă pe Shelby de după umeri, întorcându-se spre Griff. Mă cunosc cu Shelby de-o veşnicie.

– Vărul meu, Johnny, aici de faţă, şi cu fratele meu Clay obişnuiau să o caute cu lumânarea împreună.

– Şi dădeam de bucluc cât se poate de des.

– Sunteţi veri?

– De-al treilea, de-al patrulea, cum suntem? se întrebă Johnny.

– De-al treilea, cred, după unchi, sau aşa ceva.

– Veri pupăcioşi, zise el şi îi dădu o sărutare uşoară. Tu eşti Callie şi nu-i aşa că eşti frumoasă ca o îngheţată de căpşuni. Îmi pare bine de cunoştinţă, verişoară.

– Am o întâlnire cu Griff. O să mâncăm pizza.

– Aţi nimerit bine aici. Găsim noi timp să mai depănăm amintiri, îi spuse el lui Shelby. Bine?

– Bine. Clay mi-a spus că tu eşti manager aici.

– Mda. Cine ar fi crezut? Aţi comandat cu toţii?

– Chiar acum un minut.

– Callie, ia fii atentă. Arătă spre tejghea unde un bărbat cu un şorţ alb punea sos pe aluat. O să-ţi fac eu însumi o pizza specială pentru tine. Şi am şi nişte trucuri. Griff, voiam să-ţi spun că nu ştiu ce ai făcut la cuptor, dar merge de minune. Nu ne-a mai dat de furcă de atunci încoace.

– Mă bucur să aud asta.

– Vine pizza.

Shelby intră înapoi în separeu.

– Se pare că tu şi Matt reparaţi câte ceva oriunde mergeţi în Ridge.

– Asta-i ideea. Tipul care-ţi poate repara cuptorul când temperatura scade sau toaleta într-o zi de duminică dimineaţă, când ai musafiri la cină? E un tip îndrăgit.

Ea râse.

– Cui nu-i place să fie îndrăgit? Şi ocupat. Cum de reuşeşti să te faci plăcut şi să te ocupi de toată treaba la vechea casă Tripplehorn?

– Să mă fac plăcut e slujba mea. Casa e proiectul. Îmi fac mai bine treaba când am un proiect bun în derulare.

– Mami, uită-te! Callie sări în loc. Vărul face trucuri.

– A învăţat şi câteva noi, comentă Shelby, în vreme ce Johnny aruncă în aer aluatul, îl roti rapid şi îl prinse.

– Se pare că o să avem o pizza fermecată.

Cu ochii larg deschişi, Callie se întoarse spre Griff.

– Pizza fermecată?

– Exact. Nu vezi pulberea fermecată care zboară?

Cu ochii cât cepele, se uită din nou spre Johnny şi icni.

– Străluceşte!

Puterea imaginaţiei unui copil, se gândi Griff.

– Aşa-i. Când mănânci pizza fermecată, te prefaci în vis într-o prinţesă fermecată.

– Da?

– Aşa am auzit. Bineînţeles, trebuie s-o mănânci, apoi, când mama ta spune că-i vremea de culcare, trebuie să mergi direct în pat şi să-ţi doreşti asta.

– Aşa o să fac. Dar tu nu poţi să fii o prinţesă fermecată pentru că eşti băiat. E caraghios.

– Iată de ce eu sunt prinţul care nimiceşte monstrul.

– Prinţii nimicesc dragoni!

– Nu înţeleg. Prinzându-se în joc, lăsa să-i scape un oftat trist şi scutură din cap – o zări pe Shelby cum îi zâmbeşte de peste masă. Îmi plac dragonii. Ai putea să mai strecori încă o dorinţă şi să-ţi faci rost de propriul tău dragon. Ai putea zbura pe el peste toată împărăţia.

– Şi mie îmi plac dragonii. O să zbor pe-al meu. Îl cheamă Lulu.

– Nu-mi vine în minte alt nume mai potrivit pentru un dragon.

– Te cam pricepi, murmură Shelby, şi Griff îi zâmbi şmechereşte.

– Mă pricep la multe.

– Desigur.

Avea prilejul să petreacă cea mai plăcută oră din zi, decise el, stând în pizzeria gălăgioasă, distrând o fetiţă şi făcând-o pe mama ei să râdă. Nu vedea de ce n-ar face asta în mod obişnuit.

Oricine ar putea apela la nişte pizza fermecată din când în când.

– A fost aşa de plăcut! zise Shelby când el le conduse spre maşina ei. Cu siguranţă, ai făcut din prima întâlnire a lui Callie una de care să-şi aducă aminte.

– Va trebui să o avem şi pe a doua. Ai de gând să ieşi cu mine din nou, Callie?

– Bine. Îmi place îngheţata.

– Păi, asta-i o adevărată coincidenţă – încep să cred că suntem făcuţi unul pentru altul. Şi mie-mi place îngheţata.

Fetiţa îi aruncă o privire galeşă pe sub gene, asemenea unei femei versate.

– Poţi să mă inviţi la o întâlnire cu îngheţată.

– Ei, poftim, vezi ce-ai început.

Amuzată, Shelby o puse pe Callie în scaunul de maşină.

– Ce-ai zice de sâmbătă?

Ocupată s-o prindă pe Callie în scaun, Shelby se uită înapoi.

– Ce?

– Ce-ai zice de-o întâlnire cu înghețată sâmbătă?

– Bine!

Callie țopăi în scaun.

– Trebuie să lucrez, începu Shelby.

– Și eu. După lucru.

– Păi, eu... poate. Ești sigur?

– Nu v-aș fi invitat, dacă nu eram sigur. Nu uita să-ți pui o dorință, Callie.

– O să fiu o prințesă fermecată și o să călăresc pe dragonul meu.

– Callie, ce-i spui lui Griffin?

– Mulțumesc pentru invitație.

Într-o inocență plină de voioșie, întinse brațele.

– Pupic.

– Uite-l.

El se aplecă și o sărută. Râzând, copila își frecă obrazul.

– Îmi plac zgârieturile tale. Mă gâdilă. Pup-o pe mami, acum.

– Sigur.

El își închipuia că Shelby avea să-i întindă obrazul și nu vedea motivul pentru care trebuia să se mulțumească doar cu atât. Un bărbat putea să acționeze rapid fără a da impresia că face asta, mai cu seamă dacă își făcea un plan de bătaie perfect.

Îi puse mâinile pe șolduri, le lăsă să alunece pe spate, privind-o în ochi. Îi văzu cum se deschid larg, surprinși, fără a protesta însă. Așa că nu se opri.

Se aplecă și îi acoperi gura cu a lui, ca și cum ar fi avut tot timpul din lume. Ca și cum n-ar fi stat pe trotuarul străzii principale, în văzul tuturor trecătorilor sau sub privirile indiscrete de la vreo fereastră.

Nu era greu să uite unde se aflau, când trupul ei se topi lipit de al lui, iar ea îi oferea buzele ei calde, moi.

Mintea ei se goli de orice gând – trecut, prezent, viitor –, în vreme ce senzațiile o inundau și o copleșeau. Își simți trupul moale tocmai când se trezi la viață. Capul îi fu cuprins de o amețeală lenevoasă ca și cum ar fi băut prea mult dintr-un vin bun.

De la butoiul pentru whisky de peste drum îi veni miros de săpun, de piele și de zambile. Și auzi ceea ce mai târziu își dădu seama că era murmur de plăcere în propriul ei gâtlej.

El îi dădu drumul la fel de blând precum o cuprinsese. Ochii îi rămaseră aţintiţi într-ai ei, neabătuţi.

– Bănuiam eu, murmură el.

– Eu... doar... Îşi dădu seama că nu-şi mai simţea picioarele şi trebui să se lupte cu dorinţa de a se uita în jos să vadă dacă mai erau acolo. Trebuie să plec.

– Pe curând.

– Eu... Salută-l pe Griff, Callie.

– Pa, Griff. Pa!

El făcu cu mâna pe când Shelby închise portiera şi, îşi băgă degetele mari în buzunare când ea ocoli maşina spre locul şoferului. Şi nu-şi putu stăpâni un zâmbet satisfăcut când ea se clătină puţin.

Făcu din nou cu mâna când, după câteva ezitări, ea porni motorul şi demară.

Mda, hotărât lucru, cea mai bună oră din zi. De-abia aştepta să repete figura.

*

Ea conduse spre casă mai atentă decât de obicei. Se simţea într-adevăr de parcă băuse o sticlă de vin la pizza în loc de un pahar de cola. Şi murmurul acela nu înceta în gâtlej, un fel de ecou al fluturilor ce-i dansau în stomac.

Callie începu să moţăie pe scurtul drum spre casă, agitaţia zilei spunându-şi cuvântul. Dar se învioră din nou, cam mult, când Shelby parcă.

Avea s-o lase pe fiica ei să turuie din nou, se gândi ea. N-avea să dureze prea mult. Trebuia să fie raţională, să aibă capul pe umeri. N-avea timp de romantisme.

Shelby nu avea încotro decât să asculte când Callie le povesti bunicilor, cu emoţie în glas, întâlnirea pe care o avusese cu lux de amănunte.

– Şi-o să mergem la o îngheţată sâmbătă.

– Nu mai spune! Păi, asta sună destul de serios. Ada Mae îi aruncă lui Shelby o privire curioasă. N-ar fi rău ca bunicul tău să-l întrebe pe băiatul ăsta ce intenţii are.

– Şi ce perspective are, adăugă Clayton.

– Eu sunt doar însoţitoarea lor, zise Shelby veselă. Ah, l-am văzut pe Johnny Foster. N-am avut prea mult timp de discuţii, pentru că erau ocupaţi. El a aruncat aluatul în aer şi a făcut pizza fermecată, nu-i aşa, Callie?

– Îhî, şi Griff a spus că pot călări un dragon, şi el o să omoare... cum a zis, mami?

– Cred că era un monstru.

– O să-l omoare de tot, şi dup-aia o să ne căsătorim.

– Se vede treaba că a fost o pizza pe cinste, comentă Clayton.

– Tu poţi să fii regele, bunicule, şi buni să fie regina. Alerga în cercuri prin cameră, învârtindu-se şi ţopăind. Şi poate să vină şi Clancy. Îl îmbrăţişă pe bătrânul dulău. Şi o să mă îmbrac cu o rochie frumoasă, şi dup-aia se spune să săruţi mireasa. Te gâdilă când te pupă Griff, nu-i aşa, mami?

– Eu...

– Aşa-i?

De data asta, Ada Mae afişă un zâmbet maliţios.

– Îhî. Când e sâmbătă, mami?

– Destul de curând. Shelby o luă pe Callie pe sus şi o învârti prin aer. Acum, o să mergem sus. Trebuie să faci băiţă înainte de a visa şi a te mărita cu prinţul fermecător.

– Bine.

– Du-te sus şi pune-ţi lucrurile murdare la spălat. Vin şi eu în câteva clipe. S-a distrat nemaipomenit, continuă Shelby când Callie alergă spre scări.

– Şi tu?

– A fost plăcut. E atât de drăguţ cu ea. Dar ce voiam eu să vă spun este că exact înainte de cină am primit un telefon. S-a vândut casa.

– Casa? Ada Mae păru pentru moment descumpănită, apoi se trânti într-un fotoliu cu ochii în lacrimi. Ah, Shelby, casa din nord. Mă bucur aşa de mult. Mă bucur nespus pentru asta.

– Lacrimi de bucurie. Shelby scoase unul dintre şerveţelele pe care le avea mereu în buzunar. Şi eu am reacţionat la fel. Am scăpat de aşa o povară. Se întoarse spre tatăl ei când acesta se apropie, o îmbrăţişă şi o legănă într-o parte şi alta. Credeam că ştiu cât de grea e, de vreme

ce am purtat-o. Dar acum, că am scăpat de ea, cred că a fost mai grea decât am crezut.

– Putem să te ajutăm noi cu restul. Am discutat cu mama ta și...

– Nu, tati. Nu. Mulțumesc foarte mult. Vă iubesc. Îi puse mâinile pe obraji. O rezolv eu. O să dureze, dar o rezolv eu; așa, o să mă simt bine. Asta compensează, într-o câtva, toată acea perioadă când am lăsat lucrurile la voia întâmplării, am încetat să pun întrebări, am lăsat pe altcineva să aibă grijă de tot. Se rezemă de el și zâmbi spre mama ei. Și ce-i mai greu a trecut. Pot să înfrunt ceea ce mă așteaptă. Vă sunt foarte recunoscătoare pentru că știu că dacă o să-mi fie prea greu, pot să apelez la voi.

– Să nu mai uiți asta niciodată.

– Promit. Trebuie să-mi spăl copilul. Am avut o zi frumoasă, spuse ea, retrăgându-se și ridicându-și geanta. O zi chiar foarte frumoasă.

De îndată ce o băgă pe Callie în pat, se așeză cu tabelele în față. Probabil că ar trebui să aștepte până la finalizarea tranzacției, dar se gândi că avea tot dreptul să fie optimistă. Când compară datele din tabel cu rezultatul vânzării, închise ochii și nu făcu decât să respire.

Încă era o datorie mare, dar, Dumnezeule mare, o diminuase.

Ce-i mai rău, se gândi ea din nou, a trecut. Ce o aștepta?

Se întinse pe pat și o sună pe Emma Kate.

– Cum a fost pizza?

– A fost fermecată, cel puțin așa a convins-o Griff pe Callie, așa că s-a dus la nani râzând cu gura până la urechi și sperând că e o prințesă fermecată călare pe un dragon. Înainte ca ea și Griff să se căsătorească cu toată pompa cuvenită.

– Se pricepe la copii. Cred că, în adâncul sufletului, a rămas băiețelul de odinioară.

– M-a sărutat.

– Și asta a fost fermecat?

Emma Kate întrebă fără a ezita.

– Încă mi se învârte capul. Să nu-i spui lui Matt asta. O să-i spună lui Griffin și o să mă simt ca o proastă. Nu știu dacă-i pentru că a trecut atâta timp de la ultimul sărut serios sau pentru că-i al naibii de bun la asta.

– Am auzit că-i al naibii de bun.

Shelby zâmbi şi se ghemui în pat.

– Ţi s-a învârtit şi ţie capul prima dată când te-a sărutat Matt?

– Am ameţit de-a binelea. Ceea ce sună dezgustător, dar a fost departe de aşa ceva.

– Mă simt atât de bine, atât de bine că am uitat cum e să te simţi atât de bine. Chiar a trebuit să te sun. Am vândut casa şi am fost sărutată pe strada principală până mi-am pierdut minţile.

– Tu... Ah, Shelby, asta-i nemaipomenit! În ambele cazuri, dar să scapi de casa aia, mă bucur enorm pentru tine!

– Încep să văd luminiţa de la capătul tunelului, Emma Kate. Încep să văd un drum clar. Mai sunt câteva obstacole de depăşit, dar văd lumina.

Şi, în parte, această senzaţie se datora faptului că stătea ghemuită în pat şi vorbea cu cea mai bună prietenă a ei.

*

Ziua frumoasă se transformă într-o săptămână frumoasă. Reuşi să se bucure de sentimentul de fericire şi de impresia că era productivă, câştigându-şi existenţa.

Spălă podele, umplu dozatoare, înregistră rezervări, sună la vânzări, ascultă bârfe. O compătimi pe Crystal când aceasta se plânse de iubitul ei şi o consolă pe Vonnie când bunica maseuzei muri liniştită în somn.

Aranjă scaune şi mese în micuţa grădiniţă din spate a spa-ului şi sădi în ghivece câteva flori.

După ce verifică grădiniţa unde Callie urma să meargă din toamnă, o înscrise acolo. Fu încercată de un amalgam de sentimente contradictorii, mândrie şi suferinţă deopotrivă, pentru ceea ce avea să însemne întâia dintre numeroasele etape ale inevitabilei separări.

Merse la o îngheţată cu Griff şi descoperi că al doilea sărut putea fi la fel de intens ca şi primul. Dar se eschivă când el o invită la cină.

– E doar din cauza timpului meu atât de limitat în perioada asta. Am un program regulat la salon, aşa că acolo e mai lejer. Dar până când o să cânt vineri-seară, să văd cum merge, profit de timpul liber ca să repet şi să planific săptămâna următoare.

– După ziua de vineri. Montă elementele instalației care urma să încălzească podeaua placată cu gresie din noua baie. Pentru că o să fie grozav.

– Sper. Poate reușești să vii la Bootlegger's vineri, la cântare.

Se așeză pe vine.

– Roșcato, n-aș rata așa ceva. Îmi place să te ascult cum repeți în duș.

– Chiar acum mă duc să repet la bar înainte de a se deschide. Sper că Tansy are dreptate când zice că oamenii vor să asculte pe cineva cântând melodii vechi în vreme ce mănâncă coaste de porc sau nachos.

Își apăsă pântecul cu mâna.

– O să vedem.

– Emoții?

– Cu cântarea? Nu. Nu mă emoționez când e vorba să cânt; mă simt mult prea bine. Sper doar ca interesul clienților să fie pe măsura plății pe care o primesc. Sunt agitată din pricina asta. Trebuie să plec. A ieșit bine aici.

– Facem progrese. Îi zâmbi. Hai să stabilim cuvântul zilei: „progres". Pas cu pas.

– Mmm, spuse ea, înțelegând că el nu se refera doar la baia cea nouă.

*

Strecură în program o ultimă repetiție vineri-dimineață și își impuse să nu se gândească la interpretarea pe care o putea da acelor cântece dacă avea vreo doi instrumentiști live.

Cu toate astea, se gândi că interpretarea ei aducea ceva nou vechiului cântec *As Time Goes By*.

– Cântă, Sam, spuse Derrick de la bar.

– Dintre toate speluncile de pe lumea asta[1].

– Ești amatoare de filme vechi?

– Tata este, așa că a trebuit să fim și noi. Și cui nu-i place *Casablanca*? Cum ți se pare, Derrick?

[1] Replică celebră rostită de personajul Rick (interpretat de Humphrey Bogart) în filmul *Casablanca* (n.tr.)

– Mi se pare că Tansy a avut dreptate. O să-i facem complet praf vineri seară. Reaşezând paharele abia spălate după noaptea trecută, ridică o sprânceană spre ea. Tu cum te simţi?

– Plină de speranţă. Coborî de pe micuţa scenă. Vreau doar să spun că dacă n-o să atragă multă lume, dacă chiar n-o să meargă, nu-i nici o problemă.

– Te pregăteşti să dai greş, Shelby?

Ea înclină capul şi se îndreptă spre bar.

– Uită ce-am spus. O să avem un aşa succes aici, că lumea o să se simtă în al nouălea cer şi o să fii obligat să-mi dai mai mulţi bani.

– Nu te lăsa luată de val. Vrei o cola?

– Aş vrea să am timp de aşa ceva, dar trebuie să mă duc la salon.

Ca să fie sigură că nu întârziase deja, scoase telefonul din buzunar ca să vadă cât e ceasul.

– Astă-seară, lumea ar trebui să vină doar să vadă despre ce-i vorba, spuse ea.

Iată-mă, fata care a lipsit de-aici o vreme, şi toată reclama pe care a făcut-o Tansy. Materiale promoţionale peste tot, şi pagina voastră de Facebook e plină cu postări cu mine. La dracu', familia mea e destul de mare ca să formeze un public şi o să fie mulţi dintre ei aici. Asta e ceva.

– Multă baftă!

– Să fie! zise ea. Pe diseară.

Ieşi, aiurită, încă repetând în minte. Abia dacă observă femeia care îşi potrivi paşii cu ai ei, până când aceasta i se adresă.

– Shelby Foxworth?

– Îmi pare rău. Se obişnuise atât de repede cu numele de Pomeroy, încât prima dată negă. Da. Salut!

Se opri, zâmbi şi căută în memorie. Dar nu-şi aducea deloc aminte de superba brunetă cu ochi căprui şi reci şi cu buze roşii, perfecte.

– Sunt Shelby. Îmi pare rău, nu vă recunosc. Cine sunteţi?

– Sunt Natalie Sinclair. Sunt soţia lui Jack Brimley. Îl cunoşteaţi sub numele de Richard Foxworth.

Surâsul îi îngheţă lui Shelby pe faţă pe când cuvintele îi răsunau în minte ca într-o limbă străină.

– Ce? Ce-aţi spus?

O căutătură ca de felină apăru în ochii femeii.

– Trebuie neapărat să vorbim, într-un loc mai retras. Am văzut un părculeţ drăguţ nu departe de aici. Ce-ar fi să mergem acolo?

– Nu înţeleg. Nu cunosc nici un Jack Brimley.

– Un nume schimbat nu schimbă mare lucru. Natalie băgă mâna într-o poşetă albastră-deschis şi scoase o fotografie. Ţi se pare cunoscut?

În fotografie, bruneta era cu obrazul lipit de al lui Richard. Părul lui era mai lung decât în mod obişnuit, ceva mai deschis la culoare. Nasul lui avea ceva diferit, se gândi Shelby.

Dar era Richard, care zâmbea spre ea.

– Spuneţi că... îmi pare rău... spuneţi că aţi fost măritată cu Richard?

– Nu. Nu m-am făcut înţeleasă? Hai s-o spun încă o dată, în caz că n-ai priceput. Am fost şi sunt măritată cu Jack Brimley. Richard Foxworth n-a existat niciodată.

– Dar eu...

– Mi-a trebuit ceva timp să-ţi dau de urmă, Shelby. Hai să avem o discuţie.

Brimley nu se afla printre numele pe care le găsise în cutia de valori. Dumnezeule, mai avea încă unul? Încă un nume. Încă o soţie.

– Trebuie să sun pe cineva. O să întârzii la lucru.

– N-ai decât! E un orăşel pitoresc, nu-i aşa? Dacă umbli după rastele de arme şi obiecte de camuflaj.

Parcă vorbea Richard.

– Mai există şi obiecte de artă. Shelby rosti cuvintele pe un ton răstit. Muzică, tradiţii, istorie.

– Nu-i nevoie să-ţi sară muştarul aşa.

– Oamenii care ne consideră provinciali sunt în general nişte snobi înfumuraţi de prin alte părţi.

– Vai de mine! Părând amuzată, Natalie ridică uşor din umeri. Am atins o coardă sensibilă.

Decât să explice prin telefon ce se întâmpla, Shelby preferă să îi dea bunicii sale un mesaj, anunţând-o că întârzia puţin.

– Unora le plac locurile pitoreşti. Eu sunt o fată de oraş. Natalie arătă cu mâna spre trecerea de pietoni şi o luă la pas încălţată în nişte

sandale splendide de un auriu pal. Aşa era şi Jake. Dar nu l-ai cunoscut pe Jake aici.

– L-am cunoscut pe Richard în Memphis. Totul părea puţin neclar. Cântam cu o trupă în timpul vacanţei de vară de la colegiu.

– Şi el te-a răpit, aşa dintr-odată. Se pricepea la asta. Palpitant, fermecător, sexy. Pariez că te-a dus la Paris, la o cafenea micuţă pe malul Senei. Stăteaţi la George Cinq[1]. Ţi-a cumpărat trandafiri albi.

Stomacul îi fu cuprins de o senzaţie de rău visceral, teribil, ceea ce probabil că i se văzu şi pe faţă.

– Bărbaţi ca Jake au tipare.

Natalie o bătu pe Shelby pe braţ.

– Nu înţeleg. Cum de poţi fi măritată cu el? Vreau să spun, e mort, dar cum de-ai putut fi măritată cu el? Am fost împreună peste patru ani. Am avut un copil împreună.

– Da, asta a fost o surpriză. Dar văd că celula familiei i se potriveşte. Am avut proasta inspiraţie să mă mărit cu el, într-o vâltoare în Vegas. Îţi sună cunoscut? Şi am avut înţelepciunea să nu divorţez de el când m-a lăsat baltă.

Spusele femeii căzură ca un bolovan nimicitor peste ea.

– N-am fost niciodată măritată cu el. Asta încerci să-mi spui.

– De vreme ce era încă legal însurat cu mine, nu, n-ai fost niciodată măritată cu el.

– Şi el ştia.

– Bineînţeles că ştia. În acel moment, ea izbucni în râs. Ce băiat rău! Desigur, asta-i o parte din şarmul lui. Ce băiat rău, rău de tot e Jake al meu!

Parcul rămase tăcut. Nici un copil în leagăne sau în balansoar, nici unul nu alerga peste pajişte, urcându-se pe turnuleţul din lemn.

Natalie se aşeză pe o bancă, picior peste picior, şi bătu cu mâna pe locul de lângă ea.

– Nu eram sigură dacă ţi-ai dat seama de partea aia şi ai intrat în joc. Se pare că te-a păcălit. Dar, să nu uităm că asta face el. Preţ de-o clipă, pe chipul lui Natalie trecu rapid o umbră de tristeţe. Sau făcea.

---

[1] Hotelul Four Seasons George V este un hotel de lux din Paris. (n.tr.)

– Nu pot sa-mi închipui. Shelby se lăsă pe bancă. De ce să facă asta? Cum de-a putut face asta? Ah, Dumnezeule, mai sunt şi altele? A mai făcut asta şi altei femei?

– N-aş putea spune. Natalie ridică uşor din umeri. Dar, de vreme ce a trecut destul de repede de la mine la tine, nu cred să mai fie vreo nevastă la mijloc. Şi ăsta-i intervalul de timp care mă interesează.

– Nu înţeleg. Brusc, cu răsuflarea tăiată, Shelby se lăsă pe spate, îşi trecu amândouă mâinile prin păr şi şovăi o clipă. Nu înţeleg nimic din toate astea. N-am fost niciodată măritată, spuse ea încet. Totul a fost un fals, la fel ca inelul.

– O vreme, ai trăit bine, nu-i aşa? o încolţi Natalie, aruncându-i o privire sfidătoare. Paris, Praga, Londra, Aruba, Saint Bart, Roma.

– Cum de ştii toate astea? Cum de ştii unde-am fost cu el?

– Mi-am făcut o datorie din a afla. Ai avut un apartament de lux în Atlanta, ai frecventat cluburi selecte şi ai purtat rochii Valentino. După aia, reşedinţa din Villanova. Nu te poţi plânge că nu ţi-a oferit destule. Mi se pare că ai făcut o afacere bună.

– O afacere bună? O *afacere* bună? Îşi recăpătă suflul, sub tirul insultelor şi copleşită de furie. M-a minţit, încă de la început. M-a făcut târfa lui fără ca măcar să bănuiesc. Am crezut că-l iubeam. La început, am crezut că-l iubeam îndeajuns ca să-mi părăsesc familia şi tot ce ştiam şi credeam că-mi doresc.

– Ai greşit, dar ai fost recompensată. Te-a smuls din orăşelul ăsta de provincie, nu-i aşa? Ah, *scuză-mă*, din acest oraş ce musteşte de artă şi cultură. Te-a teleportat fix în rai pentru câţiva ani, aşa că nu te mai plânge, Shelby. E neplăcut.

– Care-i problema ta? Vii aici şi îmi spui toate astea. Poate că tu eşti cea mincinoasă.

– Verifică. Da' chiar, să fiu a naibii, te rog. Dar să ştii că nu mint. Jake avea un fel de a le face pe femei să se îndrăgostească de el şi să îi facă pe plac.

– L-ai iubit?

– L-am iubit al dracului de tare. Şi ne-am distrat pe cinste. Era de-ajuns, ar fi fost de-ajuns, dacă nu m-ar fi lăsat baltă la ananghie. Am investit în el, aş putea zice. Şi am plătit un preţ mare. Îmi vreau profitul.

– Ce profit?

– Douăzeci şi opt de milioane.

– Douăzeci şi opt de milioane de ce? Dolari? Nu eşti în toate minţile? N-avea nici pe departe banii ăştia.

– Ah, ba da, îi avea. Ştiu, pentru că l-am ajutat să pună mâna pe ei. Puţin sub treizeci de milioane de dolari în diamante strălucitoare, smaralde, rubine, safire şi timbre rare. Unde e câştigul, Shelby? Mă mulţumesc cu jumătate.

– Arăt ca şi cum aş avea diamante, şi smaralde, şi toate astea? M-a lăsat înglodată în datorii. Ăsta-i preţul pe care-l plătesc pentru că l-am crezut. Tu ce preţ ai plătit?

– Patru ani, două luni şi douăzeci şi trei de zile într-o celulă în districtul Dade, Florida.

– Ai... ai fost în închisoare? Pentru ce?

– Pentru fraudă, de vreme ce i-am turnat pe Jake şi pe Mickey. Ăsta-i Mickey O'Hara, cel de-al treilea membru al micii noastre găşti vesele. Mickey s-a pricopsit cu douăzeci de ani, din câte-am auzit.

Cu un zâmbet zgomotos şi ironic, arătă cu degetul spre Shelby.

– Nu vrei să vină Mickey O'Hara după tine, Shelby. Crede-mă pe cuvânt.

– L-ai angajat pe detectivul ăla particular să mă hărţuiască.

– N-aş putea spune. Îmi fac singură cercetările – e unul dintre talentele mele. Jumătate, Shelby, şi-am şters-o. Am câştigat fiecare cent din jumătatea asta.

– N-am jumătate din *nimic* să-ţi dau. Shelby se ridică în picioare. Spui că Richard a furat milioane de dolari? Că detectivul din Florida îmi spunea adevărul?

– Asta e ceea ce făceam, scumpo. Sau, în cazul lui, ce făcea el. Găsea victima. Văduvele bogate, singure îi conveneau de minune lui Jake. În câteva zile, făcea ce voia cu ele. Era uşor să le convingă să „investească" într-o afacere cu terenuri – asta era specialitatea lui. Dar lovitura de graţie, cea mai mare din cariera noastră, care a şi dat chix, aia a fost cu bijuterii şi timbre, şi ea avea câteva frumuseţi. Dacă te aştepţi să cred că habar n-aveai de absolut nimic, n-ai decât s-aştepţi mult şi bine.

– N-aştept nimic, fir-ar al dracului. Dacă avea toate astea, de ce îi plătesc eu datoriile?

– A fost întotdeauna un om strângător. Şi bijuteriile alea erau grozave. Timbrele? Trebuie doar să găseşti colecţionarul potrivit pentru ele. Când s-a-mputit treaba, Jake putea s-o şteargă cu ele, dar dac-ar fi încercat să le vândă, chiar dacă demonta pietrele de pe bijuterii, tot dădeau de urma lui. În asemenea situaţii, cel mai bine e să te dai la fund câţiva ani.

– Să te dai la fund, murmură Shelby.

– Ăsta era planul. Patru sau cinci ani, ne-am gândit noi, înainte de a lichida şi a ne retrage. Sau pe-aproape, căci cine vrea să renunţe la toată distracţia? Tu ai fost acoperirea lui, asta-i clar. Dar o să trebuiască să te străduieşti foarte tare să mă convingi că ai fost destul de proastă să nu ştii nimic.

– Am fost destul de proastă să-l cred, şi cu asta va trebui să trăiesc de-acum încolo.

– O să-ţi acord un timp de gândire. Chiar dacă ai fi Albă-ca-Zăpada, Shelby, ai trăit cu omul ăla mai mult de patru ani. Gândeşte-te bine şi-o să găseşti tu ceva. Să ai în vedere jumătate din aproape treizeci de milioane – eventual ceva mai mult – drept motivaţie.

Era rândul lui Shelby să fie ironică.

– Nu vreau jumătate din ceva ce aţi furat voi.

– E alegerea ta. Predă partea ta şi ia recompensa, dacă eşti deşteaptă. O să fie destul de substanţială ca să mai plăteşti din datoriile în care te scalzi. După cum am spus, iau ce-i al meu, şi pe-aci ţi-e drumul. Dacă vrei să stai în orăşelul ăsta uitat de Dumnezeu, să lucrezi la salon la bunica ta pe nimic, să cânţi vinerea seara într-un bar pentru ţărănoi, treaba ta. Eu îmi iau ce-i al meu, tu îţi păstrezi ce-i al tău. Trebuie să te gândeşti la scumpa ta fetiţă.

– Dacă te apropii de fiica mea, numai să-ţi treacă prin minte să te apropii de fiica mea, te fac bucăţi.

Natalie nu făcu decât să se uite peste umăr cu buzele strâmbe.

– Crezi că poţi?

Shelby nu credea; acţiona. Se aplecă şi o înşfăcă pe Natalie şi o ridică în picioare, apucând-o de pieptarul bluzei.

– Pot, şi o s-o fac.

– Asta i-a atras atenţia lui Jake. Îi plăcea puţină înfocare, chiar şi la o victimă. Poţi să te calmezi. Nu sunt interesată de fetiţe sau de perspectiva de a mă întoarce la zdup. Jumi-juma, Shelby. Dacă îl bag pe Mickey în asta, n-o să te alegi cu nimic în afară de durere şi bătăi de cap. Nu e un negociator la fel de civilizat ca mine. Dădu la o parte mâna lui Shelby de pe bluză. Gândeşte-te la asta. Ţinem legătura.

Pentru că picioarele îi tremurau, Shelby se aşeză la loc pe bancă, când Natalie se îndepărtă.

Douăzeci şi opt de milioane? Bijuterii furate şi timbre? Bigamie? Pentru numele lui Dumnezeu, cu cine se măritase? Sau crezuse că se mărită?

Poate că totul nu era decât o minciună. Dar ce sens avea?

Avea să verifice, avea să verifice tot.

Se ridică în picioare, îşi scoase telefonul în mers ca să o sune pe Tracey şi să întrebe de Callie.

Pe când ajunse la salon, furia puse din nou stăpânire pe ea.

– Îmi pare rău, buni.

– De ce-ai întârziat? Şi cine-a coborât mânia lui Dumnezeu în ochii tăi?

Shelby băgă geanta sub pupitrul de la recepţie.

– Trebuie să vorbesc cu tine şi cu mama de îndată ce sunteţi libere. Îmi pare rău, doamnă Hallister, ce mai faceţi?

Femeia de pe scaunul Violei – bunica băieţilor Hallister – zâmbi.

– Bine. Am venit ca să-mi împrospătez culoarea, şi uite, Vi m-a convins să-mi fac şuviţe. Să vedem dacă domnul Hallister bagă de seamă.

– E drăguţ, să înviorăm lucrurile pentru primăvară. Buni, trebuie să sun pe cineva rapid şi după aceea verific stocurile.

– Probabil că prosoapele sunt gata de împăturit.

– Mă ocup.

Vorbind despre treburile din salon, schimbară o privire. Viola încuviinţă din cap şi ridică o mână prin spatele scaunului. Cinci minute.

Shelby merse în spate, în spălătorie şi în depozit şi îl sună pe fratele ei, Forrest.

Capitolul 13

Nu putea să se gândească la asta. Callie era bine, şi Tracey avea să se îngrijească de ea în continuare. Nu ştia nimic despre nici o bijuterie furată şi n-ar recunoaşte un timbru rar nici dacă cineva i l-ar lipi pe frunte. Dacă tipa aceea, Natalie, credea că ea avea habar, avea să fie nevoită să îndure o dezamăgire.

O mâhnea însă uşurinţa cu care crezuse că Richard – sau Jake, ori cum l-o fi chemând – fusese un hoţ şi un mincinos.

Totuşi, nu fusese niciodată soţul ei, se gândi ea împăturind şi aranjând stivă prosoapele. Îngrozitor lucru, acum că se obişnuise cu ideea, se consolă cu situaţia.

Avea să muncească în continuare cu zâmbetul pe buze, să întreţină clientele şi să completeze stocurile. Apoi, avea să se ducă acasă şi să mănânce de seară cu micuţa ei prietenă înainte de a se îndrepta spre bar să câştige cinstit banii plătiţi de Tansy şi Derrick.

Nu avea să mai dezamăgească pe nimeni niciodată, nici măcar pe ea însăşi.

Forrest o găsi la sfârşitul zilei în timp ce mătura curticica.

– Ai găsit-o? îl întrebă Shelby.

– Nu. Nimeni sub numele ăla sau cu descrierea aia la hotel, la cabană, în vreuna dintre cabanele mici sau la pensiuni. Nu stă în Ridge. Şi n-am până acum nici o informaţie despre vreo Natalie Sinclair condamnată pentru fraudă în districtul Dade.

– Probabil că nici nu-i numele ei adevărat.

– Probabil, o brunetă sexoasă i s-ar fi întipărit cuiva în memorie dacă ar sta în Ridge sau se învârte pe-aici. O să fim cu ochii-n patru dacă revine şi te mai necăjeşte.

– Nu-mi fac griji de asta.

– Atunci dă-i bătaie. Îi spui mamei?

– I-am spus şi lui buni, şi ele o să le spună celorlalţi din familie. Nu-mi forţez norocul, Forrest, dar nu ştiu nimic despre bijuteriile alea sau despre timbrele după care umblă.

– Poate că ştii mai mult decât crezi. Nu-ţi scoate ghearele, îi spuse el, văzând-o că se întoarce brusc spre el. Pentru numele lui Dumnezeu, Shelby, nu cred că ai avut vreun amestec în asta. Dar, în timp, s-ar putea ca el să fi spus ceva, să fi făcut ceva, poate-ai auzit întâmplător ceva ce atunci părea fără însemnătate. Acum, totul e întipărit în memoria ta, poate-ţi pică fisa. Atâta tot.

Obosită, îşi frecă porţiunea dintre sprâncene, căci simţea că o pândeşte o durere de cap.

– M-a dus la exasperare.

– Îmi închipui.

Shelby lăsă să-i scape un hohot de râs scurt.

– E o nebunie că, undeva în adâncul fiinţei mele, mă simt fericită aflând că n-am fost niciodată măritată cu el?

– Aş zice că-i chiar cât se poate de logic.

– Atunci, aşa rămâne. O să fiu raţională. Am terminat aici, aşa că mă duc acasă. Mama a luat-o deja pe Callie de la Chelsea. O să stau o vreme cu fiica mea, să mă asigur că mănâncă bine. Apoi o să mă schimb şi o să mă aranjez ca să arăt şi eu ca una care o să cânte într-o vineri seară.

– Te însoţesc acasă. Întotdeauna paza bună trece primejdia rea, zise el înainte ca ea să poată obiecta.

– Bine atunci, mulţumesc.

Ştia ea oare ceva, vreun secret adânc îngropat? Shelby se întreba, mergând spre casă cu Forrest care o urma îndeaproape. Era destul de adevărat că, privind acum retrospectiv, putea vedea semne că Richard punea ceva la cale. Telefoanele întrerupte ori de câte ori intra ea sau trecea prin apropiere, uşile şi sertarele încuiate. Refuzul de a

răspunde oricăror întrebări pe care le-ar fi avut despre ce făcea sau unde mergea.

Ea credea că are o aventură, şi nu o dată. Dar până în acel moment, nu se gândise niciodată serios la furt – nu într-un mod semnificativ, indiferent ce pretinsese detectivul acela. Şi bijuterii în valoare de milioane de dolari?

Asta era cât se poate de semnificativ.

Şi acum că ştia? Scutură din cap, parcând pe alee. N-avea nimic. Absolut nimic.

Îşi adună lucrurile şi îi făcu semn cu mâna lui Forrest. Când primul lucru pe care-l auzi deschizând uşa fu râsul lui Callie, uită de toate problemele.

După îmbrăţişări şi sărutări şi o relatare plină de emoţie a zilei petrecute cu Chelsea, Callie se aşeză cu o carte de colorat, în vreme ce Shelby o ajută pe mama ei în bucătărie.

– Ai nişte lalele albe foarte frumoase în camera ta, spuse Ada Mae.

– Ah, mamă, preferatele mele! Mulţumesc.

– Nu-mi mulţumi mie. Au sosit cam acum o oră. De la Griffin. Ada Mae miji ochii şi îi zâmbi. Cred că ai un curtezan, Shelby Anne.

– Nu, eu... A fost foarte drăguţ din partea lui. Ce dulce!

– E dulce, dar nu genul linguşitor. Un tânăr aşa de simpatic.

– Nu caut un curtezan, mamă, sau un tânăr.

– Am fost întotdeauna de părere că lucrurile sunt mai interesante când le găseşti fără să le cauţi.

– Mamă, pe lângă grija pe care i-o port lui Callie, mai am atâtea altele pe cap, plus ce mi-a picat în dimineaţa asta.

– Cu toate astea, viaţa trebuie trăită, fetiţo. Şi un tânăr simpatic, care se gândeşte să-ţi trimită flori, îi dă un plus de plăcere.

*

Aşa era. Nu putea să nege privind lalelele albe. Florile ei preferate, meditä ea, aşa încât era evident că el întrebase pe cineva care o cunoştea. Se gândea la asta pe când se schimba într-o rochie neagră simplă, cu o croială clasică.

Indiferent că o căuta sau nu, Griffin îi făcea curte, şi trecuse foarte mult timp de când mai trăise o asemenea experienţă.

Putea pune pariu că el știa că florile o duceau cu gândul la felul în care o sărutase - deja de două ori. Nu-l putea învinovăți pentru asta, ba încă o surprindea faptul că nu se culpabiliza pentru că se gândea la eventualitatea repetării episodului.

Curând.

Își puse cercei. Avu de gând să găsească ceva sclipitor, de scenă, dar alese niște cercei simpli, ca rochia, și își prinse cu agrafe părul în ambele părți, lăsându-l să cadă liber pe spate în bucle rebele.

- Ce părere ai, Callie? Făcu o piruetă de manechin pentru fiica ei. Cum arăt?

- Fruu-umoasă mami.

- Fruu-umoasă Callie.

- Vreau să merg cu tine. Te rog, te rog!

- Oh, mi-aș dori să poți. Se lăsă pe vine, îi mângâie părul lui Callie pe când fiica ei se îmbufnă. Dar acolo n-au voie să intre copiii.

- De ce?

- Așa spune legea.

- Unchiul Forrest e omul legii.

Râzând, Shelby o gâdilă pe fiica ei.

- Un om al legii.

- Îhî. A spus. Poate să mă ia.

- Nu în seara asta, scumpo, dar hai să-ți spun ceva. O să te iau cu mine la o repetiție, cândva, săptămâna viitoare. O să fie ca un spectacol special, doar pentru tine.

- Pot să-mi iau rochia de sărbătoare?

- Nu văd de ce nu. În seara asta, buni și bunicul vin să stea cu tine. Și ce-o să te mai distrezi!

După primul repertoriu interpretat, părinții ei aveau să revină acasă, ca să facă schimb.

Se simțea bine știind că familia ei avea să fie acolo.

- Hai să coborâm acum. Trebuie să plec.

Localul era plin până la refuz. Se aștepta la atâta lume în prima seară, pentru că oamenii erau curioși sau, în cazul familiei și al prietenilor, erau un sprijin moral. Indiferent ce-i adusese acolo, era bine, nespus de bine să știe că-și câștigase banii cu această primă apariție.

Îi salută pe cei prezenţi şi mulţumi pentru urările de bine de nenumărate ori până când reuşi să ajungă la masă, exact în faţă, unde şedea Griff.

– Arăţi superb!

– Mulţumesc, asta am şi intenţionat.

– Nu mă îndoiesc.

– Mulţumesc pentru flori, Griffin. Sunt superbe.

– Îmi pare bine că ţi-au plăcut. Emma Kate şi Matt sunt pe drum, sau pe-aproape, aşa că a trebuit să mă lupt cu o grămadă de oameni ca să le păstrez scaunele libere. A fost cât pe ce să mă iau la trântă, la propriu, cu un uriaş căruia Tansy i-a spus Big Bud.

– Big Bud? E aici?

Dădu rapid roată cu privirea prin salon şi îi zări statura uriaşă înghesuită într-un separeu lateral; devora nişte coaste, în vreme ce o fată slăbuţă, pe care n-o recunoştea, stătea vizavi de el, vânând cu furculiţa ceva prin farfurie şi părând plictisită.

– Am fost la liceu împreună. Am auzit că e camionagiu de cursă lungă acum, dar...

Vocea îi pieri când dădu cu ochii de Arlo Kattery.

Nu se schimbase prea mult, se gândi ea, şi ochii aceia ai lui, deschişi la culoare, încă aveau puterea de a băga groaza în ea când o fixau.

Şedea relaxat pe un scaun, la o masă cu doi bărbaţi pe care avu impresia că-i recunoaşte ca fiind aceiaşi cu care el îşi pierdea întotdeauna timpul.

Spera ca ei să nu rămână mult timp şi să-l ia pe Arlo la Shady's, unde îşi cheltuiau de obicei banii de bere.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Griff.

– Oh, nimic, doar nişte vechi cunoştinţe. Mă aşteptam să vină câţiva în seara asta, curioşi să vadă dacă am sau nu succes.

– O să fii de senzaţie, spuse Griff. Ăsta-i cuvântul, de vreme ce aşa o să fii.

Se întoarse spre el, uitând de Arlo.

– Măi, dar ce priceput eşti la cuvinte

– Cuvântul zilei trebuie să se potrivească. Ăsta se potriveşte. Trebuia să-ţi spun că Tansy i-a adus pe părinţii tăi aici. Arătă cu mâna

spre o masă în dreapta lui cu un semn mare „REZERVAT" pe ea. Nimeni n-a contrazis-o în privinţa asta. Nici măcar Big Bud.

– Oh, Big Bud l-a idolatrizat dintotdeauna pe Clay. E-n regulă, Griff, doar că... e insistent, din când în când. Tati o aşteaptă pe mama să se gătească, aşa că o să sosească în curând. Îmi pare chiar foarte bine că eşti aici acum.

– Unde altundeva să fiu?

Ea ezită, apoi se aşeză. Avea destul timp.

– Griffin, tu chiar nu dai nici o atenţie la ce ţi-am spus în sensul că viaţa mea e acum o situaţie complicată, un haos?

– Mie nu mi se pare prea mare încurcătură.

– Tu nu faci parte din ea. Şi azi am mai aflat nişte veşti, mai rele. Nu pot să vorbesc acum despre asta, dar situaţia e încurcată rău.

El o atinse uşor pe spate cu mâna.

– O să te ajut s-o descurci.

– Pentru că asta faci tu?

– Da, şi pentru că am pentru tine un sentiment care creşte întruna. Şi tu simţi ceva pentru mine.

– Eşti sigur de asta?

El doar zâmbi.

– Sunt cu ochii pe tine, Roşcato.

– Nu trebuie să simt ceva pentru tine, mormăi ea. După aceea, pentru că avea în memorie râsul lui Callie, îl eliberă. Dar poate că simt. Zâmbetul ei era nespus de ispititor pe când se ridică. Poate chiar simt. Îşi trecu încet vârful degetului pe braţul lui, simţind mici furnicături. Uitase cât de ameţitoare putea fi acea putere neînsemnată. Acum, bucură-te de spectacol.

Se duse înapoi în bucătărie, unde domnea haosul, şi se strecură în magazia cu mături ca să-şi tragă sufletul.

Tansy intră grăbită.

– Ah, sfinte Doamne, Shelby, e plin! Derrick s-a instalat la bar ca să putem face faţă. Tu ce faci? Eşti gata? Sunt cu nervii întinşi la maximum. Îşi apăsă pântecul cu o mână. Şi tu arăţi aşa de calmă. Nu ai emoţii?

– Nu de asta. Sunt atâtea altele pentru care să am emoţii. Asta? E ca şi cum mi-aş băga picioarele într-o pereche veche de papuci. O să fac tot ce pot pentru tine, Tansy.

– Ştiu că aşa o să faci. În câteva minute o să ies să-i liniştesc şi apoi te anunţ.

Trase o bucată de hârtie mototolită din buzunar.

– Lista mea. Mă descurc mai bine dacă am una. Bine. Maşinăria e reglată exact aşa cum ai vrut şi ştii ce să faci acolo.

– Da.

– Dacă ceva nu-i în regulă cu ea...

– O să improvizez, o asigură Shelby. Mulţumesc pentru că ai rezervat masa aia pentru ai mei.

– Glumeşti? Bineînţeles că am rezervat-o în faţă. Sunt în capul listei. Şi o să rămână rezervată şi după ce o să plece până când ajung aici bunicii tăi. Mă duc să verific câteva chestii, după aia îi dăm drumul. Ai nevoie de ceva?

– Am tot ce-mi trebuie.

Întrucât voia ca totul să fie uşor, natural, ieşi devreme şi făcu conversaţie cu câţiva cunoscuţi la bar. Îşi luă o sticlă de apă.

Ştia că mama ei avea tendinţa de a fi neliniştită înainte ca ea să cânte – cel puţin aşa se manifestase întotdeauna –, aşa că nu se duse la masa părinţilor ei, doar le trimise un zâmbet. Şi încă unul lui Matt şi Emmei Kate. Încă unul lui Griff în vreme ce Tansy păşi pe micuţa scenă.

Când Tansy vorbi la microfon, rumoarea se mai potoli.

– Bine aţi venit la prima noastră Seară de Vineri! În seara asta, aici, la Bootlegger's, călătorim înapoi în timp în anii '40, aşa că staţi liniştiţi şi savuraţi-vă băuturile în vreme ce noi vă prezentăm spectacolul din seara asta. Cei mai mulţi dintre voi o cunosc pe Shelby şi cei mai mulţi au auzit-o cântând. Cei care n-au făcut-o, vor fi martorii unui moment foarte plăcut. Eu şi Derrick suntem încântaţi şi mândri să o avem aici, pe această scenă, în seara asta. Acum, toţi cei din Rendezvous Ridge să-i urăm bun-venit dragii noastre Shelby Pomeroy!

Shelby păşi pe scenă, cu faţa spre public şi primi aplauzele.

– Vreau să vă mulţumesc tuturor pentru că aţi venit aici în seara asta. Sunt aşa de bucuroasă că m-am întors în Ridge, să aud voci

cunoscute, să respir aerul proaspăt de munte. Acest prim cântec îmi amintește de perioada când am fost plecată.

Începu cu *I'll Be Seing You*.

Și astfel ajunse să se simtă ea însăși. Shelby Pomeroy, făcând ce știa cel mai bine.

– E minunată, pe cinstea mea! murmură Griff. Senzațională!

– Întotdeauna a fost. Îți sclipesc ochii.

Emma Kate îl bătu pe mână.

– E-n regulă, văd foarte bine și așa. Totul devine mai luminos.

Shelby interpretă cu ușurință prima parte a repertoriului, mulțumită să vadă că oamenii intrau și se îngrămădeau la bar sau la mese. La pauză, Clay se duse țintă la ea și o luă în brațe.

– Sunt așa de mândru de tine! îi șopti la ureche.

– A fost bine. Într-adevăr bine.

– Aș vrea să mai stau, dar trebuie s-o duc pe Gilly acasă.

– Se simte bine?

– E doar obosită. E prima seară din luna asta în care nu s-a culcat la ora nouă. Râse și o strânse din nou pe Shelby în brațe. Să vii la noi înainte să plecăm.

Ea se uită într-acolo și îi văzu pe Matt și pe Griff apropiind mesele așa încât familia și prietenii să stea laolaltă.

Poate că ziua începuse prost, se gândi ea, dar se încheia cu o seară perfectă.

Petrecu un timp în compania lor, apoi se reîntoarse la bar să-și mai ia apă.

Nu se supără când îi văzu plecând pe Arlo și pe prietenii lui. Avea să scape de acel disconfort datorat faptului că el o fixa cu privirea.

Pe când erau adolescenți, se holba adesea la ea, exact în acel fel. Și, își amintea ea, încercase s-o determine să meargă cu el la o plimbare cu motocicleta sau să o șteargă la o bere.

Nu acceptase nici o propunere din partea lui.

Și găsi că e de-a dreptul înfricoșător că, după atâția ani, încă se holba la ea fără să clipească, precum o reptilă.

Griff se așeză la bar lângă ea și o făcu să se gândească la o companie mult mai plăcută.

– Ieși cu mine mâine-seară.

– Oh, eu...

– Haide, Shelby, dă-i tipului o şansă. Nu vreau decât să petrec ceva timp cu tine. Doar cu tine.

Ea se întoarse şi se uită direct în ochii lui – îndrăzneţi, verzi, inteligenţi. Absolut nimic în ochii aceia nu-i dădea vreo senzaţie de disconfort.

– Cred că şi eu vreau asta, dar nu mă simt bine s-o las pe Callie două nopţi la rând în grija părinţilor mei.

– Bine. Alege tu o seară săptămâna viitoare. Orice seară şi orice loc unde vrei să mergi.

– Oh, marţi ar fi probabil cel mai bine.

– Marţi. Unde vrei să mergi?

– Chiar vreau să-ţi văd casa.

– Da?

Lăsă să-i scape un zâmbet.

– Da, serios că vreau şi am tot încercat să-mi închipui cum să mă autoinvit.

– S-a făcut.

– Aş putea să aduc cina.

– O să am eu grijă de asta. Şapte?

– Dacă vin la şapte şi jumătate, aş putea să-i fac mai întâi baie lui Callie.

– Şapte şi jumătate.

– Trebuie să vorbesc mai întâi cu mama, dar cred că o să-i convină. Totuşi, înainte de a stabili orice fel de întâlnire, ar trebui să auzi noile veşti pe care le-am primit.

– Întâlnirea e deja stabilită.

O sărută uşor înainte de a pleca.

Se gândi la acel gest rapid ca la un fel de declaraţie, un fel de pecete. Şi nu-şi putea da seama dacă o deranja sau nu. Alungă acest gând din minte în timp ce se înapoia pe scenă pentru următorul grupaj muzical.

Îl văzu pe Forrest intrând împreună cu bunicii ei şi ocupând locurile goale.

Dar, pe la jumătatea recitalului, dădu cu ochii de brunetă. Lui Shelby îi sări inima din piept, dar continuă să cânte când privirea li se întâlni.

Fusese oare acolo de la bun început, ocupând vreo masă în spate, ascunsă în întuneric?

Shelby își feri privirea și încercă să se uite spre Forrest, dar el plecase la bar, nu se uita în direcția ei.

Bruneta se ridică și stătu o clipă, sorbind dintr-un pahar de martini. Apoi îl lăsă jos și își puse pe ea o jachetă neagră. Zâmbi, își sărută buricul degetului, îl flutură în direcția lui Shelby, apoi se îndreptă spre ieșire.

Ea încheie recitalul, silită de împrejurări Apoi se duse țintă la Forrest.

– A fost aici.

El nu trebui să întrebe cine.

– Unde?

– În spate.

– Cine? întrebă Griff.

– A plecat, continuă Shelby. Cam acum cincisprezece minute. A plecat, dar a fost aici.

– Cine? întrebă din nou Griff.

– E greu de explicat. Shelby îi aruncă un zâmbet, se întoarse și făcu semn cu mâna cuiva care o strigă. Trebuie să lucrez. Poate reușești să inventezi ceva, Forrest. N-am putut să-ți atrag atenția când am văzut-o, dar jur că a fost aici.

– Cine? întrebă Griff pentru a treia oară când Shelby se duse spre o altă masă.

– O să-ți spun, dar acum mă duc pe-afară să arunc o privire.

– Vin cu tine. Când Matt dădu să se ridice, Griff scutură din cap. Păstrează masa. Ne întoarcem.

– Ce-nseamnă toate astea?

Viola se aplecă peste masă.

– Nimic de care să te îngrijorezi. O să-ți explic când mă întorc.

Forrest o mângâie ușor pe umăr, apoi ieși cu Griff.

– Ce dracu', Forrest? Ce femeie? Și de ce a făcut-o pe Shelby să se uite așa?

– Cum?

– Speriată și furioasă.

Forrest se opri la ușă.

– O citești foarte bine.

– Fac un studiu pe tema asta. Obişnuieşte-te cu ideea.

– Chiar aşa?

– Pe de-a-ntregul aşa.

Forrest miji ochii pe când încuviinţă din cap.

– Trebuie să mă gândesc la asta. Între timp, căutăm o brunetă sexoasă, cam la treizeci de ani, în jur de 1,70 m, ochi căprui.

– De ce?

– Pentru că se pare că-i măritată cu tipul cu care Shelby credea că-i ea măritată.

– Ce? Credea? Ce?

– Şi e mare dandanaua cu ea – la fel ca şi cu nemernicul cu care Shelby se pare că n-a fost măritată până la urmă. Mult mai mare decât mi-am închipuit, şi m-am gândit la ce-i mai rău, crede-mă.

– Shelby a fost sau nu măritată?

– Greu de spus.

– Cum adică greu de spus? Deznădăjduit şi clocotind de furie, Griff îşi aruncă mâinile în aer. Da sau nu.

Forrest cercetă strada, maşinile parcate lângă trotuar, puţinele maşini care treceau pe lângă ei.

– De ce se grăbesc aşa rău oamenii din nord? O poveste ia timp ca s-o spui aşa cum se cuvine. O s-o fac când ne întoarcem, om trăi şi om vedea. Te-ai dat la soră-mea?

– Nu prea mult. Nu încă. Dar am de gând s-o fac, aşa că obişnuieşte-te şi cu asta.

– Ea vrea să te dai la ea?

– Ar fi trebuit să mă cunoşti pân-acum mai bine, la naiba, Forrest. N-o să fac nimic decât dacă vrea ea.

– Te cunosc destul de bine, până acum, Griff, dar e soră-mea, aşa că e nevoie de mai mult. Şi e soră-mea de care s-a profitat din plin. Aşa că e cale lungă până acolo.

Îi spuse povestea pe când merseră pe lângă clădire, se întoarseră şi se îndreptară spre partea din spate şi spre parcare.

– Şi crezi că femeia asta spune adevărul?

– Spune destul ca să ştiu că nemernicul cu care a fost Shelby era un mincinos şi un escroc. O să fac nişte săpături în privinţa milioanelor

ăstora în bijuterii şi timbre, pe care pretinde că le-ar fi furat sau escrocat de la cineva.

Ochii lui, umbriţi în lumina difuză, cercetară maşinile.

– Dacă n-ar fi fost debarasată masa brunetei, aş fi putut lua nişte amprente, ca să-i aflu numele adevărat.

– Dacă spune adevărul despre căsătoria cu Foxworth, tipul s-a folosit de Shelby încă de la început. Griff îşi băgă mâinile în buzunare şi se plimbă de colo colo. Şi Callie...

– Callie o să fie bine, în orice caz. Shelby o să aibă grijă de asta. Dar aş vrea să am o discuţie cu femeia asta care o urmăreşte.

– Brunetă, aşa-i? Sexoasă, cu ochi căprui.

– Corect.

– Nu cred că o să ai vreo discuţie cu ea. Mai bine vino-ncoa. Griff trase adânc aer în piept pe când Forrest se grăbi spre el. Se pare că am găsit-o.

Stătea prăbuşită la volanul unui BMW argintiu, cu ochii larg deschişi şi privirea fixă. Micuţa gaură neagră din mijlocul frunţii încă sângera.

– Fir-ar al dracului! La dracu'! repetă Forrest. Nu atinge maşina!

– Nu ating nici un blestemat de lucru, spuse el pe când Forrest scoase telefonul.

N-am auzit nici o împuşcătură.

Forrest făcu o poză din lateral şi una din faţă.

– Calibru mic, şi vezi cum e ars în jurul orificiului de intrare? A ţinut arma lipită de ea. Exact pe frunte, a apăsat pe trăgaci. O fi auzit cineva o pocnitură, dar nu putea fi aşa de puternică. Trebuie să-l sun pe şeful meu.

– Shelby?

Ca şi Griff, Forrest privi înapoi spre restaurant.

– Haide să mai aşteptăm puţin. Să aşteptăm. Trebuie să asigurăm zona. Şi la dracu', trebuie să începem să vorbim cu oamenii din restaurant. Şefule?

Forrest îşi controlă ţinuta, poziţionând telefonul.

– Da, domnule! Am un cadavru aici în parcarea de la restaurantul Bootlegger's. Da, domnule, e cu siguranţă un mort. Se uită spre Griff când vorbi, aproape zâmbind. Sunt sigur de asta, pentru că mă uit

chiar acum la ea şi la rana făcută de un glonţ de calibru mic, de la mică distanţă, chiar în frunte. Am înţeles.

Oftând, Forrest îşi bagă telefonul în buzunar.

- Ce-aş mai fi vrut să-mi termin berea aia, pentru că urmează o noapte lungă, pe uscat. Studie cadavrul încă un moment, apoi se întoarse spre Griff. Te numesc ajutorul meu.

- Ce?

- Eşti o persoană competentă, Griff, şi cu siguranţă îţi păstrezi cumpătul când găseşti un cadavru, aşa cum ai dovedit. Nu te sperii uşor, nu-i aşa?

- E primul cadavru pe care-l văd.

- Şi n-ai ţipat ca o muiere. Forrest îl bătu prietenește pe Griff cu mâna pe umăr pentru a-l îmbărbăta. Plus că, întâmplător ştiu că n-ai omorât-o tu, pentru că erai înăuntru cu mine.

- Aha.

- E caldă încă, aşa că n-a fost omorâtă de mult timp. Am în camionetă câteva lucruri care-mi trebuie, tu stai aici. Exact aici.

- Pot face asta. Pentru că, se gândea el, pe când Forrest se îndepărta spre camionetă, ce altceva avea de făcut?

Încercă să reconstituie totul. Femeia fusese înăuntru, apoi ieşise, intrase în maşină. Geamul de pe partea şoferului era lăsat.

O noapte destul de caldă. Îl lăsase jos pentru a se aerisi sau pentru că cineva se apropiase de maşină? Oare o femeie singură în parcarea unui restaurant coboară geamul pentru un străin?

Poate, dar părea mai probabil că îl coborâse pentru o persoană cunoscută.

Dar...

- De ce era geamul de pe partea ei coborât? îl întrebă el pe Forrest. Din câte mi-ai spus, nu cunoştea pe nimeni de pe-aici. Cu siguranţă ştia cum să se descurce în astfel de împrejurări, aşa că de ce să fi coborât geamul?

- Te-am făcut ajutorul meu doar de câteva minute şi deja gândeşti ca un poliţist. Mă face să fiu mândru de felul în care evaluez oamenii. Pune-le pe astea.

Griff se uită la mănuşi.

- Ah, măi să fie!

– Nu vreau să pui mâna pe nimic, pentru orice eventualitate. Foloseşte-ţi telefonul, fă câteva însemnări pentru mine.

– De ce? Nu-ţi vin în curând ajutoare, sau aşa ceva?

– O să vină. Femeia asta a venit la sora mea. Vreau o mână de ajutor. Notează marca maşinii, modelul, numărul de înmatriculare. Du-te şi fă o poză la plăcuţă. A închiriat o maşină luxoasă. O să aflăm de unde.

Lumină cu lanterna habitaclul maşinii.

– Poşeta e încă aici, pe scaunul pasagerului. Cheile, în contact, motorul, oprit.

– A trebuit să pornească motorul ca să coboare geamul. Un oraş străin, ar fi încuiat maşina, nu-i aşa?

– Prietene, dacă vreodată te laşi de tâmplărie, te iau eu. Forrest deschise portiera pasagerului, se lăsă pe vine şi desfăcu poşeta. Ce avem noi aici? Un drăgălaş pistol Baby Glock.

Acum, Griff se aplecă peste umărul lui Forrest.

– Avea un pistol în poşetă?

– Aşa-i în Tennessee, Griff. Jumătate dintre femeile din barul ăla au arme. Încărcate. Aş spune că nu s-a tras cu el recent. Are un carnet de conducere din Florida pe numele Madeline Elizabeth Proctor, şi nu ăsta e numele pe care i l-a spus lui Shelby. O adresă din Miami. Data naşterii – douăzeci şi doi a opta, optzeci şi cinci. Are un ruj – pare nou – şi un cuţit de luptă pliabil.

– Iisuse!

– Unul chiar frumos. Blackhawk. Carduri Visa şi American Express, pe acelaşi nume. Avem două sute şi... treizeci şi doi de dolari bani gheaţă. Şi un card de acces pentru o cameră de la Hotel Buckberry Creek din Gatlinburg. Luxos.

– Nu voia să fie arestată. Când Forrest se uită spre el, Griff ridică din umeri. Cu siguranţă ştia că Shelby are un frate poliţist. Dacă se dădea la Shelby, se pomenea băgată la zdup de fratele ei. Şi cu toată familia pe cap. Aşa că nu era cazată la hotelul din oraş, deşi e şi ăsta luxos. Stă la oarecare distanţă de ea şi de Ridge şi îi spune lui Shelby un nume fals.

– Vezi de ce te-am făcut adjunctul meu? Deci, ce-ţi închipui că s-a petrecut aici?

– Serios?

– Cu femeia moartă din maşină, Griff. Curios, Forrest se îndreptă de spate şi îşi roti umerii. E foarte serios, în general.

– Ei bine, aş spune că a venit în seara asta să o scoată din minţi pe Shelby. Să-i împrospăteze memoria lui Shelby. Odată ce Shelby a zărit-o, putea să plece. Iese, se urcă în maşină, cel mai probabil ca să plece spre Gatlinburg. Cineva se apropie de maşină, pe partea şoferului. Înclin să cred că l-a recunoscut pe individ, oricine-o fi fost, şi s-a simţit în siguranţă să coboare geamul, în loc s-o taie sau să folosească pistolul. După ce a coborât geamul...

Griff mimă gestul de a i se pune o armă la frunte şi imaginä un trăgaci din degetul mare.

– Aşa gândesc şi eu. Dacă n-aş şti că mama te-ar chema pe tine, şi nu pe mine, când verandele trebuie curăţate şi vopsite, te-aş angaja în departamentul de poliţie.

– Nu fi prea sigur. Nu-mi plac armele.

– Te-ai obişnui. Ridică privirea când o maşină mare se opri lângă ei. La dracu', ar fi trebuit să ştiu că o să-l trimită mai întâi pe Barrow! Tipul e destul de binevoitor, dar încet ca o ţestoasă şchioapă. Haide, Griff, ia-l pe Derrick şi pune-l la curent.

– Vrei să-l informez pe Derrick?

– Economisim ceva timp. E un tip isteţ şi a fost la bar mare parte din seară. Se poate să fi văzut pe cineva care să nu i se fi părut tocmai în regulă.

– Oricine a făcut asta şi-a luat de mult tălpăşiţa.

– Mda, pentru moment, în orice caz. Eşti cu mult mai iute decât Barrow, Griff. Sigur nu-ţi va lua mult timp.

– Ce-avem aici, Forrest? Hei, Griff, ce mai faci? Şeriful a spus... fir-ar mama ei a dracu'! zise Barrow când văzu cadavrul. E moartă?

– Aş zice că da, Woody.

Forrest îşi dădu ochii peste cap spre Griff.

Griff intră să-l găsească pe Derrick şi să-l pună la curent.

Capitolul 14

Shelby şedea în micuţul birou, ţinând în mână cola pe care Tansy i-o împinsese cu ambele mâini. Nu credea că putea înghiţi efectiv.

O.C. Hardigan fusese şerif de când se ştia. Întotdeauna o speria puţin, dar îşi imagina că graţie insignei avea prestanţă. Nu că ar fi avut necazuri vreodată – necazuri adevărate. Albise complet de când ea plecase din Ridge, aşa încât tunsoarea lui făcută cu maşina semăna cu un burete sârmos. Faţa lui, cu maxilare pătrăţoase, era mai plină decât înainte şi avea o burtă mai mare.

Mirosul de mentă pe care îl emana îl acoperea pe cel de tutun.

Ştia că fusese blând cu ea şi aprecia asta.

Spusese că Forrest îi prezentase un raport complet despre întâlnirea ei cu victima – o numi pe femeie „victimă" –, dar îi ceru lui Shelby să istorisească încă o dată totul de-a fir a păr.

– Şi n-ai văzut-o niciodată, n-ai fost contactată de ea, n-ai vorbit cu ea înainte de dimineaţa asta?

– Nu, domnule.

– Şi soţ... bărbatul pe care-l ştiai drept Richard Foxworth n-a pomenit niciodată de cineva cu numele Natalie Sinclair sau Madeline Proctor?

– Nu, domnule, nu-mi aduc aminte de aşa ceva.

– Şi detectivul ăsta particular... acest Ted Privet. Nu ţi-a menţionat niciodată numele ei?

– Nu, domnule şerif, sunt sigură de asta.

– Ce e cu acest Mickey O'Hara despre care vorbea ea?

– Nici despre el n-am auzit până acum. Până n-a vorbit ea despre el.

– E-n regulă, atunci. Cam pe la ce oră ai văzut-o în seara asta?

– Cred că era în jur de zece şi jumătate. Poate zece şi douăzeci şi cinci. Cântasem deja mai mult de jumătate din timpul alocat celei de-a treia reprize de interpretare şi începusem pe la zece. Ea era în spate de tot, în colţul din dreapta. Întinse mâna în sus ca să arate. Adică la dreapta mea. N-am văzut-o înainte, dar acolo lumina e slabă. Se sili să bea ceva. După ce-am văzut-o, s-a ridicat. Nu se grăbea. Parcă spunea: În regulă, acum m-ai văzut, mi-am realizat scopul şi pot să plec. Avea un pahar de martini, dar nu ştiu cine servea la masa aceea. Fără doar şi poate, au trecut mai bine de cincisprezece minute până când am terminat de cântat şi i-am putut spune lui Forrest. Să fi fost câteva minute în plus, dar nu mai mult de douăzeci. Mai aveam de interpretat încă patru melodii după cea pe care o cântam atunci când am văzut-o. Şi momentele dintre cântece, ei bine, le-am scurtat. Aşadar, cincisprezece minute, probabil nu mai mult de şaptesprezece.

– Ai văzut pe cineva urmând-o afară?

– N-am văzut, dar eu îl căutam pe Forrest odată ce ea s-a ridicat şi s-a îndreptat spre ieşire. Nu mă uitam spre uşă.

– Pariez că ai văzut o groază de feţe cunoscute în public în seara asta.

– Da. A fost aşa de plăcut să-i văd pe toţi. Se gândi la Arlo. Aproape.

– Şi multe feţe necunoscute.

– Tansy a făcut multă publicitate. A împrăştiat pliante peste tot. Am auzit că au venit mulţi oameni cazaţi la hotel şi la cabană, şi aşa mai departe, chiar şi cei de la corturi. E o premieră, nu-i aşa?

– Aş fi vrut să vin şi eu. O să-mi propun asta cu soţia mea pentru data viitoare. Acum, ţi-a atras atenţia cineva în mod deosebit, Shelby? Cineva care nu arăta în regulă?

– N-am observat. Arlo Kattery era acolo cu cei doi indivizi cu care-şi petrece mereu timpul, dar au plecat la începutul celei de-a doua reprize de cântece.

– Arlo îşi face veacul la Shady's sau la unul dintre barurile de la marginea oraşului.

– N-a făcut decât să stea, a băut câteva beri, apoi a plecat. Mi-a venit el în minte, pentru că nu mi s-a părut niciodată că ar fi în regulă.

– N-a fost niciodată.

– Cred că, în majoritatea timpului, mi-am fixat privirea pe fețe cunoscute și pe cupluri. Multe dintre cântecele pe care le-am cântat în seara asta, ei bine, sunt romantice, așa că am cântat pentru ei. Nu putea fi cineva din Ridge, domnule șerif. Nici măcar n-o cunoștea cineva.

El o bătu pe mână.

– Nu-ți mai face griji acum. O să-i dăm noi de capăt. Dacă-ți vine-n minte orice altceva, absolut orice, anunță-mă. Sau spune-i lui Forrest, dacă ți-e mai ușor.

– Nu știu ce să cred. Nu știu ce să cred despre nimic din toate astea.

În restaurant, Griff făcuse cam tot ce se putea face. Îi ajutase pe oameni să se organizeze, așa încât adjuncții de șerif să poată lua declarațiile, sau doar numele. Îl ajutase pe Derrick să servească sucuri, cafea și apă în timp ce un alt adjunct interoga personalul din bucătărie.

La un moment dat, ieși să ia o gură de aer și văzu luminile mașinii de poliție înconjurând BMW-ul; se dovedi a fi un moment nepotrivit de vreme ce surprinse scena în care sacul cu cadavrul era băgat în mașina medicului legist.

O experiență, decise el, pe care ar fi fericit să n-o mai trăiască vreodată.

La a doua rundă de servit cafele, Forrest îl trase deoparte.

– Shelby o să iasă într-un minut, sau așa ceva. Eu trebuie să mă ocup în continuare de treburile de-aici. O las pe mâna ta pe sora mea, Griff, pentru că pot să am încredere în tine.

– O să am grijă de ea.

– Știu. A convins-o pe Emma Kate să plece acasă, și probabil că asta-i cel mai bine. O să plece de-aici mai repede, fără încă o femeie pe cap, care s-o descoasă de toate amănuntele. Du-o acasă.

– Poți conta pe asta.

– Știu. Legistul o să știe cu precizie când o să scoată glonțul, dar după ochi, cred că-i un 25 mm.

– Știi măcar cine e? Numele adevărat?

Distras, Forrest scutură din cap.

– Acum avem amprentele ei. O să le introduc în sistem eu însumi în seara asta. Uite-o pe Shelby. Lasă-mă o secundă cu ea, după aia scoate-o de-aici. Dacă se opune, ia-o pe sus.

– Dacă o fac, să nu mă împuști.

– Nu, de data asta. Forrest se apropie, o luă pe Shelby de umeri în timp ce-i cerceta chipul, apoi doar o trase spre el și o strânse.

Indiferent ce-i spuse o făcu să scuture capul întruna, în vreme ce-și ingropa fața la pieptul lui. Apoi, se aplecă puțin și ridică din umeri. Când Forrest îi dădu drumul, sora lui porni spre Griff.

Acesta îi veni în întâmpinare.

– Forrest spune că trebuie să mă duci acasă. Îmi pare rău că se agită atât.

– Indiferent ce spune Forrest, te duc acasă. Bărbații nu se agită – ăsta-i un cuvânt pentru fete. Suntem raționali și protectori.

– Mie-mi păreți agitați, dar mulțumesc.

– Hai să mergem.

– Ar trebui s-o găsesc mai întâi pe Tansy, sau pe Derrick, sau...

– Sunt ocupați. Nu fu nevoit s-o ia pe sus, dar o luă de mână și o trase ferm departe de clădire și de luminile puternice. O să luăm mașina ta.

– Cum ajungi tu acasă dacă...

– Nu-ți face tu griji pentru asta. O să ai nevoie de minivan. Conduc eu.

Întinse mâna după chei.

– În regulă. Creierul meu e prea buimac să te mai contrazic. Nimeni n-o cunoștea pe-aici. Localnicii nu se apropie așa, pur și simplu, de o femeie și o împușcă în cap, pentru numele lui Dumnezeu!

– Ceea ce ar trebui să-ți spună că făptașul nu-i de prin părțile astea.

Se uită spre el vizibil ușurată.

– Asta i-am spus și șerifului.

– A adus necazuri după ea, Shelby. Asta-i ce-am înțeles eu.

– Sigur a fost tipul ăla, O'Hara. Ăla despre care, își amintea Shelby, o avertizase bruneta. A spus că e în închisoare, dar a mințit în legătură cu propria ei identitate, așa că cine știe despre ce altceva a mai mințit. Dacă era el, și dacă a spus adevărul despre Richard, despre toate milioanele alea, nu ești în siguranță lângă mine.

– O mulțime de dacă. O să adaug și eu câțiva. Îi aruncă o privire, încărcată de mai mult regret decât putea exprima, văzând că strălucirea pe care o radia când cânta se estompase. Dacă acest O'Hara e prin preajmă și a făcut asta, și dacă își închipuie că știi tu ceva despre acele milioane, ar fi foarte prostesc să-ți facă ceva rău. Așteptă până când

ea urcă în maşină, apoi se aşează la volan. Şi dacă-i aşa un ticălos, ea de ce n-a plecat, de ce nu şi-a luat pistolul din geantă? De ce a rămas acolo pur şi simplu?

– Nu ştiu. Îşi lăsă capul pe spate. Credeam că lucrurile nu puteau s-o ia razna mai mult. După ce Richard a murit şi cerul mi-a căzut în cap, am crezut că mai rău de-atât nu se poate. După aia situaţia s-a înrăutăţit. Apoi am crezut, ei bine, că mai rău de-atât nu se poate, şi o să ne descurcăm. După aia, a apărut ea, şi e şi mai rău. Şi acum asta.

– Ghinioanele s-au ţinut lanţ de tine.

– Cred că ai putea zice şi aşa.

– Norocul se mai schimbă. Al tău deja s-a schimbat. Cu viteză mică, urmări curba drumului. Ai vândut casa, micşorezi debitul, azi ai umplut localul şi i-ai fermecat pe toţi.

– Crezi?

– Am fost acolo, zise el. Şi ai o întâlnire cu mine. Sunt o partidă al naibii de bună.

Nu credea că mai poate zâmbi, dar el reuşi să-i smulgă un zâmbet.

– Da?

– Chiar aşa. Întreab-o pe mama. La naiba, întreab-o pe mama ta.

– Stai foarte bine la capitolul încredere, nu-i aşa, Griffin?

– Ştiu cine sunt, îi spuse el, oprind lângă casă.

– Cum naiba ajungi acasă? Îşi apăsă degetele pe punctul nevralgic dintre ochi. Nici nu m-am gândit. Poţi să iei vanul; aş putea să-l rog pe tata să mă ducă la tine dimineaţă ca să-l recuperez.

– Nu-ţi face griji.

Ieşi din maşină şi o ocoli. Ea deschisese portiera înainte de a ajunge el, dar îi luă mâna când ea coborî.

– Nu trebuie să mă duci până la uşă.

– E doar unul dintre numeroasele lucruri care mă fac să fiu o partidă aşa de bună.

Uşa se deschise când ei se apropiară pe alee.

– Ah, fetiţo!

– Sunt bine, mamă.

– Bineînţeles. Intră, Griffin. Ada Mae o strânse pe Shelby într-o îmbrăţişare. Bunica şi bunicul au trecut pe-aici şi ne-au spus tot. Forrest e încă acolo?

– Da.

– Bine. Nu-ți face griji pentru Callie. Am verificat acum cinci minute și doarme buștean. Haide să-ți pregătesc ceva de mâncare.

– Nu pot să mănânc, mamă.

– Lasă-mă să mă uit la tine. Apăru Clayton care îi atinse fața lui Shelby. Ești palidă și obosită.

– Cred că sunt.

– Dacă nu poți dormi, o să-ți dau eu ceva. Dar mai întâi încearcă să dormi.

– O să încerc. Cred că o să mă duc sus. Tati, Griff și-a lăsat camioneta la bar ca să mă poată aduce pe mine acasă. Mulțumesc, Griff.

Se întoarse și îi atinse obrazul cu buzele.

– Când vin, să te găsesc băgată în pat și învelită. Ada Mae o luă pe Shelby de după mijloc. Mulțumesc, Griff, că ai avut grijă de fetița mea. Ești un băiat bun.

– Dar sunt o partidă bună?

Auzind râsul obosit al lui Shelby, Ada Mae zâmbi încurcată.

– Cel mai bun dintre toți. Hai, fetițo.

Clayton așteptă până când ele urcară.

– Ai timp să stăm la o bere și să-mi relatezi niște amănunte, Griff?

– Dacă-i vorba de cola sau de suc de ghimbir, am timp. Oricum, am de gând să dorm pe canapeaua ta, aici.

– Pot să te duc înapoi să-ți iei camioneta.

– M-aș simți mai bine să dorm aici în noaptea asta. Nu cred să mai fie probleme, dar m-aș simți mai bine aici.

– În regulă, atunci. O să luăm niște cola și-o să stăm de vorbă. După aia, o să-ți aduc o pernă și o pătură.

O oră mai târziu, Griff se întinse pe canapea – una destul de confortabilă. Dumnezeu știe că dormise pe altele cu mult mai rele. Stătu cu ochii în tavan pentru o vreme, gândindu-se la Shelby și rederulând în minte câteva dintre cântecele pe care le interpretase.

La un moment dat, depănă întreaga poveste în minte, ca pe acele cântece. Așa rezolva el majoritatea problemelor. Lăsă toate fragmentele să se deruleze, încercând să potrivească câteva și punându-le deoparte până când se contură o imagine.

Acum, singura imagine clară era Shelby.

Era într-un mare bucluc, fără îndoială. Poate că nu-i putea rezista unei domniţe la ananghie. Nu că ar folosi acel cuvânt cu voce tare. În afară de asta, dacă unei femei îi plăcea termenul, dacă era genul care voia doar să stea cu mâinile-n sân, în vreme ce el o salva, ei bine, l-ar plictisi de moarte în cel mai scurt timp. Şi asta, înainte de a-l scoate din sărite, aşa că n-ar vrea să mai aibă de-a face cu ea vreodată.

Aşadar, poate că nu era cazul domniţei aflate la ananghie, dacă stătea să se gândească bine. Era de fapt o femeie deşteaptă, puternică, care însă avea nevoie de ajutor. Nemaivorbind de felul în care arăta şi în care vorbea. Cum era de fapt.

Ar fi un idiot dacă n-ar dori-o cu toată fiinţa lui.

Nu era un idiot.

Închise ochii, poruncind gândurilor să plutească în derivă. Astfel, îl luă somnul şi dormi iepureşte, agitat, până când, în vâltoarea viselor, auzi ceva ce îl introduse în starea de alertă.

Vechea casă se aşeza? se întrebă el, încordându-şi auzul.

Nu. Erau scârţâit de duşumele şi sunet de paşi. Se ridică de pe canapea şi se mişcă fără zgomot în direcţia sunetului. Şi, pregătit de atac, aprinse luminile.

Shelby îşi duse mâna la gură ca să-şi înăbuşe ţipătul.

– Scuze! Iisuse, scuze! începu Griff.

Ea flutură mâna liberă, scutură capul, apoi se sprijini de perete. Încet, îşi coborî cealaltă mână.

– Ei, ce mai contează încă zece ani? Ce faci aici?

– Dorm pe canapea.

– Aha. Îşi trecu degetele prin păr, ciufulind mai mult toate acele bucle rebele – şi lui îi tensionă fiecare muşchi din trup. Îmi pare rău. N-am putut să dorm, aşa că am coborât să-mi fac un ceai, sau ceva.

– În regulă.

– Vrei un ceai? Încruntându-se gânditoare, îşi înclină capul. Vrei nişte omletă?

– Ah, da.

O urmă în bucătărie. Purta pantaloni de pijama din bumbac – bleu cu flori galbene peste tot – şi un tricou galben.

O dorea teribil.

Ea puse ceainicul pe foc şi scoase o tigaie.

– Nu pot să mă relaxez, începu ea. Dar dacă-i cer tatei o pastilă pentru somn, mama ar începe să se agite din nou.

– Amândoi te iubesc foarte mult.

– Sunt norocoasă că mă iubesc. Puse o bucată de unt în tigaie și o lăsă să se topească, în vreme ce bătu niște ouă. Dimineață, când femeia aia îmi spunea toate chestiile alea, credeam că clientul acelui detectiv particular era, probabil, cel de la care furaseră ei.

– E o presupunere corectă.

– Acum stau și mă întreb dacă nu cumva clientul era femeia. El m-a găsit, m-a urmărit aici, tot tacâmul, pentru ea? Ea a negat atunci când am întrebat-o, dar e... era... o mincinoasă. Așa că poate l-a pus să mă urmărească ca să vină să facă presiuni asupra mea pentru informații pe care nu le dețin.

– Asta-i o altă presupunere corectă, dar dacă te întrebi dacă a omorât-o el? Ce motiv ar avea?

– Nu-mi vine nimic în minte în afară de faptul că poate l-a înșelat cumva. El vorbea cu Forrest despre recompensa găsitorului pentru acest furt în care n-am crezut. Vreau să zic, n-am crezut că Richard furase toate astea.

– Știu ce-ai vrut să zici.

– Acum cred și mă gândesc că ea și Richard erau buni la treburi de genul ăsta. Furt și înșelăciune. Sau poate că erau amanți – femeia și detectivul –, și ea l-a trădat.

– Nu cred.

Încruntându-se din nou, băgă niște pâine în prăjitor.

– De ce nu?

– Cred că dacă adaugi aici dragoste sau sex, sau pe amândouă, e... crima... e mai personală. Mai întâi trebuie să te cerți, așa-i?

Ea stătu puțin pe gânduri.

– Cred că da, așa aș face.

– Cei mai mulți așa ar proceda, hotărî Griff. Trebuie să vrei să-i spui celuilalt ce ți-au făcut. Vrei, cred eu, un contact fizic. Asta mi s-a părut a fi ceva al naibii de rece.

– Tu ai găsit-o într-adevăr?

– Forrest se uita la stânga, eu mă uitam la dreapta. Asta-i tot.

– Ai rămas așa de calm. Cel puțin așa se părea. Părea calm când ai intrat. Nu mi-am putut da seama că ceva nu-i în regulă după felul în care arătai. Cred că majoritatea oamenilor s-ar fi panicat.

– Încerc să evit panica pentru că duce la haos, iar asta, la accidente. Te poți răni în felul ăsta. Asta mi s-a întâmplat când aveam șaptesprezece ani și m-am târât afară pe fereastra din dormitorul lui Annie Roebuck.

– Te-ai târât afară?

El îi adresă un zâmbet strengăresc.

– Urcatul a fost floare la ureche.

– Ea te aștepta?

– Ah, da. Fusese centrul obsesiei mele hormonale timp de șase luni și jumătate nebune și fericite, și eu eram centrul ei. Ne-o trăgeam ca niște iepuri drogați – și faptul că părinții ei dormeau exact de partea cealaltă a holului ne dădea senzații mai tari. Până în noaptea în care zăceam acolo un răstimp, epuizați de sex, și ea s-a întins după sticla de apă, dărâmând veioza. S-a spart cu un bubuit teribil.

– Oho.

– Oh, la dracu', oho! exclamă el. Îl auzim pe tatăl ei că o strigă. Mă ridic rapid din pat, încercând să-mi trag pantalonii pe mine; inima îmi bătea să-mi spargă pieptul, transpiram ca un porc. Mda, tu râzi, spuse el în replică la hohotul ei de râs. La vremea aia a fost un coșmar de proporții. Annie răspunde și îi spune că e bine, doar că a dărâmat ceva pe jos; șuiera către mine să ies, să ies, să ies; nu-și amintea dacă încuiase ușa. Așa că am ieșit pe fereastră pe jumătate dezbrăcat, panicat, și mi-am pierdut și încălțările.

– Încă un oho.

– Și o mare durere pe deasupra. Am căzut pe azalee, dar tot am reușit să-mi rup încheietura mâinii. Parcă simt și acum durerea, pe când îmi rupeam fundul ca să mă ascund. Dacă nu m-aș fi panicat și aș fi coborât la fel de liniștit precum am făcut în multe alte dăți, n-ar fi trebuit să mă prefac că am căzut în drum spre baie, odată ajuns acasă, așa încât tata să mă poată duce la urgențe și să-mi aranjeze încheietura.

Ea îi puse în față o farfurie cu ouă și pâine prăjită alături. Și trebui să-și țină în frâu impulsul, foarte straniu, de a se încolăci în jurul lui și de a-l strânge, așa cum făcea cu Callie.

– Sper din tot sufletul că n-ai inventat toate astea doar ca să-mi abați gândurile.

- N-a fost nevoie, dar speram să reușesc asta.

– Ce s-a întâmplat cu Annie?

– A devenit cronică de știri. A lucrat la un post local o vreme, în Baltimore. Acum e în New York. Ne mai trimitem câte un e-mail din când în când. S-a măritat acum două veri. Tipul e simpatic. Gustă din ouă. Bune ouă!

– Omleta e cea mai gustoasă la ora trei dimineața. Ea a fost prima? Annie?

– Păi, ăăă...

– Nu, nu răspunde. Te-am pus într-o situație jenantă. Primul la mine a fost când eram aproape de șaptesprezece ani. Și la el era pentru prima dată. July Parker.

– July?

– Era născut pe întâi ale lunii. Era un băiat drăgălaș, și am mers pe dibuite.

Zâmbind, ochii ei se împăienjeniră când își aminti.

– Era dulce, ca luna iulie, în felul lui, dar nu m-a tentat să repet experiența, până în vara dinaintea colegiului. Nici atunci n-a fost cu mult mai bine, și nu era așa de dulce ca July.

M-am decis să mă concentrez pe cântat, pe trupă, pe colegiu. Apoi a apărut Richard care mi-a sucit mințile, și asta a fost.

– Ce s-a întâmplat cu July?

– E pădurar. Locuiește în Pigeon Forge acum. Mama îmi mai spune câte una, alta. Încă nu-i însurat, dar e cu o fată drăguță. Mă aștept să vrei să faci sex cu mine la un moment dat.

El nu-și pierdu cumpătul, ocolind subiectul.

– Mai avem de făcut planuri la capitolul ăsta.

– Păi, acum știi povestea experienței mele în acest domeniu. Bâjbâială... dulce. Deziluzie și Richard. Cu Richard nimic n-a fost adevărat. Absolut nimic.

– Nu-i problemă, Roșcato. O să-ți explic eu cum stă treaba.

Ea râse.

= Da' chiar că faci pe grozavul!

= Poftim?

= Ești un tip plin de moșoc, Griffin, și la port, și la vorbă. Își termină de mâncat ouăle și își duse farfuria la chiuvetă să o spele. Dacă vreodată o să progresez conform planului tău, nu pot promite că o să fie extraordinar sau că o să cădem epuizați după sex, dar o să fie adevărat. Asta contează. Noapte bună!

= Noapte bună!

Rămase acolo încă mult timp, în bucătăria cufundată în liniște, dorindu-și ca Richard Foxworth să nu fi plecat cu barca aia în larg. Dorindu-și să fi supraviețuit cel puțin furtunii, pentru a avea ocazia să se afle față în față cu el.

Ca să-l caftească pe ticălos.

*

- Numele ei legal era Melinda Warren. Forrest stătea în încăperea care odinioară fusese dormitorul lui Shelby și se uita la Griff cum șmirgheluia îmbinările pe tapet. Vârsta, treizeci și unu de ani, născută în Springbrook, Illinois. A făcut pușcărie pentru fraudă, așa că măcar asta a fost adevărat, iar asta a fost prima detenție adevărată, deși a mai stat la răcoare în trecut, pe când era adolescentă; a mai fost arestată din când în când, suspectată de furt, fraudă, fals. Nimic nu s-a lipit până la asta din urmă. Și, sigur, măritată cu numitul Jake Brimley în Las Vegas cam acum șapte ani. Nici un divorț înregistrat.

- Ești sigur că Jake Brimley era Richard Foxworth?

- Mă ocup de asta. Legistul a avut dreptate în legătură cu glonțul – calibru 0,25 mm. Împușcătură prin contact direct. Ceva asemănător cu asta îți zguduia țeasta ca o bilă într-o tigaie.

- Drăguț. Încă șlefuind, Griff se uită împrejur. De ce îmi spui toate astea?

- Păi, tu ai găsit-o, așa că îți respect interesul legitim.

- Ești un tip amuzant, Pomeroy.

- La glumele mele râde tot districtul. În afară de respectul față de interesul tău legitim, am venit să-i spun lui Shelby, dar ea și toți ceilalți sunt plecați. Tu ești singur pe-aici.

– Acum sunt eu, confirmă Griff. Matt a plecat după materialele necesare pentru ce-o să facem aici luni. În plus, eu sunt mai bun la pus tapet decât el. N-are răbdare.

– Şi tu ai.

Griff îşi potrivi şapca pe care o purta ca să nu-i intre praful în ochi.

– E nevoie de timp, şi mai devreme sau mai târziu arată neted ca sticla. Shelby e la salon, adăugă el. Mama ta a luat-o pe Callie la piaţa de flori, ca să cumpere nişte plante pentru o chestie căreia-i spune o grădină fermecată. Prietena ei Suzannah vine mai târziu cu Chelsea, ca fetele să poată săpa în noroi. Tatăl tău e la clinică.

Forrest luă o înghiţitură din sticla de Mountain Dew pe care o purta la el.

– Eşti bine informat despre familia mea, Griffin.

– Am dormit pe canapeaua de la parter noaptea trecută.

Forrest încuviinţă din cap.

– Încă un motiv pentru care-ţi spun toate astea. Dacă eu n-am grijă de familia mea, ştiu că tu ai. Apreciez asta.

– Sunt importanţi pentru mine.

Griff îşi trecu degetele peste îmbinare şi, mulţumit, continuă cu următoarea.

– Azi-dimineaţă am avut timp să vorbesc cu Clay despre toate astea şi despre alte lucruri. Ne întrebam, aşa, ca fraţii, dacă pe tine te interesează doar să te culci cu sora noastră.

– Iisuse, Forrest!

Griff se dădu uşor cu capul de perete.

– E o întrebare logică.

– Nu când eu stau aici cu un glaspapir în mână, şi tu cu un pistol.

– N-o să te împuşc. De data asta.

Griff se uită peste umăr şi măsură cu privirea surâsul prietenului său.

– M-am mai liniştit. Am de gând să petrec ceva timp cu sora ta şi să vedem ce se mai întâmplă după aia. Impresia mea e că falsul soţ mort i-a zăpăcit mintea destul de rău.

– Nu sunt surprins să aud asta. Mă întorc la lucru.

– Ce-i cu celălalt tip? O'Hara ăsta?

Forrest zâmbi din nou.

– Iată adevăratul motiv pentru care-ţi spun toate astea. Ca să fii la curent cu toate. Nu-l cheamă O'Hara. James – Jimmy – Harlow. A căzut odată cu bruneta, a încasat-o zdravăn. După cum tipa a ciripit la vremea respectivă, lucrau la escrocarea unei văduve bogate pe nume Lydia Redd Montville. Bănet – bănet de-adevăratelea – al ei şi al soţului mort. Foxworth – o să-i spunem aşa deocamdată – i-a făcut curte. Se dădea de bună-credinţă, zicea că-i un antreprenor bogat interesat de artă şi import/export. Mai luă o înghiţitură din sticlă şi gesticulă cu ea. Bruneta se dădea drept asistenta lui. Harlow, drept bodyguard. Au lucrat victima timp de două luni, sau aşa ceva, au uşurat-o de aproape un milion. Dar voiau mai mult. Era cunoscută pentru bijuteriile ei, şi răposatul ei soţ, pentru colecţia de timbre. Aveau un seif plin cu ele. După cum afirma bruneta, asta avea să fie marea lor lovitură. După aia, se retrăgeau.

– Nu aşa se întâmplă mereu?

– Fiul văduvei a început să pună prea multe întrebări despre afacerile spre care o dirija Foxworth, aşa că au decis să dea lovitura şi s-o şteargă. Lucrurile au mers prost.

– Lucrurile merg prost la ultima lovitură, nu-i aşa? Te-mpotmoleşti la mal.

– Se pare că aşa-i. Văduva trebuia să plece pentru câteva zile la un spa – ceea ce s-a dovedit a fi o operaţie estetică.

– Pentru că avea un amant mai tânăr şi nu voia să-i spună că apelează la bisturiu.

– Adevărat. Aşa că iată-i în vilă, pătrunzând în seif. Urmau să-i fure tot şi s-o şteargă. Fiul o aduce acasă, unde cred că ea avea de gând să stea până îi treceau vânătăile. Şi au fost prinşi cu mâţa-n sac.

– Ce mai mâţă!

– Se pare că ori Foxworth, ori Harlow l-a împuşcat pe fiu, bruneta a ieşit din dormitor, a doborât-o pe văduvă – pretinde că a făcut asta pentru a-l împiedica pe Harlow s-o împuşte şi pe ea, deşi el susţine că Foxworth a fost cel care a tras.

– Se toarnă unii pe alţii. Duplicitari, decise Griff. E un cuvânt potrivit pentru ziua asta.

– Unul foarte potrivit.

– Ce s-a mai întâmplat?

– Ce s-a mai întâmplat – atât Warren, cât şi Harlow sunt de acord cu acest deznodământ – a fost aşa: Foxworth înşfacă geanta unde puseseră bijuteriile şi timbrele şi o şterg cu toţii, lăsându-i pe văduvă şi pe fiul ei într-o baltă de sânge.

– Panică. Meticulos, Griff testă următoarea îmbinare. Duce la accidente.

– Văduva îşi vine în fire şi cheamă ambulanţa pentru fiul ei. Acolo a fost o situaţie riscantă, dar el a scăpat. Nici unul din ei nu poate spune cu certitudine cine a tras. Totul s-a întâmplat repede, şi fiul a stat în comă aproape trei săptămâni, şi nu şi-a amintit nimic decât fragmente disparate din toată întâmplarea.

– Cum rămâne cu băieţii răi?

– Se despart; plănuiesc să se întâlnească la un motel pe ruta spre Keys, unde se presupune că-i aştepta un avion particular să-i ducă în Saint Kitts.

– Mereu am vrut să merg acolo. Înţeleg că nu toţi băieţii răi au reuşit să ajungă la tropice.

– Nu, n-au ajuns. Bruneta şi Harlow îşi fac apariţia la motel, Foxworth nu apare. În schimb apar poliţiştii.

– Pentru că Foxworth le-a vândut un pont.

– Acum tu te pripeşti cu finalul. Cu siguranţă că au primit un apel anonim de la un telefon neidentificabil, şi câştigăm pariul dacă zicem că era Foxworth.

Griff apucă sticla de Mountain Dew de la Forrest şi luă o înghiţitură zdravănă înainte de a i-o înapoia.

– Onoarea între hoţi e de tot rahatul.

– Cel mai mare posibil. Ca să pună capac la toate, Harlow are un inel cu diamant în buzunar, în valoare de aproximativ o sută de mii. Destul de limpede că Foxworth i l-a plasat pentru a mai îndulci... duplicitatea.

– Bună utilizare a cuvântului.

– Mă pricep întru câtva. Mai făcuse pârnaie, mă refer la Harlow, dar nimic legat de violenţă. Jură că el n-a împuşcat pe nimeni şi că bruneta a putut să vadă clar cine a tras, dar ea a făcut prima înţelegerea cu poliţia şi nu s-a dezis de asta. A primit patru ani, iar el, douăzeci şi cinci. Şi Foxworth a şters-o cu milioanele.

– Asta te-ar scoate din pepeni.

– Păi nu?

– Dar dacă Harlow face douăzeci şi cinci de ani...

– Ar trebui, dar a evadat.

Încet, Griff lăsă jos suportul de glaspapir.

– Cum dracu' de s-a-ntâmplat asta?

– Autorităţile închisorii şi ale statului Florida se întreabă acelaşi lucru. A evadat exact înainte de Crăciun.

– Sărbători ale dracului de fericite! Învârtind-o, Griff îşi scoase şapca, o scutură de praf şi şi-o aranjă din nou pe cap. Trebuie să fie primul suspect în această crimă. De ce nu mi-ai spus-o pe şleau?

– Am vrut să văd dacă o să ajungi să mă întrebi. Deja ţi-am trimis pe telefon poza cu mutra lui, deşi toţi trei sunt mari maeştri ai deghizărilor. E un tip bine făcut, înfricoşător.

– Ca Big Bud?

Amuzat, Forrest râse.

– Nu, am zis bine făcut. Nu masiv. Uită-te la poza pe care ţi-am trimis-o şi, dacă vezi pe cineva care îi seamănă, stai deoparte şi sună-mă.

– Am înţeles. Forrest, ai spus că n-a fost arestat niciodată pentru infracţiuni cu violenţă, dar bruneta i-a spus altceva lui Shelby. Că era violent.

– Te face să-ţi pui întrebări, nu-i aşa? N-o scăpa din ochi pe soră-mea, Griff.

– Nici o secundă.

Forrest se îndreptă spre ieşire.

– E o muncă plictisitoare ce faci tu aici.

Griff ridică din umeri.

– E doar muncă, zise el şi se întoarse la şmirgheluit.

Capitolul 15

Shelby şedea la bufetul din micuţa bucătărie îngrijită a Emmei Kate şi o privea pe prietena ei cum băga un vas cu lasagna în cuptor. N-avea mult timp, dar voia să-şi facă timp în scurta ei pauză ca s-o vadă pe Emma Kate şi apartamentul ei.

– În seara asta o să am o partidă pe cinste. Cu un zâmbet strengăresc, Emma Kate fixă cronometrul cuptorului. Lasagna cu spanac e mâncarea preferată a lui Matt, şi am ales un vin bun în drum spre casă de la clinică. Ceva cu spanac poate că nu-mi inspiră romantism pentru o seară în doi, dar cu siguranţă lui da. Eu o să profit.

– Ai o relaţie frumoasă cu el. Văd cât de bine vă potriviţi. Şi chiar îmi place casa ta.

– Şi mie.

Întorcându-se de la cuptor, putu să vadă prin cadrul uşii – Matt scosese uşa şi o depozitase – spre vechea masă de măcelărie pe care o recondiţionase şi unde aveau să servească cina romantică constând din lasagna şi spanac.

– Bineînţeles, când Matt şi Griff stau împreună, uite-aşa dărâmă ei peretele ăsta sau fac ceva cu protecţie antistropi. Cred că la un moment dat o să-l las pe Matt să-şi facă damblaua şi să ridice o casă de la zero. Mereu vorbeşte despre asta.

– Tu vrei?

– M-a influenţat, Shelby. Vrea un loc retras pe dealuri, în pădure, aşa cum are Griff. Cred că şi eu mi-l pot imagina. Liniştit şi al nostru. Poate că o să învăţ tainele grădinăritului. Dar, deocamdată, e cu

siguranță ușor să ies pe ușă, să merg câteva minute pe jos și să ajung la clinică.

– Oh, dar n-ar fi distractiv să construiești o casă de la zero? Să decizi unde ai vrea camera asta sau camera aia, unde să vină ferestrele și de care să fie?

– Voi trei ați putea discuta la nesfârșit despre asta, decise Emma Kate. Pe mine mă apucă nervii imediat ce depășim subiectul culorii de vopsea pentru pereți. Într-un apartament ca ăsta, totul e foarte bine orânduit. Vrei să guști vinul?

– Mai bine nu. Nu pot să stau mult. Voiam doar să te văd și să-ți văd apartamentul. Bine orânduit sau nu, te reprezintă, Emma Kate – luminos și simpatic –, spuse ea, ieșind din bucătărie și îndreptându-se spre livingul cu canapeaua roșie capitonată, cu perne cu motive ciudate aruncate pe ea.

Stampele înrămate cu flori mari, îndrăznețe adăugau mai multă culoare, mai mult farmec.

– Câteva sunt ideile lui Matt. Arborele de jad de-acolo e dintr-un lăstar luat de la bunica lui. Îl îngrijește de parc-ar fi primul lui născut. E dulce, ce să zic. O frecă pe Shelby pe braț. Aș mai sta cu tine, dar constat că nu vrei să vorbești despre seara trecută, sau despre orice, nu contează.

– Nu prea, dar ar trebui să-ți spun că numele ei nu era Natalie sau Madeline. O chema Melinda Warren, iar pe bărbatul despre care îmi spunea că trebuie să mă tem dacă mă găsește, James Harlow. A evadat din închisoare, Emma Kate, cam pe la Crăciun. Își scoase telefonul. Uite fotografia lui, pe care mi-a trimis-o Forrest, ca să fii atentă dacă îl vezi. Forrest zicea că probabil și-a schimbat părul, poate arăta întru câtva diferit. Are cam 1,90 m și în jur de o sută de kilograme, în privința asta nu poate schimba mare lucru.

– O să fiu atentă. Asta-i o poză de poliție?

– Cred că da.

După ce se mai miră o dată, Emma Kate scutură capul.

– Ai crede că într-o poză de poliție ar trebui să arate amenințător sau dur, ori rău, nu-i așa? Arată mai degrabă ca un individ cumsecade, oarecum. Ca un tip care juca fotbal în liceu și acum predă științe sociale și e antrenor.

– Cred că, având abilitatea de a arăta cumsecade, îi ajuta pe toţi să înşele şi să fure.

– Cred că ai dreptate. Şi e suspectat de uciderea ei?

– Cine altcineva?

Shelby trebui să se întrebe tocmai acest lucru – cine altcineva? – de nenumărate ori. Şi niciodată nu-i venise în minte o singură variantă.

– Cred că este interogată toată lumea care a fost acolo aseară şi se pun întrebări în tot oraşul. Forrest spunea că încearcă să îl contacteze pe detectivul care a vorbit cu mine, dar încă n-au dat de el.

– E weekend.

– Aşa e. Ea – această Melinda Warren – spunea adevărul în legătură cu mariajul ei.

– Cu Richard?

De data asta, Emma Kate puse o mână pe braţul lui Shelby şi o ţinu acolo.

– E foarte probabil. Trebuie să examineze nişte documente, împrejurările şi celelalte aspecte pentru a fi siguri că bărbatul cu care era ea măritată era acelaşi cu care am crezut că m-am măritat eu. Dar... La dracu', Emma Kate, nu e foarte probabil, exact aşa e.

– Shelby... Îmi pare rău dacă şi ţie îţi pare.

Şi asta se întrebase Shelby de nenumărate ori. Era rănită? Era tristă? Era furioasă?

Răspunsul fusese câte puţin din fiecare, dar, mai presus de toate, mai degrabă pur şi simplu uşurare.

– Îmi pare bine. Consolată, acoperi mâna Emmei Kate cu a ei. Oricât de groaznic ar fi, îmi pare bine.

– Nu cred că-i groaznic. Inteligent şi raţional, asta e. Şi, întorcându-şi mâna, îşi împleti degetele cu ale lui Shelby. Mă bucur şi pentru asta.

– El credea că-s proastă, dar eu eram de fapt supusă.

După ce o strânse de mână pe Emma Kate, Shelby o lăsă pe a ei să cadă şi începu să umble prin mica încăpere luminoasă.

– E enervant să privesc în urmă acum. E... tu ştii că folosesc cuvântul destul de rar, dar acum se potriveşte cu ceea ce simt despre asta. E al dracului de supărător, Emma Kate.

– Cu siguranţă că aşa e.

– La vremea respectivă, am crezut că aşa-i bine să fac, să-mi ţin familia unită. Dar nu eram o familie. Am crezut, odată ce-am îndurat asta, că s-a terminat acum. Nu s-a terminat. Până când nu-l găsesc pe individul ăsta, Harlow. Nu ştiu dacă o să găsească vreodată bijuteriile şi timbrele acelei femei. Nu pot să-mi închipui ce-o fi făcut Richard cu ele.

– Asta nu-i problema ta, Shelby.

– Cred că este.

Merse spre o fereastră şi admiră privelişte asupra orăşelului Ridge. Curba şerpuitoare, lungă a şoselei mărginite de clădiri care se lăsau spre vale, urmărind linia trotuarului.

Flori în butoaie şi ghivece, flori văratice de un roşu-aprins şi de un albastru îndrăzneţ, înlocuind tonurile pastelate ale primăverii.

Drumeţi cu rucsacurile în spate, observă ea, şi câţiva localnici încălzind băncile din faţa salonului bunicii ei şi a frizeriei.

Putea zări fântâna, doar un colţ din ea, şi tânăra familie care stătea acolo citind plăcuţa cu informaţii. O făcură să râdă doi băieţei care alergau după un căţel tărcat scăpat din lesă, care o luase la sănătoasa, cu limba scoasă de doi coţi.

Era o privelişte minunată a autenticului orăşel Ridge.

Preţ de o clipă sau mai bine, trebui să meargă cu gândul dincolo de strada şerpuitoare cu dealurile, şi magazinele, şi florile ei. Să se întoarcă acolo unde încă existau nori care o umbreau.

– Dacă poliţia ar putea să afle toate astea, sau ce a făcut Richard cu ele – sau cu majoritatea –, n-ar trebui să mă îngrijorez sau să-mi pun întrebări. Atunci s-ar încheia totul bine mersi.

– Ce te îngrijorează şi ce întrebări îţi pui?

– Nici un blestemat de lucru. Se întoarse şi arboră un zâmbet liniştit. Nu mă gândesc la asta în fiecare minut din zi. Poate că, dacă nu m-aş mai gândi, mi-ar veni ceva în minte.

– Asta mi se întâmplă mie când dau cu aspiratorul. Urăsc să dau cu aspiratorul.

– Niciodată nu ţi-a plăcut.

– Exact, aşa că mintea îmi pleacă departe. Încep să apară diverse chestii.

– Sper. Acum, trebuie să mă duc acasă. Mama le-a pus pe Callie și pe prietena ei să planteze o grădină fermecată, și vreau s-o văd. Îți aduci aminte când mama ne-a pus pe amândouă să plantăm o grădină?

– Da. În fiecare primăvară, chiar și când eram adolescente. O să trebuiască să-mi fac mâna dacă o să ne apucăm vreodată de casa aia de la zero.

– Ai putea să faci o grădină fermecată în miniatură pe pervaz, chiar aici, folosind fereastra mare din față.

– Ei vezi, nu m-aș fi gândit niciodată la asta. Acum, ție ți-a venit ideea, iar eu o să sfârșesc prin a-mi cumpăra ghivece și plăntuțe. N-ar arăta drăguț?

– Garantat.

– Aș putea... Ia stai așa. Emma Kate luă telefonul când văzu semnalul de mesaj. Matt îmi dă mesaj că o să fie acasă cam în jumătate de oră. Ceea ce înseamnă de fapt cam o oră, pentru că trebuie să termine să-l ajute pe Griff la casă, după aia or să stea la taclale despre asta. Să despice firul în patru.

– Asta ia ceva timp. Marți am întâlnire cu Griff.

Sprâncenele Emmei Kate se arcuiră.

– Nu mai spune! Și nu zici decât când ești pe picior de plecare?

– Încă nu sunt sigură ce să cred despre asta, dar vreau să-i văd casa. Întotdeauna am fost curioasă ce poate face din locul ăla cineva cu o oarecare imaginație.

Mirarea Emmei Kate nu dispăru.

– Și vizionarea casei e singurul tău scop în privința acestei întâlniri?

– E un aspect. Sincer, pe cuvânt, nu știu cum o să gestionez relația dintre noi.

– Îți dau o idee. Cu buzele ușor arcuite în sus, Emma Kate ridică degetul arătător de la ambele mâini. De ce să nu încerci ceva cu care nu te-ai confruntat în ultimii ani? Ce vrei să faci?

– Când pui problema așa? Râsul lui Shelby era vioi și degajat. O parte din mine – poate cea mai mare parte – vrea doar să sară pe el, și partea rațională zice: „Stai locului, fetițo".

– Care din ele o să câștige?

– Sincer, nu știu. Cu siguranță că el nu era pe lista mea, și mai am multe de bifat pe ea.

– O să te chem miercuri dimineaţă să aflu dacă ai bifat o partidă de sex cu Griff.

Acum Shelby ridică din sprâncene.

– Asta nu-i pe listă.

– Adaug-o, sugeră Emma Kate.

Poate că avea s-o facă, cândva, dar deocamdată urma să îşi petreacă restul weekendului cu fiica ei.

*

Luni, încă nu se auzise nimic despre Jimmy Harlow, nici un semn că cineva cu înfăţişarea lui trecuse prin Ridge sau întrebase de brunetă la hotelul din Gatlinburg.

Shelby decise să fie optimistă; decise că cel mai bine era să creadă că făcuse ceea ce intenţionase să facă venind aici, se răzbunase pe Melinda Warren şi depăşise momentul.

Parcă în faţa salonului, dar mai avea timp, aşa că merse spre bar. Pariase pe optimism. Nu trebuia să facă asta şi alţii.

Tansy veni la uşă.

– Shelby! Tansy o luă imediat în braţe. M-am gândit la tine tot weekendul.

– Îmi pare rău pentru toate astea, Tansy.

– Tuturor ne pare rău. Intră şi ia loc.

– Trebuie să merg la treabă, dar am vrut să te văd pe tine mai întâi şi să-ţi spun că înţeleg dacă tu şi cu Derrick vreţi să anulaţi Serile de Vineri.

– De ce-am face asta?

– Nu a fost genul de bis la care ar fi sperat vreunul din noi la debut.

– N-a avut nimic de-a face cu noi, cu tine, cu barul. Derrick a vorbit personal cu şeriful chiar ieri. Povestea asta e privită ca un omor din răzbunare, afaceri vechi pe care femeia le-a adus cu sine aici.

– Eu sunt o parte din afacerea asta veche.

– Nu, după părerea mea. E... Cu un şuierat, se ridică pe un scaun de bar. Încă mi-e greaţă şi am ameţeli dimineaţa.

– Şi eu vin să te bat la cap. Lasă-mă să-ţi aduc un şervet ud.

– Mai bine un suc cu ghimbir.

Rapid, Shelby se duse în spatele barului, unde turnă suc de ghimbir într-un pahar cu multă gheaţă zdrobită.

– Bea încet, o sfătui ea, după aceea luă un şervet curat de la bar, îl înmuie în apă rece şi îl stoarse până nu mai fu îmbibat de apă.

Când se întoarse, îi ridică părul lui Tansy şi îi puse şervetul la ceafă. Tansy scoase un oftat prelung.

– Serios, mă simt mai bine.

– La mine avea efect când eram însărcinată cu Callie.

– Mă simt aşa în majoritatea dimineţilor, dar de obicei trece după scurt timp. Uneori, ţine mai mult, revine o dată sau de două ori. Îmi vine totul pe gât, atâta tot.

– Ştiu. Nu pare firesc ca o experienţă aşa de frumoasă să facă o femeie să se simtă rău, dar premiul final merită cu prisosinţă.

– Îmi spun asta în fiecare dimineaţă când iau în braţe toaleta.

Oftă din nou când Shelby întoarse şervetul şi i-l puse cu partea mai rece pe piele.

– Deja mi-e mai bine. O să-mi amintesc trucul ăsta. Întinzându-se pe spate, o bătu pe Shelby pe mână. Mulţumesc.

– Vrei vreo doi biscuiţi? Pot să aduc din bucătărie.

– Nu, chiar mi-e mai bine. Acum stai aici jos şi acceptă tratamentul cu şervet rece.

După ce o trase pe Shelby pe scaun, Tansy o privi ţintă în ochi.

– Individa aia, Warren? Era o femeie groaznică şi, din câte mi s-a spus, nu-i păsa de nimeni în afară de persoana ei. Nu merita să moară pentru asta, dar a fost o femeie îngrozitoare. Oricine ar fi omorât-o a fost şi el groaznic. Nici măcar nu-i cunoşteai pe oamenii ăştia, Shelby.

– Îl cunoşteam pe Richard... sau am crezut că-l cunosc.

Vizibil mai înzdrăvenită, Tansy şuieră şi alungă ideea.

– Şi Derrick are un văr în Memphis, care îşi câştigă existenţa făcând trafic de droguri. Asta nu ne face părtaşi şi pe noi. Eşti prea supărată ca să cânţi vineri? Înţeleg, dacă eşti. Am pierdut o chelneriţă cu tevatura asta.

– La naiba! Îmi pare rău.

– Să nu-ţi pară. Pe mama ei au apucat-o nervii; a spus că mai bine lucrează la barul Shady's decât aici, unde oamenii sunt împuşcaţi. Ca şi cum se întâmplă asta în fiecare săptămână. Oricum, se văicărea

întruna, adăugă ea dând din mână, şi Lornei nu-i pare rău că a plecat, aşa că nici mie.

– Nu sunt supărată de asta, nu la modul ăsta. Dacă tu şi Derrick mă vreţi, sunt aici. Deja am început lista de cântece.

– Aşadar, azi scot noii fluturaşi de promovare. Am stabilit un record vineri.

– Da?

– Am depăşit cea mai bună noapte a noastră, când i-am avut pe Rough Riders din Nashville, cu cincizeci şi trei de dolari şi şase cenţi. Trimite-mi pe mail lista de cântece când o termini, şi eu o să mă asigur că maşinăria e pregătită. Ce mai fac mama ta şi toţi ceilalţi?

– Se descurcă. Mai bine aş pleca la treabă înainte ca buni să-mi taie din salariu.

Intră tocmai la timp şi se duse direct la treabă. Mătură grădina din curtea interioară, udă ghivecele, deschise umbrelele, aşa încât clientele să poată sta la umbră dacă voiau.

Revenită înăuntru, împături prosoapele care nu fuseseră aranjate, în timp ce asculta pălăvrăgeala primelor cliente. Când ieşi, văzu că bunica ei venise şi deja avea pe cineva pe scaun. Crystal bârfea veselă cu femeia pe care o şampona.

Melody Bunker şi cu Jolene Newton şedeau pe scaunele de pedichiură, cu picioarele în apă.

Nu dăduse peste Jolene deloc de când se întorsese, iar pe Melody n-o mai văzuse din ziua aceea la The Artful Ridge. Nu avea nimic împotrivă ca lucrurile să rămână aşa. Dar, de vreme ce nu fusese educată să fie nepoliticoasă, se opri lângă scaune în drumul ei, ca să verifice camerele de tratament din faţă.

– Hei, Jolene, ce mai faci?

– Ia te uită, pot să jur că-i Shelby! Îşi puse revista ilustrată în poală şi scuturâ capul, gest care-i făcu părul strâns în coadă de cal să se mişte. Nu te-ai schimbat nici măcar un piculeţ, chiar după ce ai trecut prin câte ai trecut. Şi tu îţi faci unghiile azi?

– Nu, muncesc aici.

– Ei, da? Jolene căscă ochii căprui ca şi cum ar fi aflat o noutate. Ah, păi, cred că ştiam deja. Tu mi-ai spus, Melody, nu-i aşa, că Shelby lucrează la Vi din nou, exact ca pe vremea liceului?

– Cred că ţi-am spus. Fără să-şi ridice privirea, Melody dădu o pagină din revista ei. Shelby, văd că mi-ai urmat sfatul şi ai găsit o muncă pentru care eşti potrivită.

– Îţi mulţumesc pentru asta. Am şi uitat cât de mult îmi place să fiu aici. Simţiţi-vă bine la pedichiură.

Plecă la recepţie să răspundă la telefoane, făcu o programare, apoi se strecură înapoi ca să verifice încăperile din faţă.

Cu coada ochiului, le văzu pe Melody şi pe Jolene stând cu capetele apropiate şi auzi chicotitul ascuţit al lui Jolene. La fel ca în liceu.

Ignoră scena, şi pe ele, amintindu-şi că are lucruri mult mai importante de care să-şi facă griji.

Pe când trecu din nou prin salon, Maybeline şi Lorilee – mamă şi fiică – şedeau pe nişte scaune joase, aplicându-li-se un tratament special pentru pedichiură.

Aşadar, optaseră pentru tratament de lux, se gândi Shelby şi merse să verifice dacă parafina era încălzită. Verifică vestiarele, luă halatele folosite, trecu în revistă restul listei cu sarcini de îndeplinit dimineaţa.

Purtă o discuţie amicală cu o femeie din Ohio, care îşi acordase o zi de răgaz într-o drumeţie cu logodnicul ei şi se oferi să preia o comandă de prânz, pentru că femeia respectivă avea programări toată ziua la salon.

– Aţi putea să mâncaţi în grădină, dacă vreţi. E o zi atât de frumoasă.

– Ar fi minunat. Bănuiesc că n-aş putea primi un pahar de vin.

– Pot să fac în aşa fel încât să primiţi, îi spuse Shelby şi scoase câteva meniuri. Doar să-mi spuneţi ce doriţi, şi una dintre noi o să se ducă să vă aducă masa. Cam pe la unu şi un sfert? O să fiţi între împachetarea de la aromaterapie şi tratamentul facial cu vitamine.

– Mă simt aşa de răsfăţată.

– De-asta suntem aici.

– Îmi place locul ăsta. Sincer, am făcut programarea aici să evit să fac trasee trei zile la rând. Dar totul e extraordinar şi toată lumea e aşa de amabilă. Aş vrea salata asta verde cu grătar de pui – dressingul casei alături. Şi un pahar de Chardonnay m-ar face fericită.

– S-a făcut.

– Femeia din faţă, proprietăreasa, e mama dumitale? Semeni cu ea.

– E bunica mea. Mama o să vă aplice tratamentul facial mai târziu.

– Bunica dumitale? Glumeşti?

Shelby râse, încântată.

– O să-i transmit ce-aţi spus ca s-o fac şi pe ea fericită. Acum, pot să vă mai aduc ceva?

– Nimic. Femeia se lăsă să cadă într-unul dintre fotolii. Doar o să stau aici şi o să mă relaxez.

– Aşa să faceţi. Sasha o să vină să vă preia cam în zece minute, pentru împachetare.

Se întoarse în salon şi, cu un zâmbet pe faţă, merse direct la recepţie să plaseze comanda de mâncare pentru a fi preluată la ora unu. Dădu să meargă spre bunica ei, când o strigă Jolene.

– E o ojă drăguţă, zise Shelby, arătând spre degetele lui Jolene vopsite într-un roz lucios.

– Îmi aduce aminte de bujorii mamei. Am uitat să spun mai devreme... Doamne, tare ocupată ai mai fost aici... că am auzit că ai cântat la bar vineri seară. Îmi pare rău că n-am reuşit să vin să te aud, dar am aflat ce s-a întâmplat şi nu mi-a mai părut rău că n-am fost vineri. Cred că aş fi făcut un infarct, sau aşa ceva, să găsesc chiar la uşa localului o femeie împuşcată. Îşi duse mâna la inimă, de parcă ar fi fost în pericol şi în acel moment. Am auzit că şi tu o cunoşteai, e-adevărat?

Shelby îi aruncă o privire lui Melody.

– Ştiu că tu o consideri pe Melody o sursă de informaţii de încredere – şi că Melody e convinsă că tu o să faci absolut tot ce-ţi cere ea să faci.

– Vai de mine, Shelby, am întrebat doar...

– Ce te-a pus Melody să întrebi. Răspunsul e nu, nu pot spune că o cunoşteam.

– *Soţul* tău o cunoştea, zise Melody. Dar stai, nici nu era de fapt soţul tău.

– Se pare că nu.

– Trebuie că te simţi absolut îngrozitor să fii trădată în felul ăsta. Jolene preluă subiectul. Păi, eu aproape că aş *muri* dacă aş trăi vreodată cu un bărbat toţi anii ăştia, aş avea un copil cu el şi aş descoperi că de la bun început avea o altă soţie.

– Încă respir. Bănuiesc că nu sunt aşa de sensibilă ca tine.

Dădu să se retragă.

– Nu faci nimic important, începu Melody. Aş vrea un pahar cu apă minerală cu gheaţă.

– Pot să-ţi aduc eu, propuse Maybeline, dar Melody îi aruncă o privire aspră.

– Tu eşti ocupată cu unghiile mele. Shelby poate să-l aducă, nu-i aşa, Shelby?

– Desigur că pot. Ai dori şi tu ceva, Jolene?

Jolene avu bunul-simţ să roşească.

– N-aş refuza un pahar cu apă rece, dacă nu-i cu supărare.

– Deloc.

Se întoarse în spate, în mica bucătărie. Avea să se enerveze mai târziu, îşi promise, dar, deocamdată, avea să le ducă blestemata aia de apă.

Aduse paharele şi îi oferi unul lui Jolene.

– Mulţumesc, Shelby.

– Pentru puţin.

Când îi întinse paharul lui Melody, aceasta îl lovi cu mâna, aşa încât apa sări peste buza paharului.

– Ia uită-te ce-ai făcut!

– Îţi aduc un prosop.

– Pantalonii ăştia Capri sunt din mătase, şi acum sunt pătaţi cu apă. Ce-ai de gând să faci în privinţa asta?

– Îţi aduc un prosop.

– Probabil că ai făcut asta înadins, pentru că n-am vrut ca cineva de teapa ta să lucreze în magazinul meu.

– Magazinul bunicii tale, din câte-am auzit eu. Şi, crede-mă, dacă aş fi făcut înadins, ţi-aş fi turnat tot paharul în poală. Vrei prosopul ăla, Melody?

– Nu vreau nimic de la cineva ca tine.

Shelby băgă de seamă că în salon se făcu linişte. Chiar şi zbârnâitul uscătoarelor de păr încetase. Toată lumea stătea cu urechile ciulite. Aşa că ea zâmbi.

– Ce să zic, Melody, eşti la fel de rea şi de înfumurată cum erai în liceu. Trebuie să simţi toate astea ca pe o povară. Îmi pare rău pentru tine.

– Îţi pare rău pentru mine? Pentru *mine*?

Melody aruncă revista cât colo, care ateriză cu o pocnitură pe podea.

– Tu eşti cea care a venit târâş înapoi în Ridge, cu coada între picioare. Şi ce-ai adus cu tine?

Ridică vocea treptat, pe măsură ce furia îi creştea împurpurându-i obrajii.

– Mi-am adus fiica, altceva, mai nimic. Eşti groaznic de îmbujorată, Melody. Cred că ai nevoie de apa asta.

– Nu-mi spune tu ce am nevoie. Eu îţi spun *ţie*. Eu sunt clientă. Tu doar lucrezi aici, măturând podelele. Nici măcar n-ai cunoştinţe minime să dai unghiile cu ojă sau să foloseşti un ondulator de păr.

– Minime, o auzi Shelby pe Maybeline repetând în şoaptă cuvântul şi o văzu cu coada ochiului pe vechea lor angajată înşurubând cu grijă capacul sticluţei cu ojă corai, lăsând unghiile lui Melody făcute doar pe jumătate.

– Melody, începu Jolene, muşcându-şi buza când văzu expresia împietrită de pe faţa lui Maybeline.

Dar Melody îi dădu mâna lui Jolene deoparte.

– Mai bine ai fi respectuoasă, după ce-ai venit de unde-ai venit şi după toate cele câte s-au întâmplat de când ai venit tu aici? A cui e vina că o femeie oarecare a fost împuşcată chiar în oraşul nostru vineri noapte?

– Aş zice că vina e a persoanei care a apăsat pe trăgaci.

– Nu s-ar fi întâmplat aici dacă n-ai fi fost tu aici, şi toată lumea ştie asta. Nici un om cumsecade din oraş nu te vrea pe-aici. Tu eşti cea care a fugit cu un oarecare *infractor*. Şi să nu-mi spui că tu ai crezut că erai măritată cu el. Ca şi cum tu n-ai fi înşelat lumea la fel ca el, şi când a murit şi te-a lăsat la ananghie, ai dat fuguţa aici cu bastardul tău.

– Ai grijă cum vorbeşti, Melody, zise Shelby pe când Jolene scose un şuierat ascuţit. Ai grijă.

– O să spun ce cred eu şi ce cred cei mai mulţi de pe-aici. O să spun ce poftesc.

– Nu în privinţa asta.

Apăru Viola, o înşfăcă pe Shelby cu putere de braţ, îi luă din mână paharul de apă pe care ea încă îl ţinea – şi pe care era cât pe-aici să-l arunce.

– Te-am scutit de o baie, sau mai rău, pentru că mă aştept ca Shelby să fi făcut ce-aş vrea eu însămi să fac, să te smulg de pe scaunul ăla şi să-ţi plesnesc una, femeie nesimţită, josnică şi mizerabilă ce eşti!

– Să nu îndrăzneşti să-mi vorbeşti astfel! Cine te crezi?

– Sunt Viola MacNee Donahue, şi ăsta e salonul *meu*. Îţi vorbesc aşa cum meriţi, şi bunul Dumnezeu ştie că cineva trebuia să-ţi vorbească de multă vreme. O să-ţi spun, o să vă spun amândurora, să vă luaţi fundurile leneşe şi pline de ranchiună din fotoliile mele şi să ieşiţi din salonul meu. Ridicaţi-vă şi căraţi-vă, şi să nu vă mai întoarceţi aici.

– N-am terminat, începu Melody.

– Ba aţi terminat, de tot şi definitiv. Azi nu vă costă nimic. Acum, plecaţi dracului din salonul meu. Nici una dintre voi n-o să mai intre pe uşa aia vreodată.

– Ah, dar donşoară Vi! Crystal îmi aranjează părul pentru nuntă. Ochii lui Jolene se umplură de lacrimi. Am făcut programare pentru toată ziua.

– Nu mai ai.

– Nu-ţi face griji, Jolene. Melody înhăţă revista din poală de la Jolene şi o aruncă cât colo în încăpere. Poţi s-o plăteşti pe Crystal să vină la tine.

– Nu mă poate plăti îndeajuns, se piţigăie Crystal.

– Ah, dar Crystal...

– Ruşine să-ţi fie, Jolene! Crystal se aplecă şi luă revista de pe jos. Ne aşteptam la un astfel de comportament din partea lui Melody, dar ţie să-ţi fie ruşine.

– N-avem nevoie de tine, se stropşi Melody la Crystal, în timp ce Jolene se smiorcăia. Nu eşti cu nimic mai brează decât gunoaiele din rulotele din vale. N-avem nevoie nici de locul ăsta. Veneam aici doar din spirit civic şi pentru a sprijini afacerile locale. Există o mulţime de alte locuri mai selecte unde să mergem.

– Tu n-ai ştiut niciodată ce înseamnă select, comentă Viola în vreme ce Melody îşi luă pantofii. Mai mare ruşinea, dacă ne gândim

la bunica ta! O să fie groaznic de dezamăgită de tine când o s-o sun şi o să-i spun cum te-ai purtat în salonul meu şi ce i-ai spus nepoatei mele. Ce-ai spus despre străne poata mea. Asta o să-ţi mai taie din elan, adăugă ea când un strop din culoarea mâniei dispăru din obrajii lui Melody. Probabil ai uitat că o ştiu pe bunica ta de patruzeci de ani. Ne purtăm un respect reciproc foarte mare.

– Spune-i ce vrei.

– Oh, am să-i spun. Acum ieşi din salonul meu, scorpie ce eşti!

Melody ieşi, în vreme ce Jolene se grăbi să se ridice.

– Oh, Melody, aşteaptă! Oh, donşoară Vi!

– Ea e alegerea ta în materie de prietene, Jolene. Poate că a venit timpul să te mai maturizezi şi tu. Haide, dispari.

Femeia alergă suspinând spre uşă.

După un moment de tăcere, câţiva oameni – angajaţi şi cliente – izbucniră în aplauze.

– Pe cuvântul meu, Vi. Femeia de pe scaunul lui Vi se întoarse pe jumătate cu el. Întotdeauna am zis că să vii la Viola e mai distractiv decât să te uiţi la telenovele.

Pentru că era acolo, Shelby luă apa înapoi şi o aruncă.

– Îmi pare rău, buni. N-aveam de gând s-o plesnesc. Aveam de gând s-o înşfac din fotoliu şi să-i trag una drept în faţă. Nimeni nu vorbeşte aşa despre copilul meu.

– Sau despre al meu.

Viola o îmbrăţişă cu o mână pe Shelby.

– Chiar ai de gând s-o suni pe bunica ei?

– N-o să fie nevoie. Ascultă ce-ţi spun, o sună ea chiar acum pe Flo şi îi împuie capul. Flo o iubeşte pe fata aia, dar ştie ce-i poate pielea. O să primesc un telefon în următoarea jumătate de oră. Maybeline, Lorilee, să vă încasaţi comisioanele obişnuite pentru pedichiură.

– Nu, doamnă, spuseră ele aproape într-un glas.

– Nu ne trebuie, adăugă Maybeline. Viola, chiar mă înfurii dacă mai scoţi vreun cuvânt despre ele. Fata aia e norocoasă că n-am înţepat-o cu forfecuţa de pieliţe. Shelby, a vorbit urât despre tine în ultima jumătate de oră. Nu-mi pare rău că n-o s-o mai văd pe-aici. Întotdeauna îmi taie din bacşiş.

– Jolene nu-i aşa de rea când vine de una singură, spuse Lorilee. Dar împreună sunt absolut josnice.

– În regulă, atunci. Cu un licăr de mândrie, fără însă ca mânia să îi fi dispărut complet, încuviinţă din cap. Vă fac tuturor cinste cu prânzul.

– Prânzul! Shelby se uită la ceas şi oftă uşurată. Trebuie să mă duc până la pizzerie să iau pentru o clientă o salată şi un pahar de vin. Pot să ridic şi restul comenzii, dacă o faceţi împreună.

– Ne-am ales cu o petrecere, declară Crystal. Scorpie. Izbucni într-un hohot de râs. Donşoară Vi, jur că te iubesc la nebunie.

– Şi eu. Shelby îşi lipi obrazul de al Violei. Şi eu.

*

Crima şi scena alungării lui Melody din salonul Violei concurau pentru cea mai grozavă bârfă de pe plan local. Cu toate că era adevărat că nu se mai comisese o crimă în Ridge de mai bine de trei ani, aproape patru, când Barlow Keith îl împuşcase pe cumnatul lui – şi rănise doi martori – într-o încăierare la o partidă de biliard la barul Shady's, nimeni n-o cunoştea pe femeia care se găsea în acel moment la morgă, în încăperea alăturată biroului medicului legist.

Toată lumea le cunoştea pe Melody şi pe Viola, aşa încât povestea prezenta un interes mult mai mare.

Incidentul căpătă noi dimensiuni marţi dimineaţă, când se răspândi vorba că Florence Piedmont îi trăsese un pardaf zdravăn nepoatei sale şi îi ordonase să îşi ceară scuze atât de la Shelby, cât şi de la Viola.

Oraşul Ridge aştepta cu sufletul la gură să vadă dacă Melody se supune.

– Nu mă interesează scuzele ei. Shelby aranja în teanc prosoapele în zona şamponat. N-ar crede în vorbele ei, aşa că nu văd ce rost ar avea?

– Faptul că ea îşi cere scuze, indiferent ce crede, precum şi faptul că tu îi accepţi scuzele o fac pe bunica ei să se simtă mai bine.

De data asta, Viola şedea pe scaun în timp ce Crystal îi vopsea rădăcinile.

– Cred că mă pot preface că accept niște scuze prefăcute, dacă așa stau lucrurile.

– Poate că o să mai treacă câteva zile, dar așa stă treaba. Fata își cunoaște foarte bine interesul. Azi nu prea avem treabă pe-aici. De ce n-o lași tu pe Maybeline să-ți facă o pedichiură frumoasă? O să fie drăguț să ai niște unghii îngrijite la întâlnirea cu Griffin din seara asta.

Crystal și Maybeline, singurele din salon în acel moment, întoarseră amândouă privirile către Shelby.

– Nu știu dacă o să-mi observe unghiile, indiferent cum arată.

– Un bărbat care-i interesat de o femeie observă la început totul.

– Asta-i adevărat, fu de acord Crystal. De-abia după ce trece o vreme de când sunteți împreună n-o să mai observe nici dacă ți-a crescut un nou rând de degete și le-ai dat cu ojă în toate culorile curcubeului. Mai ales dacă la televizor e vreun meci și are o bere în mână.

– Avem câteva nuanțe de primăvară foarte drăguțe, se amestecă Maybeline. Una e o nuanță de albastru, cam cum sunt ochii tăi. În dimineața asta am trei manichiuri și doar o pedichiură programată toată ziua. Mi-ar plăcea să-ți fac și ție pedichiura, Shelby.

– Dacă e timp, nu refuz. Mulțumesc, Maybeline.

– Cu ce-o să te îmbraci? La întâlnirea cu Griff, întrebă Crystal.

– Nu știu. Sincer, mai mult mă duc să-i văd casa. Întotdeauna mi-a plăcut casa aia veche și mă întreb ce-a făcut din ea.

– De vreme ce-ți pregătește cina, ar trebui să te îmbraci cu ceva drăguț.

Shelby se întoarse spre bunica ei.

– Îmi pregătește cina? Cum de știi asta?

– Pentru că a trecut să mă vadă duminică după masă și a întrebat, așa, într-o doară, dacă îți place ceva deosebit să mănânci sau e ceva ce nu-ți place în mod deosebit.

– Am crezut că doar o să cumpere ceva. Acum, nu mai știa dacă să fie flatată sau nervoasă. Ce pregătește?

– Cred că asta ar trebui să fie surpriza lui. N-ar fi rău să-ți pui o rochie drăguță. Nimic pretențios, doar drăguț. Ai picioare frumoase, fetițo. Frumoase și lungi. Le moștenești de la mine.

– Și lenjerie drăguță.

– Crystal!

Maybeline roşi şi chicoti ca o fetişcană.

– În orice caz, o femeie ar trebui să poarte lenjerie drăguţă în fiecare zi, darămite la o întâlnire. Cred că asta îţi creşte încrederea de sine. Şi e întotdeauna bine să fii pregătită.

– Dacă vreau să-l înfierbânt pe Jackson, tot ce am de făcut e să-mi pun un sutien şi chiloţei negri.

– Oh, buni!

Înfrântă, Shelby îşi îngropă faţa în mâini.

– Dacă n-aş fi fost în stare să-l înfierbânt, tu n-ai mai fi fost aici. Mi se pare că mama ta zicea despre tatăl tău că îi place culoarea bleumarin când vine vorba de lenjerie.

– Mă duc în spate să verific lucrurile.

– Ce lucruri? se interesă Viola.

– Orice nu-i include pe părinţii şi pe bunicii mei înfierbântaţi.

Se mişcă repede, dar tot putu să audă râsul ascuţit care o urmărea.

*

Îşi făcu unghiile cu o ojă de un violet-închis, intens, şi, la insistenţele lui Callie, se îmbrăcă într-o rochie de culoarea narciselor. Şi pentru că nu-şi putu scoate din minte, pe dedesubt purta un sutien alb, tivit cu dantelă din floricele galbene, şi chiloţi asortaţi.

Nu că i-ar vedea cineva, dar poate că i-ar creşte încrederea în sine.

Odată îmbrăcată, Callie se agăţă de piciorul ei.

– Şi eu vreau să merg la o întâlnire cu Griff.

De vreme ce se aştepta la asemenea pretenţii, avea deja pregătită o contraofertă.

– De ce să nu-l luăm noi pe Griff la o întâlnire, poate sâmbătă după masă? Am putea să-l ducem la un picnic. Am putea face pui prăjit şi limonadă.

– Şi prăjiturici.

– Fără discuţie şi prăjiturici. O luă pe Callie în braţe înainte de a ieşi din dormitor.

N-ar fi grozav?

– Îhî. Când e sâmbătă după-masă?

– Peste doar câteva zile.

– Măi, da' ce bine arăţi! exclamă Ada Mae. Nu-i aşa că mama ta arată bine, Callie?

– Îhî. Merge la întâlnire cu Griff, şi noi o să-l luăm la o întâlnire la un picnic sâmbătă după-masă.

– I-auzi! Ce-o să vă mai distraţi! Nu ştiu dacă maşinăria de făcut baloane de săpun, pe care bunicul tău o instalează în curtea din spate, o să fie la fel de distractivă ca toate astea.

– De făcut baloane de săpun?

– Ia du-te de vezi.

– O să fac baloane de săpun, mami! Pa! O sărută pe Shelby pe obraz, se smuci din braţele ei şi ţâşni afară, strigându-l pe bunicul ei.

– Sunt foarte recunoscătoare, mamă, că o supraveghezi din nou.

– Ne place nespus fiecare clipă petrecută cu ea. Cred că tatăl tău e la fel de emoţionat cu baloanele astea ca şi ea. Petrecere frumoasă în seara asta! Ai un prezervativ în poşetă?

– Oh, mamă.

Ada Mae scoase unul din buzunarul pantalonilor ei.

– Pentru orice eventualitate. Pune-l în poşetă, şi-o să-mi fac mai puţine griji.

– Mamă, mă duc doar să-i văd casa şi să luăm masa.

– Se poate întâmpla orice, şi o femeie deşteaptă e pregătită când se întâmplă. Fii femeie deşteaptă, Shelby!

– Da, doamnă. N-o să întârzii.

– Stai cât vrei.

Cu prezervativul în poşetă, Shelby porni la drum. Abia deschise portiera vanului, când Forrest trase maşina alături.

– Unde ai plecat în rochie galbenă?

– Iau cina cu Griff.

– Unde?

Îşi dădu ochii peste cap.

– Acasă la el, pentru că vreau s-o văd, şi o să întârzii dacă ai de gând să începi cu interogatoriul.

– Poate să aştepte. Şeriful mi-a dat permisiunea să-ţi spun. Richard nu era nici Jake Brimley.

Pulsul ei se acceleră. Efectiv, îi simţi zvâcnirea în gât.

– Ce vrei să spui?

– Jake Brimley, cu codul numeric personal pe care-l folosea, a murit în 2001, la vârsta de trei ani. Richard a creat identitatea, sau a plătit ca să i se creeze una.

– Adică... folosea numele ăsta, dar nu era persoana respectivă?

– Exact.

– Atunci, cine era? Pentru numele lui Dumnezeu, câte nume poate avea un om?

– Nu pot să spun... nu știu, se corectă Forrest. Lucrăm încă la asta. O să fac tot posibilul să aflu, Shelby. Îmi închipui că ai vrea să știi, într-un fel sau altul.

– Aș vrea. Nu știu cum aș putea să scap de toate astea până nu știu. Ai mai aflat ceva despre crimă?

– De fapt, azi a venit cineva la noi. Femeia era în parcare – pe bancheta din spate a unei mașini cu încă o persoană, care nu era soțul ei. În vreme ce făceau diverse chestii care aburesc geamurile, femeia a auzit o pocnitură puternică. Se potrivește ca interval de timp cu momentul împușcăturii. S-a oprit din ceea ce făcea și s-a ridicat în capul oaselor suficient timp ca să observe pe cineva suindu-se într-o mașină și îndepărtându-se câteva secunde mai târziu.

– Doamne, l-a văzut pe ucigaș?

– Nu chiar. Crede că era bărbat, dar nu purta ochelarii în acel moment, așa că n-a văzut prea bine. N-am fi avut nici atât, dacă sentimentul de vinovăție n-ar fi fost învins de conștiință. Deocamdată știm că probabil e bărbat și că s-a urcat într-o mașină închisă la culoare, posibil un SUV. Nici marcă, nici model sau număr de înmatriculare, dar femeia crede că era negru sau bleumarin, și strălucitor. I s-a părut că e o mașină nouă, dar nu poate fi sigură.

– Și bărbatul care era cu ea? El n-a văzut nimic?

– N-am spus că era cu un bărbat.

– Oh.

– Ăsta e unul dintre aspectele pentru care a ezitat să vină la poliție. O să ne mărginim doar să spunem că cealaltă persoană era foarte ocupată sub nivelul geamului la acel moment și n-a văzut nimic.

– În regulă. Și Harlow?

– În privința asta, încă nimic. Ai grijă cum conduci spre Griff, Shelby. Dă-mi un mesaj când ajungi acolo.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Forrest!

– Dacă nu vrei să te sun când poate o să fii... ocupată, dă-mi mesaj când ajungi. Mă duc să văd dacă mai pot să ciugulesc câte ceva din mâncare.

– Sunt afară în spate, strigă ea când el se îndreptă spre casă. Tata i-a instalat lui Callie o mașinărie de făcut baloane de săpun.

– Da? Cred că-mi iau o bere și mă bag și eu pe-acolo. Dă-mi mesaj.

Capitolul 16

Se opri în capul scurtei alei ce dădea spre vechea casă Tripplehorn, își împrospătă luciul de buze și se uită cu o privire critică în oglinda retrovizoare.

E bine, nu mai avea cearcăne și culoarea din obraji nu se datora în întregime fardului pe care bunica ei insistase să-l folosească.

Părul, răvășit de vânt cum era, îi conferea un plus de naturalețe. Nu era, oare, mai bine să rămână naturală? se întrebă ea.

Oftă adânc.

Nu mai fusese la o întâlnire – una adevărată, și orice ar fi zis ea, asta era o întâlnire adevărată – de când fugise în Las Vegas să se mărite cu Richard.

Sau așa crezuse.

Fusese la destule întâlniri înainte, desigur, își aminti ea, pe vremea liceului și la colegiu. Dar totul era așa de neclar și de cețos, ținând cont de experiența teribilă prin care trecuse între timp.

Iar el îi pregătea cina, ceea ce însemna că avea parte de o întâlnire *serioasă*, nu-i așa? Se sili să străpungă cu puterea gândului dincolo de experiența prezentă. Nu-și putea aminti nici măcar o singură ocazie când un bărbat să-i fi pregătit cina.

Poate că nu asta o făcea o întâlnire serioasă. Poate că la vârsta maturității, oamenii făceau asta din când în când.

Și ea făcea oricum prea mult caz de asta.

Se întoarse, își croi drum pe aleea îngustă – evident, el nu se obosise să o repare încă –, apoi se opri din nou și se uită.

Îi plăcuse întotdeauna nespus de mult farmecul vechii case, felul în care se adăpostea în verdeață și se prelungea puțin spre un izvor ascuns.

Acum o găsea și mai fermecătoare.

El curățase exteriorul; chiar se vedea diferența. Se gândi că spălase cu jet puternic de apă vechea piatră și reparase îmbinările, așa încât acum căpătase variate nuanțe de maro și auriu înălțându-se printre copaci.

Montase ferestre noi și o pereche de uși în locul geamurilor sparte acolo unde bănuia ea că trebuia să fie dormitorul matrimonial, întrucât fusese adăugată o verandă acoperită, cu balustrade din fier forjat arămiu.

Lăsase în picioare majoritatea bătrânilor arbori minunați, arțari și stejari, verdele lor contopindu-se cu acel verde intens, crud și plantase doi sângeri care nu mai aveau flori și totuși erau de un verde gingaș. Curățatul tufelor și al buruienilor de lângă fundație fusese probabil dificil, extenuant, o muncă într-adevăr groaznică. Oricât de mult timp ar fi investit acolo, meritase, pentru că la marginea pietrei se ițiseră azalee și rododendroni tineri, în vreme ce plantele mai vechi, cele sălbatice, împrospătau verdele-închis din spate.

În spate de tot făcuse un soi de terasare, urmând panta terenului cu ziduri din piatră încă nefinisate, care imitau tonurile de culoare ale casei. Și le imagină terminate și încărcate de tufe sălbatice și de flori.

Prea fermecată pentru a fi nervoasă, își lăsă vanul lângă camioneta lui, luă ghiveciul cu un laur de munte pe care-l cumpărase drept cadou și se îndreptă spre veranda largă din față.

Admiră setul de scaune Adirondack, vopsite într-un intens verde-închis, masa din lemn nefinisat – un buștean pe care îl netezise și îl șlefuise – amplasată între ele. Tocmai când ridică o mână să bată, el deschise ușa.

– Te-am auzit când ai venit.

– Deja m-am îndrăgostit de casa asta. Fără doar și poate că ți-a luat o groază de timp și efort să refaci terenul din jurul casei. Toate tufele alea bătrâne și mărăcinii.

– Într-un fel, nu mi-a plăcut că am distrus mărăcinișul. Îi dădea casei un soi de aer de Frumoasa Adormită. Arată nemaipomenit.

Şi el arăta destul de bine, proaspăt bărbierit, din câte se putea vedea, îmbrăcat cu o cămaşă albastră-deschis, cu mânecile suflecate până la cot.

O luă de mână ca s-o conducă înăuntru.

– Îmi pare bine să văd că nu ai nimic împotriva plantelor, aşa că ai putea găsi un loc şi pentru asta.

– Mulţumesc. Doar să...

– Ah, Dumnezeule...

Şocul din tonul ei îl făcu să se uite disperat după vreun păianjen uriaş, ştiind că se luptase săptămâni întregi să-i alunge din casă.

Dar când ea îi dădu drumul la mână, se întoarse, şi zâmbetul ei pur şi simplu străluci.

– E minunat. Griffin, e minunat!

El spărsese pereţii, transformând un fost vestibul întunecat şi îngust într-un hol larg, ce dădea într-o cameră de zi cu un şemineu pe care-l refăcuse din piatră naturală. Lumina înserării timpurii pătrundea prin ferestrele fără perdele pe o podea lucioasă din stejar în tonuri închise.

– Încă nu folosesc spaţiul ăsta prea mult, aşa că am băgat aici o canapea veche şi două scaune. Încă nu m-am gândit în ce culoare să zugrăvesc, aşa că... nu-am zugrăvit.

– La spaţiu te referi, zise ea şi se plimbă pe acolo. M-am uitat pe vechile ferestre de atâtea ori, chiar am forţat una la un moment dat şi m-am plimbat peste tot pe-aici. Ăsta e parchetul original?

– Da. Îi plăcea fiecare centimetru din el. A fost nevoie de ceva muncă, dar originalul e cel mai bun, dacă îl poţi păstra. Am folosit modelul original unde am putut şi l-am reprodus unde n-a mers.

– Şi ornamentul din tavan. Am avut vise despre asta săptămâni la rând după ce am intrat aici. Feţişoarele din jurul cercului.

– Drăguţ şi sinistru. Încă n-am găsit lustra potrivită. Ca şi Shelby, îşi ridică privirea spre ornamentul din gips. Trebuie să-mi vină vreo idee.

– Ar trebui să aibă aspect vetust. Aici n-ar trebui să existe nimic strălucitor şi nou. Ei bine, bucătăria şi băile, asta-i altceva, dar restul... Şi uite-mă cum îţi spun eu ce să faci, când e evident că tu ştii prea bine. Vreau să văd tot.

– Încă n-am ajuns la tot. Câteva spații, m-am apucat de ele, dar mi-am dat seama că nu eram în dispoziția potrivită. Dacă continui, ajungi să faci ceva greșit sau cel puțin nepotrivit.

Ar trebui să zugrăvească încăperea asta într-un auriu cald, intens – nu strălucitor și nici prea închis, ci precum aurul vechi, cald. Și să lase ferestrele fără perdele, să fie pus în valoare modelul extraordinar de parchet, și...

Și trebuia să se oprească din a face planuri de amenajare în minte.

– Nu faci toate astea de unul singur, nu-i așa?

– Nu. O luă din nou de mână și se îndreptă spre spatele casei. Matt a fost sclav – muncește pentru bere – când are timp. Și Forrest. A venit și Clay de câteva ori. A fost și tata pe-aici; stă o săptămână sau două, când poate. Și fratele meu. Mama m-a ajutat să curăț tufișurile și a spus că-i datorez mai mult decât pentru paisprezece ore de travaliu. Aici e toaleta de serviciu, adăugă el când ea râse.

Ea își băgă capul înăuntru.

– Uită-te la chiuveta asta. E exact ca un vechi lavoar pe un postament. E ca și cum ar fi fost aici dintotdeauna. Și finisajul ăla de bronz vechi pe armături și luminile se potrivesc așa de bine. Ai și un bun-simț al culorii, Griff. Le păstrezi calde și naturale. Casa asta n-are nevoie de ceva îndrăzneț și sclipitor. Ce-i aici?

– Unelte și materiale, în mare parte.

Se gândi: La naiba! Apoi deschise vechea ușă glisantă.

– Ce tavane minunate, înalte! spuse ea, fără a fi descurajată de mormanele de unelte și scânduri, de tuburi de gipscarton și de cantitatea mare de praf. Și încă un ornament pe tavan. Cred că știi că primul domn Tripplehorn avea doi metri înălțime și a construit casa pentru a avea loc cu înălțimea lui. Șemineul ăsta funcționează?

– Nu acum. E de lucru la el și probabil are nevoie de o instalație de gaz, dar una să nu arate ca o instalație. Trebuie restaurate cărămizile, sau poate refăcut complet din ardezie sau granit. E praf și pulbere.

– Ce-o să fie aici?

– Poate o bibliotecă. Se pare că o casă ca asta ar trebui să aibă una.

Pentru că o văzu cu ochii minții, gesticulă.

– Rafturi încastrate mărginind șemineul, o scară de bibliotecă, ceva de genul ăsta. Canapele mari de piele, poate o aplică din vitralii,

dacă e să găsesc una potrivită. Una din zilele astea, zise el ridicând din umeri. La vreo două camere de-aici de la parter, mă mai gândesc încă. N-am vrut să remunț la toți pereții. Conceptul de spațiu deschis e una, să pierzi spiritul și farmecul original însă e alta.

– Ai tot ce-i mai bun din ambele. Aici ai putea să faci un salon drăguț, sau biroul de la parter, o cameră de oaspeți. Mai examină încă o cameră goală. Aici se vede așa de frumos prin ferestre, privelișteа copacilor și doar un cot din iaz. Dacă-ți stabilești aici biroul, ai putea pune mobila în centrul camerei, așa încât să poți vedea afară, fără a sta cu spatele spre ușă. Apoi ai putea... și uite-mă cum încep din nou.

– Poți să continui. E o idee bună.

– El bine, trebuia să devin o cântăreață nemaipomenită, dar amenajările interioare au fost planul de rezervă. Am urmat câteva cursuri la coleglu.

– Serios? Și eu de ce n-am știut asta?

– A fost cu mult timp în urmă.

– O să te folosesc. Dar acum, o să-ți aduc niște vin.

– Mi-ar plăcea un pahar. Numai unul, se gândi ea, având suficient timp la dispoziție ca să-i treacă efectul înainte de a se urca din nou la volan. Ceva mirouse chiar foarte bine. Nu m-am așteptat ca tu...

Se întrerupse, uluită.

În fața ei, totul se deschise. În locul în care își aducea aminte că văzuse un labirint de camere, o sufragerie sordidă, separată de pereți și de o ușă, de o bucătărie mică încă și mai sordidă, despre care bănuise ea că fusese spațiu destinat cameristei și bucătăresei, era acum un singur spațiu superb, ce aducea înăuntru dealurile, copacii, iazul grație unui perete de uși de sticlă.

– Cred că aici am fost un pic strălucitor și îndrăzneț.

– Nu, nu, nu îndrăzneț. Minunat. Uită-te la dimensiunea acelei chiuvete rustice. Și ador cum ai montat sticla pe partea din față la atâtea dulapuri.

– Chiar dacă majoritatea sunt încă goale.

– O să le umpli cu timpul. Eu aș vâna obiecte pe la talciocuri și aș găsi niște vase vechi. Poate niște ceainice vechi sau cești și le-aș etala în alea de-acolo. Și...

Se opri înainte de a-i decora casa de la un capăt la altul.

– Se face o trecere atât de frumoasă între spaţiul de luat masa de aici şi, cred, zona de odihnă de acolo. Ai putea locui doar aici. Ce suprafaţă mare de blat! Ce-i asta?

– Gresie.

– E perfect, nu-i aşa? Aşa de bine arată! Mama ar jeli după aragazul ăla. Îmi plac luminile, tonul ăla de chihlimbar şters în contrast cu bronzul. Tu ai proiectat totul?

– Am primit idei de la tata, de la Matt, de la doi ingineri pe care-i cunosc. Un arhitect. Când creşti în casă cu un antreprenor, ai tendinţa de a stabili o sumedenie de legături.

– Totuşi, e munca ta. Te reprezintă. Sincer, n-am văzut o bucătărie mai frumoasă, care să se potrivească aşa de bine cu casa asta. Ai tot confortul, dar s-a păstrat aerul vechi. Ai putea să hrăneşti jumătate din oraş aici. Trebuie să fie o bucurie să gătești.

– Nu gătesc prea mult. Se trase de ureche. Chestii de bază, îndeosebi. Dar m-am gândit că dacă vreodată o să am casa mea, o să-mi refac bucătăria, şi aş merge pe ce-i mai bun, ca să văd dacă pot realiza asta. Bucătăria e inima casei.

– Este, iar asta e mare şi frumoasă.

– N-ai văzut cea mai bună parte.

Îi dădu un pahar de vin, îl luă pe al lui, apoi se îndreptă spre peretele vitrat. Când deschise uşile franţuzeşti, acestea se pliară ca un acordeon, se despărţiră şi aduseră exteriorul înăuntru.

– Oh, asta e într-adevăr cea mai bună parte. E fantastic! În nopţi calde şi în dimineţile însorite, poţi să le laşi deschise. Şi la petreceri.

Păşi afară cu un oftat.

– Încă mai e mult de muncă afară. Abia am ajuns la partea asta de teren arabil.

– Nu poţi să detronezi privelişte a.

Şi împreună cu ea, el cuprinse cu privirea curtea încă năpădită de tufişuri şi admiră vastele cupole verzi. Se înălţau, calme şi înnegurate, în lumina liniştitoare.

– Nu poţi. În nici un anotimp, adăugă el. Acum două luni, admiram zăpada care a rămas albă sau argintie pe culmile înalte până în aprilie. Şi toamna trecută? N-am văzut niciodată culori ca alea, şi în Maryland avem o vegetaţie de toate culorile. Dar pe câţi kilometri!

Kilometri întregi înălţându-se spre cer. În fiecare zi, săptămâni la rând, era de-a dreptul fascinant.

Adora casa aceasta, îşi dădu ea seama, şi mai mult decât atât, o înţelegea. Vechea casă Tripplehorn avea noroc că el se stabilise aici.

– Poţi auzi susurul pârâului, zise ea şi găsi sunetul mai romantic decât al viorilor. Ai putea avea aici o imensă grădină de flori, pe care le poţi tăia pentru casă, să pui nişte plante care atrag fluturi şi păsări colibri. Şi e destul de mult soare ca să poţi planta ierburi chiar în exteriorul bucătăriei – pentru gătit.

– Nu mi-ar strica să-mi dai o mână de ajutor.

– Eu am nişte idei foarte clare în privinţa asta. Îşi ridică faţa în adierea vântului. Ar trebui să sădeşti nişte plante plângătoare şi să-ţi cumperi nişte clopoţei de vânt pentru bătrânul stejar de-acolo. Ceva cu un sunet grav, masculin, şi câteva recipiente pentru hrana păsărelelor – dar deasupra verandei de sus, altfel poţi primi vizita urşilor.

– Aş prefera să nu vină. Am văzut doi mergând greoi în pădure – când m-am uitat atent. Asta-i suficient de-aproape pentru mine când vine vorba despre urşi.

– Te invidiez pentru casa asta, Griff. Atmosfera ei, aspectul, potenţialul şi istoria ei. Îmi place că o cunoştinţă a mea o are şi, mai mult decât atât, ştie exact ce să facă cu ea. Nu mi-am dat seama că eşti aşa de bun.

– Serios?

Ea râse şi scutură din cap, întorcându-se spre el.

– Vreau să spun, ştiam că eşti bun în ceea ce faci. Am văzut, şi văd, ce faceţi tu şi Matt pentru mama. Dar aici nu-i vorba doar de schimbat ceva sau de adus îmbunătăţiri, ci să faci ceva mai frumos sau mai funcţional. Asta înseamnă să readuci la viaţă o casă pe care mulţi alţii au crezut-o de mult moartă.

– Am venit să văd proprietatea aşa, într-o doară, şi a fost dragoste la prima vedere.

– Cred că a dăinuit aici toţi anii ăştia, aşa că trebuie să-ţi întoarcă iubirea. Nu ştiu ce miroase aşa de bine, dar sper să mai dureze încă puţin. Mi-ar plăcea să mai stau aici afară încă un pic.

– O să dureze. O secundă, te rog.

– Ce avem? întrebă ea când el intră să închidă cuptorul.

– Sper să fie penne în sos tomat picant, cu măsline negre şi busuioc.

Ea zâmbi când el se îndreptă din nou spre ea.

– Şi cum de-ai ştiut că ăsta-i unul dintre felurile mele preferate de paste?

– Oi fi mediu?

– Nu cred. A fost drăguţ din partea ta că ai aflat ce-mi place şi ţi-ai dat osteneala.

– Poţi să-mi spui că sunt drăguţ după ce mănânci, în caz că n-au ieşit bine. Ceea ce, trebuia să admită, constituia o veritabilă grijă. Pastele cannoli nu-s făcute de mine în casă, aşa că o să fie în regulă.

– Avem cannoli?

– Pe care nu le-am făcut eu şi nici pâinea italiană. Şi salata a fost preambalată. Mi-am încercat talentul la paste.

– Eşti primul bărbat care-mi găteşte cina şi mi se pare perfect.

– Ce?

– Mi se pare perfect.

– Nu, ce-ai spus adineauri. Trasă în aer un cerc imaginar cu mâna, sugerând să repete. Sunt primul bărbat care-ţi găteşte?

– Păi, tata, bineînţeles, şi bunicul au mai făcut nişte grătare grandioase de-a lungul anilor.

– Dacă... dacă aş fi ştiut că e prima dată, aş fi cumpărat nişte farfurii speciale, sau ceva asemănător.

– Nu vreau farfurii speciale. Am avut de-astea. Mâncarea are acelaşi gust pe ele ca şi pe cele obişnuite.

El rămase pe gânduri o clipă.

– Fac două lucruri când vreau să gătesc şi să impresionez o femeie. Una e friptura clasică la grătar, mulţi cartofi copţi şi binecunoscuta salată la pungă. Cealaltă, când chiar vreau să fac impresie, e pui în vin. Sunt chiar bun la asta.

– De ce nu avem pui în vin?

– Pentru că n-am vrut să aleg ceva banal pentru întâlnirea cu tine. Şi n-am făcut-o de prima dată când ai venit aici, pentru că am vrut să-ţi dau timp să te acomodezi.

Îi luă paharul de vin, îl puse jos, la fel şi pe al lui, apoi o trase spre el.

Se gândi că miroase ca un asfinţit învăluit în miresme de munte. Proaspăt, răcoros, cu note sclipitoare. Îşi trecu degetele prin părul ei lung şi bogat, cu toate buclele acelea care-i cădeau pe umeri.

Îşi reaminti să nu se pripească, în vreme ce-şi lipea buzele de ale ei.

Se retrase.

– Asta a fost în caz că ai crezut că am uitat să te sărut de bun-venit.

– N-am crezut... nu pot. Să nu... Oh, la naiba! La naiba!

Urmarea fu că ea se aruncă peste el. Gestul ei îl ului, îi alungă orice gând raţional din cap şi îi înfierbântă dintr-odată sângele.

Se dădu doi paşi înapoi, înainte de a-şi recăpăta echilibrul, şi o luă în braţe pentru a evita ca amândoi să se prăbuşească de pe verandă. Abia se abţinea să nu-i smulgă rochia de pe ea.

O întoarse şi îi lipi spatele de stâlp. Acum, având mâinile libere, i le băgă pe sub rochie, alunecând peste şolduri, peste trupul fierbinte, şi din nou în jos.

Ea tremura, gemea cu buzele lipite de ale lui, apoi aproape că-şi pierdu controlul, frecându-şi şoldurile de el.

El trebui să se dea înapoi.

– Aşteaptă.

Ea îl apucă ferm de păr şi îi trase buzele înapoi peste ale ei.

– De ce?

El se pierdu pentru o clipă, pentru viaţa întreagă.

– Aşteaptă, repetă el, apoi îşi rezemă fruntea de a ei. Respiră.

– Respir.

– Nu, eu. Mă refeream la mine. Trase aer în piept o dată, apoi încă o dată. În regulă.

Evident, ea luă asta drept aprobare şi îl trase spre ea din nou.

– Nu, vreau să zic... Rezolvă dilema strângând-o în braţe şi ţinând-o aproape de el. Iisuse, de ce trebuia să fie aşa de zveltă, de catifelată şi de suplă chiar în acel moment? În regulă. O să facem o pauză. Doar o mică pauză.

Mâinile lui erau sigure, se gândi ea. Foarte sigure. Ca de chirurg! Atunci, de ce îi tremurau?

O apucă de umeri cu ele şi o împinse la distanţă. Doamne, se gândi el, ce ochi mari, uimitori, aproape purpurii în lumina difuză!

Îşi reaminti ce greu îi fusese ei, ce greu îi era încă.

– Poate că ar trebui să... Nu vreau să te zoresc.

Ceva sclipi în ochii ei ca un apus, iar gâtul i se făcu iască.

– Ţi s-a părut că mă zoreşti?

– Nu ştiu. Poate. Treaba e că, dacă nu facem o pauză, să respirăm, să... ceva, o să sfârşim prin a ne trezi goi pe verandă.

– În regulă.

– Bine, deci... El îşi lăsă mâinile în jos şi se dădu cu grijă o jumătate de pas înapoi.

O să stăm un minut.

– Am vrut să zic că e-n regulă dacă ne trezim goi pe verandă.

Lui i se tăie din nou răsuflarea.

– Mă omori cu zile, Roşcato!

– Ştiu că eu am trecut prin ceea ce am putea numi o perioadă de stat pe uscat, dar cunosc bine semnele când un bărbat mă doreşte. Şi dacă mai aveam îndoieli, tu ai demonstrat destul de limpede că mă doreşti atunci, în ziua aia, la mama în bucătărie, când am stat la o cola.

– Dacă nu te-aş dori, aş fi un idiot, şi mama mea se mândreşte că nu a crescut aşa ceva la uşa ei.

– Şi eu te doresc, aşa că, se pare, gând la gând cu bucurie.

– Asta-i... da, gând la gând cu bucurie – şi eu am recepţionat acele semne, şi încă foarte bine. Problema e că, având în vedere împrejurările, planul era să te încânt cu o cină şi să te fac să accepţi să mai ieşi cu mine de câteva ori, şi abia după aia să mă culc cu tine.

Ea se rezemă de stâlp şi încuviinţă din cap. Ceva ce el putu recunoaşte a fi o notă de amuzament îi luci în ochi.

– Şi bănuiesc că tu îţi faci planuri personal şi cu profesionalism?

– Treaba merge mai bine, de obicei, dacă îţi faci planuri.

– Nu-ţi plac surprizele?

– Ba da, îmi plac.

Crăciun fericit, La mulţi ani! Hai să fim goi pe verandă! Oh Doamne!

– Îmi plac, reuşi el să îngaime.

– Dar poate că-ţi ia un timp să te obişnuieşti cu o surpriză.

– Aşa se pare.

Acum, ea zâmbi, calm şi prietenos.

Ochi asemenea unui apus de soare, păr fermecat de sirenă, corp ca un lujer de trandafir cu tulpina lungă.

Într-adevăr, îl omora cu zile.

– Ai vrea să auzi planul meu? întrebă ea. E cam spontan, dar cred că e realizabil.

– Sunt numai urechi.

– Planul meu e să sărim peste schema cu încântatul cu cina şi câteva întâlniri. Revenim la asta în caz că amândoi o să vrem, după ce stăm goi pe verandă.

– Eşti plină de surprize. Dar nu.

Ea oftă.

– Eşti greu de convins, Griffin.

– Vreau să spun nu goi pe verandă. De data asta, o putem face mai bine.

– Există ceva mai bun decât să fim goi pe verandă?

– De data asta. Prima dată, gândi el. Această surprinzătoare primă dată. Nu ţi-am arătat etajul al doilea.

Ea înclină capul şi îşi lărgi zâmbetul.

– Nu, nu mi l-ai arătat.

– Mi-ar plăcea. Îi întinse mâna. Chiar mi-ar plăcea.

Ea îşi puse mâna într-a lui.

– Mi-ar plăcea şi mie, dar s-ar putea să-mi fi ieşit puţin din mână.

– Nu şi din punctul meu de vedere, zise el pe când se îndreptară din nou spre bucătărie. Dar nu-ţi face griji, o să te îndrum eu.

Ea se opri şi îşi atinse poşeta pe care o pusese pe bufet.

– Ce interesant! Mama mi-a dat un prezervativ să-l bag aici în seara asta, înainte de plecare.

– Oh, Doamne! Îşi frecă faţa cu mâna liberă. I-aş mulţumi pentru că s-a gândit, dar e stânjenitor. În orice caz, m-am îngrijit eu. Ha.

– Atunci, e-n regulă.

– Putem să mergem pe scările din spate.

– Am uitat de scara din spate. Încântată, se întoarse odată cu el. Nu-i aşa că-ţi plac casele cu scări în spate?

– Îmi place asta. O să le aduc nişte îmbunătăţiri, dar sunt destul de solide. Aprinse o lumină – un singur bec. Şi pe asta o s-o îmbunătăţesc.

– O să fie minunat, dar deocamdată totul e în umbră, plin de mister. Îmi place cum se curbează aici ca să poţi merge spre dreapta sau spre stânga.

– Mergem spre stânga.

– Câte dormitoare sunt aici, sus?

– Erau şapte la etajul al doilea. O să fac cinci. Acum sunt şase, odată ce am hotărât să pun dormitorul matrimonial în faţă.

– Cu terasa aia acoperită, superbă.

– Exact. Etajul al treilea e mai mult un labirint de cămăruţe şi unghiuri ciudate. O să mă ocup de el mai târziu.

Se simţea aşa de calmă. Nu se aştepta să se simtă atât de calmă, îşi dădu seama, în timp ce mergeau prin holul larg şi întunecat. Aşa de simplu era cu toate. Excitată, da, Dumnezeule, da, dar nu nervoasă! Şi câtuşi de puţin timidă.

Era ceva la el, se gândi ea, ce descătuşea tensiunea.

– Oh! Uşi duble. E elegant şi destul de simplu ca să se potrivească cu restul.

– Nu e terminat, începu el, apoi deschise uşile şi aprinse lumina.

– Oh, dar e minunat! O să fie minunat. Uită-te cum lumina înserării pătrunde pe uşile alea, şi şemineul – granit negru. E puternic, ca să mă exprim aşa.

– Nu m-am decis la culoarea pereţilor. Arătă cu capul spre un perete unde făcuse nişte dungi late de vopsea în diferite nuanţe. Am găsit candelabrul de fier la un târg de vechituri.

L-am recondiţionat şi l-am recablat. Caut acum alte corpuri de iluminat care să se potrivească cu el, dar în prezent folosesc doar câteva vechituri din familie. Totuşi, patul e nou. Adică, salteaua e nouă. Am găsit patul acum două săptămâni. Tot la talcioc.

Ea îşi trecu mâna peste tablia de la picioarele patului. Netedă, se gândi ea, masivă şi simplă.

– E superb.

– Castan. Un lemn bun. Are nevoie de puţină restaurare.

– Mai toate au nevoie de asta. Pe ce-ai dormit înainte?

– Într-un sac de dormit pe o saltea pneumatică. Dar, punându-mi în cap să te aduc aici, m-am gândit că cel mai bine e să iau un pat adevărat. Sunt bucuros că n-am amânat asta.

– Şi mie îmi pare bine că n-ai amânat. Se întoarse spre el. Îmi pare bine că nici unul dintre noi n-a amânat.

El se dădu la o parte, deschise uşile verandei ca să lase aerul crepusculului să pătrundă, apoi atinse un întrerupător pentru a da drumul la foc înainte de a stinge luminile.

– Ţi-e bine aşa?

– Prea bine. E perfect.

El se îndreptă spre ea şi o luă de mijloc.

– Eşti unde vrei să fii?

– Exact. Uşor mirată, ea îl atinse pe păr. Şi tu eşti o surpriză, pentru că nu m-am aşteptat să fiu aici cu nimeni, încă multă vreme de-aici încolo.

Îşi ridică braţele şi îl luă de gât.

De data asta, sărutul fu lent, prelung şi pasional. Ca prima dată, şi, la fel ca prima dată, trupul ei se topi ca o ceară în soare.

Toate acele sentimente, se gândea ea, toate acele uşoare senzaţii de înfiorare. Uitase mai mult decât îşi putea aduce aminte, îşi dădu seama, cum e în braţele unui bărbat.

Se lăsă să plutească, doar să plutească şi să zboare ca un fulg de păpădie într-o adiere de vară. Se apropia o furtună, oh, putea s-o simtă cum prinde putere înlăuntrul ei, dar aceasta fu precedată de gesturi de tandreţe şi de linişte.

Îşi aşternu mâinile pe faţa lui când el înclină capul în timpul sărutului. Şi tremură de încântare simţind cum el îi trage în jos fermoarul de la spate al rochiei.

Îşi trecu un deget în jos de-a lungul şirei spinării. Atingerea uşoară o făcu să se arcuiască înspre el, scoţând nişte şoapte guturale înainte ca el să-şi ducă mâinile la bretelele rochiei şi să i le dea jos de pe umeri.

Rochia alunecă jos, şi o împinse la o parte.

– Drăguţ, murmură el şi îşi trecu degetul aspru, într-un gest erotic, de-a lungul tivului dantelat al sutienului.

– Îmi bate inima aşa de repede.

– Pot s-o simt.

– A ta. Îşi puse mâna pe inima lui, uşurată s-o simtă cum bate repede şi tare sub palma ei. Şi a ta.

Începu să-i desfacă nasturii de la cămaşă, izbucni într-un râs gâfâit când părea că degetele ei nu o ajută defel.

– Tremur toată şi în interior, şi în exterior.

El ridică mâinile ca s-o ajute, dar ea i le îndepărtă.

– Nu, vreau s-o fac eu. Va trebui să tolerezi nişte stângăcii. Vreau... Îl simţi înfiorându-se când în sfârşit reuşi să-i deschidă cămaşa şi îi atinse pielea. Îl privi drept în ochi. Vreau totul.

Îl dădu gata, îi distruse şi ultima fărâmă a controlului de sine. Ea gemu când el o săltă şi o culcă cu spatele pe pat. O acoperi.

Era zveltă, şi o parte din el se temu să nu o rănească. Dar chiar şi această temere dispăru când ea se arcui în sus, prinzându-i şoldurile, ţinându-l strâns lipit de ea.

Soarele apunea scăldat într-o lumină sângerie şi un caprimulg începu să-şi strige perechea.

În ea, furtuna rupse zăgazurile, o furtună fierbinte, învolburată.

Muşchii lui erau ca de oţel, în ciuda conformaţiei zvelte. Spatele lui se mişca în ritmul ei. Oh, Doamne, cum îi simţea sub mâinile ei. Greutatea lui apăsând-o pe pat.

Şi mâini puternice, aspre, nerăbdătoare, pe tot corpul ei. Nu stârnindu-i dorinţa – stârnire părea un cuvânt lipsit de semnificaţie.

Simţea mai degrabă ca un soi de renaştere.

Când gura lui se închise peste sânul ei, o zgârietură de dinţi, o atingere a limbii şi mâna lui îi alunecă între picioare, orgasmul o cuprinse cu o putere distructivă şi o lăsă tremurând când efectul lui trecu.

El nu se opri, dar o ridică din nou pe culmi.

Şi ea era ca o frunză purtată de vânt. Neajutorată şi tremurândă. Corpul ei era acum al lui, deschis, şi el îl luă în stăpânire, îi oferi mai mult, aşa încât senzaţiile se împletiră una cu alta, dorinţele prefăcându-se într-una singură.

Apoi, el fu în ea şi plăcerea o pătrunse ca un torent.

Se contopi cu el, ritmul inimilor era acelaşi. Părul ei asemenea apusului se împrăştie sălbatic pe aşternuturi, şi pielea ei lucea în lumina fumurie a înserării.

– Shelby. Uită-te la mine. Trupul lui cerea eliberare, ultimul asalt. Dar voia să-i vadă ochii. Uită-te la mine.

Ea deschise ochii, întunecaţi şi uluiţi, şi se uită într-ai lui.

– Asta-i tot, zise el şi se eliberă.

Capitolul 17

Când ceaţa i se risipi din minte, primul gând coerent al lui Shelby fu: Aşadar, aşa e.

Se simţea greoaie, dar şi uşoară şi moleşită, golită de sinele ei şi împlinită din nou, toate la un loc. Se gândea că ar putea alerga la un maraton sau ar putea dormi o săptămână întreagă.

Mai presus de toate, simţea că trăieşte din plin.

Griff zăcea epuizat peste ea, şi era bine aşa. Îi plăcea greutatea lui pe ea chiar şi acum, senzaţia de piele pe piele, totul încă fierbinte şi umed ca după o furtună puternică de vară.

Într-un plăcut contrast, adierea ce pătrundea prin uşile deschise îi răcorea obrajii, o făcea să zâmbească. Totul o făcea să zâmbească. Dacă nu se controla, putea să înceapă dintr-odată să cânte.

- O să mă mişc într-un minut, mormăi el.

- E bine. Totul e cât se poate de bine.

El îşi întoarse capul doar cât să-i atingă linia gâtului.

- Am fost puţin mai dur decât am vrut să fiu.

- După mine ai fost perfect. Nu pot să-mi dau seama dacă m-am simţit vreodată atât de epuizată, sau doar am uitat cum e. Cu siguranţă eşti conştiincios, Griffin. Clar, faci o treabă bună.

- Păi, orice merită făcut. Se ridică să se uite la ea în lumina pâlpâitoare a focului. Apropo, nu ţi-ai ieşit din mână.

Satisfăcută, fără vlagă, îi atinse obrazul.

- Am uitat să-mi fac griji în legătură cu asta.

– M-am întrebat cum ai arăta întinsă aici astfel. E mai bine, chiar mai bine decât mi-am imaginat.

– Exact în minutul ăsta, totul e mai bine decât mi-am imaginat. S-ar putea să fie din cauza acelui lung celibat, dar ţie ţi se datorează totul.

– Accept laudele. Se răcoreşte. O să răceşti.

– Nu mi-e frig.

– Încă. Şi nu ţi-am dat de mâncare. Îi depuse un sărut pe buze. Trebuie să termin cina. Dar mai întâi...

Se rostogoli şi, făcând asta, o săltă şi pe ea. Inima ei tresări când el o ridică odată cu el.

Muşchi de oţel, îşi aminti ea. Era mai puternic decât arăta.

– Ar trebui să facem duş.

– Da?

– Absolut. Zâmbi pe când o purta în braţe. O să-ţi placă la nebunie baia.

Într-adevăr, îi plăcu. Îi plăcea spaţiul generos, cada supradimensionată aşezată pe nişte picioare în formă de labe, tonurile pământii ale gresiei. Cel mai mult îi plăcea duşul enorm cu numeroasele lui jeturi – şi câte puteau face, în toată căldura şi aburul acela, doi oameni inventivi şi inteligenţi.

Pe când se aflau din nou în bucătărie, ea se simţea proaspătă şi nouă, şi aşa de fericită că îşi dorea să înveţe un dans nou.

– Trebuie să le spun părinţilor că o să întârzii mai mult.

– Bine. Deşi, câtă vreme mama ta ţi-a dat un prezervativ la plecare, nu cred că vor fi surprinşi.

Ea trimise un scurt mesaj pe telefon, întrebând dacă o duseseră pe Callie la culcare fără probleme. Apoi, pe când Griff încălzea din nou sosul şi apa pentru paste, ea îi trimise un scurt mesaj Emmei Kate.

Sunt la Griff de două ore. N-am mâncat încă. Pariez că ghiceşti de ce. O să spun doar UAU până când vorbim. Poţi să zici de două ori UAU. Shelby.

– Ce pot să fac? îl întrebă pe Griff.

– Poţi să îţi bei vinul ăla pe care n-am apucat să-l bem încă.

– Bine. Luă telefonul când acesta semnaliză recepţionarea unui mesaj. E mama. Spune că fata doarme ca un înger şi să stau liniştită.

Oh, am uitat să-ţi spun, Callie a fost puţin dezamăgită că nu o să aibă o întâlnire cu tine. I-am spus că o să te invităm la o întâlnire.

- Oh, da?

El se uită peste umăr în vreme ce scotea salata din frigider.

- Hai să mă ocup eu de asta, ce zici? Ai nişte ustensile pentru salată ca s-o pot amesteca?

- Cum?

- Atunci două furculiţe.

- Din astea am. La ce fel de întâlnire o să fiu invitat?

- La un picnic.

Cu un zâmbet, luă furculiţele şi sticla cu dressing italian.

- E vorba de un picnic cu friptură rece de pui şi salată de cartofi sau un picnic tip ceai imaginar? În funcţie de asta se stabileşte codul vestimentar.

- Prima variantă. Ştiu eu un loc. Nu e mult de mers cu maşina şi după aceea puţin de mers pe jos. Mă gândeam duminică după-amiază, dacă e-n regulă.

- Două roşcate frumuşele şi mâncare? Sunt întotdeauna pregătit.

- Ţine foarte tare la tine, Griffin.

- E reciproc.

- Ştiu, se vede. Vreau doar să spun, a trebuit să facă multe schimbări într-un interval scurt de timp, şi...

- Vrei să dai de necaz, Roşcato?

- Într-un fel, se înţelege de la sine. Tu ai aşa un fel blând de a fi, Griff. Şi asta se vede. Vreau doar să spun că, indiferent ce se întâmplă cu noi doi, sper că tu... ei bine, sper că o s-o inviţi în continuare din când în când la câte o întâlnire.

- Sunt norocos să cunosc patru generaţii de femei Donahue/Pomeroy. Le iubesc la nebunie pe fiecare dintre ele şi nu caut vreo schimbare. Ce vă caracterizează sunt îndrăzneala şi forţa.

- Eu încă fac încercări de a mi le recupera.

- Rahat.

O spuse pe un ton atât de nonşalant, încât ei îi trebui un minut să îşi ridice privirea şi să clipească.

– Cei mai mulţi dintre cei pe care-i cunosc, chiar şi eu m-aş putea număra printre ei, ar fi fost distruşi să se pomenească înglodaţi în datorii de milioane de dolari, şi fără a avea vreo vină în asta.

Probabil că aflase amănuntele, se gândi ea. Aşa mergeau treburile pe acolo.

– Am acceptat să...

– Repet. Rahat. N-ai făcut decât să fii tânără şi impulsivă şi să te îndrăgosteşti de bărbatul nepotrivit. Cât se poate de nepotrivit, din punctul meu de vedere.

– Nu pot spune că greşeşti în privinţa asta.

– După aia, în loc să rămâi zdrobită când ai aflat cât de nepotrivit era, te-ai trezit pe cont propriu cu un copil şi îngropată sub un munte de datorii, ai ridicat greutatea şi ai început s-o distrugi încetul cu încetul. Şi fetiţa aia? E fericită şi mulţumită, şi asta ţi se datorează ţie. Te admir extraordinar de mult.

Descumpănită, se holbă la el.

– Ei, bine. Păi, nu ştiu ce să zic la asta.

– Pe deasupra, eşti cu adevărat atrăgătoare – scufundă pastele în apa clocotită –, ceea ce nu-i de ici, de colo.

Asta o făcu să râdă şi reluă amestecatul salatei.

– Ai putea totuşi să-mi răspunzi la o întrebare, care mă frământă de ceva vreme.

– Pot să-ncerc.

– De ce-ai rămas? Nu erai fericită şi nu trebuie să fiu vreun deştept să trag concluzia că el nu prea era genul de tată implicat în viaţa lui Callie. De ce-ai rămas?

O întrebare justă, hotărî ea, având în vedere împrejurările.

– M-am gândit la divorţ, şi nu o dată. Şi dacă aş fi ştiut tot ce ştiu acum... dar nu ştiam. Nu voiam să dau greş. Ştii, bunica mea avea doar şaisprezece ani când s-a măritat cu bunicul.

– Nu se poate. Informaţia îl şocă. Mă gândeam eu că de tânără, dar era doar un copil.

– În scurt timp, o să împlinească cincizeci de ani de căsnicie. O jumătate de secol, şi trebuie să-ţi imaginezi că au avut şi momente dificile. Mama ei nu avea decât cincisprezece ani, şi ea şi străbunicul au fost împreună timp de treizeci şi opt de ani înainte ca el să fie omorât

când un camion cu remorcă a lovit camionul lui şi încă trei într-o noapte, în iarna lui 1971. Mama mea nu împlinise încă optsprezece ani când s-a măritat cu tata.

– Femeile din familia ta sunt de neclintit.

– Şi bărbaţii. Oh, au fost câteva divorţuri, unele dintre ele dureroase, veri şi mătuşi, şi aşa mai departe, risipiţi peste tot. Dar pot urmări o linie directă înapoi cu şapte generaţii de femei despre care ştiu şi nici una dintre ele nu a crescut un copil într-o familie dezbinată. N-am vrut să fiu eu prima.

Ridică din umeri şi îşi luă din nou vinul, hotărâtă să destindă atmosfera.

– Acum, e destul de adevărat că stră-străbunica mea din partea mamei a avut trei bărbaţi. Primul a murit luptând într-o dihonie cu membrii familiei Nash. Avea cam optsprezece ani când – aşa se spune – Harlan Nash l-a atras într-o cursă şi l-a împuşcat pe la spate, lăsând-o pe stră-străbunica cu trei copii şi cu încă unul pe drum. S-a măritat cu vărul primar al primului ei soţ şi a avut timp să mai facă încă doi copii, înainte ca el să moară de friguri. După aia, s-a măritat cu un irlandez solid pe nume Finias O'Riley. Avea cam douăzeci şi doi de ani şi a mai avut încă şase copii cu el.

– Stai să adun. Doisprezece copii? A avut doisprezece copii?

– Da, şi spre deosebire de multe femei din vremea şi din locul ăla, a trăit până la nouăzeci şi unu de ani. A trăit mai mult decât cinci dintre copiii ei, ceea ce pesemne a fost o povară; şi l-a pierdut pe Finias al ei, care era şerif prin părţile astea – se pare că Forrest l-a moştenit în privinţa asta – când ea avea optzeci şi doi de ani, şi el, optzeci şi opt. Străbunica mea, care trăieşte în Tampa, Florida, cu cea mai mare dintre fiicele ei, obişnuia să spună că ea... o chema Loretta, dar îi spuneau întotdeauna Bunny.

– Profetic, dacă stai să te gândeşti...

Râzând pe înfundate, Shelby ridică din nou paharul.

– Se spune că s-ar fi măritat din nou, pentru că avea un curtezan, un văduv care-i aducea flori în fiecare săptămână, dar el a murit înainte ca ea să se fi hotărât. Mi-ar plăcea să cred că aş putea atrage un curtezan la vârsta aia.

– O să-ţi aduc flori.

– În cazul ăsta, dacă n-o să te văd la uşă peste şaizeci de ani, o să fiu foarte dezamăgită.

*

Fu uşurat să constate că cina nu fusese doar comestibilă, ba chiar savuroasă. Îi povesti scena cu Melody din salon. El auzise deja câteva versiuni, dar aflând povestea de la ea, putea să-şi facă o impresie mai clară.

– De fapt, care-i problema ei?

– De când o cunosc, a fost tot timpul pusă pe ceartă. Răzgâiată, încrezută, cu atitudinea aia josnică de care ai pomenit şi tu. Mama ei o adora, şi o adoră şi acum. A îndemnat-o să participe la tot felul de concursuri de frumuseţe, încă de mică. Şi le-a câştigat aproape pe toate, ca după aia să devină o infatuată şi să-şi dea importanţă peste tot.

– Infatuată. Nu auzi asta în fiecare zi.

– I se potriveşte. Aproape întotdeauna a obţinut ce şi-a dorit şi când a dorit. N-aş putea spune că a arătat recunoştinţă pentru asta. M-a urât dintotdeauna.

– Probabil pentru că a ştiut că, dacă participai la acele concursuri, o făceai praf.

– Nu ştiu dacă-i aşa, dar am învins-o la un moment dat, când chiar îşi dorea să câştige ea. Aşa, pur şi simplu.

– Ca de exemplu?

– Oh, prostii – sau aşa le văd acum. Un băiat pe care îl voia ea, pe când aveam vreo paisprezece ani, şi el mă plăcea pe mine. L-a pus pe Arlo Kattery să-l cotonogească – ştiu că ea l-a pus, dar Arlo n-a spus nimic. M-au pus şefa echipei de majorete – toată perioada cât am fost elevă –, şi ea voia asta. Bunicul a reparat rabla aia veche de Chevy, ca să nu trebuiască să vin acasă pe jos după antrenament. Ea a scris peste tot cu spray „curvă" şi cuvinte mai urâte. Ştiu că ea a făcut asta, pentru că atunci când am întrebat-o despre asta, Jolene avea o faţă al naibii de vinovată. La fel de vinovată cum a fost în seara balului de absolvire de la liceu, când am fost desemnată regina balului, şi parbrizul vechiului Chevy a fost spart şi cauciucurile, tăiate.

– Acum sună mai mult patologic decât enervant.

- E doar josnică. Cred că unii oameni aşa sunt şi, dacă nu plătesc niciodată cu adevărat pentru asta, devin din ce în ce mai mârşavi. Nu mă îngrijorează, mai ales de când i s-a interzis să mai intre în salon şi la spa. Ai gătit o cină minunată, Griffin. Poate că eşti o partidă bună.

- Dacă-ţi spun.

- O să te ajut să faci curat în bucătărie, după aia trebuie să plec.

El trasă o linie cu degetul pe braţul ei.

- Nu-i chip să mai stai?

Avea ochii aceia frumoşi şi verzi, acele mâini aspre, pricepute, meticuloase, un fel de a o săruta ce îi punea sângele în mişcare.

- E tentant, pentru că ne aşteaptă veranda aia. E cu mult mai tentant decât am crezut că o să fie. Dar nu m-aş simţi bine să nu merg acasă în seara asta, la Callie.

- Cine ştie, poate o să reuşesc să am o întâlnire la pizza cu Callie până la picnic.

- Oh, ar fi drăguţ, dar am o săptămână aşa de aglomerată, trebuie să repet şi...

- Nu te-am invitat pe tine. Totuşi, se aplecă şi o sărută. Ai vreo problemă s-o duc pe Roşcăţică la o pizza?

- Cred... cred că nu. I-ar plăcea chiar foarte mult. Se ridică şi duse farfuriile la chiuvetă. Eşti sigur că vrei să te bagi în asta, Griffin?

- Callie sau tu?

- Venim împreună la pachet.

- Frumos pachet.

Îi abătu atenţia cu planuri despre casă, în vreme ce încărcau maşina de spălat vase. Îi plăcea să-şi împărtăşească ideile şi planurile cu cineva care le înţelegea, vedea potenţialul acelor proiecte.

- Singurul lucru de care ai nevoie, şi încă destul de curând, e un leagăn pentru veranda din faţă. Nu poţi să ai o verandă aşa de frumoasă şi să nu ai un leagăn pe ea.

- Leagăn pentru veranda din faţă, bifat. Cea din spate?

- O bancă veche, poate un balansoar. Te-ai putea legăna şi privi grădinile la care ai muncit din greu să le amenajezi.

- Amenajez grădini?

– Cu o glicină, în imaginaţia mea, plantele alea drăguţe care atârnă. Îşi zvântă mâinile după ce îi spălă oala. M-am simţit minunat. Nu mă refer doar la... păi, n-aş vrea să omit vizita la etajul al doilea.

El o prinse de talie.

– Mai am încă multe să-ţi arăt.

Ea se lăsă pradă sărutului ce urmă. Apoi se retrase cu un sincer regret.

– Chiar că trebuie să plec.

– În regulă, dar o să vii înapoi pentru continuarea vizitei.

– Nu cred că aş putea rezista tentaţiei.

Ea îşi luă poşeta; el luă cheile dintr-un bol de pe bufet.

– Oh, tu ieşi? întrebă ea pe când se îndreptaţ către uşa din faţă.

– Sigur. Te urmez până acasă.

– Nu fi caraghios!

– Nu sunt caraghios. Te urmez până acasă. N-ai decât să protestezi. Tot am s-o fac. Femeia care te-a ameninţat a fost împuşcată cu mai puţin de o săptămână în urmă chiar în faţa localului unde cântai. Nu mergi de una singură acasă după ce se întunecă.

– Nu te pot opri să mergi după mine tot drumul până acasă, apoi să te întorci tot drumul, dar e caraghios.

– Nu contează. O trase spre el pentru încă un sărut, apoi merse spre camioneta lui în vreme ce ea se duse la maşina ei.

Absurd, se gândi ea din nou, dar şi drăguţ. El nu făcea decât să crească în ochii ei.

Dumnezeule, nu se mai gândise la asta de ani întregi. Ea şi Emma Kate concepuseră în liceu un sistem de evaluare prin puncte. Amuzându-se, începu să numere punctele pe care le făcea Griff.

Arătos, pe o scară de la unu la zece. Fără discuţie i-ar fi dat un zece, decise ea şi nu credea că exagerează.

Talente conversaţionale. Şi aici încă un zece. Ştia să vorbească, dar şi să tacă.

Umor. Din nou câştigător. Luă curba şi îl văzu în spatele ei.

Atent. Poate exagerat, ca, de exemplu, să-şi piardă timpul escortând-o până acasă pe drumuri pe care le cunoştea de când lumea.

Sărută bine. Aici sărea pur şi simplu de pe scara valorică. Coborî geamul, lăsând aerul să răcorească gândurile înfierbântate care o

purtau la el. Putea spune cu mâna pe inimă că nu fusese niciodată sărutată mai bine.

Care erau celelalte cerinţe pentru un iubit perfect? Sigur le avea notate pe undeva. Întocmiseră lista înainte ca vreuna dintre ele să fi făcut sex, aşa că asta nu era pe listă.

Lista lui Shelby, cea adultă, ar include asta, şi el ar repurta victoria şi la acest capitol.

Apucă pe drumuri lăturalnice, mergând pe la periferia oraşului din obişnuinţă, alegând drumul şerpuit, fără a pierde din ochi farurile lui Griff la mică distanţă.

Chiar o făceau să zâmbească. Nu era un lucru aşa de rău să lase pe cineva să aibă grijă de ea, doar un pic. Atât timp cât îşi amintea că trebuia să fie stăpână pe viaţa ei şi pe cea a lui Callie.

Intră pe alee şi observă că luminile din dormitorul părinţilor ei erau încă aprinse. Când coborî, dădu să-i facă cu mâna lui Griff, dar el ieşise deja din camionetă.

– Nu trebuie să mă conduci până la uşă.

– Ba bine că nu. Aşa se face. Şi dacă nu te conduc până la uşă, cum o să te sărut de noapte bună?

– Îmi place a doua parte. Prima dată când am fost sărutată în faţa uşii de la intrare, aveam cincisprezece ani, şi Silas Nash – un descendent din infamul clan Nash – mi-a dat o sărutare ce m-a făcut să plutesc şi să-l visez jumătate de noapte.

– Pot să-l învinge la capitolul ăsta, zise Griff după o clipă. Pot să-l învinge pe un adolescent pe nume Silas.

– E la Facultatea de Drept Universitatea din Tennessee, studiază să devină avocat.

– Cu siguranţă că pot bate un avocat, declară Griff şi, după părerea lui Shelby, o dovedi.

– Cred că acum o să plutesc până sus şi o să te visez.

– Toată noaptea. Îi strânse părul în pumn, o sărută încă o dată până când lumea începu să se învârtă în jurul ei. Nu mă mulţumesc doar cu jumătate.

– Noapte bună, Griffin!

– Noapte bună!

Aşteptă până când ea închise uşa, apoi se înapoie la camionetă. Avea să viseze şi el în noaptea aceea, se gândi. Femeia asta îl pusese cu botul pe labe. Totul la ea îi părea familiar.

Ridică privirea, şi-o imagină cum se ducea să o controleze pe Callie. Şi cum se gândea la el. Ar face bine să se gândească la el pe când se dezbracă să se bage în pat.

Fără doar şi poate că el avea să se gândească la ea.

Demară şi, la fel ca ea, apucă pe drumul lăturalnic.

Nu se grăbea, avea multe la care să reflecteze. Să facă planuri.

Trebuia să se gândească la o întâlnire la pizza cu o fetiţă drăguţă şi abia aştepta picnicul cu ea şi cu mama ei.

Poate că avea să ia o sticlă de şampanie, pentru un picnic cu atmosferă elegantă şi pentru a crea elementul de surpriză.

Privi în oglinda retrovizoare la luminile din spate şi, deoarece se deplasase cu viteză mică, acceleră puţin.

Se pare că nu îndeajuns, se gândi el, pentru că luminile se apropiară. Aşteptă camionul – putu distinge acum silueta unui camion –, ca să îl depăşească dacă era atât de grăbit.

În loc de asta, îl lovi atât de tare încât îl izbi de volan şi ricoşă înapoi.

Instinctiv, apăsă pedala de acceleraţie. Se gândi la telefonul pe care îl pusese, ca de obicei, în suportul de pahare, dar nu voia să rişte luând mâna de pe volan.

Camionul îl buşi din nou, mai rapid, expediindu-l cu mai multă forţă într-un derapaj ce-i făcu cauciucurile să fumege pe banda de refugiu. Griff reveni pe şosea, dar următoarea lovitură, chiar în curbă, îl trimise cu o clătinătură afară de pe carosabil, alunecând dincolo de parapet şi izbindu-se de stejarul înverzit.

Auzi izbitura şi avu doar o clipă de gândire înainte ca airbagul să se deschidă. Cu toate astea, impactul îl făcu să se lovească cu capul de geamul lateral. Ameţit, zări stopurile roşii ale camionului, care trasa pe dreapta cu motorul pornit, apoi acceleră în curbă.

– Nu sunt rănit, mormăi el, dar vederea îi era tulbure. Nu-i prea rău, n-am nimic rupt.

Nu putea spune acelaşi lucru şi despre camioneta lui.

Bâjbâi după telefon și simți cum privirea i se încețoșează ca și cum și-ar fi scufundat capul sub apă.

Să nu leșini, își porunci el.

În lumina slabă, reuși să găsească numele pe care-l voia și apăsă butonul de apelare.

- Unde e sora mea? întrebă Forrest.

- Acasă. Eu nu sunt. Am necazuri. Dacă o să leșin, mă aflu pe Black Bear Road, cam la trei kilometri de casa mea. Știi curba unde e stejarul ăla mare?

- Da.

- Camioneta e în copacul ăla. Cineva m-a scos în decor. Aș avea nevoie de un polițist.

- Se pare că ți-ar trebui un remorcher. Ești rănit?

- Nu știu. Am văzut stele verzi. M-am lovit la cap. Sângerez puțin.

- Rămâi acolo. Am plecat spre tine.

- Camioneta e în copac. Unde să plec?

Dar Forrest închisese deja.

Stătu o clipă, încercând să-și întipărească în memorie camionul care îl scosese de pe carosabil.

Un Chevy, da, un Chevy, se gândi el. O furgonetă de jumătate de tonă. Model mai vechi. Poate de patru, cinci ani. Ceva prins de radiator, ca de exemplu... un plug?

Îl durea capul dacă se gândea, așa că încetă, bâjbâi după centura de siguranță și descoperi, atunci când împinse să deschidă portiera și își schimbă poziția, că tot corpul îl durea.

Cel mai bun lucru pe care îl putea face acum era să stea pe marginea scaunului să respire aerul rece al nopții. Își șterse sudoarea de pe frunte și văzu sângele care-i mânjise mâna.

La dracu'.

Avea o bandană în torpedou, dar nu avea de gând să încerce să ajungă la ea acum, nu în acest moment.

Nu avea nimic rupt, își reaminti el. Își fracturase odată mâna, pe când avea opt ani și se rupsese craca pe care se legăna. Și își mai fracturase încheietura la șaptesprezece ani, sărind de pe fereastra lui Annie.

Așa că știa cum e când îți rupi un os.

Doar se lovise, fusese zdruncinat și făcuse puțin zgomot.

Dar camioneta – şi la naiba, iubea maşina aia – era cu totul altceva.

Se sili să stea în picioare ca să se asigure că poate. Puţin ameţit, dar nu foarte rău. Adunându-şi puterile, dădu roată maşinii, ca să vadă stricăciunile.

– La dracu'! La dracu'! Fir-ar al dracului! Furios că era atât de rău pe cât se temuse, îşi trecu o mână prin păr. Şi ameţi din nou când îşi atinse rana.

Masca radiatorului era praf şi, după felul în care capota se ondulase, nici acolo lucrurile nu stăteau prea bine. Şi Dumnezeu ştie ce mai era şi pe dedesubt.

Nu era mecanic, dar era destul de sigur că avea şi arborele îndoit, ca să pună capac la toate.

Se izbise tare, suficient de tare încât parbrizul să fie spart ca o pânză de păianjen.

Călcă pe cioburi de sticlă pe când dădea ocol maşinii ca să ia din torpedou bandana şi o lanternă. Avariile, se gândi el. Trebuia să scoată de îndată triunghiurile de semnalizare.

Înainte de a face ceva din toate astea, nişte lumini străpunseră întunericul.

Forrest opri o maşină de patrulare a poliţiei în spatele maşinii lovite. Ieşi, îl măsură îndelung pe Griff, apoi examinase camioneta.

– Sângerezi la cap, prietene.

– Ştiu. Nenorocitul! Lovi cauciucul din spate, gest necugetat pe care îl regretă imediat, pentru că îi produse o durere ascuţită la ceafă.

Nu avea un traumatism cervical. *Nu* avea un traumatism cervical.

– Ai băut, Griff?

– Am băut două pahare de vin toată seara, şi al doilea cu o oră încheiată înainte de asta. Am fost împins de pe drum, la dracu', Forrest. Idiotul a venit în spatele meu, m-a buşit şi a continuat tot aşa până când m-a prins în curbă şi m-a trimis în copac.

– Ce idiot?

– Nu ştiu ce dracu' de idiot. Îşi apăsă podul palmei – au! – pe rana ce zvâcnea, pentru că sângera abundent. Un Chevy de jumate de tonă, patru sau cinci ani vechime. Avea un soi de plug sau o unealtă agricolă – ceva mi-a agăţat masca de la radiator. Roşu, cred. Cred că era roşu. Camioneta. Plugul era galben, în cea mai mare parte, cred.

– În regulă. Hai să stai şi tu un minut jos. Am o trusă de prim-ajutor în maşină. Am face bine să oprim sângerarea.

– O să mă sprijin aici. Se sprijini de spatele basculant al camionetei. Oh, încă ceva... Se chinui să-şi aducă aminte în vreme ce Forrest se duse la maşina lui. A încetinit după ce am făcut accidentul. Doar câteva secunde, ca şi cum voia să se asigure că m-am izbit bine de tot. I-am văzut luminile din spate şi... un autocolant pe... Ce mână-i asta? Ridică mâna stângă o clipă înainte de a-şi aminti care-i dreapta şi care-i stânga. Pe stânga, pe partea stângă a haionului.

Griff închise ochii, constatând că durerea se mai potolise.

– Nu era beat. A făcut-o intenţionat. Nu sunt sigur când l-am văzut în spatele meu, dar nu la mult timp după ce am lăsat-o pe Shelby acasă la părinţii tăi.

– Ai escortat-o până acasă?

– Mda. Doar nu era s-o las să conducă singură după lăsarea întunericului, cu tot ce s-a întâmplat.

– Hmm.

Forrest montă semnalizatoarele de avarie. Griff închise din nou ochii.

– Cred că maşina e terminată, sau pe-aproape. N-o am decât de trei ani. Am mers mult cu ea, sigur, dar era încă foarte bună.

– O să-l rog pe bunicul să arunce o privire după ce-o să fie remorcată în oraş. Eşti lucid, adăugă Forrest, apropiindu-se cu trusa de prim-ajutor. Încă n-ai dat la boboci.

– Nici n-am de gând.

– Dacă te răzgândeşti, fă-o departe de mine. Cum stai cu vederea?

– La început, a fost cam înceţoşată. Acum s-a stabilizat. Au, ce dracu'!

– Hai, nu fi copil! zise Forrest cu blândeţe şi continuă să-i cureţe rana cu un tampon cu alcool.

– Aşa ai fi şi tu, dacă aş fi o asistentă sadică.

– Nu pot vedea cât de rău e până nu curăţ puţin aici. Asistenta Emma Kate e pe drum.

– Ce? Nu. De ce?

– Pentru că dacă spune că trebuie să te duci la Urgenţe în Gatlinburg, acolo o să te duci. Şi de vreme ce eu trebuie să mă ocup de rahatul în care eşti, ea şi Matt te pot duce acolo.

– I-ai chemat.

– Da. O să chem o platformă după ce mă mai uit la ce-i pe-aici. Mai poţi să-mi spui ceva despre camion?

– Altceva decât că cine-l conducea era... este... nebun?

– Nu l-ai văzut deloc pe nebun?

– Doar vag – aş spune că-i bărbat –, dar eram destul de concentrat să nu sfârşesc aşa cum am făcut-o. Sau mai rău. Griff tăcu o clipă şi îl studie pe prietenul lui în timp ce acesta fixă două bandaje pe rană. Ştii deja cine e după cele ce ţi-am spus.

– Am o idee vagă. Asta-i treaba mea de-acum, Griff.

– E pe dracu'. Sunt camioneta mea, capul meu.

– Slujba mea. Cred că-s Matt şi Emma Kate ăia care vin acum. Ai supărat pe careva în ultimul timp?

– Tu eşti cel care te încadrezi cel mai bine în categoria asta, mai nou, pentru că mă culc cu soră-ta.

Forrest se opri din ceea ce făcea şi mîji ochii.

– Ei, na!

– Cred că-i un moment potrivit să-ţi mărturisesc, de vreme ce ai o atitudine foarte oficială, şi eu deja sângerez. Sunt nebun după ea. Totalmente.

– De la îmi pare bine de cunoştinţă la sunt nebun după ea e un mare salt.

– M-a săgetat drept în inimă. Griff îşi străpunse inima cu un deget. Bam.

Înainte ca Forrest să mai poată spune ceva, Emma Kate veni în fugă de la maşină cu o geantă medicală în mână.

– Ce s-a-ntâmplat? Lasă-mă să te examinez.

Scoase o lanternă tip stilou şi o aprinse.

– Urmăreşte lumina cu ochii.

– Sunt bine.

– Taci din gură. Spune-mi numele tău complet şi data zilei de azi.

– Franklin Delano Roosevelt. Şapte decembrie 1941. Ziua cea mai nefastă.

– Obraznicule! Câte degete?

– Unsprezece minus nouă. Sunt bine, Emma Kate.

– O să-ţi spun eu dacă eşti bine după ce o să te examinez într-un cabinet la clinică.

– N-am nevoie...

– Taci din gură! îl admonestă ea din nou, apoi îl îmbrăţişă. Forrest n-a procedat rău, dar o să scot bandajele astea la clinică, să mă uit chiar eu la rană. Poate e nevoie de copci.

– Nu-uhu, zise Griff.

Matt stătea cu mâinile în şolduri, examinând camioneta.

– Idiotul ăsta ţi-a distrus maşina, omule. Forrest zicea că cineva te-a scos de pe carosabil. Cine era?

– Întreabă-l pe Forrest. Cred că el ştie ţinând cont de ceea ce am văzut eu pe celălalt camion.

– O să cercetez. Deocamdată, du-l la clinică şi examinează-l. O să-i remorchez maşina la atelierul bunicului. Poţi veni de dimineaţă să-ţi iei din ea ce ai nevoie.

– Uneltele mele...

– O să fie tot acolo dimineaţă. Trebuie să plec; am declaraţia ta destul de clară şi o să te sun dacă mai am nevoie de ceva. N-ai ce să fac aici, Griff, decât să te enervezi.

El comentă, dar cedă în faţa majorităţii şi sfârşi prin a fi dus la camioneta lui Matt.

– Ştie cine a făcut-o şi nu spune.

Amărăciunea îl gâtui pe Griff.

– Pentru că ştie că în cea mai mare parte a timpului eşti un tip cumsecade, dar în acest caz te-ai duce direct să-l zvânţi în bătaie. Matt scutură din cap. Nu că te-aş învinui. Dar eşti deja pe butuci – dezavantajul tău –, şi-ar fi cel puţin la fel de mulţumitor dacă ăla de-a făcut asta stă un timp la răcoare.

– Putea să stea la răcoare după ce îi tăbăceam eu fundul.

– A făcut-o intenţionat? întrebă Emma Kate. Eşti sigur?

– Oh, mai sigur de-atât nu se poate.

– Încotro te duceai?

– Mă întorceam după ce am escortat-o pe Shelby până acasă. Deodată, Griff se îndreptă de spate. Am plecat de la Shelby şi am zărit camionul ăla venind în urma mea – la puţin timp după ce-am plecat

spre casă. Pentru că ăsta ori a stat la casa ei, ori la a mea. Ori a stat la a ei, ori ne-a urmărit aici de la a mea, şi a aşteptat momentul potrivit.

– Tu crezi că au venit după tine pentru că n-au putut ajunge la ea? întrebă Matt.

– Mă gândesc că oricine a făcut-o nu e pur şi simplu nebun. Mă gândesc la ceva mai rău. Cu mult mai rău.

Capitolul 18

Shelby își începu dimineața cântând sub duș. Simțea primăvara în pașii ei și nu-i păsa cine observa asta sau ghicea motivul.

Se îmbrăcă și o ajută pe Callie să se îmbrace.

– Azi trebuie să te duci la străbuni.

– Acasă la străbuni?

– Exact. E ziua ei liberă și s-a arătat dornică să te duci acolo și să stai cu ea. Nu-i așa că o să fie distractiv?

– Străbuni are prăjiturele și pe Bear.

Bear era câinele cel mare și galben, care alerga și se juca cu o fetiță toată ziua – și dormea la soare când nu avea partener de joacă.

– Știu. Bunicul o să fie și el pe-acolo un timp. Buni a ta o să te ducă acolo în drum spre serviciu. Eu am de lucrat la niște acte în dimineața asta. Apoi, o să vin să te iau când termin de lucru pe ziua de azi.

Împreună cu Callie care boscorodea câte lucruri trebuia să-și ia la străbuni și câte și mai câte avea să facă acolo, intră în bucătărie.

Părinții lui Shelby curmară de îndată discuția pe care o purtau și privirea fugară pe care o schimbară o puse în gardă pe Shelby.

– S-a întâmplat ceva?

– Ce să se fi întâmplat? zise veselă Ada Mae. Callie Rose, e așa o dimineață frumoasă, încât m-am hotărât că o să mergem să mâncăm micul dejun afară, pe veranda din spate, ca la un picnic.

– Îmi plac picnicurile. O să-l invit pe Griff la o întâlnire pentru picnic.

– Am auzit. Azi poate fi ca un fel de repetiţie. Am căpşunele astea frumoase proaspăt culese şi nişte omletă cu brânză. Haide să le ducem afară.

– Şi mami vrea la picnic.

– O să vină şi ea imediat.

Shelby rămase locului pe când Ada Mae o scoase pe Callie pe verandă.

– Ceva nu-i în regulă. Oh, Dumnezeule, tati, a mai fost cineva împuşcat?

– Nu. Nici pe departe. Şi vreau să-ţi spun din capul locului că el e bine.

– El... Griff? E Griffin. Inima îi tresări cu putere şi îl luă pe tatăl ei de mâini. El avea să rămână calm, ştia, indiferent ce se întâmplă. Dacă ar fi fost vorba de Clay sau de Forrest, mama ar fi fost distrusă. Ce s-a întâmplat cu Griff?

– A fost puţin accidentat, asta-i tot. Nimic grav. Shelby, ştii că ţi-aş spune dacă ar fi. Cineva l-a scos cu maşina în decor şi a intrat în stejarul ăla mare pe Black Bear Road, aseară.

– Cum l-a lovit? Cine-a făcut-o? De ce?

– Stai jos, linişteşte-te. Întorcându-se, Clayton deschise frigiderul şi luă o cola. Are nişte zgârieturi de la centura de siguranţă şi de la airbag. Şi s-a lovit tare la cap. Emma Kate l-a luat la clinică aseară, i-a făcut un control complet, ceea ce voi face şi eu mai târziu, în dimineaţa asta. Dar dacă Emma Kate a spus că n-are nevoie de doctor sau de spital, putem să ne încredem în ea.

– În regulă, aşa o să fac, dar vreau să mă conving cu ochii mei.

– Poţi s-o faci, continuă el în stilul lui calm, după ce te linişteşti.

– Probabil că s-a întâmplat când mergea spre casă de-aici. N-ar fi fost acolo dacă n-ar fi insistat să mă escorteze până aici, ca să se asigure că ajung cu bine acasă. Vreau să merg acolo şi să mă conving, dac-ai putea să vezi tu de Callie.

– Nu-ţi face griji pentru Callie. Nu-i acasă la el. A rămas peste noapte la Emma Kate, pentru că n-a vrut să-l lase să stea singur.

– Bine. De data asta, reuşi să se liniştească. Asta-i bine.

– Dar cred că acum e-n drum spre poliție. Forrest și Nobby – îți aduci aminte de vărul meu de-al doilea, Nobby – au fost în vale azi-noapte și l-au săltat pe Arlo Kattery.

– Arlo? El a provocat accidentul? Își apăsă degetele pe ochi. Beat, presupun și conducând ca un țicnit.

– Nu știu dacă așa au stat lucrurile. Du-te-acolo. E cel mai bine să auzi direct de la sursă decât frânturile de informații pe care le am eu. Și transmite-i lui Griffin că are programat un control la ora zece; altminteri, nu va putea să conducă sau să atingă o unealtă electrică măcar.

– O să-i transmit. Callie...

– E bine. Pleacă.

– Mulțumesc, tati.

Când ea plecă în grabă, lăsând cola nedesfăcută pe bufet, Clayton știu că fetița lui era îndrăgostită lulea. Cu un oftat, luă doza și o deschise să o bea el. Era mai sănătoasă decât o dușcă de whisky la ora șapte și jumătate dimineața.

*

Griff intră în secția de poliție, simțind cum îi ard ochii, inclusiv stângul, unde îi apăruse peste noapte o rană urâtă. Merse glonț la Forrest.

– Vreau să vorbesc cu ticălosul ăla.

Forrest se opri din tastat la calculator și luă telefonul pe care îl ținea între umăr și ureche.

– O să revin eu, zise el și închise. Mai bine te-ai calma puțin.

– Nu am dispoziția să mă calmez. Nici măcar nu-l cunosc pe Arlo Kattery, n-am schimbat un cuvânt cu el în viața mea. Vreau să știu de ce m-a aruncat intenționat în decor.

– Forrest? Șeriful îl strigă din ușa biroului său. De ce n-o iei tu înainte și lasă-l pe Griff să se întoarcă și să spună ce are de spus? propuse el când Forrest ezită. În locul lui, și eu aș fi tentat să-mi vărs năduful.

– În regulă, mulțumesc. Nobby, crezi că l-ai putea suna pe tipul ăla de la laborator, după ce termini discuția aia?

– Desigur. Ochiul tău nu arăta foarte rău, Griff. Cu o experiență de douăzeci de ani, Nobby îi aruncă lui Griff o privire gânditoare. Am văzut lucruri mult mai rele. Dacă-ți pui o bucată de carne crudă acolo, n-o să mai fie așa de rău.

– Aşa o să fac.

Pe când Griff se îndrepta spre partea din spate a clădirii, Shelby năvăli înăuntru.

– Oh, Griff!

– Acum şi cu tine, Shelby, scumpo, tocmai îi spuneam că nu-i chiar aşa de rău.

– Nu-i. Griff preluă din zbor ideea lui Nobby şi îi dădu înainte. Sunt bine. Nu mă doare. Îl durea teribil, dar nu suferea.

– Tati zicea că a fost Arlo Kattery. Nu ştiu de ce omul ăla are carnet de conducere dacă încă conduce beat aşa cum făcea când eram adolescenţi.

– Nu ştim dacă era beat când a provocat accidentul lui Griff.

– Sigur a fost. Altfel, de ce să facă una ca asta?

Forrest schimbă câteva priviri cu şeriful şi încuviinţă uşor din cap.

– Hai să mergem în spate şi să-l întrebăm. Era pe jumătate beat când eu şi Nobby am mers şi l-am săltat, şi încerca să spună că a fost acasă toată noaptea. Plugul era încă ataşat de camion. Arlo e plătit să are câteva dintre terenurile particulare din afara oraşului, îi explică el lui Griff. Ăsta nu-i un motiv să aibă un plug de zăpadă la camion în luna mai. Mai ales că avea vopsea albă pe el. Iar pe spatele camionetei lui Griff era vopsea galbenă, ca a plugului. Eu şi Nobby l-am informat despre aceste lucruri, aşa că a pretins că cineva i-ar fi furat camionul şi a ataşat plugul la el.

– Prostii.

– O prostie mai mare nici că există, zise Forrest cu o aprobare din cap spre Griff. Nici n-avea sens să ne contrazicem cu un om pe jumate beat, care bea tequila şi fuma un joint, aşa că l-am umflat. Şi l-am lăsat azi-noapte să doarmă ştiind că urmează să-l acuzăm în dimineaţa asta de tentativă de omor.

– Ah, Dumnezeule!

Shelby închise ochii.

– Aşa ne dorim şi noi să reacţioneze. Tentativa de omor e doar o parte, comentă Forrest, agăţându-şi degetele mari în curea. Dar cu siguranţă că va fi acuzat de provocarea unui accident cu fugă de la locul faptei, conducere imprudentă şi tot tacâmul.

– Lista e deschisă, spuse Hardigan.

– Mda. Aşa cred şi eu. Oricum priveşti problema, o să primească câţiva ani. De-abia l-am lăsat să mediteze la asta. Şeriful, aici de faţă, dacă l-am citit corect, crede că o să mărturisească tot dacă-i pus faţă în faţă cu voi doi.

– Ai înţeles corect, ofiţer.

– În regulă, deci. Hai să vedem ce-i de văzut. Să nu ziceţi un cuvânt despre avocat, bine? Încă n-a ajuns acolo cu creierul lui cât o nucă.

Forrest îi conduse în spate, trecând printr-o uşă de oţel şi prin cele trei celule.

În cea din mijloc, era Arlo Kattery, întins pe un prici.

Ea se uitase la el în seara aceea la Bootlegger's – la el şi la ochii lui spălăciţi. Ce văzu acum nu era cu mult diferit faţă de ultima dată când îl văzuse la lumina zilei, cu ani în urmă. Păr de culoarea spicului, tuns scurt, faţa cenuşie cu barbă nerasă blondă. Ochii aceia mici ca de şarpe – acum închişi –, gât lung cu un tatuaj în formă de sârmă ghimpată de jur-împrejur.

Destul de scund şi îndesat, cu cicatrici pe articulaţiile degetelor de la nenumăratele bătăi – majoritatea provocate de el.

Forrest fluieră ascuţit, ceea ce o făcu pe ea să tresară, şi pe Arlo să-şi holbeze ochii.

– Trezeşte-te, scumpule! Ai o vizită.

Ochii atât de spălăciţi, că păreau aproape lipsiţi de culoare, îl cercetară pe Griff, se opriră asupra ei, apoi se feriră într-o parte din nou.

– Apăi n-am cerut vreo vizită. Mai bine m-ai lăsa să plec d-acilea, Pomeroy, ori jar mănânci.

– Mie mi se pare că tu ai cam băgat-o pe mânecă, Arlo. Tot ce vrea să ştie Griff – şi e o solicitare îndreptăţită – e de ce i-ai buşit camioneta şi l-ai împins în stejarul ăla bătrân.

– N-am fost io. Ţi-am spus o dată.

– Chevy de jumate de tonă, roşu-închis, plug galben în faţă, colant pe haion pe partea stângă.

Griff îl fixă cu privirea în timp ce vorbea şi văzu cum maxilarul lui Arlo se contractă.

– Poza aia se brodeşte la mulţi de p-aici.

– Da' de unde; nu în cele mai mici detalii. Şi, pe deasupra, autocolantul amuzant. Are pe el o ţintă plină de găuri de gloanţe şi scrie:

„Dacă poţi citi asta, eşti în bătaia puştii". Forrest clătină din cap. Asta-i cu siguranţă o glumă bună, Arlo. Să mai adăugăm şi vopseaua luată de pe o maşină pe alta, şi treaba-i gata. Nobby e acolo chiar acum şi vorbeşte cu legiştii în laborator. O să mai dureze puţin, dar pot să demonstreze că vopseaua aia galbenă corespunde cu cea de la plugul tău, şi aia albă, cu camionul lui Griff.

– Chestia ăia cu laboratorul e de rahat. Mai mult rahat, ca toate astea.

– Juraţii pun mare preţ pe asta, în special în cazurile penale, ca de exemplu tentativă de omucidere.

– Păi n-am omorât pe nimeni. Arlo sări în sus. Uite-l, stă chiar în faţa mea nu-i aşa?

– De asta-i zice „tentativă", Arlo. Încercare eşuată.

– N-am încercat să omor pe nimeni.

– Ha. Forrest încuviinţă, ca şi cum reflecta la asta, apoi scutură din cap. Aş! Nu văd un juriu să creadă aşa ceva. Vezi tu, noi facem ceea ce se cheamă „reconstituirea accidentului". Şi o să demonstreze că tu, intenţionat şi repetat, ai lovit camioneta lui Griff. A fost nevoie de oarecare dibăcie, aşa că n-o să-ţi meargă cu scuza cu capacitate mintală diminuată, susţinând că erai beat. Asta nu ţi-ar aduce o condamnare cu mult mai mică. Îmi închipui că o să încasezi vreo douăzeci de ani.

– Pe dracu'!

– Nici un drac! îl contrazise Griff. Forrest, fredonează şi tu ceva şi astupă-ţi urechile câtă vreme îi spun eu ticălosului ăstuia că o să jur pe un munte de Biblii în faţa lui Dumnezeu şi a ţării că l-am văzut la volan. O să jur că am numărat găurile de glonţ de pe autocolantul ăla idiot şi că i-am notat şi numărul de înmatriculare.

– Asta-i o minciună sfruntată! Am avut numerele acoperite cu pânză de sac.

– Apăi, chiar că eşti idiot, Arlo! murmură Forrest.

– E un mincinos nenorocit! Furios, Arlo arătă cu degetul printre gratii. Minte de-ngheaţă apele!

– Ai încercat să mă omori, îi reaminti Griff.

– N-am încercat să omor pe nimeni. Nici măcar nu trebuia să fii tu. Trebuia să fie ea.

– Vrei să mai spui asta o dată, tinere?

Vocea lui Forrest era calmă precum șuieratul unui șarpe, dar Griff deja se năpustise în față și întinse mâinile printre gratii să-l apuce pe Arlo de cămașă și îl smuci astfel încât capul lui se izbi de gratii.

– Haide, Griff, nu te pot lăsa să faci asta.

Dar Forrest nu făcu nici un gest să-l oprească, în vreme ce Griff repetă mișcarea.

– În regulă, de-ajuns deocamdată. Forrest îl apucă pe Griff de umăr. Doar nu vrem să scape din cauza vreunei chichițe procedurale, nu-i așa? Dă-te înapoi acum.

– De ce? Shelby nu se clintise din loc, nu din pricina cuvintelor sau a privirii pline de ură pe care i-o aruncase Arlo când le rostise, nici din pricina gestului violent neașteptat. De ce să vrei să-mi faci rău? Nu ți-am făcut niciodată nimic.

– Mereu te-ai crezut prea bună pentru mine, erai cu nasul pe sus și mi-ai întors spatele. Ai fugit cu primul barosan pe care l-ai agățat, nu-i așa? Mi-a ajuns la urechi că n-a mers strălucit.

– Mi-ai fi făcut rău pentru că n-am vrut să ies cu tine în liceu? Am un copil. Am o fetiță, și acum sunt singurul ei părinte. Ai fi riscat să-mi lași copilul orfan pentru că n-am vrut să ies cu tine?

– Nu lăsam pe nimeni orfan. Am vrut doar să te sperii, atâta tot. Trebuia doar să-ți dau o lecție, să-ți trag o sperietură zdravănă. Oricum, n-a fost ideea mea.

– A cui idee a fost, Arlo?

Pentru prima dată, o licărire de șiretenie se zări în ochii lui Arlo. Își mută privirea de la Forrest înapoi la Shelby, apoi iar la Forrest.

– Aș putea să vă zic niște lucruri, dar vreau chestia aia cu imunitatea. N-o să fac douăj' dă ani pentru ceva ce n-a fost ideea mea.

– Îmi dai un nume și-o să mă gândesc. Nu-mi dai, o să cer douăzeci și cinci de ani. E vorba de sora mea, idiotule. Un lucru pe care trebuie să-l cunoști de-acum e familia. O să-mi spui cine a pus chestia asta la cale, ori o să mă asigur că înfunzi pușcăria.

– Tre' să am niște garanții...

– N-ai nimic.

– O să aibă mai mult decât nimic, zise Griff. O să găsesc o cale să ajung la tine. O să găsesc. Și când o să găsesc, o să-ți dorești să fi avut șansa să faci douăzeci de ani.

– Nici n-am atins-o, aşa-i? Nu m-am atins de-un fir de păr din capul ei. Am vrut doar s-o sperii puţin. Mi-a dat o mie de dolari, a spus că-mi mai dă încă o mie după ce îţi trag o sperietură soră cu moartea, să-ţi dau o lecţie de s-o ţii minte. Trebuia doar să te-mping în decor, atât, dar ai trecut pe lângă mine în sens opus. Când m-am întors, te-am văzut îndreptându-te spre vechea casă Tripplehorn.

– M-ai urmărit.

– A trebuit să aştept şi să mă gândesc. Şi mi-am zis: Bine, o să-ţi dau io lecţia aia când o să pleci din nou. Mai bine pe-ntuneric, aşa-i? Dar dup-aia, el a mers în spatele tău, şi n-am putut să ajung la tine. Nu vedeam de ce să-mi pierd io toată seara pentru nimic. M-am gândit că dacă îl buşesc pe el, o să-ţi trag ţie o sperietură. Se pare că băieţii din nord îs buni pentru tine. Ai sărit direct în pat cu ăsta, da' mie nici măcar o privire nu mi-ai aruncat. L-am văzut cum îţi dădea ţoalele jos.

– Te-ai uitat. Prea furioasă ca să fie speriată, Shelby se apropie. Ştia prea bine cine îl plătise. Melody Bunker ţi-a cerut să mă şi spionezi?

– Mi-a dat o mie de dolari, a zis că-mi mai dă una. Nu mi-a zis ce şi cum să fac, doar s-o fac. Donşoara Cu-Nasu'-Pe-Sus e foc şi pară pe tine, pe bune. A venit direct la rulota mea pe vale şi mi-a dat bani gheaţă. Aşa-i de şucărită pe tine că ai dat-o afară din salon.

– Sper să bagi asta la cap, Arlo, şi s-o ţii minte când o să pleci spre Bledsoe County şi în celula pe care o s-o ocupi acolo. Şi când o s-ajungi acolo, să te gândeşti la asta, Arlo. Niciodată nu mi-a trecut prin minte că sunt prea bună pentru tine. Doar că nu-mi plăcea de tine.

Se întoarse şi porni spre ieşire. Forrest îi făcu semn lui Griff să meargă după ea.

– Stai aşa, Roşcato.

– Nu pot să stau. De-abia pot să respir. Jur că dacă nu l-ai fi scuturat tu, aş fi făcut-o eu. S-a luat după tine pentru că n-a putut ajunge la mine destul de repede. Putea să te omoare.

– N-a făcut-o.

– Dacă nu mă escortai până acasă...

– Te-am escortat. O luă de după umeri. Nu voia ca mintea ei sau a lui să înceapă să proiecteze tot felul de scenarii, nu atunci şi acolo. E închis, Shelby. Aşa o să rămână.

– Toate astea, pentru că mândria lui Melody i-a fost terfelită, și asta pentru că a meritat-o. Știa foarte bine de ce era el în stare. I-a dat bani și un motiv s-o facă.

– Pun pariu că nici nu trece dimineața, și-o să împartă celula cu el.

– Asta-i un pariu câștigător, spuse Forrest ieșind. Stai așa o clipă. Nobby, crezi că ai putea să stai cu idiotul ăla de Arlo puțin? L-am pus să scrie tot.

– Sigur. Mărturisește?

– Și-ncă cum. Domnule șerif, trebuie să mă ocup de toate astea și apoi o să avem nevoie de un mandat de arestare. O să cam fie cu cântec, pentru că e pe numele Melody Bunker pentru instigare la crimă, uneltire pentru a provoca vătămare corporală.

– Măi, fir-ar să fie, Forrest! Oftând din rărunchi, Hardigan se frecă la ceafă. Ești chiar așa de sigur de asta?

– O să-ți spun cum zice Arlo că s-a desfășurat treaba.

– N-a mințit, se amestecă Griff. N-a scos numele ei din pălărie. L-a plătit pentru asta, și probabil că n-a avut încă ocazia să-i cheltuiască.

– O să mergem la rulota lui, începu Forrest, apoi se uită în jur. Unde-i Shelby?

– Era... era chiar aici. Oh, la dracu! Oh, la dracu', nu!

– Melody. Soră-mea are o fire a dracului dacă atingi coarda potrivită. Șefu'? zise Forrest pe când Griff năvălea deja afară pe ușă.

– Da, du-te cu el. Exact asta ne mai trebuia, ca să fie tacâmul complet pe ziua de azi. Soră-ta aruncând-o afară pe fereastră pe nepoata lui Florence Piedmont.

*

Nu avea de gând s-o arunce pe Melody afară pe fereastră; nici nu-i trecuse prin cap asta. Nu avea o idee clară în privința a ceea ce avea să facă, dar un lucru era cert – n-avea de gând să stea cu brațele încrucișate.

Atitudinea de a o ignora pe *nenorocită* nu dăduse roade, sarcasmul nu avusese efect, discuția onestă, nici atât.

Așa că avea să găsească o modalitate prin care să o pună cu botul pe labe și să termine problema asta odată pentru totdeauna.

Reşedinţa Piedmont era amplasată pe un lung povârniş de un verde luxuriant, cu ziduri terasate din cărămizi albe care ofereau privirii o abundenţă de copaci fermecători şi tufe perfect întreţinute.

De acolo, aveai privelişte oraşului, în jos, a dealurilor, în zare, şi a văilor, în depărtare. Domnea elegantă ca în perioada anterioară Războiului de Secesiune, înfrumuseţată cu verande care ieşeau în evidenţă pe faţada albă ca neaua. De jur-împrejur se întindeau grădini în valuri de culori.

Era o casă pe care ea o admirase mereu. Acum se îndrepta spre ea ca din puşcă.

Ştia că Melody locuia în anexă, aşa că se duse glonţ către ea, odată ce ajunse pe culmea dealului. Spumegând de furie, coborî brusc din maşină, trecu pe lângă maşina lui Melody şi ar fi dat buzna pe uşă, dacă cineva n-ar fi strigat-o.

– Ia te uită, Shelby Anne Pomeroy!

O recunoscu pe menajeră, membră veche a grandioasei reşedinţe – şi sora lui Maybeline – şi se strădui să-şi ţină furia în frâu într-atât încât să zâmbească când răspunse.

– Ce plăcere să te revăd, donşoară Pattie. Ce mai faci?

– Bine. Femeia înaltă, slabă, cu părul ei cărunt şi creţ strâns cu grijă, se apropie. Avea un coş pe jumătate plin cu trandafiri timpurii. Ce primăvară frumoasă avem anul ăsta, chiar dacă deja se face cald! Ce mă bucur că te-ai întors să te bucuri de asta. Îmi pare rău pentru soţul tău.

– Mulţumesc, donşoară Pattie. Trebuie neapărat să vorbesc cu Melody.

– Păi, ia micul dejun pe veranda din spate cu doamna Piedmont şi cu duduia Jolene. Bănuiesc că în legătură cu scandalul de la donşoara Vi. Am auzit câte ceva de la Maybeline şi de la Lorilee.

– Da, ceva de genul ăsta.

– Atunci, dă ocol casei. Sper ca voi, fetele, să puteţi rezolva asta.

– De-asta sunt aici, ca să rezolvăm. Mulţumesc.

Furia puse din nou stăpânire pe ea, în vreme ce o apucă pe cărare, traversă peluza verde şi catifelată, auzind voci de femei, şi simţi mireasma acelor trandafiri timpurii.

O zări pe Melody stând la masa cu damasc alb, cu un frumos serviciu de porţelan şi sucuri sclipind în carafe de sticlă.

– N-o să-mi cer scuze, bunico, aşa că n-are sens să mă baţi la cap cu asta. N-am spus nici un cuvânt care să nu fie adevărat şi n-o să mă cobor până într-atât încât să mă umilesc în faţa *ălora*, doar ca Jolene să-şi poată recupera coafeza aia de duzină.

– Crystal nu-i de duzină, Melody, şi n-ar fi trebuit ca noi să...

– Termină, Jolene, şi mai termină şi cu văicăreala. M-am săturat până peste cap de ea. La drept vorbind, târfa aia mică şi bunica ei care-şi vâră nasul peste tot ar trebui...

O zări pe Shelby şi se ridică în picioare când Shelby apăru pe alee ca o furtună. Ochii lui Melody se făcură cât cepele când îi văzu pe Forrest şi pe Griff alergând în urma ei.

– Pleacă de-aici. Nu eşti binevenită aici!

– Eu spun cine-i binevenit aici! i-o tăie scurt Florence.

– Dacă ea este, eu nu sunt.

Melody dădu să se întoarcă, dar Shelby o prinse de mână şi o răsuci către ea.

– Tu l-a plătit. Tu l-ai plătit pe Arlo Kattery ca să încerce să mă accidenteze.

– Ia mâna de pe mine. Nu ştiu ce tot îndrugi acolo.

– Şi, pe deasupra, mai eşti şi mincinoasă.

Chiar înainte de a-şi da seama ce intenţii avea, Shelby îşi strânse mâna în pumn şi îl folosi.

Auzi urlete şi văzu că ochii lui Melody deveniră sticloşi.

Înainte de a-şi da seama, cineva o înşfăcă din spate de mână şi o ridică de la pământ. Ea se zbătu, pentru că nu terminase încă. Nici pe departe nu terminase, dar braţele îi erau strânse ca într-o menghină.

– Opreşte-te! Haide, Roşcato, termină. I-ai trosnit una ca lumea.

– Nu-i de-ajuns. Nu-i de-ajuns pentru ce a făcut.

Melody şedea în fund, acolo unde aterizase în veranda elegantă.

– M-a lovit! Aţi văzut cu toţii cum m-a atacat. Suspinând, îşi duse mâna la falcă. Vreau să fac o plângere.

– Bine, îi spuse Forrest. Cred că cele împotriva ta vor fi cu mult mai grave.

– N-am făcut nimic. Nu ştiu despre ce vorbeşte. Bunico, mă doare.

– Jolene, încetează să-ţi mai fluturi mâinile alea ca şi cum ai vrea să-ţi iei zborul şi du-te şi ia o pungă cu gheaţă. Florence, care se

ridicase în picioare, se aşeză din nou, cu greutate. Am nevoie de o explicaţie. Vreau să ştiu de ce fata asta ar veni aici cu aceste acuzaţii grave şi îmi loveşte nepoata.

– O să vă răspund eu, zise Shelby înainte ca Forrest să poată spune ceva. Dă-mi drumul, Griffin. N-o să fac nimic, îmi cer iertare faţă de dumneavoastră, doamnă Piedmont. Nu faţă de ea, ci în faţa dumneavoastră, îmi cer scuze. Asta e casa dumneavoastră, şi niciodată n-ar fi trebuit să vin aici în felul ăsta. Eram prea furioasă ca să mai gândesc logic.

– Bunico, dă-o afară. Locul ei e la *închisoare*.

– Taci acum, Melody. Nu faci decât rău când vorbeşti. De ce-ai venit aici astfel?

– Pentru că Melody a mers cu mult mai departe decât să spună lucruri urâte sau să taie cauciucuri, ori să inventeze minciuni. De data asta, l-a plătit pe Arlo Kattery cu o mie de dolari şi i-a mai promis încă o mie dacă mă bagă în sperieţi, dacă îmi dă el o lecţie.

– N-am făcut niciodată aşa ceva. Păi ce, nu m-aş coborî să vorbesc cu Arlo Kattery sau cu cineva de teapa lui. E un mincinos, la fel ca tine.

– Am spus să taci, Melody Louisa! De ce spui că Melody a făcut aşa ceva?

– Pentru că Arlo l-a scos pe Griffin în decor noaptea trecută şi i-a distrus camioneta. Uitaţi-vă la el, doamnă Piedmont. E rănit, pentru că s-a asigurat că eu ajung cu bine acasă; şi pentru că a făcut asta, Arlo n-a putut ajunge la mine ca să-mi facă ce i-a plătit ea să-mi facă. În schimb, a ajuns la Griff. A mers în vale, până la rulota lui Arlo, şi l-a plătit să facă asta.

– E nebună. E mincinoasă.

– Oh, Dumnezeule! Jolene stătea exact lângă uşile franţuzeşti cu o pungă albastră de gheaţă în mână. Oh, Dumnezeule, Melody, n-am crezut că ai vorbit serios.

– Tu să taci, auzi? Să nu-ndrăzneşti să mai scoţi un cuvânt, Jolene, nici un cuvânt.

– Ba n-o să tac. Ba nu. Doamne, Melody, asta nu-i de joacă, nu-s doar bârfe sau să-ţi baţi joc de cineva. N-am crezut că vorbeşte serios, pe cuvântul meu, n-am crezut niciodată că vorbeşte serios.

– Tacă-ţi gura, Melody! Să vorbească serios despre ce anume, Jolene? întrebă Florence. Termină cu mormăiala şi spune pe şleau.

– După ce donşoara Vi ne-a dat afară, a spus că ştie ea cum să se răzbune pe Shelby. Ştie cum să-i dea ea o lecţie pe care să n-o uite, şi că Arlo ar face-o gratis, dar că ar face ea în aşa fel încât să-i crească interesul.

– Mincinoaso! Ridicându-se, Melody se aruncă asupra lui Jolene cu degetele în formă de gheare.

Poate că ar fi lovit-o zdravăn, dacă Jolene, apărându-se înfricoşată, n-ar fi aruncat cu punga de gheaţă spre ea.

Nimerind-o, o făcu să se dea înapoi cu un pas, astfel că Forrest avu timp să intervină în apărarea ei.

– Ai face bine s-o asculţi pe bunica ta şi să-ţi ţii gura. Jolene, hai să auzim şi restul.

– Ce se *întâmplă* cu tine? Ce-i cu tine, Melody? Sincer, nu ştiu.

– Mai bine ţi-ai ţine gura, Jolene, sau o să-ţi pară rău.

– Jolene! Vocea lui Florence întrerupse brusc miorlăiala lui Jolene. Să-i spui ajutorului de şerif Pomeroy restul poveştii, şi asta chiar acum. Dacă nu taci, Melody, jur pe bunul Dumnezeu că te pocnesc eu însămi.

– Oh, donşoară Florence. Am spus ce a zis ea, şi pe cuvânt, *jur*, n-am crezut că intenţionează să facă ceva. Eram aşa de supărată şi plângeam, şi i-am tot spus să termine, şi am tot zis că cine o să-mi mai facă mie părul pentru nuntă, pentru că Crystal, ea ştie cum îl vreau eu coafat, şi e ziua nunţii mele, donşoară Florence. Eram aşa de supărată, şi Melody n-a mai spus nimic. Dar a zis ce v-am povestit. N-am crezut că ar putea...

– Trădătoare nenorocită! A participat şi ea. A participat. Melody o arătă cu mâna, direct. A participat.

– Ba n-am fost părtaşă, dar poate că tu, Shelby, nu poţi crede asta, de vreme ce am participat la treburile astea. Dar niciodată ca să fac rău cuiva. M-am săturat de asta. Aşa m-am săturat de toate astea.

Se aşeză şi începu să plângă în pumni.

– Îmi pare rău, doamnă Piedmont, dar va trebui să le iau pe aceste două doamne la secţie şi să clarific situaţia.

Cu spatele drept, Florence încuviinţă.

– Da. Înţeleg. Jolene, termină cu plânsul ăla şi du-te cu ajutorul de şerif Pomeroy. Melody, du-te cu poliţistul.

– Nu vreau să merg cu el. E doar o poveste inventată de infractorul ăla, şi Jolene minte. Pur şi simplu, minte.

– Nu mint!

Şi se porniră amândouă să urle una la alta până când interveni Forrest.

– V-aş sfătui pe amândouă să vă ţineţi gura. Melody, tu poţi să vii de bunăvoie, sau o să te iau cu forţa.

– Ia-ţi mâinile de pe mine imediat! Ameninţarea o făcu să se smucească din strânsoarea lui. Nu mă duc nicăieri unde nu vreau să merg.

Atunci, bunica ei se ridică în picioare.

– Melody Louisa Bunker, dacă nu te duci cu ajutorul de şerif Pomeroy şi nu încetezi să te opui, ai cuvântul meu că n-o să mişc un deget ca să te ajut. Şi o să mă asigur că mama ta va face la fel.

– Doar nu vorbeşti serios.

– Pe legea mea, ba da. Pleci cu Forrest acum, ori mă spăl pe mâini de toată povestea asta şi de tine.

– O să merg. Dar acum ştiu că eşti la fel de nesuferită ca ceilalţi.

– O iau eu pe Melody, îi zise Forrest lui Griff. Cel mai bine le iei tu pe Shelby şi pe Jolene. Încă eşti adjunct.

– La dracu'! În regulă. Jolene?

– Vin. N-o să-ţi fac nici un necaz, Shelby. Îmi pare aşa de rău pentru toate astea. Eu doar...

– Probabil că cel mai bine ar fi dacă toată lumea ar tăcea până acolo, sugeră Griff şi primi un zâmbet din partea lui Forrest.

– Propunerea mea rămâne valabilă, dacă vreodată vrei să-ţi schimbi meseria. Melody, tu mergi spre maşina mea de bunăvoie, sau îţi pun cătuşele.

– Oh, o să merg. O să-ţi pierzi slujba până la sfârşitul zilei. O să mă asigur eu de asta.

Înainte s-o ducă pe Melody, Forrest privi spre Florence.

– Îmi pare rău pentru situaţia creată, doamnă Piedmont. Îmi pare rău pentru acest necaz care s-a abătut asupra dumneavoastră şi a familiei dumneavoastră.

– Ştiu. Când se uită spre Griff, i se păru că în ochi îi licări o lacrimă, dar îşi ţinu spatele drept. Mie îmi pare mai rău decât pot spune.

Capitolul 19

Jolene nu tăcu tot drumul, ba dimpotrivă, plânse cu hohote nestăpânite şi suspină necontenit. În timp ce urechile îi ţiuiau, Griff decise că tot ce voia cu adevărat pe lumea asta era să se întoarcă la muncă şi la problemele raţionale.

Singura cale de a face asta era să le ducă pe Shelby şi pe Jolene la secţia de poliţie.

Şeriful Hardigan se uită la Griff şi la cele două femei – Shelby, cu ochi scăpărând de furie, Jolene, cu ochii înlăcrimaţi. Înaintând, scoase o batistă mare, albă din buzunar şi i-o îndesă în mâini lui Jolene.

Vorbi pe un ton în care, ca prin minune, se distingea un amestec de voioşie şi compasiune.

– Haide, haide, ce înseamnă asta?

– Forrest e chiar în urma noastră, anunţă Griff.

– Probabil că sunt arestată. După ce-şi plesni mâinile de şolduri, Shelby se uită direct şi sfidător în ochii lui Hardigan. Am pocnit-o pe Melody Bunker în plină figură.

– Hm-hm, fu răspunsul lui Hardigan, înainte de a se concentra asupra lui Jolene.

– N-am ştiut că voia cu adevărat s-o facă! Printre suspinele care o zguduiau îşi făcu loc isteria. Jur, n-am ştiut. Am crezut că era doar furioasă şi spunea tot soiul de chestii. N-am crezut că, într-adevăr, voia ca Arlo s-o sperie pe Shelby sau să o rănească. Jur că sunt aşa de supărată pe toată situaţia.

– Se vede. De ce nu intri tu aici să-mi mărturiseşti tot. Ai tu grijă de ea? i se adresă el lui Griff, arătând din sprâncene spre Shelby.

– Cred că da.

– Eşti ajutor?

Shelby îi aruncă o privire furioasă în vreme ce Hardigan o băga pe Jolene la el în birou.

– Ăsta-i Forrest, ce să-i faci.

Dar răsuflă uşurat când Forrest însuşi intră cu Melody.

– Jolene?

– Vorbeşte şeriful cu ea.

– Destul de bine. Ai tu grijă de ea?

Auzind aceeaşi întrebare, Griff tresări.

– Da, da.

Forrest o conduse pe Melody în sala din spate şi ieşi din nou.

– Nobby, vreau să stai tu cu ea câteva minute până rezolv eu nişte treburi.

– Nu-i problemă.

Când Forrest se întoarse spre sora lui, aceasta întinse mâinile în faţă cu încheieturile apropiate.

– Termină cu prostiile astea.

– Poate că ajutorul tău vrea s-o facă.

Când se întoarse cu acelaşi gest spre Griff, el doar îi luă faţa în mâini.

– Încetează. Acum.

Ea se zbătu puţin, dar el nu-i dădu drumul şi o privi fix în ochi până când ea scoase un şuierat.

– Nu sunt supărată pe nici unul dintre voi – prea mult – şi sunt îngrijorată de ce ţi s-a întâmplat, Griff. Doar că sunt foarte necăjită. Sunt arestată?

– N-o să se ajungă la asta, zise Forrest. Chiar dacă insistă, ea e într-un rahat cu mult mai mare. A meritat pumnul ăla.

– Sigur că da.

– Ai o directă de dreapta a naibii, Roşcato.

– Mulţumesc. Clay m-a învăţat, dar e prima dată când o pun în practică. Ce fac acum?

– Lasi asta în seama mea şi a şerifului, aşa cum ar fi trebuit să faci înainte de a asalta blestematul ăla de castel. Nu că vreodată te-aş

învinovăţi pentru pumnul ăla. Mergi la lucru sau acasă, sau oriunde ai treabă.

– Pot să plec aşa, pur şi simplu?

– Exact aşa. Şi dacă depune plângere pentru atac, o să ne ocupăm de asta. Dar cred că o să fie convinsă să renunţe la asta.

– În regulă. Nu putea să ţină supărare pe fratele ei dacă nu o aresta. Îmi pare rău pentru ce-am făcut azi-dimineaţă.

– Nu, nu-ţi pare.

– Nu, nu-mi pare. Nu încă. Dar poate că ajung şi acolo, după un timp.

Ieşi din secţia de poliţie şi se opri când Griff ieşi împreună cu ea.

– Nimic din toate astea nu-i din vina mea, şi m-am cam săturat să-mi asum responsabilitatea pentru ce n-am făcut. Dar...

– Nici un dar, o întrerupse el.

Ea scutură din cap.

– Dar, fără discuţie că ţi-am creat necazuri. Nu te-aş învinovăţi dacă te-ai retrage. O să-mi pară rău şi o să fiu dezamăgită dacă o faci, dar nu te-aş învinovăţi.

În loc de răspuns, el îi luă din nou faţa în mâini şi de data asta o sărută. Prelung, pasional, fără grabă.

– Asta ar trebui să lămurească treburile. Acum o să mă duc să-l văd pe tatăl tău ca să primesc aprobarea pentru a mă întoarce naibii la muncă.

Ea surâse.

– Parcă văd un licăr ştrengăresc în ochii ăia negri.

– Exact asta şi intenţionam. Ne vedem mai târziu. Până acum, a fost o dimineaţă al naibii de interesantă.

Se putea spune şi aşa, se gândea ea în drum spre salon. Dar i-ar plăcea enorm nişte dimineţi plictisitoare.

Îşi închipuia că ajunseseră deja la urechile celor de la salon câteva veşti despre cele petrecute în dimineaţa aceasta interesantă, ca şi despre incidentul din seara precedentă, ce declanşase întreaga tărăşenie.

Felul în care se întrerupse conversaţia şi privirile întoarse spre ea când intră îi dădură de înţeles că intuise corect.

– Ce face băiatul ăla? Cât de grav e rănit? întrebă Viola.

– Se duce la tati acum, dar nu cred că e chiar aşa de rău. Are nişte tăieturi şi vânătăi.

– Am auzit că l-au arestat pe Arlo Kattery pentru fugă de la locul accidentului, interveni Crystal. Şi Lorilee a noastră te-a văzut ducându-te cu maşina direct la vilă cu puţin timp în urmă.

– Ai putea spune la fel de bine că Melody e implicată în toate astea, îi spuse Viola. Oricum, o să se afle.

– L-a plătit, ea l-a plătit pe Arlo s-o facă.

După un oftat general, Shelby se prăbuşi pe un scaun. Oricum, ajunsese prea devreme la muncă, şi, fără doar şi poate, dimineţile interesante erau epuizante.

– Stai o clipă. Cu ochii mijiţi, Viola răsuci scaunul aşa încât Shelby să stea cu faţa la ea. Vrei să spui că Melody l-a plătit pe tipul ăla, Kattery, să îl accidenteze pe Griffin Lott? De ce dracu' să facă aşa ceva?

– L-a plătit să vină după mine, dar Griff i-a ieşit în cale, aşa că l-a atacat pe el.

– După... după *tine*? Dar asta... Păi... Când îşi dădu seama, parcă fu lovită de trăsnet, iar sângele îi îngheţă în vene, aşa încât deveni palidă. Pentru c-am dat-o afară de-aici.

– Nu-i din cauza ta, buni, şi nici dintr-a mea. Nu suntem nici una de vină. Nici una dintre noi.

– Dumnezeu ştie că-i răzgâiată din cale-afară şi întotdeauna a avut un caracter josnic, dar niciodată nu m-am aşteptat din partea ei la ceva de genul ăsta.

– I-a dat lui Arlo o mie de dolari pe loc şi i-a promis încă o mie odată ce treaba era făcută.

Viola încuviinţă din cap. Îi revenise culoarea în obraji şi se făcuse roşie ca para focului.

– E arestată?

– Au dus-o la secţie, aşa se vorbea.

– Dacă n-o închid, vreau să ştiu de ce.

– Nu ştiu ce-o să se întâmple, dar o să iasă urât. Asta-i sigur. Şi toată lumea ar trebui să ştie întreaga poveste. M-am dus la vilă şi i-am tras un pumn în plină figură. Am văzut doar roşu în faţa ochilor şi i-am dat un pumn de am dat-o grămadă. Aş face-o din nou, dacă aş avea ocazia.

Mai multe icnete se auziră, în timp ce Viola zâmbea satisfăcută. Se aplecă şi o strânse cu putere pe Shelby în braţe.

– Bravo, fata mea!

– Aş fi vrut să te văd făcând asta. Maybeline îşi încrucişă braţele. Nu e creştineşte să spui asta, dar aş fi vrut să văd cu ochii mei şi să fac o poză cu telefonul.

– Mătuşa Pattie zice că e numai cu nasul pe sus şi îi dă ordine, ceva de groază, când donşoara Piedmont nu-i pe-acolo. Lorilee dădu aprobator din cap în semn de înţelegere. Aşa că aş fi vrut să văd şi eu, dar eu aş fi filmat.

Se duse către Shelby şi o îmbrăţişă.

– Aşa că nu te supăra pentru asta, Shelby. Ştiu o grămadă de lume care ar fi plătit bani frumoşi să te vadă cum dai cu ea de pământ. Nu-i aşa, donşoară Vi?

– Mare dreptate ai, Lorilee.

– N-o să mă supăr. O bătu pe mână pe Lorilee. Dar o să încep munca devreme, dacă-i în regulă. O să mă ocup de prosoape şi de materiale, chestii de-astea. Ca să-mi liniştesc puţin nervii.

– Du-te.

Crystal aşteptă până când Shelby plecă în spate.

– Ce crezi că o să facă doamna Piedmont în legătură cu toate astea?

– Om trăi şi om vedea.

Nu trebuiră să aştepte prea mult.

În tihna după-amiezii, când mamele casnice îşi luau copiii de la şcoală sau îi întâmpinau în pragul uşii, înainte ca bonele să poată da fuga la un tuns şi un vopsit, sau la masaj, Florence Piedmont intră în salonul lui Vi.

Din nou, în salon se aşternu o linişte mormântală. Florence, foarte demnă, într-o rochie bleumarin şi pantofi asortaţi, o salută din cap pe Shelby care era la recepţie în faţă, apoi pe Viola.

– Viola, ai câteva minute să vorbim? În particular. Tu şi Shelby.

– Desigur că avem. Shelby, avem pe cineva în Camera de Relaxare?

– Oh... n-ar trebui să fie. Avem trei programări pentru tratamente peste o oră şi două tratamente chiar acum.

– Atunci, e-n regulă. O să mergem acolo, Florence; e plăcut şi linişte. Crystal, când vine clienta mea de la trei şi jumătate, pregăteşte-o şi dă-i o revistă.

– Îţi sunt recunoscătoare pentru timpul acordat, Viola.

– Şi tu ai face la fel pentru mine. Viola o conduse în spate, prin zona de vestiare. Ne cunoaştem de mulţi ani.

– Aşa e, de mulţi ani. Ce mai face mama ta, Vi?

– Arţăgoasă ca de obicei. Dar a ta?

– A lăsat-o puţin mai moale. Dar îi place la nebunie în Florida. Fratele meu Samuel merge la ea în fiecare zi.

– El a fost întotdeauna bun la suflet. Ia loc.

– Mulţumesc, Vi. Chiar trebuie să stau jos. Trebuie să-ţi mărturisesc că sunt istovită.

– Avem nişte ceai de piersici, doamnă Piedmont. Fierbinte sau rece, interveni Shelby. Doriţi să vă aduc?

– Mi-ar plăcea nişte ceai fierbinte de piersici, mulţumesc, dacă nu-i vreun deranj.

– Absolut deloc. Buni?

– Ar fi minunat, scumpo, mulţumesc.

– E o încăpere superbă, Viola. Aşa de liniştită şi de relaxantă. Ai avut întotdeauna o minte ascuţită şi un fel al tău de a-ţi transforma ideile în lucruri de calitate.

– Îmi pare bine să aud asta. Toată lumea are nevoie din când în când de un loc liniştit şi calm.

– După părerea mea, ar trebui să facem uz de asta mai des. Cu ce nuanţă ai zugrăvit pereţii?

– Se numeşte Auriul Înserării. O denumire drăguţă.

– Aşa e. Liniştit, zise ea din nou, ca un oftat. Viola, Shelby, o să încep prin a vă spune că voi merge să vorbesc cu Griffin Lott când plec de-aici. Dar am vrut să discut cu voi două mai întâi. Ar fi trebuit să întreb dacă Ada Mae şi-ar putea rupe puţin din timp.

– Face un tratament facial. E-n regulă, Flo. O să-i transmitem noi ce spui tu.

– Vreau să-mi cer scuze faţă de voi toate. Şi faţă de tatăl tău, Shelby, de fiica ta, de fraţii tăi. Faţă de Jackson, Viola.

– Doamnă Piedmont, nu aveţi de ce să vă cereţi scuze.

– Îţi cer să accepţi scuzele mele.

– Bineînţeles. Shelby aduse ceaiul în nişte ceşti elegante.

– Mulţumesc. Ia şi tu loc, te rog. Am venit aici de la secţia de poliţie. Melody a recunoscut că a fost la Arlo Kattery ca să-i dea bani

pentru a-ți face necazuri, Shelby. Nu sunt sigură dacă ar fi recunoscut asta prea curând, dar sunt deja trei persoane care au văzut-o conducând spre rulota lui din vale. Și, deși mi-e greu s-o spun, nici că i-aș fi luat un avocat până când nu mărturisea adevărul.

Fără să spună un cuvânt, Viola se întinse și îi luă mâna lui Florence.

– Nu știu ce credea ea că se va întâmpla, sau de ce ar face ceva atât de josnic, atât de nechibzuit. Nu știu de ce a fost întotdeauna așa de geloasă pe tine, Shelby. Când ai fost votată șefa majoretelor în liceu, a făcut istericale, m-a implorat să fac o donație substanțială către departamentul de atletism, dacă te dădeau pe tine jos și o puneau pe ea. Și când ai fost aleasă regina balului la agapa de la liceu, a venit acasă și și-a ferfenițit rochia. Florence oftă. Se pare că e furioasă în cea mai mare parte din timp. Am sperat că, punând-o să se ocupe de magazinul The Artful Ridge, să locuiască în anexă, o să fie mai fericită, o să înceapă să devină mai responsabilă. Dar știu, văd acum, am răsfățat-o mult prea mult de la bun început. Și mama ei a răsfățat-o încă și mai mult. E nepoata mea, prima mea nepoată și o iubesc.

– Bineînțeles că o iubești.

– Am trecut cu vederea mult prea multe de-a lungul anilor, dar acum n-o s-o mai fac. A făcut rău cuiva, și putea să fie mult mai grav. A făcut-o din dușmănie. O să plătească prețul pentru dușmănia asta. N-am nici un drept să întreb și nu mă aștept la nimic, dar e nepoata mea și o să întreb. Șeriful a sugerat că dacă tu și cu Griffin Lott sunteți înțelegători, dacă sunteți de acord, în loc să meargă la închisoare... Pentru prima dată, mâna lui Florence tremură, așa că își așeză cu grijă ceașca jos pe farfurie. Ar putea să stea șase luni într-un centru de reabilitare, unul particular, unde ar putea fi tratată pentru diversele ei probleme. I se va cere să muncească acolo – diverse activități, bănuiesc. Curățat, grădinărit, spălat rufe, genul ăsta de treburi. Apoi, dacă se consideră că e pregătită, o să execute încă șase luni de serviciu în slujba comunității într-o instituție de reeducare, după care un an va fi ținută sub supraveghere.

N-o să pretind că e închisoare, continuă Florence. Dar va avea restricții, o să aibă ședințe de terapie de care cred că are absolută nevoie, și i se va cere să respecte un set de reguli. Își va pierde libertatea, și asta e un fel de închisoare. Și, dacă refuză să se supună condițiilor,

atunci va avea de îndurat închisoarea. Mama ei o să încerce să mi se opună în chestiunea asta, dar tatăl ei... Am vorbit deja cu ginerele meu. Am vorbit ceva vreme, şi el mă va sprijini în privinţa asta.

Mai liniştită, Florence îşi luă din nou ceaiul.

– Sunt nepoatele noastre, Vi. Cine ar fi crezut că se va ajunge la asta?

Încă o dată, Viola îi luă mâna.

– Viaţa e plină de obstacole dificile şi de întorsături neaşteptate de situaţie. Facem tot ce ne stă în putinţă să urmăm calea asta, până la capăt.

– Câteodată, cel mai bun nu-i nici pe departe destul de bun. O să ai nevoie de timp să te gândeşti la asta, Shelby.

– Nu-i vorba că... ea l-a rănit pe Griff, sau l-a rănit prin acţiunile lui Arlo.

– De fapt, ţie voia să-ţi facă rău.

– Tot ce vreau, vă spun cu toată sinceritatea, doamnă Piedmont, e să ne lase pe mine şi pe ai mei în pace. Am un copil de crescut. Am o viaţă pe care încerc să mi-o refac cu fetiţa mea şi nu vreau decât ca Melody să mă lase în pace. Dacă Griffin e de acord cu ceea ce aţi spus, eu aş accepta. El e cel rănit, indiferent de ce intenţii a avut ea.

– O să vorbesc cu el şi o să-i respectăm decizia. Îmi pare nespus de rău că a fost rănit în felul ăsta, că cineva din familia mea i-a pricinuit asta. Nu ştiu, Viola, dacă ai aflat cumva de la Jackson cât de avariată e maşina băiatului.

– Din câte mi-a spus Jackson, în urmă cu puţin timp la telefon, e complet distrusă.

– Oh, buni.

– Bine, aproape totul se poate repara, dar Jack a spus că nu poate fi reparată la perfecţie şi speră că firma de asigurări să fie de acord să o radieze.

– O să îndrept situaţia. Ai cuvântul meu.

– N-am avut niciodată vreo îndoială, Flo.

– Ştiu că amândouă sunteţi ocupate şi vă mulţumesc foarte mult pentru timpul acordat şi pentru înţelegere. Pentru bunătatea voastră.

– Te conduc, se oferi Viola, luând-o pe Florence de după talie în vreme ce amândouă se ridicară. Şi o să-ţi dau o broşură, ca să te

gândeşti să te întorci pentru un masaj nemaipomenit cu pietre fierbinţi sau pentru un tratament de reîntinerire.

Shelby auzi râsul lui Florence pe când amândouă ieşeau.

– E cam târziu pentru o reîntinerire, nu crezi, Viola?

– Niciodată nu-i prea târziu, Flo. Niciodată.

*

Lui Shelby i se părea că cel mai bine era să se ţină departe de privirile oamenilor şi să ia fiecare zi aşa cum venea. Fusese mult prea mult ţinta bârfelor de când revenise în oraş. Din experienţă ştia că, destul de curând, aveau să apară alte noutăţi şi puncte de interes.

Se simţea destul de bine să fie în centrul atenţiei vinerea seara, interpretând *doo-wop*, rock şi balade din anii cincizeci. Auditoriul părea că se simte bine, şi nimeni nu mai fu împuşcat.

Întrucât Callie dormea la buni, să sfârşească vinerea noapte în patul lui Griff era minunat.

Înainte şi după munca ei de sâmbătă, lucra intens la tabelele contabile, plătind facturi şi socotind cu atenţie.

Îşi scutură mâinile împreunate înspre tavan când lichidă încă un card de credit..

Trei lichidate, mai rămân nouă.

Imediat după micul dejun de duminică, stătea lângă cuptor, gătind pui şi ascultând-o pe Callie scoţând chiote de veselie pe când se juca cu mult iubita maşinărie de făcut baloane de săpun.

Ada Mae intră şi o îmbrăţişă pe Shelby pe la spate.

– Ăsta e cel mai frumos sunet din lume.

– Ştiu. E aşa de fericită, mamă, că-mi umple inima de bucurie.

– Cum rămâne cu tine?

– Sunt aproape tot atât de fericită ca fetiţa de colo cu maşina de baloane de săpun.

– Vineri seară erai în voce, fetiţo. Şi arătai aşa de bine cu rochia aia albastră.

– O să mă distrez cu anii şaizeci. Am cântat câte ceva pentru săptămâna viitoare. Tansy mi-a spus că o să continue planul de extindere. O să fie palpitant.

– Bine că Griff şi Matt aproape au terminat aici. Îmi place la nebunie noua baie la fel cum adoră Callie maşina ei de baloane. Pentru a demonstra, Ada Mae făcu o piruetă reuşită, ceea ce îi smulse lui Shelby un zâmbet. Sunt pricepuţi. Un bărbat priceput valorează greutatea lui în aur. Probabil că te-ai distrat bine după aceea.

Shelby simţi un val de căldură spre ceafă.

– Da. Mamă, nu m-ai aşteptat, nu-i aşa?

– Nu-i vorba că te-am aşteptat. Când ai un copil în casă – de paisprezece sau de patruzeci de ani – trebuie să-i auzi maşina cum parchează pe alee. Şi nici să nu te gândeşti să îţi ceri iertare. Mă simt fericită să ştiu că eşti cu un bărbat bun. Şi că el te face fericită.

Ştia exact unde bătea mama ei.

– Da, mă face. Recunosc că nu mă vedeam în stare să mă simt bine cu *orice* bărbat multă vreme de-aici înainte. Aşa cum stau lucrurile, e o surpriză plăcută. Totuşi, nu mă pot gândi mai departe de săptămâna viitoare, nu încă.

– E-n regulă. Nu te grăbi, testează-l bine.

– Mamă!

– Crezi că generaţia ta a inventat sexul? Şi mai cânţi şi melodii din anii şaizeci săptămâna viitoare? Şi generaţia aia a crezut la fel. Că veni vorba de testări, am auzit că Florence Piedmont i-a cumpărat lui Griff o nouă camionetă.

– Mi-a spus că ea nu a acceptat un refuz; a pus problema în aşa fel încât ar fi luat refuzul lui ca pe o insultă. Bunicul o să dezmembreze vechea maşină pentru piese de schimb, şi Griff o să picteze pe noua maşină logoul firmei.

Se opri, scurgând puiul de sos.

– Am procedat corect, mamă? S-o lăsăm pe Melody să scape doar cu centrul ăla de reabilitare, terapia pentru controlul mâniei şi altele asemenea?

– Mai că stă la un club, mă gândesc, şi asta mă deranjează al naibii de tare. Dar dacă stau şi mă gândesc mai bine, cred că decizia noastră a fost înţeleaptă. Nu ştiu dacă o să se întoarcă aici, cel puţin pentru o vreme. Ştiu însă că donşoara Florence nu-i ţine postul vacant.

– Oh.

– Şi cred că l-ai putea avea tu, dacă ai vrea.

– Eu... Nu. Cred că îmi place exact aşa cum e acum. Îmi place să muncesc la buni. Îmi plac fetele, şi munca, şi clientele. Îmi place să ştiu că, dacă se iveşte ceva, nimeni nu se supără dacă trebuie să plec şi să mă ocup de treburile personale. Şi mai ştiu, cu siguranţă, că n-aş vrea vechiul birou al lui Melody, vechea ei slujbă, sau orice-ar fi. Ar fi... de rău augur. Ştii la ce mă refer, mamă?

– Da, ştiu. Te pricepi la pui prăjit la fel ca bunica ta, fetiţo. Dacă nu vrei să priveşti dincolo de săptămâna viitoare, mai bine-ai fi atentă. Un pui că ăsta l-ar putea face pe un bărbat să te ceară de nevastă.

– Cred că, din punctul ăsta de vedere, sunt în siguranţă.

În siguranţă, se gândi Shelby; exact cum trebuia să fie.

La prânz, când Griff parcă în camioneta lui închiriată, avea pregătit coşul de nuiele, şi pe Callie o gătise în rochiţa ei galbenă şi îi garnisise părul cu o fundă. Ea alesese nişte jeanşi şi vechile ei ghete de drumeţie.

Callie se grăbi să iasă în întâmpinarea lui Griff şi se aruncă înspre el.

– Arăţi ca un picnic, Roşcăţico.

– Am o fundă.

Callie arătă spre spatele capului, unde atârna funda galbenă.

– O văd. Mai frumoasă nici că se poate, şi la fel e şi mama ta. Haide, lasă-mă să iau eu asta.

– Deja o ai pe ea. O să luăm vanul meu, pentru că eu ştiu unde mergem. Am băgat deja şi păturile înăuntru.

– Trebuie doar să iau câteva lucruri din camionetă.

O prinse pe Callie în scaunul ei de maşină – ca un expert, observă Shelby. Nu era nevoie să-i arăţi ceva de două ori. Merse spre maşina închiriată de unde reveni cu o sacoşă.

– Contribuţia mea, zise el şi o puse în van împreună cu coşul.

– Sper ca locul ăla să fie la fel de frumos pe cât îmi amintesc eu. A trecut ceva timp.

Conduse spre oraş, apoi coti spre un drum lateral, ce trecea prin apropierea văii, în vreme ce Callie pălăvrăgea fără încetare. Pe când urca panta, orientându-se pe drumurile în zigzag, totul îi reveni în memorie. Priveliştea, miresmele.

Culoarea.

Unduindu-se prin marea de verdeață, toporașii galbeni sălbatici și stânjeneii pitici crestați formau pete de culoare, în vreme ce pâlniile delicate ale căldărușelor sclipeau în lumina difuză a soarelui.

– Frumos. Un peisaj rustic, zise Griff când Callie se întoarse spre nelipsitul Fifi pentru o conversație.

– Peste puțin timp vor înflori rododendronii. Sunt înnebunită după verdele lor. După verdele lor veșnic și după coloritul florilor sălbatice care apare și dispare.

Trecu pe lângă o mică fermă unde un băiat cam de vârsta lui Callie se tăvălea prin iarbă cu un câine galben.

– Uite cățelul! Mami, când o să am și eu un cățel?

– Cea mai nouă obsesie a ei, zise Shelby în șoaptă. De îndată ce o să avem casa noastră, o să ne gândim la asta. Aproape că am ajuns la locul nostru de picnic, adăugă ea, sperând să curme șirul de întrebări care urma.

Coti spre un drum îngust de pământ și conduse cu grijă pe el.

– Ăsta aparține de vechea fermă pe lângă care am trecut. Tati a adus pe lume trei copii în casa aia – poate că or fi mai mulți de când am plecat eu – și a făcut vizite la domiciliu pentru bunica lor până când a murit. Familia ne permite să folosim drumul ăsta și să facem picnicuri sau drumeții pe aici. Îl respectă foarte mult pe tati.

– La fel ca mine, de vreme ce mi-a dat aprobarea să încep munca.

– Ochii tăi arată ceva mai bine.

– I-am pupat eu ca să se facă bine, mami, când am mers la întâlnirea la pizza cu Griff. Am ajuns?

– Mai departe de aici nu se poate merge cu mașina. Opri. Nu e foarte mult de mers pe jos. Cam jumătate de kilometru. E puțin abrupt și probabil destul de dificil.

– Suntem pregătiți.

El organiză drumeția, ridicând-o pe Callie pe umeri și luând coșul.

– Sacoșa și păturile le las în seama ta, îi zise lui Shelby. E așa de liniște aici!

Observă o îndrăzneață pasăre cardinal ce-i privea de pe craca unui copac.

– Încă nu-i cea mai bună parte.

– N-o să iasă nimeni cu o pușcă?

– L-am rugat pe tati să verifice dacă e-n regulă şi dacă avem permisiunea familiei. Lăsăm locul aşa cum l-am găsit. Asta-i tot. Deşi probabil că aşa i-au descurajat pe agenţii guvernului în perioada prohibiţiei. Multă lume făcea contrabandă cu whisky pe dealuri şi în vale. Şi ai mei printre ei – de ambele părţi.

– Contrabandişti.

Asta îl făcu să râdă.

– E greu să găseşti câţiva oameni născuţi aici care să nu fi avut contrabandişti în familie.

– A fost o lege tâmpită.

– Tâmpită, repetă Callie, după cum era de aşteptat.

– Scuze.

– Nu-i pentru prima dată. Ăsta-i un cuvânt de oameni mari, Callie.

– Îmi plac cuvintele de oameni mari. Când ţipă, Griff îi dădu coşul lui Shelby şi porni s-o dea repede jos pe Callie.

– Un iepuraş! Am văzut un iepuraş!

– La naiba... măi să fie, se corectă Griff. M-ai speriat al... foarte tare, Roşcăţico.

– Prinde iepuraşul, Griff! Prinde-l!

– Nu mi-am adus uneltele de prins iepuraşi. Cu inima încă bubuindu-i în piept, luă din nou coşul şi continuă urcuşul.

Când ajunse pe culme, constată că meritase fiecare efort.

– În regulă, uau!

– E exact aşa cum mi-l aminteam. Pârâul, copacii, în special nucul negru, ăla mare şi bătrân. Şi e o deschidere destul de largă pentru a putea vedea dealurile şi văile.

– Eşti responsabilă cu toate locurile de picnic de azi înainte.

– E greu de găsit unul mai frumos decât ăsta, doar dacă nu-i acasă la tine.

Când o lăsă jos pe Callie, aceasta fugi glonţ spre pârâu.

– Callie, nu te apropia prea mult de mal, începu Shelby, dar Griff o luă de mână şi o trase spre pârâu.

– Super! Se lăsă pe vine lângă Callie. Uită-te la micile cascade. La pietrele strălucitoare.

– Vreau să înot.

– Nu-i destul de adânc pentru înot, scumpo, dar poţi să-ţi scoţi pantofii şi ciorapii şi să-ţi bagi picioarele în apă. Poţi să te bălăceşti.

– Bine. Pot să mă bălăcesc, Griff!

Callie pleoscăi şi se repezi asupra pantofilor, în vreme ce Shelby întinse păturile lângă pârâul ce se prăvălea la vale, având alături nişte buşteni acoperiţi cu muşchi şi ferigi dese.

– Nu eşti îngrijorată că o să-şi ude rochiţa? o întrebă Griff.

– Am un schimb pentru ea în sacoşă. Aş vrea să ştiu care fetiţă n-ar vrea să se bălăcească în pârâul ăsta.

– Eşti o mamă minunată!

Pe când Callie se bălăcea şi chiuia, Griff scoase sticla din sacoşă, înfăşurată în învelitoarea ei rece.

– Şampanie? După un hohot de râs de surpriză, Shelby scuturâ din cap. Asta o să facă de ruşine puiul meu fript.

– Lasă-mă pe mine să decid asta.

Ea bău şampanie şi avu satisfacţia să-l vadă pe Griff devorând puiul ei fript. O lăsă pe Callie să-şi consume energia alergând după fluturi sau mergând din nou la pârâu pentru încă o bălăceală.

Şi se relaxă, ceea ce, îşi dădu ea seama, nu mai făcuse, nu cu adevărat, din dimineaţa în care îl înfruntase pe Arlo Kattery dincolo de gratii.

Iar el avea să rămână acolo, se gândi ea, după gratii, pentru foarte mult timp.

În schimb, ea avea asta – dealuri multicolore, ciripit de păsărele, soarele strălucind printre copaci şi aruncând umbre pe pământ, în vreme ce fetiţa ei se juca la pârâu.

– Eşti, fără îndoială, angajată, îi spuse Griff când mai luă o bucată de pui şi încă o porţie de salată de cartofi.

– Stând aici, parcă n-ar exista nici un rău pe lumea asta.

– Iată de ce avem nevoie de locuri ca ăsta.

Ea se întinse şi îşi plimbă degetele pe tăietura ce se vindeca de pe fruntea lui.

– Forrest a spus că încă nu l-au prins pe tipul ăla, Harlow, ceea ce mă face să cred că el e făptaşul şi că e de mult plecat de-aici.

– Are logică.

– Atunci, de ce-ai venit după mine până acasă în dimineața de după cântarea de vineri seară?

– Pentru că asta avea logică pentru mine. Când o să mă mai lași să vin după tine până acasă?

Oh, așa de mult sperase s-o întrebe.

– Cred că aș putea să văd dacă mama e de acord să stea cu Callie o noapte, săptămâna asta.

– Hai să mergem la film, și apoi la mine acasă pentru câtva timp, vrei?

Ea zâmbi, gândindu-se că avea parte și de așa ceva. O întâlnire și de mers la film cu un bărbat care o făcea să simtă fluturi în stomac.

– Chiar așa, de ce nu? Callie, dacă nu-ți mănânci porția, nu se întrevede nici o prăjiturică în viitorul apropiat.

Shelby petrecu o după-amiază perfectă de duminică și, conducând înapoi cu Callie care picotea pe scaunul ei din spate, se întrebă cum s-o prelungească.

Eventual să vadă dacă nu cumva Griff voia să stea afară pe verandă, în vreme ce Callie trăgea un pui de somn. Sau să se intereseze dacă Emma Kate și Matt voiau să vină și să facă un grătar cu burgeri pentru cină, mai târziu.

– Cred că ai treabă acasă.

– Nu duc niciodată lipsă de treabă acasă. De ce? Te gândești la altceva?

– Mă gândeam dacă vrei să mai rămâi puțin. I-aș întreba pe Emma Kate și pe Matt dacă ar vrea să treacă pe aici mai târziu. Să bem un vin și să facem niște burgeri la grătar.

– Mai multă mâncare? Cum aș putea refuza?

– Să văd dacă e-n regulă cu mama și cu tata, și după aia...

Vocea i se frânse pe când se îndrepta spre casă; o văzu pe mama ei care deja alerga.

– Oh, Doamne, ce s-o mai fi întâmplat de data asta? Ieși din mașină. Mamă!

– Chiar voiam să-ți dau un mesaj. Gilly a intrat în travaliu.

– Oh, chiar acum?

– Au trecut câteva ore, dar n-au spus decât după ce se îndreptau spre spital. Tati... tatăl meu l-a luat deja pe Jackson. Eu și tati – tatăl tău – ne ducem la Gatlinburg la spital chiar acum, și Forrest o aduce

pe buni. Clay zice că se mişcă repede. Oh, nu ştiu de ce copiii mă bagă mereu în sperieţi.

– E emoţionant şi e o mare bucurie.

– Ar trebui să mergi, îi spuse Griff. Ar trebui să fii acolo.

– Oh, n-aş vrea să-i pun în braţe bunicului doi preşcolari.

– Pe ea o iau eu. O iau eu pe Callie.

– Oh, păi, eu...

– Vreau să merg cu Griff! Te rog mami, te rog, Griff, vreau să merg acasă la tine. Pot să merg acasă la tine şi să mă joc?

– Ar fi cel mai drăguţ lucru, zise Ada Mae. Shelby n-a putut să fie aici când s-a născut Jackson. Cu siguranţă, ar însemna foarte mult pentru noi, Griff.

– S-a făcut.

– Ura! Ura!

Shelby se uită la faţa fetiţei sale care radia de fericire.

– Dar ar putea să dureze ore-ntregi.

– Nu şi dacă e după Clay. Clayton, haide odată! strigă Ada Mae. Doar n-o să pierd naşterea nepoatei mele pentru că tu te mocăi. Callie, să fii cuminte la Griff, sau o să mă fac foc şi pară. Clayton Zachariah Pomeroy!

Ada Mae se înapoie iute spre casă.

– Eşti sigur? Pentru că...

– Suntem siguri, nu-i aşa, Callie?

– Da! Hai să mergem, Griff! Emoţionată, îşi frecă amândouă mâinile de obrajii lui. Hai să mergem la tine acasă acum.

– Lasă-mă doar să... Să mă gândesc ce să fac, cugetă Shelby. Dau o fugă în casă să iau câteva lucruri cu care să se joace.

– Am foarfece şi beţe pentru ea cu care să-şi facă de lucru şi toate chibriturile alea.

– Nu-i aşa că ai haz? Numai două minute. Şi, după cum ziceam, ar fi cel mai bine dacă ai lua maşina mea, în caz că trebuie să pleci undeva cu ea. Dacă pot lua eu camioneta asta.

– E închiriată. Ce-mi pasă?

– În regulă, atunci. În regulă. Două minute. Nu, o să-mi ia cinci. Cinci minute.

Alergă spre casă pe când mama ei ieşea trăgându-l pe tatăl ei.

- Ada Mae, sunt doctor și îți spun că avem timp berechet.

- Hai, nu mă lua pe mine cu chestia asta cu doctorul. Să-mi spui că e timp berechet când ai născut tu. Am plecat, Shelby!

- Vin și eu după voi în cinci minute. Știu să ajung acolo.

Griff se sprijini de van lângă geamul lui Callie.

- O să mergem să ne distrăm, Roșcățico!

Capitolul 20

Într-adevăr, se distrară pe cinste.

Griff improviză un monstru cu faţă din carton şi, îmbrăcându-l, o fugări pe Callie prin toată curtea din faţă. Ea îl doborî cu bagheta magică pe care i-o făurise el dintr-un furtun şi puţin carton.

În rolul de prinţ reînscăunat răspunse la primul mesaj de la Shelby.

La spital acum, totul merge bine. La voi e OK?

El se gândi o clipă.

Ne simţim minunat. Acum ne îndreptăm spre o şosea circulată ca să ne mai jucăm pe-acolo.

O chemă pe Callie înăuntru la o cola şi, judecând după ochii ei mari şi strălucitori, cola nu se afla pe lista ei obişnuită de băuturi. Îi luă mai bine de jumătate de oră să consume energia căpătată de la cola. Fără suflare, se gândi mai bine şi puse copila înapoi în maşină pentru o scurtă plimbare ca să cumpere un bax de cutii cu sucuri.

Asta ar trebui să fie o alegere mai bună.

Zări anunţul „Căţeluşi de vânzare" şi decise că o oprire acolo avea s-o distreze un timp, aşa că parcă în faţa casei înghesuite de lângă mica piaţă.

Urmând săgeata de pe afiş, o luă spre partea din spate pe aleea pietruită.

Într-un adăpost curat şi uscat, trei căţeluşi bej şi unul maro se însufleţiră numaidecât, năpustindu-se spre gard, cu trupurile dolofane.

Callie nu ţipă şi nu alergă spre ei, aşa cum se aşteptase el.

Icni, apoi îşi apăsă amândouă mâinile pe gură.

Apoi întoarse capul și ridică spre Griff niște ochi plini de uimire și dragoste și o nesfârșită bucurie.

El se gândi: La naiba, ce-am făcut?

Apoi îl cuprinse cu brațele de picioare și îl strânse.

– Cățelușii! Te iubesc, Griff. Mulțumesc, mulțumesc.

– Păi, oh, ascultă... am crezut că noi doar o să...

Pe când el nu-și găsea cuvintele, ea ridică din nou privirea; mai că-l orbi cu bucuria care-i sclipea în ei înainte de a se dezlănțui și a o lua la goană spre gard.

O femeie cu un copil în brațe și un batic roșu legat în jurul părului ieși pe ușa din spate a casei.

– Bună ziua! zise ea în vreme ce copilul se uită bănuitor la el.

– Salut! Eram chiar la piață și m-am gândit că i-ar plăcea să vadă cățelușii.

– Păi, desigur. Vrei să intri, scumpo? Sunt foarte prietenoși. Au trei luni acum, continuă ea deschizând poarta pentru Callie. Am avut opt. Mama lor e corcitura noastră de labrador cu retriever, Georgie, și tatăl e labradorul maroniu al vărului meu.

Callie intră alergând, căzu și fu imediat acoperită de cățelușii.

– E un sunet de fericire, nu-i așa? zise femeia pe când chicotelile lui Callie se amestecau cu schelălăielile și lătratul cățeilor.

– Mda... dar...

– Fac casă bună cu copiii, tăticule, spuse ea cu un zâmbet, legănându-și copilul. Blânzi, și credincioși, și jucăuși.

– Oh, nu sunt tatăl ei. Cumnata mamei ei naște, poate chiar acum, așa că eu am grijă de Callie o vreme.

– Griff! Griff, vino să vezi. Vino să vezi cățeii.

– Da, bine.

– Du-te, nu te grăbi. Se pricepe să se poarte cu ei. Mulți copii de vârsta ei vor să-i tragă de coadă și de urechi, sau îi strâng într-o îmbrățișare de-i sufocă, dar se pare că ea știe să se joace cu ei cu blândețe. Or să se dea repede acum, adăugă ea, pe când bebelușul decise că Griff trecuse testul și îi dărui un zâmbet larg. Doar ce-am pus anunțul în dimineața asta. Primii patru erau deja promiși. Nu-i vând până când nu-s complet înțărcați, au toate vaccinurile făcute și veterinarul își dă acordul.

– Eu nu sunt neapărat... vreau să spun, m-am gândit să iau un câine. Mai târziu. Odată ce-mi pun casa la punct.

Femeia mijii ochii.

– Dumneata eşti tipul care a cumpărat vechiul conac Tripplehorn. Cel care lucrează cu prietenul Emmei Kate. Emma Kate şi doctorul Pomeroy l-au adus pe lume pe Lucas aici de faţă, chiar în camera de examinare de la clinică. M-am dus pentru control, şi el a fost tare grăbit. Nu mai era timp să ajung la spital. E fetiţa lui Shelby Pomeroy?

– Da.

– Ar fi trebuit să-mi închipui după păr. Dacă te hotărăşti să iei un căţel, o să-l dau la jumătate de preţ, având în vedere că bunicul fetiţei şi iubita partenerului tău au ajutat să-l aducă pe lume pe băieţelul meu.

– Oh, păi... asta-i...

– Griff, hai să te joci cu căţeii!

– Du-te. Eu sunt pe-aici.

Luă căţelul maroniu.

Protestă vehement la propunerile de nume făcute de Callie. N-o să-l boteze pe căţel Fifi în onoarea celui mai bun prieten de pluş al ei. Sau Măgăruş, în onoarea celui mai bun prieten al lui Shrek.

Se decise la Snickers, datorită culorii batonului de ciocolată cu acelaşi nume, apoi trebui să se ducă la piaţă să cumpere unul aşa încât Callie să poată face legătura. Trebui să cumpere hrană pentru căţei, un vas, o lesă, o zgardă, recompense pentru căţei.

Pe când se urcară din nou în maşină cu căţelul, cercetând interiorul maşinii, urechile îi vâjâiau lui Griff.

Următorul mesaj al lui Shelby veni când o scotea pe Callie din maşină, şi ea împreună cu căţelul o luară la fugă.

Gilly se descurcă minunat. O să se declanşeze travaliul în curând. Aproape am ajuns. Să-mi spui cum merge la voi, dacă aţi terminat cu joaca în trafic.

Începu să scrie mesajul despre căţel, deşi totul îi părea a fi un vis, apoi se răzgândi.

Jucatul în trafic ne-a înfometat. Vrem o gustare, aşa că o să vânăm străini cu acadele. Îi ţin pumnii lui Gilly.

Copiii sosesc pe lume la timpul potrivit, și Beau Sawyer Pomeroy se născu la șapte și unsprezece minute – o oră norocoasă, dacă e să ne luăm după tăticul lui – cu o greutate zdravănă de trei kilograme și jumătate. Shelby îl admiră pe-ndelete – bucățică ruptă din fratele ei –, se scotoci după șervețele pentru mama ei și îi îmbrățișă pe părinții mândri.

Trimise încă un mesaj scurt.

E băiat! Beau Sawyer e minunat, mama și tata fericiți și bine. Mă întorc în curând.

Pe când reușise să-și ia rămas-bun de la toată lumea și să se strecoare prin traficul din Gatlinburg spre ieșire, soarele se îndreptase spre apus. Se gândi să se oprească pentru a scrie un nou mesaj, să vadă dacă Griff voia ca ea să cumpere ceva de mâncare, dar socoti că mai mult ca sigur mâncaseră ceva până atunci.

Opri lângă mașina ei și se gândi: Ce mai zi!

Când nimeni nu-i răspunse la ciocănitul în ușă, se îngrijoră pentru o clipă, apoi își reveni. Deschise ușa încet, strigă, apoi ciuli urechea la zgomotele familiare.

Shrek.

Scuturând din cap, porni înapoi spre încăperea imensă.

Shrek și Donkey se certau pe ecranul mare. Pe canapea, fetița ei stătea tolănită peste Griff. Amândoi dormeau buștean.

Aproape că țipă atunci când ceva umed și rece îi atinse glezna. Uitându-se în jos, văzu un cățeluș dolofan, maroniu, care numaidecât se apucă cu viu interes să roadă șireturile ghetelor ei de drumeție.

– Oh, nu, să nu faci asta. Luă cățelul în brațe și se uită lung la el.

– Și tu de unde-ai venit?

– Chiar de pe drum, zise Griff, deschizând niște ochi somnoroși.

– Al cui e cățelul?

– Cred că-i al meu. Cam asta s-a întâmplat. Snickers.

– Poftim, ce?

– Așa îl cheamă. Snickers. Un metis de labrador ciocolatiu cu golden retriever.

– Cât e de drăgălaș! Amuzată, fermecată, ea dezmierdă cățelușul în vreme ce el o lingea drăgăstos pe bărbie. Te-ai uitat la mărimea labelor lui?

– Nu. Nu în mod deosebit.

– O să ai un câine mare. Zâmbi când Snickers se mută la obraz, dând din coadă fericit în braţele ei. Cine te-a epuizat aşa, Callie sau căţelul?

– Cred că ne-am epuizat reciproc. În lumea bebeluşilor, totul e-n regulă?

– E perfect. Beau Sawyer, dacă n-ai primit ultimul meu mesaj. Sănătos, frumos, toată familia e în extaz. Nu-ţi pot mulţumi îndeajuns, Griff, pentru că ai stat cu Callie, ca eu să pot fi acolo. A însemnat enorm pentru mine.

– Ne-am distrat. Cât e ceasul?

– Aproape opt şi jumătate.

– E-n regulă, probabil că ne-am prăbuşit cam cu douăzeci de minute în urmă.

– Aţi mâncat ceva? Ar fi trebuit...

– Mai era pui rămas de la picnic, o întrerupse el. Şi am făcut macaroane cu brânză, cu asta nu poţi da greş. Am mai avut nişte mazăre congelată pe care o folosesc îndeosebi drept pungă de gheaţă, dar a mers.

O mângâie pe Callie pe spate în timp ce vorbea. Ea se rostogoli în somnul greu.

– E terminată.

– A fost o zi fericită pentru ea. Şi pentru mine. Ea puse căţelul jos, şi acesta se duse spre Griff, interesat de şireturi. Griff săltă câinele într-o mână, se uită în jur şi găsi frânghia de ros pe care i-o făcuse dintr-o bucată de cablu vechi.

– Încearcă asta, propuse el, şi îl puse pe jos cu ea.

– Ea te-a convins să iei căţelul?

– N-a trebuit să spună nimic. Se uită înapoi spre locul unde dormea Callie, cu poponeţul în sus şi o mână în jurul lui Fifi. Totul i se citeşte în ochi. Plănuiam să-mi iau unul, mai degrabă spre toamnă. Să mai termin câte ceva pe aici. Aşa că doar am devansat termenul. În plus, era de vânzare. Vrei ceva de mâncare? Mai sunt macaroane cu brânză. Din pui n-a mai rămas decât o amintire duioasă.

– Nu, mulţumesc. Am mai mâncat câte ceva la spital. Trebuie s-o duc acasă şi s-o bag în pat.

– Mi-ar plăcea să rămâi.

Tentant, foarte tentant cu braţele lui în jurul ei.

– Mi-ar plăcea şi bănuiesc că şi lui Callie i-ar plăcea. Dar nu încă, Griff. Nu chiar acum.

Prelungi momentul acoperindu-i buzele cu ale ei şi stând apoi cu capul pe umărul lui.

– A fost o zi minunată.

– Un adevărat festin.

O luă pe Callie în braţe. Ea se lăsă moale pe umărul lui, în vreme ce Shelby aduna coşul şi sacoşa. Căţelul ţâşni pe uşă înaintea lor şi alergă în cerc prin curte în vreme ce Griff o aranjă pe Callie în scaunul ei.

Le urmări cu privirea când plecară, spre asfinţit, cerul căpătând nuanţa părului ei. Apoi se aşternu liniştea.

Îi plăcea liniştea, îşi reaminti lui însuşi, altfel n-ar fi cumpărat o casă atât de departe de oraş. Dar părea că e prea multă linişte după ore întregi în care auzise glasul fetiţei.

Se uită în jos, unde Snickers era ocupat cu rosul şireturilor lui.

– Termină! Trebui doar să-şi scuture piciorul. Hai să dăm o tură.

Mai dădură încă două ture până la miezul nopţii. Muncise mult prea mult la parchetul pe care îl refăcuse, pentru a-l lăsa să fie stricat de un căţel.

Gândindu-se la culcuş, improviză unul temporar dintr-o cutie, câteva prosoape vechi şi mai legă şi un prosop în formă de căţel. Snickers nu adormi imediat, dar agitaţia de peste zi îşi spuse cuvântul. Când căţelul adormi buştean, precum Callie mai devreme, Griff îşi spuse că făcuse o treabă bună şi se prăbuşi şi el în pat.

Nu ştia ce-l trezi. Ceasul arăta două şi douăzeci şi, când verifică cu lanterna telefonului său, Snickers era nemişcat, ghemuit ca o minge în cutia lui.

Deşi nu voia să trezească boţul de blană, ceva nu era în regulă. Destul de deranjant pentru el, încât să iasă încet din dormitor. Să asculte.

Casele vechi gemeau şi scârţâiau, se gândi el – ştia prea bine. Cu toate astea, deschise încet o uşă şi luă o cheie tubulară. Aprinzând luminile pe măsură ce cobora, o luă pe scări în jos.

Şi acolo, doar atât... un uşor ţăcănit. O uşă închizându-se.

Acum, se mişcă rapid, direct spre partea din spate şi spre uşile de sticlă.

Aprinse luminile, şi pe cele de afară.

Va fi în lumină, dar dacă cineva era afară, la fel va fi şi respectivul.

Nu văzu nimic, nici o mişcare.

Oare închisese uşile din spate? Nu credea, deoarece rar se gândea s-o facă. Şi tot ducându-l pe căţel când afară, când înăuntru, cel mai probabil că nu le închisese.

Ieşi pe veranda din spate, ascultând cu atenţie zgomotele nopţii, adierea vântului, strigătul jalnic al unei bufniţe, ecoul slab al unui lătrat de câine undeva, dincolo de pod.

Auzi un motor pornind, scrâşnet de roţi pe pietriş.

Stătu o vreme, privind în întuneric.

Cineva fusese în casa lui, nu se îndoia de asta.

Intră, încuie uşa – deşi îi trecu prin cap că, fiind din sticlă, nu i-ar pune prea mari probleme cuiva care voia să intre.

Cercetă zona, căutând semne neobişnuite.

Privirea îi trecu peste laptop, pe care-l lăsase pe insula din bucătărie, îşi aminti acum.

Îl lăsase cu capacul ridicat – aproape întotdeauna aşa făcea. Dar acum era lăsat.

Şi, când puse mâna pe el, îl simţi puţin cald.

Săltă capacul şi începu să cerceteze. Nu era expert în computere, dar ştia destule ca să se descurce.

Nu-i trebui prea mult timp să descopere că cineva îi spărsese laptopul şi-i descărcase fişierele. Banca, facturile, corespondenţa, lucrările.

– Ce mama naibii?

Petrecu următoarele douăzeci de minute blestemând şi schimbând toate parolele, toate codurile şi numele de utilizator. Orice îi veni în minte.

Ceea ce nu-i veni în minte fu ce ar putea face cineva cu datele lui.

Petrecu mai mult timp trimiţând un e-mail către prieteni, familie, contacte de afaceri, către oricine din agenda lui, anunţând că datele lui fuseseră compromise şi să nu răspundă la nici un e-mail recepţionat de la vechea lui adresă.

După ce verifică fiecare uşă şi fereastră, luă laptopul cu el sus.

O mai bună securitate, se gândi el, pentru datele lui, pentru casa lui devenise dintr-odată o prioritate absolută.

La o oră după ce se trezise, încercă să se liniştească, ascultând fiecare scârţâit, fiecare foşnet de vânt. Tocmai pe când începuse să moţăie, căţelul se trezi şi începu să schelălăie.

– Mda, ia te uită. Se trezi şi îşi trase din nou pantalonii. S-ar putea la fel de bine să te scot afară, Snickers.

Când ieşi, lumina lanternei evidenţie o urmă clară de paşi pe pământul moale de lângă pietrişul aleii.

*

– Ochiul începe să-ţi treacă şi ai avut parte de o spargere?

Matt se ocupa de retuşurile zugrăvelii în vreme ce Griff instala ultima armătură în noua baie a Adei Mae.

– Mai degrabă o plimbare. O bătaie de cap să schimb parolele, să trimit notificări, apoi să petrec aproape o jumate de oră la secţia de poliţie, în dimineaţa asta, cu raportul. N-are sens, şi aş fi pus-o pe seama zgomotelor dintr-o casă veche dacă n-aş fi găsit laptopul cu capacul închis.

– Eşti sigur că l-ai lăsat deschis?

– Foarte sigur. Plus de asta, era cald, şi nu-l folosisem de ore. Apoi, urma de paşi. Nu era a mea, Matt. Eu am mărimea patruzeci şi şapte, dar asta era mai mare. Şi am auzit o maşină.

– Ce-a spus poliţia?

– Ăsta-i un alt motiv pentru care am ajuns târziu aici. M-am dus înapoi cu Forrest, şi el s-a uitat de jur-împrejur, a făcut poze la urma de paşi, de parc-ar folosi la ceva. N-a fost vandalism. Mă şi gândeam că, dacă ar fi fost vorba de aşa ceva, să căutăm pe cineva din familia lui Arlo Kattery sau pe vreunul dintre amicii lui.

– Păi, înseamnă că te scalzi în bani, dar faci o asemenea achiziţie. Cineva s-a gândit: Ia te uită, tipul ăsta a cumpărat casa asta mare, veche şi conduce o camionetă nouă.

– Pentru că ticălosul ăla mi-a distrus-o pe-aia veche.

– Totuşi. Matt îl luă pe Snickers de pe şireturile de la ghetele lui şi dădu un şut la mingea de tenis pe care Griff o descoperise, pentru a-l

trimite pe cățel după ea. Se pare că cineva s-a gândit că ar putea să-ți deturneze bani din conturi, ceva de genul ăsta.

– În privința asta, n-au făcut nici o afacere. Mă scoate din minți faptul că cineva se plimbă prin casa mea în felul ăsta. Se pare că achiziționarea unui câine a fost... cu noroc. Cuvântul zilei.

– Cu noroc pe dracu', zâmbi Matt și lovi din nou ușor mingea. De câte ori ai curățat după el până acum?

– De câteva ori. Poate de cinci sau șase ori, se gândi el. Dar învață el. O să fie un câine de treabă. Nu i-e frică de pistolul de împușcat cuie. O să crească el. Un câine mare bagă spaima în oamenii care vor să-ți intre în casă la ora două dimineața. Mai bine ți-ai lua și tu unul, așa, o să aibă și el un prieten.

– Eu locuiesc într-un apartament, ai uitat? Matt urcă pe scară cu pensula și găleata. Mă gândesc, totuși, că mi-aș construi o casă.

– Te-ai gândit la asta încă de când ne-am mutat aici.

– Mă gândesc și mai mult, de vreme ce am de gând s-o cer pe Emma Kate de nevastă.

– Dacă o să faci asta, ar trebui... Ce? Griff aproape că scăpă bormașina, punându-se direct în genunchi. Când? Uau.

– Mda, știu. Matt zâmbi. În vreme ce tu erai ocupat cu poliția azi-dimineață, mă uitam cum se pregătește Emma Kate de serviciu. Făcea smoothie-ul meu special verde și...

– Nici să nu pomenești de vestitele tale smoothie-uri verzi.

– Dacă bei câte unul în fiecare dimineață, o să culegi roadele.

– Nu-i înțeleg pe cei care mănâncă varză kale, darămite s-o mai și bea. Te-ai hotărât să te însori cu ea datorită acelor smoothie-uri verzi?

Matt își împinse cozorocul pe ceafă și acum privirea lui deveni visătoare.

– M-am uitat la ea. Era desculță și puțin morocănoasă, încă nu se fardase. Purta pantaloni kaki și un tricou albastru, și soarele strălucea în fereastră. M-am gândit că asta-i ceea ce-mi doresc în fiecare dimineață.

– Pe Emma Kate morocănoasă și smoothie-uri verzi?

– În fiecare dimineață. Nu mă văd să-mi doresc altceva peste un timp. Așa că m-am gândit că o să mergi după lucru cu mine să cumpăr un inel. O s-o cer în seara asta.

– În seara asta? Asta fu de-ajuns ca să-l ridice pe Griff în picioare. Vorbeşti serios? Nu vrei un aranjament?

– O să iau nişte flori. Inelul e tot aranjamentul. Nu-i ştiu mărimea, dar...

– Fă un şablon. Du-te înapoi acasă, scoate unul dintre inelele ei şi fă un şablon ca să-l iei cu tine la bijutier.

– Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

– Ce-o să spui?

– Nu ştiu. Matt se fâţâi pe scară. Te iubesc, vrei să te măriţi cu mine?

– Trebuie să fie mai bine decât asta, prietene.

– Mă faci să devin nervos.

– O să ne gândim la asta. Du-te să faci şablonul.

– Acum?

– Da, acum. Oricum, trebuie să scot câinele afară înainte de a face pipi pe gresia asta nouă. Facem o pauză. Luat de valul momentului, Griff îi dădu partenerului său un pumn în umăr. Iisuse, Matt, te însori!

– Dacă spune da.

– De ce n-ar spune?

– Poate că nu mă vrea pe mine şi smoothie verde în fiecare zi. Matt coborî de pe scară. Mă simt puţin rău.

– Haide, taci din gură. Du-te şi fă şablonul. Griff luă câinele care începuse să amuşine într-un fel ce-l avertiza pe Griff că urma să-şi facă nevoia. Trebuie să-l duc afară. Acţionează. E singurul fel în care poţi obţine ceea ce vrei.

– Acţionez.

*

Shelby îşi găsi timp pentru o repetiţie. Îi plăcea selecţia de muzică pe care o făcuse – de la The Beatles la Johnny Cash şi la Motown. Bineînţeles, dacă ar fi avut un muzician de acompaniament, ar fi interpretat cântecul *Ring of Fire* într-un ritm mai lent, ca pe o baladă sexy, plină de alean.

Poate ceva mai târziu, se gândi ea pe când îşi termina programul de dimineaţă la salon. Preluă comenzi pentru prânz de la câteva clienţe de la spa, la care mai adăugă câteva din partea angajatelor.

Pe când își strângea lista și își lua geanta, Jolene păși prudentă înăuntru.

– Scuze. Donșoară Vi? Donșoară Vi, pot să intru doar pentru un minut? Nu pentru vreun tuns sau ceva. Am... am vorbit cu pastorul Beardsly și el a zis că ar trebui să vin să vorbesc cu dumneavoastră, dacă îmi îngăduiți.

– În regulă, Jolene. Încuviințând din cap către Jolene, Viola scoase ultimele fâșii de folie din părul clientei sale. Dottie, vrei să-i faci o șamponare lui Sherrilyn pentru mine?

– Desigur, donșoară Vi. Dottie și Sherrilyn schimbară priviri mirate. Nici una dintre ele nu voia să piardă spectacolul.

– Vrei să mergem în biroul meu, Jolene?

– Nu, doamnă, donșoară Vi. Aș vrea să spun ce am de spus chiar aici, în fața tuturor. Fața ei se împurpură pe când vorbea, ochii i se umeziră, dar, spre ușurarea unora și spre dezamăgirea altora, nu se smiorcăi. Vreau să vă spun, donșoară Vi, și ție, Shelby... eu... eu vreau să spun în primul rând că îmi pare nespus de rău. Vreau să-mi cer iertare, să spun că-mi pare așa de rău pentru felul în care m-am purtat în ultimul timp. Și... Vocea îi tremura și izbucni în lacrimi, dar ridică o mână, trăgând de câteva ori adânc aer în piept. Îmi pare rău pentru celelalte dăți când am fost nepoliticoasă sau josnică direct, în față, sau pe la spate. Pentru toate celelalte dăți, Shelby, chiar începând din clasa a cincea. Vreau să spun că mi-e rușine pentru tot, pentru absolut tot, privind acum cu alți ochi. Am vrut atât de mult ca Melody să fie prietena mea, încât am făcut lucruri pentru care n-am nici o scuză.

Câteva lacrimi i se scurseră pe obraji, dar Jolene își împleti degetele și continuă.

– Am știut ce ți-a făcut la mașină, Shelby, pe vremea liceului, mai știi? N-am știut înainte și n-am făcut-o eu. Jur că ți-aș spune acum, dacă aș fi făcut-o.

– Te cred.

– Dar am știut după aceea și n-am spus nimic. Știam și am pretins că-i amuzant, și că tu o meritai. Voiam doar ca ea să fie prietena mea, dar știu că n-a fost niciodată, nu cu adevărat. Acum știu, și asta înrăutățește situația. Ce-a spus în ziua aia aici, ție, Shelby, despre tine, despre fetița ta, ar fi trebuit să mă opun. M-a dezgustat ce-a spus, dar

nu m-am opus făţiş, susţinând că greşeşte. Sper că, spunând-o acum, e un început pentru ceea ce pastorul Beardsly zice că înseamnă să-ţi repari greşelile. Mă gândeam doar la propria persoană şi regret.

Ea îşi trase nasul şi îşi şterse lacrimile de pe obraji.

– N-am ştiut că a mers la Arlo cu asemenea gânduri. Ar fi trebuit să ştiu, şi nu pot spune, nu sunt sigură, dacă undeva în adâncul fiinţei mele nu cumva ştiam. N-am privit în mine pentru că n-am vrut. Şi nu ştiu, nu cu certitudine, dacă m-aş fi opus chiar şi în al doisprezecelea ceas. E ruşinos că nu ştiu dacă m-aş fi opus.

– Dar te-ai opus, îi aminti Shelby. Când ai aflat ce i s-a întâmplat lui Griff.

– Atât de şocată şi de supărată eram. Văzându-i faţa lui Griff, toată numai tăieturi şi vânătăi, şi auzind ce s-a întâmplat. N-am putut... n-am putut să mai tac.

– Jolene, o să te întreb ceva şi vreau să te uiţi în ochii mei. Viola aşteptă până când Jolene îşi limpezi privirea. Ai idee cine-ar fi putut să intre în casa lui Griff azi-noapte?

– Oh, sfinte Doamne! Ah, nu, doamnă, donşoară Vi.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă Shelby. Ce...

Se întrerupse când Viola ridică un deget.

– Pe cuvânt, donşoară Vi. *Jur.* Jolene îşi trecu degetele peste inimă. Nu putea fi Melody. E deja în locul ăla, în Memphis. Am mers s-o văd pe donşoara Florence chiar în dimineaţa asta, ca să îmi cer scuze faţă de dumneaei, şi mi-a spus: L-a rănit cineva din nou? L-a tâlhărit cineva?

– Nu. Viola se uită spre Shelby. Nu. Se pare că nu-i mare lucru, şi mă aştept ca toţi cei aici de faţă să ştie că, dacă a fost vreunul din familia Kattery, ar fi vandalizat casa, dacă ar fi putut.

Viola îşi puse mâna strânsă în pumn pe şold.

– Mai ai ceva de adăugat, Jolene?

– Cred că nu. Doar că îmi pare rău. O să încerc să fiu o persoană mai bună.

– Tu n-ai fost niciodată prea îndrăzneaţă, observă Viola. Acum, e prima dată când constat că, de fapt, eşti îndrăzneaţă şi te-ai descurcat bine, după cum tu însăţi ai demonstrat. Vreau să spun că îţi ridic interdicţia şi eşti liberă să vii aici oricând vrei.

– Oh, donşoară Vi. Mulţumesc, donşoară Vi. Eu... n-o să vin dacă tu n-ai fi de acord, Shelby.

– Sper să pot accepta scuzele la fel cu bunica mea.

– Vreau să-i ofer scuze şi mamei tale. Nu era aici, dar... vreau totuşi s-o fac.

– Acum e ocupată, dar poţi să-i vorbeşti mai târziu.

– Atunci, aşa o să fac.

– De Crystal depinde dacă vrea să te coafeze pentru nuntă, adăugă Viola.

– Oh, donşoară Vi. Oh, Crystal, ai vrea? Să te pierd e aproape la fel de rău precum dacă mi-aş pierde logodnicul. Şi îl iubesc sincer.

– Bineînţeles că te coafez. Azi m-ai făcut să mă simt mândră de tine, Jolene.

Suspinând, Jolene alergă şi se aruncă în braţele lui Crystal.

– Haide, haide. O să te duc în spate să-ţi ofer ceva rece de băut.

– Mi-a fost aşa de frică să vin aici. Mi-a fost aşa de frică.

– Asta mă face şi mai mândră. Crystal îi aruncă un zâmbet Violei şi plecă cu Jolene în spate.

– Dottie, şamponeaz-o acum. Spectacolul s-a terminat.

Shelby se întoarse direct spre bunica ei.

– Buni, ce s-a întâmplat acasă la Griff?

– Exact ce-am spus. Cineva a intrat în casă. El zicea, aşa am aflat că a zis, că cineva a intrat în laptopul lui. Asta-i tot ce ştiu. Ar trebui să-l întrebi pe el.

– O să-l întreb. Trebuie să duc comenzile astea pentru prânz. Se uită spre zona din spate. Unii dintre noi au nevoie de o lovitură crâncenă ca să-şi revină. Ştiu cum e. Asta s-a putea să însemne un nou început pentru ea.

– A fost întotdeauna o fire schimbătoare şi probabil că aşa va rămâne mereu. Dar respect o scuză bine exprimată. Du-te acum, sau clientele alea o să înceapă să strige pe-aici după comenzile lor. Ar trebui să mă gândesc să fac aici o cafenea micuţă.

N-ar fi mirat-o pe Shelby absolut deloc.

Voia să-l sune pe Griff, dar n-avea timp de pierdut, pentru că se grăbi spre Sid and Sadie, de unde ridică comenzile, apoi merse drept la pizzerie, unde făcu acelaşi lucru. Încărcată, se întoarse repede la salon.

Aproape că se izbi de un bărbat care studia una dintre hărţile regiunii.

– Îmi pare rău! Nu m-am uitat pe unde merg.

El îi zâmbi.

– Nici eu. Ai un apetit de zile mari.

După o clipă, izbucni în râs.

– Serviciu de livrare.

– În cazul ăsta, probabil că ştii zona.

– Născută şi crescută aici, aşa că da, cunosc locurile. Te-ai rătăcit?

– Nu chiar. Vizitez regiunea pentru câteva zile. Voiam să încerc Traseul Rendezvous, să ajung la cascada Miller, Punctul de Belvedere Bonnie Jean, iazul lui Dob. Am venit în oraş cu gândul să iau ceva de mâncare la pachet şi m-am pierdut.

– Te pot ajuta eu cu asta. Se întoarse ca să se uite pe hartă. Dacă o iei pe drumul ăsta, ăsta pe care suntem noi acum, chiar la ieşirea din oraş, treci de hotelul mare, şi la bifurcaţie o iei la stânga. Vezi?

– Mda. Uitându-se în jos, încuviinţă din cap încet. În regulă.

Îi arătă drumul şi îi sugeră să meargă la Sid and Sadie pentru mâncarea la pachet.

– Chiar îţi mulţumesc mult.

– Pentru puţin, şi petrecere frumoasă aici în Ridge!

– Să fie!

Când ea plecă în grabă, el împături harta şi o băgă în buzunar împreună cu cheile pe care i le luase cu dibăcie din geantă.

PARTEA A TREIA

REALITATEA

Iubirea nu-i iubire, când nu spune.[1]

William Shakespeare

[1] Replica Julliei din piesa *Cei doi tineri din Verona* de William Shakespeare, traducere de Mihnea Gheorghiu.

Capitolul 21

La sfârşitul zilei, Shelby îşi goli geanta pentru a doua oară.

– Jur că erau aici. Întotdeauna le pun în buzunarul ăsta lateral, ca să nu scormonesc după ele.

– Crystal verifică în spate din nou, îi spuse Viola pe când ea însăşi căuta pe sub mese de manichiură şi pe lângă scaune de pedichiură. Ar trebui să te duci să cauţi din nou în maşină. Poate că le-ai scăpat acolo azi-dimineaţă.

– Bine, mă duc. Dar parcă mă şi văd băgându-le în buzunar în dimineaţa asta. Dar mi-a intrat în reflex şi poate de-aia.

– O să-l sun pe Sid şi la pizzerie din nou. Ai avut atâtea de cărat, scumpo, poate le-ai scăpat din greşeală.

– Mulţumesc, buni. Am acasă o cheie de rezervă de la maşină, dar mă îngrijorează că am pierdut tot mănunchiul de chei. Acolo aveam cheile de la maşină, de la mama de acasă, de la bar, de aici. Dacă n-or să apară, toată lumea va trebui să-şi schimbe încuietorile. Nu ştiu cum de-am putut fi atât de neglijentă.

Îşi dădu părul pe spate când sună telefonul de pe poliţa unde se afla conţinutul poşetei sale.

– Pizzeria. Bună, Shelby la telefon. Ai – Oh, mulţumesc! Da, vin chiar acum să le iau. Mulţumesc din suflet.

– Acum poţi să nu te mai îngrijorezi că toată lumea trebuie să-şi schimbe încuietorile, zise Vi.

– E aşa o uşurare. Odată cu asta, i se luă o piatră de pe inimă. Probabil că le-am scăpat când luam comenzile de prânz, exact aşa

cum ai spus. Johnny a zis că le-a găsit una dintre chelneriţe sub tejgheaua din faţă. Cred că le-am scăpat şi le-a lovit cineva cu piciorul fără să bage de seamă. Îmi pare rău pentru toată tevatura asta.

– Nu-ţi face griji. O să le anunţ pe fete.

– O să întârzii s-o iau pe Callie. Shelby băgă totul la loc în geantă. Avea să le aranjeze mai târziu. O să-l iau pe Jackson mâine... ţi-am spus? O să-i las lui Clay o zi întreagă la dispoziţie ca să o viziteze pe Gilly şi pe bebeluş şi să pregătească casa pentru ei când vor veni acasă. A spus ceva de genul că Jackson ar avea nevoie de un tuns, aşa că o să-l aduc aici împreună cu Callie, dacă e-n regulă.

– Îmi place să-mi văd nepoţeii. Poţi să vii oricând. O să ne ocupăm de ei printre picături – şi poate că o să-i facem lui Callie o manichiură de prinţesă, dacă e timp.

– Ne vedem atunci.

O sărută pe Viola pe obraz şi încă o dată se năpusti afară.

O luă pe Callie, apoi, ştiind că părinţii ei aveau întâlnire în oraş – ce romantic, nu-i aşa? –, se hotărî brusc să meargă la Griff. Callie se putea juca cu căţelul puţin timp, şi Griff putea să-i povestească ce probleme avusese.

Nu-i veni în minte decât atunci când intră pe aleea din faţa casei că ar fi trebuit să-i dea un mesaj sau să sune înainte. Să vină pe neanunţate era riscant şi, de ce nu, nepoliticos.

Nu se putea răzgândi, câtă vreme Callie era aşa de emoţionată, dar îşi pregătise o scuză când se opri lângă camioneta lui Griff.

El era afară cu căţelul, se întoarse şi zâmbi larg chiar când Snickers goni spre maşina ei.

– Ce sincronizare! Abia ce-am ajuns acasă.

Ea o ridică pe Callie din maşină şi nu o lăsă bine jos, că fetiţa se şi prăvăli la pământ să-l ia în braţe pe căţelul care dădea frenetic din coadă.

– Hei, am trecut destul de repede pe locul doi. Griff se lăsă pe vine. Eu nu primesc nimic?

– Griff! Cu un zâmbet cochet, Callie ridică braţele. Îl sărută pe obraz, chicoti şi îi frecă barba nerasă. Gâdilicios.

– Nu ştiam că o să vină nişte doamne frumoase.

– Ar fi trebuit să sun. Să vin aşa, pe nepusă masă, e nepoliticos.

– Nici pe departe. Cu Callie în brațe, se aplecă înainte ca Shelby să se poată gândi dacă vrea să evite și o sărută. Oricând.

– Shrek o sărută pe Fiona și după aia ea devine ea însăși.

– Adevărat. Tu ești tu însăți, Roșcato?

– Ultima dată când am verificat. Cum e cu el?

Puțin speriată, se lăsă în jos să-i dea atenție lui Snickers.

– N-a fost rău azi. S-a descurcat. Noi am terminat.

– Ați terminat? Își ridică privirea pe când cățelul lingea peste tot pe unde apuca. La mama? Oh, Doamne, o să înnebunească. Tati a luat-o direct de la salon și a dus-o în Gatlinburg s-o viziteze pe Gilly, apoi la cină și la un film. Nu știe că ați terminat.

– O să știe când o să ajungă acasă. O lăsă pe Callie jos. Fă-mi o favoare, Roșcățico. Aleargă puțin pe-aici cu Snickers. Are nevoie de nițică mișcare.

– Haide, Snickers! Ai nevoie de mișcare.

– Mă gândesc la o bere rece. Vrei să mergem înăuntru?

– Mai bine nu, dar tu dă-i drumul. O meriți, câtă vreme ai tras atât de tare ca să termini baia aia.

El se gândi la drumul la Gatlinburg și la inel. Dar jurase solemn să nu sufle un cuvânt până când nu se va fi sfârșit totul.

– Oh, păi...

– Am trecut doar un minut, să-i fac lui Callie o surpriză și să te întreb ce s-a întâmplat noaptea trecută. Am auzit câte ceva la salon.

– Pe-aici vorba nu zboară, ci doar rămâne întotdeauna plutind undeva în aer. Nu știu exact. Privi spre casă, simțind că furia dădea semne să izbucnească. Cineva a fost în casă și mi-a descărcat fișierele din laptop.

– De ce Dumnezeu... oh, pariez că faci operațiile bancare și toate cele online.

– Exact. Totul e-n regulă. Am schimbat totul și am luat măsuri de siguranță. Dar e ciudat. E mai ușor, nu-i așa, să pătrunzi prin efracție în timpul zilei, să faci un jaf. Dar să te strecori noaptea cu un stick de memorie? E chiar ciudat. Totuși, m-am convins să montez un sistem bun de alarmă. În afară de câinele ăsta de pază fioros și letal.

Shelby se uită înspre locul unde Snickers se tăvălea și se rostogolea.

– Exact aşa e. Probabil că e indicat să ţii unul aici, deşi nu sunt probleme în general. Exceptând faptul că am tot avut necazuri în ultimul timp, nu-i aşa? Câteodată, simt că am adus necazurile după mine.

– N-ai de ce.

Ea încercă să alunge acest gând.

– Du-te să-ţi iei berea. O s-o las să mai alerge puţin cu Snickers, dacă e-n regulă, după care trebuie s-o duc acasă, să-i dau să mănânce.

– Putem să pregătim ceva aici împreună.

– Mi-ar plăcea, la fel şi lui Callie, dar mai am de făcut o grămadă de chestii. Şi sunt şi în întârziere, pentru că mi-am pierdut cheile şi am irosit aproape o oră căutându-le.

– Le-ai pus în buzunarul lateral al genţii.

Ea ridică din sprâncene.

– Eşti un bun observator.

– Faci asta de fiecare dată.

– Păi, cred că de data asta nu, pentru că au fost găsite sub tejgheaua de la pizzerie; nu ştiu cum au ajuns acolo. Ştiu că nu le-am scos când am fost acolo, dar acolo erau.

– Ai avut geanta cu tine toată ziua?

– Desigur... adică, nu *cu* mine, se corectă ea. N-o pot căra peste tot când lucrez.

– Haide să-ţi verificăm laptopul.

– Ce? De ce? Aproape că râse, dar brusc deveni neliniştită. Doar nu crezi că cineva mi-a furat cheile din geantă, apoi le-a pus sub tejgheaua de la pizzerie.

– Hai să verificăm laptopul tău. Probabil că nu e nimic. Callie poate alerga prin curte cu Snickers. Mă opresc să iau ceva de mâncare pentru cină.

– Eu mă gândeam să pregătesc ceva cu şunca rămasă de la cina lor de duminică, împreună cu nişte piure de cartofi şi fasole boabe.

– Da? Sunt amator dacă e suficient.

– Întotdeauna e suficient. O bucătăreasă isteaţă ştie să se asigure de asta şi avea să se bucure de timpul petrecut împreună cu el. Dar... Doar nu crezi că cineva mi-a furat cheile. E chiar absurd.

– Doar o să verificăm.

Absurd sau nu, el chiar asta credea.

Mai întâi, încuie totul, apoi o urmă pe şoseaua şerpuită; aruncă o scurtă privire bătrânului stejar pe când lua curba.

Se gândi la Matt, întrebându-se dacă prietenul lui trecuse la acţiune. Decise că încă nu, pentru că, dacă ar fi făcut ceva, cu siguranţă că Shelby ar fi primit un telefon sau un mesaj de la Emma Kate.

Spera să se întâmple în curând. Putea păstra un secret, dar secretele îi făceau nervos.

Se uită spre Snickers, care călătorea la fel ca orice câine care se respectă, cu capul scos pe geam şi limba atârnând veselă. Luat sub impulsul de moment, câinele părea destoinic.

Nu dură mult până o instalară pe Callie în curtea din spate. Paradisul fetiţei sale includea maşinăria de făcut baloane de săpun, un căţel şi bătrânul câine al familiei.

– Ia uită-te la Clancy cum aleargă şi el ca un căţeluş. Cred că Snickers i-a luat cinci ani din cârcă cu vizita asta.

– Tipa mai are câţiva căţeluşi acolo.

– Cred că unul e de-ajuns acum. Mă duc să-mi aduc laptopul, ca să te linişteşti. Hai să-ţi aduc o bere mai întâi.

– E-n regulă aşa.

Pe când aştepta, Griff se gândi la toate posibilităţile. Dacă computerul ei fusese spart, la fel ca al lui, asta însemna că în oraş există un fel de hoţ cibernetic care dă târcoale. Asta ar avea mai degrabă sens.

Dar i se păru ciudat că atât computerul lui cât şi cel al ei să fie ţintele hackerului, şi aproape simultan. Asta îl ducea cu gândul la o chestiune mai personală, mai ţintită.

Reflectă la aceste posibilităţi stând în uşa bucătăriei şi privind la cei doi câini care trăgeau amândoi de jucăria artizanală, în vreme ce Callie dansa în jurul lor într-un nor de baloane de săpun.

Nu se mutase în Ridge sub un impuls de moment, aşa cum luase căţelul. Se gândise îndelung la asta, analizase toate aspectele pro şi contra. Dar decizia fusese, ca şi în cazul căţelului, una bună.

Aici era o viaţă bună. Mai liniştită decât în Baltimore, dar lui îi plăcea liniştea. Câte un şoc cultural pe ici, pe colo, dar ştia cum să se adapteze fiecărei situaţii.

Şi, interesant lucru – sau norocos –, după câteva luni de când se stabilise acolo, se întorsese şi Shelby acasă?

– Oh, Griffin!

– Ce? Se întoarse repede. Ţi-a umblat şi ţie cineva în computer?

– Nu ştiu. Nu m-am uitat. Dormitorul matrimonial. Rosti cuvintele cu emfază. E minunat, e *superb*. Ştiam că aşa o să fie. Am văzut cum se făcea, dar finalizat, e... va trebui să am la-ndemână o cutie întreagă cu şerveţele, pentru că mama o să bocească de fericire şi încântare când o să vadă. Totul e perfect, exact aşa cum a vrut. Şi ai lăsat totul strălucind de curăţenie.

– Face parte din serviciu.

– Ai pus şi flori acolo.

– Şi asta face parte din serviciu, pentru clienţi deosebiţi.

– Clienta ta deosebită o să verse lacrimi de fericire şi o să se afunde în cada aia în secunda în care o să ajungă acasă. Când o să-mi permit o casă, eşti angajat.

– O să te pun pe listă. Hai să ne uităm la ăsta.

– Bine.

Puse laptopul pe bufet şi îl porni.

– Ai descărcat sau încărcat ceva azi?

– Clay a trimis câteva poze cu bebeluşul în dimineaţa asta, într-un e-mail, atât.

– Hai se vedem. Apăsă câteva taste şi îi şterse mai întâi istoricul navigării. Ai accesat vreunul dintre documentele astea, vreuna dintre paginile astea în după-amiaza asta?

– Nu. Ridică mâna şi se frecă pe gât. Nu, nu l-am atins de azi-dimineaţă, şi atunci doar să-mi verific e-mailurile.

– Shelby, cineva a accesat aceste pagini şi aceste documente. Şi poţi vedea aici, datele au fost încărcate pe o altă unitate. Copiate pe o altă unitate.

– La fel ca ale tale.

– Da, la fel ca ale mele. Ochii aceia inteligenţi se adumbriră de furie. Ar trebui să-l suni pe fratele tău.

– Da. Dumnezeule! Ai vrea să-l suni tu? Eu trebuie să văd dacă... trebuie să-mi verific situaţia bancară.

– Fă-o acum. O să sun eu.

Se retrase şi îl sună pe Forrest.

– Totul e încă aici. Vocea îi tremura de uşurare. Totul e încă aici.

– Forrest e pe drum. Va trebui să-ți schimbi parolele. Dar...

Ea ridică privirea de la operațiunea respectivă.

– Dar ce?

– Mi se pare că dacă cineva voia să-ți ia banii din cont, ar fi făcut-o deja. Eu am schimbat parola mea la câteva minute după ce ăsta, oricine ar fi fost, mi-a spart computerul, dar în cazul tău a avut câteva ore la dispoziție să te lase complet falită, dacă ăsta e motivul.

– Ce alt motiv să fie?

– Informații, poate. E-mailuri, conturi, pagini pe care le accesăm, calendare. Cea mai mare parte din viața mea e pe computer. Suntem împreună, nu-i așa, tu și cu mine?

– Eu... eu cred că suntem.

I se părea ciudat s-o zică cu glas tare.

– Și ambele noastre computere au fost sparte, la un interval de circa douăsprezece ore. Poate că ar trebui să arunci o privire prin camera ta, să verifici dacă ceva nu-i la locul lui sau dacă lipsește ceva. Eu stau cu ochii pe Callie.

Încuviințând din cap, ea se grăbi într-acolo.

Se uită din nou la ușa din spate. În universul acela, totul era în ordine. O fetiță drăguță, baloane de curcubeu, doi câini fericiți, totul pe fundalul unor dealuri verzi, încețoșate.

Dar, în afară de peisajul acela, ceva nu era deloc în regulă.

*

Îi trebui ceva timp; voia să fie meticuloasă. Dar nu găsi nimic nelalocul lui.

– Nimic. Reveni și așteptă ca Griff să se întoarcă din poziția în care stătea lângă ușă. Totul e așa cum ar trebui să fie. Dar am verificat computerul din biroul lui tati de aici și cred că cineva a fost și acolo. Nu pare să fi luat ceva, dar erau accesări pe internet în intervalul orar în care eu știu că nu era nimeni acasă.

– Bine. Ia stai tu jos câteva minute.

– Trebuie să pregătesc cina. Callie trebuie să mănânce.

– Ce zici de-o bere?

Ea scutură din cap, apoi oftă.

– N-aş refuza un pahar cu vin. Sunt cu nervii la pământ. Nici nu ştiu cum să-ţi spun cât de tare m-am săturat să fiu cu nervii la pământ.

– Nu se vede. Ăsta-i bun?

Alese din dulap o sticlă de vin roşu cu un dop de sticlă albastră.

– Da.

– O să-ţi aduc.

Se întinse după un pahar pentru vin în vreme ce ea scotea cartofii să-i cureţe.

– O chestiune mai personală, zici tu. Se concentră asupra sarcinii casnice ca să se calmeze, încercând să gândească obiectiv. Primul meu gând fuge la Melody, dar sincer, n-o văd plănuind ceva de genul ăsta. E prea complicat.

– Nu Melody. Ea e genul care acţionează cu violenţă.

Ea curăţă repede un cartof.

– Te gândeşti la crimă, dar şi asta e tot violenţă. Este clar un act de violenţă.

– Fac tot felul de conexiuni şi mă gândesc cum se potrivesc lucrurile.

– Richard. Mâinile ei se opriră pentru scurt timp când ridică privirea. Richard a fost sursa tuturor necazurilor pe care le-am avut, şi necazurile au ajuns la tine prin mine.

– Nu prin ţine, Roşcato.

– Prin mine, îl corectă ea. Nu mă învinovăţesc. Am petrecut mult prea mult timp învinovăţindu-mă pentru lucruri pe care nu le-am făcut, lucruri pe care nu le-am putut opri, dar faptele sunt fapte. Conexiuni, repetă ea şi se apucă de următorul cartof.

– În regulă. Dacă ne gândim la conexiuni – Griff se întrerupse, auzind uşa din faţă deschizându-se. Ăsta trebuie să fie Forrest. Hai să lăsăm toate astea în sarcina profesionistului.

– N-aş putea fi mai fericită să fac asta.

Forrest intră şi luă o bere din frigider.

– Explică-mi despre ce-i vorba.

– Cheile mele au căzut în mâna cuiva care le-a folosit ca să intre în casă, apoi în laptopul meu, la fel ca în cazul lui Griff. Se pare că nu lipseşte nimic altceva şi ţin în casă ceva bani gheaţă, puţini, în sertarul meu de sus.

– Care e primul lucru unde se uită un hoţ. Mută-i. Pachetul cu tampoane e un loc destul de sigur.

– O să ţin minte, dar evident că nu căuta bani sau obiecte de valoare.

– Informaţia e preţioasă. Unde-ţi erau cheile?

– În geantă.

– Haide, Shelby, nu face pe niznaiul.

– Bine, bine.

Trase aer în piept şi luă vinul. Liniştită întru câtva, reluă curăţatul cartofilor în vreme ce povestea scena găsirii cheilor.

– Ştiu că le-am avut când am ajuns la repetiţii. Le-am scos din contact. Am folosit cheia pe care mi-a dat-o Derrick, pentru că uneori merg să repet devreme, înainte ca cineva să ajungă acolo. Exact asta am făcut azi. Am intrat şi am ieşit înainte ca cineva să fi ajuns acolo, aşa că le-am folosit ca să încui din nou când am plecat şi le-am băgat în buzunarul lateral al genţii, ca întotdeauna. Întotdeauna le pun acolo, nu sunt neglijentă.

– N-ai fost niciodată. Întotdeauna a fost o fiinţă organizată, îi precizâ Forrest lui Griff. Poate ai impresia că n-are logică de ce pune ceva într-un anume loc, dar ea ştie unde îl pune.

– Pentru a scuti timp. M-am dus la salon şi mi-am pus geanta în spatele tejghelei de la recepţie. Nici o angajată nu mi-ar umbla în geantă, Forrest. Le cunosc pe toate fetele de-acolo şi acum şi pe majoritatea clientelor. Vreau să spun, pe cele constante. Mai primim turişti şi alte persoane de genul ăsta, dar e aproape imposibil ca cineva să meargă în spatele recepţiei, să scotocească în geantă şi să-mi ia cheile, fără ca cineva să nu bage de seamă. Nu am fost chiar aşa de ocupaţi azi.

– Deci, a rămas acolo, în spatele recepţiei, până când ai luat-o ca să pleci acasă şi n-ai găsit cheile?

– Da, adică nu. Am luat-o cu mine să ridic comenzile pentru prânz. Deci, am avut-o cu mine când m-am dus la Sid and Sallie, apoi la pizzerie, unde, nu ştiu cum, au nimerit sub tejgheaua din faţă. Îmi pot închipui doar că le-am scăpat cumva.

– Ceea ce trebuia să crezi, şi continuai să crezi, dacă ajutorul de şerif onorific nu ar fi fost pe faţă.

– Nu era aşa de greu să-ţi dai seama, interveni Griff.

– Eu nu m-aș fi gândit, corectă Shelby. Nici măcar nu mi-ar fi trecut prin cap.

– Al dat peste cineva, te-a împins cineva când ridicai comenzile? o întrebă Forrest.

– Nu. Cu sprâncenele încruntate, ca reconstitui drumul, la fel cum făcuse întruna mai devreme, pe când își căuta cheile.

– Am ajuns la localurile respective chiar după ora de vârf, pentru că Jolene a venit să-și ceară iertare, și asta a durat ceva. Bănuiesc că cineva ar fi putut băga mâna în geantă, dar mi-aș fi dat seama. Aproape că m-am ciocnit cu cineva, își aminti ea. Mă grăbeam să mă întorc, pentru că întârziasem, și aproape că m-am ciocnit cu tipul ăla care căuta cel mai bun drum pe traseul Rendezvous.

– Hmm. Te-a întrebat despre asta, a cerut îndrumări?

– Da. Vizita zona și voia... Închise ochii. Oh, Dumnezeule! Sunt o idioată. Da, mi-a cerut îndrumări și i-am arătat pe hartă, și aveam mâinile ocupate cu sacoșele cu mâncare. După aceea, am intrat direct, am lăsat jos comenzile, mi-am lăsat geanta și am mers să livrez comenzile. A fost singurul moment în care cineva ar fi putut ajunge la geanta mea. Când era atârnată pe umărul meu.

– Cum arăta? întrebă Griff, apoi se uită înspre Forrest. Scuze.

– Nu-i problemă. Asta-i următoarea întrebare.

– Era înalt. A trebuit să mă uit în sus. Ah... stai o secundă. Duse cartofii la chiuvetă, îi spălă și îi așeză pe fundul de lemn pentru a-i tăia. Alb, poate spre patruzeci și ceva de ani. Avea ochelari de soare. La fel și eu – era soare. Avea o șapcă de baseball.

– Culoare? Inscripție?

– Cred că era cafenie. Nu-mi amintesc dacă avea vreo inscripție, sau ceva asemănător. Avea păr închis la culoare – nu negru, ci castaniu-închis, lunguț. Puțin ondulat peste urechi. Mustață și barbă ușor grizonante. Foarte îngrijit, barbă scurtă. Arăta... ca un profesor de colegiu care juca fotbal.

– Deci, era masiv?

– Da. Corpolent, bine făcut. Nu era gras sau cu mușchii lăsați.

Puse cartofii la fiert.

Cu o încuviințare din cap, Forrest își scoase telefonul și căută în el.

– Ce zici de ăsta?

Ea se uită la telefon şi la poza lui James Harlow.

– Nu, era ceva mai bătrân decât ăsta.

– Barba grizonantă?

– Aşa, şi... Avea aspectul ăla de profesor.

– Mai uită-te o dată, încearcă să-l vezi cu barbă şi păr mai lung. Fă ca în jocul Wooly Willy.

– Eu aveam un joc din ăsta, comentă Griff şi studie imaginea peste umărul lui Shelby.

– Eu nu prea... avea sprâncene mai groase – închise la fel ca părul şi... Oh, Doamne, *sunt* o idioată.

– Sunt încântat oricând s-o fac pe soră-mea idioată. Face parte din meseria mea, dar nu eşti deloc aşa.

– Stăteam pe trotuar şi vorbeam cu Jimmy Harlow, la fel de aproape cum sunt acum cu tine, şi nici măcar nu mi-a trecut prin minte, n-am avut habar de asta. Chiar când îmi fura cheile din geantă.

– Asta face el, îi reaminti Forrest. Şi-a schimbat înfăţişarea şi te-a prins când nu erai pe fază; te-a întrebat ceva banal. Te-a făcut să te uiţi pe hartă ca el să-ţi poată umbla în geantă; şi, când a terminat cu cheile, s-a asigurat să le găseşti într-un loc firesc. Puteai s-o pui pe seama grabei şi a întâmplării, şi nu ţi-ai fi verificat laptopul.

– Ce urmărea? Ce caută?

Forrest se uită înspre Griff.

– Tu ce crezi, prietene?

– Cred că voia să afle dacă aveam ascunşi milioane de dolari sau dacă ştim unde să-i găsim.

– De ce tu? întrebă Shelby. Înţeleg de ce ar crede că eu aş putea şti. Chiar crede că trebuia să ştiu.

– Am petrecut o grămadă de timp împreună de când te-ai întors.

– Ştiu că te culci cu sora mea, comentă Forrest. Nu te mai obosi cu eufemismele. Te întorci în Ridge şi deja te combini cu ăsta, i se adresă el lui Shelby, care şi el s-a mutat aici nu cu multe luni în urmă. O persoană, în special una care trăieşte din escrocherii, e înclinată să se întrebe dacă nu cumva voi doi aveţi un trecut comun.

– El a omorât-o pe Melinda Warren, aşa că n-are cum să fie decât el, aprecie Griff. Ar obţine tot, dar mai întâi trebuie să găsească bijuteriile şi timbrele. Tu eşti singura lui legătură cu astea, Roşcato.

– Nu știu unde se află, sau dacă Richard le-a vândut și a spânzurat banii, i-a îngropat sau i-a pus într-un cont în Elveția. Și acest Jimmy Harlow n-o să găsească altceva în computerul meu. Sau al tău, Griffin.

– Putem doar să sperăm că i-a fost suficient ca să se edifice, zise Forrest, dar să nu contăm pe asta. O să-l contactez pe șerif, să-i relatez totul. Ce-i de mâncare pe-aici?

– Șuncă, piure de cartofi, fasole boabe.

– Sună bine. Ăla-i câinele tău, Griff? Puiul pe care l-ai luat de la Rachel Bell din drum?

– Mda. Snickers.

– S-a pus pe săpat în straturile cu flori ale mamei. O să vă jupoaie de vii pentru asta.

– Oh, la naiba.

Griff se năpusti afară, strigându-și câinele.

Forrest zâmbi satisfăcut și se rezemă de bufet.

– Nu prea-mi place să mă gândesc că sora mea face sex.

– Atunci te sfătuiesc să nu te gândești.

– Fac tot ce pot să nu mă gândesc. Față de unii oameni, continuă el, îți trebuie ceva timp să te apropii, apoi te împrietenești sau nu cu ei. Cu alții, ceva se potrivește, totul merge de la sine, ca și când s-ar cunoaște de-o veșnicie. Știi despre ce vorbesc?

– Cred că da.

– Cu Griff ceva s-a potrivit. Cu Matt a durat mai mult, dar cred că ne-am apropiat. Datorită lui Griff ne-am apropiat mai repede.

Scoțându-și telefonul de la curea, Forrest tastă un număr.

– Ce vreau eu să spun e că el îmi e prieten, și încă unul bun, și știind ce fel de om e, pot să susțin că e genul de bărbat pe care-l meriți, cu mult mai mult decât ex-ul.

– Da, șefule, sper că nu te-am deranjat de la masă, începu Forrest și se îndepărtă pe când dădea raportul.

*

După cină, care se dovedi chiar plăcută, în ciuda faptului că nu-i stătuse mintea la gătit, îl dădu afară pe Griff ca să alerge cu Callie după licurici. Cei timpurii sclipeau galbeni în întuneric, pregătind

terenul pentru mulţimea care avea să invadeze dealurile şi pădurile în iunie.

Cu siguranţă că se apropia vara, şi iarna înzăpezită a nordului pleca până când se făcea nevăzută. Se sfârşise aproape la fel de repede cum începuse.

Se gândi cât de mult îşi dorea să se sfârşească, dar în ciuda licuricilor, a grădinii feerice, a verdelui intens al dealurilor, ceva din răceala ei o urmărise acasă. Poate că fetiţa ei dansa cu licuricii afară în curte, în siguranţă, sub ochii bărbatului cu care avea... o relaţie. Fratele ei era plecat de-acum, cercetând complicaţiile pe care le adusese cu sine. Aşadar, era acolo o umbră ce o urmărea, şi nu putea pretinde altceva.

Fugise în căutarea aventurii, a iubirii, a unui viitor incitant şi revenise acasă dezamăgită şi înglodată în datorii. Dar exista ceva mai mult şi mai rău, şi trebuia să se confrunte şi cu asta.

Îşi dori să aibă blestematele alea de milioane. Le-ar împacheta în hârtie strălucitoare, le-ar lega cu o fundă şi i le-ar înmâna acestui Jimmy Harlow fără nici cel mai mic regret.

Pur şi simplu dispari, se gândi ea. Lasă-mă să-mi trăiesc viaţa asta nouă pe care văd că o pot avea acum.

Nu se putea gândi ce făcuse Richard cu toate bijuteriile acelea şi cu timbrele, sau cu banii pe care-i obţinuse pe ele, dacă le vânduse. Cum să ştie, dacă nu-l cunoscuse niciodată? Purtase o mască pe toată durata căsniciei lor, la fel de adevărat cum Jimmy Harlow purtase una în după-amiaza aceea.

Nu văzuse niciodată prin acea mască. Poate o umbră, o formă din când în când, dar niciodată omul în plenitudinea lui.

Acum ştia ce văzuse Richard când se uita la ea. O naivă – o ţintă, aşa îi numeau ei pe oamenii ca ea. Ceva folositor, poate de valoare pentru o vreme şi, odată folosită, odată secătuită de propria valoare, ceva de care te debarasezi cu nepăsare.

Încerca să scape de datorii, nu-i aşa? Preluase controlul, acţionase. Avea să găsească o cale să preia controlul, să acţioneze şi în experienţa de faţă.

Nu avea să-şi trăiască viaţa urmărită de acţiunile unui bărbat care o folosise, care o minţise, care fusese un străin pentru ea.

Puse jos ultima farfurie şi decise să mai bea un pahar de vin. Avea s-o lase pe Callie mai mult, înainte de baie şi somn, să danseze cu licuricii. Şi a doua zi avea să înceapă să conceapă un mod de a-şi asana viaţa de tot trecutul, o dată pentru totdeauna.

Turnă vinul şi porni spre uşă, când sună telefonul.

Îl scoase şi se uită la mesajul de la Emma Kate.

Mă mărit! Fir-ar al dracului! N-am ştiut că vreau până când nu m-a cerut. Am un inel pe deget şi sunt nebună de fericire. Trebuie să vorbim mâine – acum sunt prea ocupată. Îţi trimit asta din baie înainte de a fi din nou ocupată. Mă mărit! Trebuie să plec.

Shelby citi a doua oară, simţind cum surâsul ei deveni tot mai larg şi mai luminos. Cea mai bună prietenă a ei dansa şi ea în razele soarelui.

Atât de fericită pentru tine! îi răspunse ea. Nebună de fericire pentru tine. Să stai ocupată – aş putea fi geloasă, pentru că nu ştiu o dată viitoare când o să pot fi şi eu ocupată. Vorbim mâine. Vreau toate amănuntele. Te iubesc; spune-i lui Matt că e cel mai norocos bărbat de pe pământ.

Trimise mesajul, apoi ieşi la dansul licuricilor.

Capitolul 22

Se văzu cu Emma Kate în parc, pentru a putea să-i lase pe Callie şi pe Jackson să se joace.

– Doctorul mi-a acordat o oră, Dumnezeu să-l binecuvânteze. Ştia cât de mult voiam să vorbesc cu tine. Uită-te!

Emma Kate întinse mâna, şi diamantul tăiat în formă Princess străluci în soare.

– E superb. E perfect.

– Are montura îngropată – vezi cum e montat, nu iese în afară?

– Da. Îmi place foarte mult, Emma Kate.

– El a zis că l-a făcut aşa ca să nu-l agăţ în diverse lucruri la clinică, atunci când am pacienţi. Îmi place că s-a gândit la asta. Şi l-a luat şi exact pe măsura mea. A făcut un şablon după unul dintre inelele mele – asta a fost ideea lui Griff.

– Am prins câte ceva din poveste când i-am spus lui Griff după ce am primit mesajul tău. Nu a făcut nici măcar cea mai mică aluzie că s-a dus cu Matt să-ţi ia inel.

– Matt zice că Griff tace mâlc atunci când îl rogi.

– Vreau să aud totul. Ia stai, aşteaptă. Se grăbi spre Jackson, care căzuse puţin. După ce îl curăţă şi îi sărută genunchiul, scoase unul dintre camioanele din sacoşă pentru ca el să se poată juca la groapa de nisip.

– O să se joace bine pentru o vreme. Lui Callie îi place să-l dirijeze, dar aşa e când eşti mai mare.

– Am vorbit despre copii, să facem copii. Vrem să mai aşteptăm puţin, dar peste un an sau doi... Doamne, măritată, copii. Râzând, se apăsă cu amândouă mâinile pe inimă şi îşi mişcă umerii în sus şi în jos. Nu pot să cred.

– Îţi doreşti.

– Cu Matt, da. Ieri mi-a dat mesaj că trebuie să lucreze puţin mai târziu, dar se opreşte să cumpere cina pentru acasă. A adus şi vin, şi flori. Cred că ar fi trebuit să ghicesc că o să apară ceva, dar a fost chiar plăcut să nu trebuiască să ne gândim nici unul din noi la gătit şi să avem o sticlă de vin bun şi flori pe masă. Eu mă apuc să mormăi ceva cum că trebuie să mă duc la salon să-mi fac ceva la părul ăsta, şi el spune că sunt frumoasă. Că totul la mine e frumos.

Mă gândeam că vrea doar să facă dragoste cu mine.

– Emma Kate.

– Nu că nu m-ar complimenta niciodată, dar am zis şi eu. Mă gândesc, am avut aşa o zi lungă, dar e aşa de bine să nu trebuiască să-mi fac griji să gătesc şi mă simţeam bine după două pahare de vin. Aşa că, poate, amândoi vrem să facem dragoste. Apăsându-şi inima cu mâna din nou, oftă. Asta s-a întâmplat, dar înainte... Înainte s-a întins să-mi ia mâna şi doar s-a uitat la mine. Jur, Shelby, suntem împreună de aproape trei ani de-acum, dar mi-a stat inima în loc. Chiar mi-a stat, şi mi-a mai stat o dată, când mi-a spus că mă iubeşte. Că fac ca totul în viaţa lui să aibă un sens şi că să fie cu mine, să trăiască cu mine este tot ce-şi doreşte. Chiar a căzut în genunchi.

– Vai, ce dulce! Emma Kate, e ca-n basme.

– Aşa mă simt şi eu acum, şi nu m-am aşteptat deloc; nici prin cap nu mi-a trecut că o să simt ceea ce am simţit când el a scos inelul ăla.

– Spune-mi ce-a zis. Cum te-a cerut?

– A spus... a spus doar atât: „Mărită-te cu mine, Emma Kate, petrece-ţi viaţa cu mine". Ochii Emmei Kate se umplură de lacrimi, iar vocea i se frânse. „Clădeşte-ţi o viaţă cu mine."

– Ah! Shelby scoase şerveţele pentru amândouă. Exact ca la carte.

– Ştiu. Ca la carte. Aşa că am spus da. Da. O să mă mărit cu tine. Da, o să-mi petrec viaţa cu tine. Da. O să-mi clădesc o viaţă cu tine. Şi el mi-a pus inelul pe deget şi s-a potrivit. Am început să plâng, eram aşa de fericită, exact ca acum.

Oftând, își puse capul pe umărul lui Shelby.

– Am vrut să vorbesc cu tine aseară, dar...

– Erai ocupată.

– Foarte, foarte ocupată.

Callie se apropie și o bătu pe Emma Kate cu amândouă mâinile pe obrajii uzi.

– Lacrimi de fericire?

– Da, scumpo. Lacrimi de foarte mare fericire. O să mă mărit cu Matt, și asta mă face foarte fericită.

– Eu o să mă mărit cu Griff.

– Da?

– Ihî. Îl *iubesc*.

– Știu exact ce simți. O luă în brațe pe Callie și o legănă într-o parte și alta. Exact ce simți. Știi ceva, Callie? Cred că ar trebui să fii fetița care duce florile.

Callie făcu ochii mari. Într-o șoaptă cuviincioasă, zise:

– Mami!

De frică să nu înceapă să lăcrimeze din nou, Shelby îl luă în poală pe Jackson și camionul lui plin de nisip.

– Dumnezeule, Callie, e așa o onoare! N-ai fost niciodată fetița care duce florile.

– Eu n-am mai fost niciodată mireasă, așa că e perfect, hotărî Emma Kate.

– Pot să primesc o rochiță nouă și pantofi strălucitori?

– *Amândouă* o să primim rochii noi și pantofi strălucitori. La fel și mama ta. O să fii domnișoara mea de onoare, nu, Shelby?

– Știi bine că o să fiu. Fericită din cale-afară, Shelby o luă în brațe pe Emma Kate, ținându-i pe copii între ele. Știi că o să fiu. Și o să-ți fac cea mai bună petrecere de burlăcițe ce s-a pomenit în tot statul Tennessee – exact așa cum am plănuit când eram copii. Ai ales o dată anume?

– Dacă ar fi după mama, ar fi mâine sau peste doi ani de mâine încolo, așa încât să mă bage la nebuni în vreme ce ea urzește un plan ca nunta să se țină cel puțin în reședința guvernatorului.

– Ești singura ei fiică. Așa cum și ea era singura fată la mama ei, o săgetă un gând pe Shelby. O mamă are datoria să se agite pentru nunta singurei ei fiice.

– Mama s-a născut agitată. Deja vorbeşte de rochii, şi culori, şi localuri, şi lista de invitaţi. Am discutat cu Matt să avem o nuntă restrânsă şi civilizată în toamnă, dar acum că mama a preluat controlul şi ne-am dat bătuţi în faţa unei nunţi mari în aprilie la anul. Aşa că o să fiu o mireasă primăvăratică.

– Ce-ar putea fi mai frumos? Ah, haide să facem o petrecere de logodnă, Emma Kate. Tuturor le place o petrecere.

– Vreau şi eu o petrecere, se băgă Callie.

– Bineînţeles că vrei şi tu. Vrei şi tu o petrecere, Jackson?

– Primesc cadouri?

– Unde s-a mai pomenit petrecere fără cadouri?

– Mama ţi-a luat-o înainte. N-am putut s-o opresc de la un grătar în curtea din spate. Vrea o petrecere costumată, aşa că deja a început să facă valuri să folosească hotelul. O las în boii ei, pentru că celelalte o să fie cum vreau eu. Sunt de neclintit în privinţa asta. Şi contez pe tine să mă ajuţi s-o domolesc.

– Contează pe mine. Ce-ar fi să vă dăm în leagăn? îi întrebă ea pe copii.

– Vreau să ajung sus!

Callie se duse glonţ la leagăn.

– N-are rost să te dai în leagăn dacă n-ajungi sus. Shelby îl propti pe Jackson în braţe. O să-i dăm în leagăn şi-o să vorbim despre rochii de mireasă.

– Unul dintre subiectele preferate la ordinea zilei.

*

Shelby nu-i spuse Emmei Kate despre chei şi laptop. Nu voia să strice frumuseţea momentului. Dar se frământa în legătură cu asta.

Odată ce îi hrăni pe copii şi îi puse la culcare – slavă Domnului –, se aşeză cu laptopul în poală. Mai întâi afacerile, îşi porunci; plăti cu atenţie facturi, îşi modifică tabelul, calculă cât de aproape ajunsese de lichidarea următorului card de credit.

Mai avea cale lungă.

Vânzările de la magazinul de consignaţie începuseră să scadă – nu era o surpriză –, şi îşi reaminti ei înseşi ce datorie mare putuse achita cu ajutorul lor.

Încercă să nu se gândească cât de îngrozitor fusese să știe că un străin îi copiase toate datele – e-mailurile, corespondența cu avocații și fiscul, tabelul, diminuarea anevoioasă a facturilor.

Își spuse că nu avea să dea acestui fapt o importanță prea mare. Avea să se gândească doar la partea plină a paharului. Cercetarea amănunțită a necazurilor ei personale ar trebui să-i spună lui Jimmy Harlow că, dacă ar fi avut acces la milioane, nu ar mai fi împușcat francul ca să lichideze datoria.

Avea să plece, nu-i așa? Desigur, știa că riscă să fie prins și băgat înapoi la închisoare dacă stătea prea aproape.

Dar pe de altă parte, milioanele de dolari reprezentau un stimulent tentant.

Răzbunarea era unul mai întunecat. Înțelegea asta. Simțise acel imbold urât de-a lungul ultimelor luni.

Să acționeze, se gândi ea, și începu să facă o listă.

Alese dintre fotografiile pe care le păstra într-un fișier. Oare și Harlow făcea la fel? Studia el oare anii ei petrecuți alături de Richard prin intermediul pozelor ei? Și oare de ce nu le șterse – acele poze cu Richard, cu ei doi în Paris, în Trinidad, în New York și Madrid? Toate acele locuri.

Toate acele locuri, se gândi din nou.

Să fi luat cu el bunurile pe care le furase și să le fi ascuns în acele călătorii cu ea? Încă o cutie de valori, un compartiment de depozitare într-un aeroport, le păstrase sau le vânduse pe rând?

Avea fotografiile care îi spuneau unde fuseseră și când fuseseră în acele locuri.

Apoi Atlanta, unde se stabiliseră. Sau doar ea, se gândi acum. El avea încă toate acele „călătorii de afaceri". Și îl lua și pe copil atunci când el insista să meargă undeva într-o vacanță.

Unde mergea când nu eram cu el? se întrebă ea. Și de ce cu alte ocazii își lua cu el soția și copilul de care de fapt nu se interesa deloc.

Se ridică, se plimbă prin bucătărie, deschise ușa ca să aerisească și continuă să se miște de colo colo.

Pentru acoperire, firește. Asta fuseseră ele întotdeauna pentru el. Doar o altă deghizare. Cât de mult escrocase sau furase în toate acele călătorii cu ea și cu Callie? Cu greu se putea gândi la asta.

Dar avea să se gândească.

Se aşeză din nou, adăugând pozele în lista sa. Încerca să se situeze înapoi în timp, în acele locuri. Dar, Doamne, câteodată fusese atât de obosită, atât de stresată, încercând să facă faţă unui bebeluş într-un loc străin, un loc unde nu ştia limba sau geografia.

Scotoci prin materialul pe care îl avea, făcând diverse note, încercând să-şi amintească oameni pe care el îi prezentase sau pentru care trebuise să organizeze cocktailuri. Oameni bogaţi, se gândi ea acum. Dar, pe de altă parte, se gândise la ei ca la oameni bogaţi.

Fuseseră ţinte? Fuseseră asociaţi?

Probabil câte puţin din ambele.

Tresări când auzi paşi şi, cu inima bubuind în piept, sări să ia cuţitul mare din stativ.

– Shelby? Shelby Anne?

– Mamă. Cu răsuflarea întretăiată, băgă cuţitul înapoi la locul lui şi afişă un zâmbet pe când intra mama ei.

– Aici erai. Unde sunt copilaşii mei?

– Trag un pui de somn, după o zi istovitoare în parc. O să se trezească în curând, totuşi, probabil c-or să vrea o gustare.

– O să am eu grijă de asta. Uită-te, aici am nişte poze noi de când m-am dus să-l văd pe bebeluş la spital azi-dimineaţă. Scoase telefonul şi se cuibări lângă Shelby pe când derulau pozele. E chipeş ca un prinţ. Are bărbia tatălui, vezi? Am trecut pe la Clay ca să mă asigur că totul e aşa cum trebuie, pentru că mâine îi dau drumul acasă lui Gilly cu bebeluşul.

– E minunat. O să-i placă să fie acasă cu Jackson şi cu bebeluşul.

– Ar pleca şi acum, dacă am lăsa-o, dar s-a stabilit externarea pentru mâine. Am găsit cel mai drăgălaş ogar de pluş şi l-am pus în pătuţul lui Beau, şi am tăiat nişte flori proaspete pentru dormitorul lui Gilly. Camera aia a copilului e aşa de drăgălaşă! Şi am două tratamente faciale la salon. Mai târziu o să fac nişte spaghete – Gilly preferă spaghetele mele – şi o să le duc acolo, aşa că nimeni n-o să se mai îngrijească de cină mâine.

– Nu numai că eşti cea mai bună mamă, eşti şi cea mai bună soacră.

– Gilly e una dintre luminile vieţii mele. Acum o să-mi petrec restul zilei cu ceilalţi doi nepoţei ai mei. Şi tu du-te, ieşi şi distrează-te.

– Mamă, ai condus până în Gatlinburg şi înapoi de nu ştiu câte ori în ultimele două zile, te-ai agitat acasă la Clay şi ai de gând să pregăteşti şi cina, ca ei să nu aibă nici o grijă. Şi ai mai fost şi la lucru.

– Aşa-i. Aproape radiind de bucurie, scoase carafa cu ceai din frigider. Şi acum o să mă bucur de restul zilei. Oh, am fost şi la cumpărături. Am luat cele mai scumpe hăinuţe pentru bebeluş. Şi am mai luat şi o jucărie pentru Jackson, ca să i-o ofere în calitate de frate mai mare, şi un flecuşteţ pentru Callie.

– Şi cea mai grozavă bunică. Mamă, îi răsfeţi pe toţi.

– Şi fac o treabă excelentă. Turnă două pahare de ceai peste gheaţă şi presără nişte mentă din ghiveciul ei de pe pervazul ferestrei. Nici nu ştiu de când nu m-am mai simţit aşa de bine. Nimic nu se compară cu un bebeluş nou-născut. Şi mai am şi o baie parcă scoasă din reviste. Jur că aş fi dormit în cada aia azi-noapte, dacă aş fi putut. Le am pe fetiţa mea şi pe fetiţa ei acasă cu mine. Puişorii mei sunt acasă fericiţi, soţul mă scoate încă la întâlniri. Am tot ce mi-aş putea dori.

Îi dădu lui Shelby un pahar şi o sărută pe obraz.

– Acum du-te şi ia-ţi ce-i al tău.

– Ce să-mi iau?

– Tot ce-i al tău. Aş începe prin a-l invita pe tipul ăla arătos şi îndemânatic la o întâlnire. Şi m-aş duce să-mi cumpăr ceva drăguţ de îmbracat.

Shelby se gândi la tabelul ei.

– Am destule haine.

– Ceva nou din când în când îi ridică moralul unei fete. Munceşti din greu, Shelby. Ştiu că ai facturi şi că ai stat la computerul ăla făcându-ţi griji de ele. Te-am crescut să fii deşteaptă şi responsabilă, dar îţi spun – Ada Mae îşi puse mâinile făcute pumn pe şolduri, exact cum obişnuia să facă şi mama ei. Mama ta îţi spune să ieşi şi să-ţi cumperi o rochie nouă. Ceva ce-ţi cumperi cu banii câştigaţi de tine. Numai să vezi ce te binedispune asta. Şi după aia, lasă-l pe Griff să te binedispună şi mai dihai. O să-i spun lui Suzannah s-o aducă pe Chelsea mai târziu, şi fetiţele o să aibă parte de o petrecere în pijamale aici, în seara asta. Fă şi tu la fel.

– Ar trebui să am o petrecere în pijamale?

După un hohot de râs, Ada Mae bău nişte ceai.

– Aşa îi spunem noi când vrem să fim politicoşi. Du-te, cumpără-ţi o rochie, du-te la salon şi fă-te frumoasă, şi dă-l pe spate pe Griffin.

– Ştii că te iubesc, mamă.

– Bine-ai face.

– Dar nu cred că-ţi spun destul de des ce femeie minunată eşti. Chiar dincolo de a fi mamă, soacră şi bunică.

– Păi, acum, asta-i bomboana de pe tortul zilei de azi.

O strânse pe Shelby în braţe.

– Lasă-mă să aranjez puţin lucrurile. Nu plăteam doar facturi, şi mă descurc bine cu asta. Încercam să înţeleg lucrurile, cred, uitându-mă la poze de pe vremea când eram cu Richard. Încercând să-mi amintesc toate locurile pe unde am mers, când şi de ce.

– Dar ce-ai mai călătorit! Ai ceva ce nu-ţi poate lua nimeni. Mi-a plăcut foarte mult să primesc cărţi poştale sau scrisori ori e-mailuri de la tine când erai prin toate locurile alea.

– Nu cred că ai păstrat vreuna dintre ele.

– Pentru numele lui Dumnezeu, bineînţeles că le-am păstrat. Le am pe toate într-o cutie.

– Mamă, eşti extraordinară! Poţi să mi le dai? O să ţi le înapoiez imediat după ce mă uit pe ele.

– Sunt pe un raft în dulapul din salon. O cutie albastră cu lalele albe pe ea. Are o etichetă.

– Mulţumesc, mamă. O mai îmbrăţişă încă o dată. Mulţumesc.

*

Îşi cumpără într-adevăr o rochie, doar una simplă de vară, de culoarea mentei pe care mama ei o pusese în ceai. Ada Mae avea dreptate. Simţi o incredibilă satisfacţie să ştie că-şi cumpărase rochia din banii câştigaţi de ea.

Fu nevoie de doar două întrebări ca să afle unde lucra Griff în ziua aceea şi îi găsi atât pe el cât şi pe Matt, asudaţi şi goi până la brâu – superbă imagine – făcând nişte lucrări de construcţie la o casă de la marginea oraşului.

– Salut! Griff se şterse pe faţă cu o bandană deja udă. Nu mă atinge, sunt mai mult decât dezgustător. De fapt, ar trebui să stai în direcţia din care bate vântul.

– Am fraţi, zise ea simplu şi se aplecă să-l salute pe voiosul Snickers. Felicitări, Matt! Consideră că te-am îmbrăţişat.

– Mulţumesc. Emma Kate a spus că v-aţi întâlnit în parc de dimineaţă şi că eşti domnişoară de onoare. Fă cunoştinţă cu cavalerul de onoare.

– Ei bine, cavalerule de onoare, noi doi avem multe de vorbit. Între timp, trebuie să-ţi cer o favoare.

– Spune. Griff luă un bidon şi dădu pe gât lichidul din el.

– Mama are planuri pentru copii, şi eu am... nişte cercetări de făcut. Mă întrebam dacă n-aş putea să le fac la tine acasă. Ţi-aş pregăti cina drept răsplată pentru un loc liniştit în care să lucrez.

– Firește. Mă aleg cu ce-i mai bun din afacerea asta. Am încuiat casa de când cu... aşa că... Se scotoci prin buzunar după chei şi scoase una de pe inel. Asta-i de la intrare.

– Chiar sunt recunoscătoare. Matt, va trebui să ne întâlnim toţi patru cât de curând. Nunţile necesită o strategie bine pusă la punct. Ştiu că donşoara Bitsy a preluat frâiele petrecerii de nuntă...

– Nu mă speria când lucrez cu unelte electrice.

– O să ne ocupăm de donşoara Bitsy, îl asigură Shelby. Eu şi Emma Kate ne-am plănuit nunţile de când aveam zece ani. Firește, ceea ce vrea ea acum poate că nu include o trăsură argintie de prinţesă trasă de şase cai albi.

– Acum, chiar că m-ai băgat în sperieţi.

– Dar cunosc esenţialul şi pot da o mână de ajutor s-o dăm pe brazdă pe donşoara Bitsy.

– Dai în scris? întrebă el şi luă bidonul de la Griff. Eventual cu sânge. Nu-mi pasă al cui.

– E o promisiune solemnă. Dar trebuie să aud şi dorinţele tale. Sunt al naibii de bună la capitolul coordonare.

– Emma Kate a zis la fel. Mă bazez pe tine.

– Aşa să faci. Bun, urmează să ne strângem în curând, da?

– Ce-aţi zice să facem asta acasă la mine, sâmbătă seară? întrebă Griff. Aruncăm ceva pe grătar şi punem ţara la cale. Dacă nu vrei să-i rogi pe părinţii tăi să aibă grijă de Roşcăţică, adu-o şi pe ea, adăugă el, anticipând răspunsul ei. Putem, la o adică, să o agăţăm într-un dulap sau s-o îndesăm într-un sertar.

– Mă mai gândesc. Mai bine-aş pleca, să vă las la munca voastră. Consideră că ţi-am mai dat o îmbrăţişare, Matt. Ai făcut-o pe cea mai bună prietenă a mea mai fericită decât am văzut-o vreodată. Aşa că sunt dispusă să te iubesc mult de tot.

– Mă însor, zise Matt când Shelby plecă.

– E adevărat, prietene. Stai un minut. Lăsă jos bormaşina pe care abia o luase şi alergă după Shelby. Hei, eu n-am primit o îmbrăţişare imaginară.

– Nu, n-ai primit, şi asta pentru că o să-ţi dau mult mai multe, de-adevăratelea, mai târziu.

– Aha, da?

– Conform instrucţiunilor primite de la mama.

– Chiar îmi place de mama ta.

– Şi mie. Pa.

– Probabil că o să terminăm pe la patru-patru şi jumătate, strigă el.

– O să fiu acolo.

– Bine de ştiut, zise Griff încet, apoi zâmbi larg către Snickers care se luase după el şi după şireturile ghetelor lui. Chiar că e bine de ştiut.

*

Mai întâi, trecu prin piaţă, pentru că, atunci când îl vizitase pe Griff la locul lui de muncă, se hotărâse ce să pregătească pentru cină.

Se instală în bucătăria lui, în poziţia potrivită pentru a putea admira, ori de câte ori îşi ridica privirea, priveliştea spre care dădeau acele minunate uşi de sticlă.

Dar, odată ce deschise cutia cu amintiri a mamei sale şi începu să citească, nu-şi ridică privirea prea des.

Se întrerupse doar ca să pregătească mâncarea şi s-o bage la cuptor. Şi să se gândească.

Era ciudat şi fascinant să se vadă pe ea însăşi, să-şi revadă propria existenţă prin prisma timpului. Doar câţiva ani, într-adevăr, dar o viaţă întreagă totodată.

Putea vedea acum naivitatea, fiinţa neexperimentată care fusese. Richard văzuse şi el asta şi profitase de ea cu abilitate.

Callie o schimbase – putea înţelege şi asta din poze şi din scrisori. Ce scrisese, cum scrisese, totul se schimbase după ce se născuse Callie.

Oare mama ei fusese amăgită de tonul vesel din scrisori, e-mailuri, de cărţile poştale trimise în grabă odată ce fiica ei devenise ea însăşi mamă? Shelby se îndoia. Chiar şi acum, putea auzi sunetul disonant mascat de veselie.

Nefericirea îi marcase existenţa atât de repede, toată acea încredere puternică în ea însăşi dispăruse treptat, dar sigur, îşi dădea seama acum. Singura şi adevărata fericire răzbătea în rândurile scrise despre Callie.

Nu, mama ei n-ar fi fost dusă de nas. Mama ei ar fi văzut, şi încă foarte clar, cum scria din ce în ce mai puţin despre Richard.

Dar în primul an, sau cam aşa ceva, avusese de transmis o mulţime de amănunte neînsemnate despre destinaţiile lor, despre oamenii pe care-i cunoscuse, despre lucrurile pe care le văzuse.

Ar putea să se reconstituie pe sine însăşi din propriile cuvinte şi să înceapă să vadă.

Avea să se gândească mult mai mult, îşi promise. Poate că nu avea să se afle niciodată în posesia răspunsurilor, dar descoperise o cutie de valori pornind de la o cheie găsită din întâmplare în buzunarul unui sacou.

Aşa că avea să cugete mult mai mult.

Aranjă masa, aduse vinul pe care-l cumpărase – trebuia să spere la bacşişuri consistente în seara de vineri – şi era gata când auzi camioneta lui Griff.

Scoase o bere, o deschise şi ieşi să-l întâmpine.

El arăta sexy, transpirat, oricum altcumva, mai puţin pregătit pentru cină, când îi zâmbi, se rezemă de maşină şi îşi scoase ochelarii de soare de la ochi să se uite la ea, în vreme ce câinele făcea tumbe pe peluza din faţă.

– Ia te uită, exact asta mai lipsea de pe veranda din faţă. O roşcată superbă cu o bere rece în mână.

– M-am gândit că poate eşti pregătit pentru una. Coborî treptele. Am şi eu fraţi.

– Sunt mai mult decât pregătit pentru o bere. Încă nu te ating. În luna mai e o căldură de august.

– Se-ntâmplă adesea.

– Ar trebui să fii pregătită când o să ies de la duş. Ce face Callie?

– O să fie tratată cu un hotdog la grătar la cină, la fel şi vărul şi cel mai bun prieten al ei, şi asta după ce au alergat complet despuiaţi pe lângă aspersor.

– Sună destul de bine. Nici hotdogul nu sună rău.

– Asta va trebui să aştepte până data viitoare.

– Când am o roşcată superbă cu o bere rece în mână, care pregăteşte cina, nu sunt mofturos.

Intrară amândoi în casă, şi căţelul care se grăbea să ţină pasul. Griff adulmecă în aer.

– Ce e la cuptor? Miroase apetisant.

– Ruladă de carne cu cartofi şi morcovi.

– Ruladă de carne? Mirosi din nou. Serios?

– E cald pentru aşa ceva, dar e o mâncare masculină. Azi arătai foarte apetisant şi tu.

– N-am mai mâncat ruladă de carne făcută în casă de când am fost ultima dată în Baltimore şi am vrăjit-o pe mama să-mi facă.

– Mă duc să mă uit la ea.

– Eu merg să fac un duş. După aia, fii pe fază, Roşcato!

Amuzată, excitată, se duse înapoi la cuptor şi aprecie că potrivise bine temporizatorul. Apoi cumpăni din nou.

Închise cuptorul şi urcă pe scările din spate.

Griff sorbea berea rece în timp ce apa răcoroasă îi desfăta trupul. I se părea că dă jos de pe el kilograme întregi de sudoare şi murdărie. Avea să facă o lucrare reuşită, se gândea el, dar nu fusese pregătit pentru schimbarea bruscă de vreme.

Primăvara se instalase lin şi cu blândeţe, încât uitase de căldura înăbuşitoare a unei veri toride, umede în munţii Smokies.

Iar în acea zi trăise doar o scurtă avanpremieră a viitoarelor atracţii.

Odată ce căldura avea să se instaleze pe deplin, el şi Matt aveau să înceapă lucrul mai devreme şi să termine mai devreme după-amiaza. Ceea ce îi oferea timp să lucreze în interior la propriile lui proiecte. Urmau planurile pentru bar, odată primite aprobările.

După aceea, desigur, era Shelby. Voia să-şi petreacă timpul cu ea cât mai mult posibil.

Chiar când se gândea la ea, uşa de sticlă se deschise.

Ea stătea acolo, cu părul căzându-i în valuri pe umeri, complet goală, purtând pe chip doar un zâmbet atotştiutor. Cu ochii într-ai lui, îi luă berea din mână şi o puse pe policioara din spatele ei.

– O să ai nevoie de amândouă mâinile, îi spuse ea.

– E ziua miracolelor, zise el şi se întinse după ea.

– E rece. Trăgând capul înapoi, îşi trecu degetele pe spatele lui. Apa e rece.

– Prea rece?

– Nu, e bine. Şi asta e chiar şi mai bine. Se ridică în vârful picioarelor şi îi acoperi gura cu a ei. Sărutul era fierbinte.

Sângele lui se înfierbântase într-o clipă. Fiecare oră pe care o petrecuse în acea zi asudând la muncă, fiecare oră neliniştită a nopţii în care o dorise necontenit, făcându-şi griji pentru ea, se risipiră.

Piele catifelată, un trup dornic, mâini lacome – în acel moment, ea îi oferea tot ce avea nevoie.

– Te-am dorit din clipa în care te-am avut. Înnebunesc doar când te ating.

– Eu înnebunesc când tu mă atingi. Nu te opri.

Pasiunea, dorinţa şi plăcerea îi accelerau bătăile inimii. Cu cât el i se abandona mai mult, cu atât ea voia mai mult şi se desfăta cu propria-i dorinţă.

Pentru el, doar el, mâinile puternice, trupul solid de muncitor. Gura lui, răbdătoare şi dornică în acelaşi timp, o făcu să-şi simtă capul ca un vârtej.

O ridică de şolduri şi o scoase din duş. Acea putere surprinzătoare, felul în care o strânse cu palmele aspre o făcură deopotrivă să se simtă vulnerabilă, atrăgătoare, puternică.

Cu ochii într-ai lui, îşi încolăci picioarele în jurul taliei lui şi îşi înfipse degetele în umerii lui pentru sprijin.

Apoi ţipă când el o pătrunse. Şocată, exaltată, tremura toată în aşteptarea următoarei mişcări care o purta pe culmile plăcerii.

Apa zbicea, parcă clocotind. Trupul lui ud aluneca sub mâinile ei. Şi propriile ei gâfâieli.

Se simţea imponderabilă, nespus de bine, agăţându-se de el în momentul când amândoi atinseră climaxul. Tot înlănţuiţi se prăvăliră în întunericul binecuvântat.

– Stai aşa, reuşi el să îngaime şi bâjbâi după robinet ca să oprească apa. Stai puţin aşa.

– Mmmm, mă simt ca şi cum aş putea aluneca direct în gura de scurgere.

Simţi o mişcare şi nu se desprinse de el nici atunci când el se aşeză împreună cu ea pe pat.

– Am nevoie de un minut, îi spuse el.

– Nu te grăbi.

– Voiam. Dar tu erai toată udă şi goală. O s-aduc prosoape într-o clipă.

– Mi-am cumpărat o rochie nouă.

– Da?

– Da, şi voiam s-o îmbrac la cină şi să te las să mi-o scoţi după aia. Nici eu n-am mai aşteptat.

Imaginea îi dădu un impuls puternic de energie.

– Mai ai rochia?

– E atârnată în spălătoria ta.

El îşi trecu degetele pe coastele ei.

– Ai putea să-ţi urmezi planul şi să nu ne grăbim.

– Îmi place ideea. Ce nu m-am gândit să aduc este un uscător de păr. Presupun că n-ai aşa ceva.

– Nu, îmi pare rău.

– Ei bine, între duş, umiditate şi lipsa instrumentelor de coafat, părul meu o să fie înfoiat ca o căpiţă. Sigur am nişte elastice şi agrafe prin geantă.

– Îmi place părul tău.

Se ghemui lângă el.

– Mie îmi place al tău. Îmi place cum soarele începe să ţi-l şuviţeze. Ai da bani grei pentru nişte şuviţe ca astea la buni.

– Bărbaţii care mănâncă ruladă de carne n-au şuviţe.

Ea îi sărută umărul.

– Tu ai, şi mă duc eu după prosoapele alea, apoi o să mă reapuc de cină.

– Ai stins cuptorul?

Ea îi aruncă acel zâmbet lenevos, cochet pe sub gene, pe care Callie i-l oferea adesea.

– Te doream sub duş, aşa că cina o să necesite mai mult timp decât plănuisem.

– Mă bucur că ai stins cuptorul. Mă duc după prosoape.

Se ridică şi se duse înapoi în baie.

– Ce studiai – sau era doar un tertip ca să mă ai ud şi gol?

– Nu era un tertip, doar un bonus. Ea zâmbi şi luă prosopul pe care i-l oferi el. Griffin, părul meu are nevoie de încă un prosop.

– Bine. Se duse după încă un prosop şi după berea pe care i-o luase ea din mână mai devreme.

– Ei, ce studiai?

– Oh. Îşi înfăşură primul prosop în jurul corpului şi se aplecă de la mijloc să-şi înfăşoare părul în cel de-al doilea. Nu vrei să vorbim despre asta. E cu totul despre alte chestiuni. Legate de Richard.

– Nu vrei să vorbim despre asta?

– Vreau. Se îndreptă de spate, băgând nişte colţuri ale prosopului pe sub el într-un fel care-l fascină. Vreau să vorbesc cu cineva despre asta, cu cineva care e detaşat de toată situaţia. Mă gândeam să-i spun totul lui Forrest, poate mâine, deşi cred că el a intuit deja o grămadă de lucruri, dar...

– Pune-ţi rochia cea nouă şi o să discutăm despre asta în timp ce se face rulada de carne.

Capitolul 23

Aprinse din nou cuptorul, își puse rochia și își legă părul la spate ca să nu i se înfoaie în timp ce se usca.

Luă vinul și se duse după el pe veranda din spate unde doar stătu o clipă admirând munții cu piscurile lor domoale și crestele lor împungând văzduhul.

– Azi, când dormeau copiii, plăteam facturile și m-am gândit cum Jimmy Harlow – el trebuie să fie – se uită la toate treburile mele. Cu avocații, creditorii, conturile în care erau banii proveniți din vânzări. Mă gândeam ce stânjenitor e ca un străin să-și bage nasul în toate astea și mi-am spus că merită toată stânjeneala dacă îl face să-și dea seama că n-am nimic din ceea ce vrea el.

– Asta-i o gândire sănătoasă. Inteligentă, pozitivă.

– După aia, m-am mai gândit. O fi văzut toate pozele pe care le am pe laptop. Le țin acolo în fișiere – le-am transferat din vechiul meu laptop de îndată ce mi l-am recuperat de la autorități. N-am ajuns niciodată să le văd pe toate, să le șterg pe cele din perioada... din perioada când eram cu Richard, pentru că aveam o mulțime de lucruri de făcut. Mi-a trecut prin minte că el – Harlow – ar fi văzut, mai cu seamă din primul an, sau așa ceva, toate locurile pe unde am fost. Ar fi putut să urmărească exact ca pe o hartă.

Griff încuviință din cap.

– La fel cum puteai și tu.

– Da! Exact asta mi-am dat seama. La fel puteam și eu. Griff, cred că Richard m-a luat în toate acele locuri cu un motiv – acum înțeleg

că el n-a făcut niciodată ceva fără a avea o tactică stabilită. Eu eram ca un fel de acoperire. Eu, și apoi când a apărut Callie, noi îi cream imaginea unui familist. Ce-ar fi dacă și-a ascuns bijuteriile sau timbrele, sau amândouă, într-unul din locurile alea, sau le-a vândut pe unele dintre ele în călătoriile alea? Și am început să mă gândesc la mai multe, odată ce-am început să mă uit prin poze; probabil că-și făcea și treburile lui. În luna de miere – sau așa m-am gândit eu –, apoi cu soția lui însărcinată. Ce acoperire potrivită, o soție însărcinată.

– O să fiu de acord cu tine, chiar dacă știu că trebuie să ne mai gândim la asta.

– Am trecut de faza asta. Uitându-mă prin poze și prin scrisorile pe care le-am trimis acasă, mi-au venit în minte cuvintele pe care mi le spunea el mereu – cel puțin în primele luni sau un an. Ori de câte ori urma să ne întâlnim cu cineva, spunea: „Fii tu însăți, Shelby". Cică asta îi fermeca. Să nu-mi fac griji că nu știu nimic despre artă, despre vinuri sau despre modă, genul ăsta de lucruri. Nu eram niciodată emotivă când întâlneam persoane noi, dar am început să fiu.

– Te făcea să te simți stânjenită și... inferioară.

– Exact; apoi „fii tu însăți" a început să se schimbe în ideea că n-ar trebui să impresionez pe oricine, pentru că respectivii își dădeau seama. Bănuiesc că nu aveam mai nimic de zis, și asta crea o bună acoperire pentru el.

Sorbi din vin și abandonă subiectul pentru moment.

– M-am gândit să caut articole pe internet și să le coroborez cu perioada în care eram într-un anumit loc. S-a comis acolo vreun furt? Vreo fraudă? Chiar mai rău? Și am avut mai multe materiale, pentru că mama a păstrat toate scrisorile și cărțile poștale de la mine. Absolut pe toate. Așa încât am putut citi, mi-am reamintit ce făceam când am fost la Paris sau la Madrid, cu cine ne-am văzut. Eu scriam la început cu lux de amănunte, atât eram de implicată în relația cu el.

– Ți se pare ceva frapant, acum când te uiți cu alți ochi, știind ceea ce știi acum?

– Câteva lucruri. De ce a fost în Memphis? Nu cred că doar a bifat o destinație pe hartă. Dar acolo a fost și la doar patru zile după ce a jefuit-o pe femeia aia, Lydia Redd Montville, și l-a împușcat pe fiul ei.

– Ţinând seama de ceea ce a zis bruneta, patru zile după ce i-a tras pe sfoară pe ea şi pe Harlow şi a fugit cu prada.

– Exact. Cred că avea prada cu el, sau a ascuns-o. Poate în vreo cutie de valori. Avea o nouă identitate şi o grămadă de bani gheaţă. Sau aşa mi se părea. Şi iată-mă şi pe mine, gata să fiu impresionată şi implicată în chestia asta.

– Vrei părerea mea?

Ea trase aer în piept.

– Cred că da.

– Poliţiştii îl căutau pe Jack Brimley, un individ pe cont propriu. Sigur ştia că partenerii lui aveau de gând să-l toarne. Nu se băga în asta fără un plan. Noua identitate, banii pentru a o lua de la capăt, o schimbare a înfăţişării. Dar avea nevoie de încă ceva. Trebuia să fie familist.

– Cred că aşa e.

– N-ar fi vrut pe cineva cum era bruneta, cineva care-i ştia jocul. Voia inocenţă, tinereţe, o femeie maleabilă şi de încredere. Şi impresionabilă.

Auzind asta, ea nu putu decât să încuviinţeze din cap şi să ofteze adânc.

– Cu siguranţă că mă potrivesc perfect acestui profil.

– Era un manipulator profesionist, Shelby. N-ai avut nici o şansă, odată ce a pus ochii pe tine. Sfârşeşte prin a fi cu o tânără roşcată superbă, aşa că nu numai că nu călătoreşte de unul singur, dar are alături o persoană pe care lumea o remarcă. Mai întâi o observă, apoi îşi aminteşte de ea. Unde te-a dus prima dată?

– A petrecut patru zile în Memphis. N-am cunoscut pe nimeni atât de fermecător şi atrăgător, în felul în care vorbea despre toate călătoriile lui. Spectacolele mele se terminaseră, şi aveam de gând să vin acasă pentru o săptămână, sau aşa ceva, până la următoarea rundă de spectacole. Dar, când a spus că trebuia să meargă la New York pentru afaceri şi m-a rugat să îl însoţesc, n-am stat pe gânduri. Lăsă să-i scape un hohot de râs. Aşa, pur şi simplu. Trebuia să fie doar câteva zile – o aventură, m-am gândit eu. Şi era palpitant.

– De ce nu? replică Griff.

– Am zburat cu un avion privat. Nu cunoscusem pe nimeni care să zboare cu un avion privat.

– Fără măsuri de securitate, fără controlul bagajelor. Poţi să iei ce vrei într-un avion privat, nu-i aşa?

– Nu m-am gândit la asta. Aproape întotdeauna zbura cu avioane private. La vremea aia, mă simţeam doar emoţionată. Nu fusesem niciodată într-un oraş ca New York, şi el era atât de drăguţ şi fermecător, ei... ei bine, părea fermecat de mine. Nu era vorba de bani, Griff, deşi nu pot spune că îmi displăcea că-mi cumpăra haine drăguţe şi mă scotea la restaurante. Eram orbită de toată strălucirea asta.

– Se asigura de asta.

– Chiar şi acum, e greu de crezut că nu credea ce spunea pe atunci. Cum eu eram ceea ce îi lipsea din viaţă. Voiam să fiu eu aia – voiam să-i umplu eu golul din viaţă. Aşa că atunci când mi-a cerut să nu mă întorc, ci să merg cu el la Dallas – alte afaceri –, am mers. Am dat totul la o parte şi am mers cu el.

– Încă un oraş mare.

Închizându ochii, ea dădu aprobator din cap.

– Da. Deja te-ai prins? Întotdeauna mergeam într-un oraş mare, unde stăteam câteva zile. Uneori, îmi dădea o grămadă de bani şi îmi spunea să merg la cumpărături, pentru că el are tot felul de întâlniri. Apoi, venea cu flori – trandafiri albi. Spunea că atunci îşi petrecea viaţa doar pe drumuri, călătorind foarte mult, dar că era gata, acum că mă avea pe mine, să se stabilească undeva.

– Exact ce voiai tu să auzi. Cu asta se ocupa – citea oamenii şi era exact cum doreau sau se aşteptau ei să fie.

Ea rămase tăcută o clipă, admirând lumina ce se estompa, ascultând şoaptele vântului prin copaci, susurul pârâului.

– Dacă mi-aş fi plăsmuit un bărbat de care să mă îndrăgostesc, în acel moment al vieţii mele, acela ar fi fost Richard. Chestia e, Griff, că în acele prime săptămâni, am străbătut ţara.

– Acoperindu-şi urmele.

– Cred că da, şi mă întreb: Avea oare locuri pe traseu pe unde a lăsat părţi din prada provenită din jaful din Florida? Dacă avea o cutie de valori în Philadelphia, e posibil să mai fie şi altele. Melinda Warren a pomenit de aşa ceva. El nu părea să ducă vreodată lipsă de bani

gheață, așa încât cred că avea acele cutii de valori din care să scoată, sau fura pe parcurs.

– Probabil amândouă.

Ea se mută către el, așezându-se așa încât să fie față în față.

– Cred că amândouă. Uitându-mă prin poze și scrisori, mi-am amintit când eram în St. Louis și m-am trezit că plecase. Ieșea să se plimbe – asta zicea el. Timp de gândire. Nu s-a întors decât aproape de răsărit și era agitat. Aproape tremura. Am plecat în acea dimineață. A închiriat o mașină și am mers spre Kansas City. Doar o oprire scurtă, a spus el. Trebuia să se întâlnească cu un partener de afaceri. Și a scos ceasul ăsta Cartier din buzunar, spunând că a luat un flecuștet pentru mine. Câțiva ani mai târziu, am mers să-l iau și dispăruse. S-a înfuriat, mi-a reproșat că am fost neglijentă și că l-am pierdut, dar nu fusesem neglijentă. În orice caz, am intrat pe internet și m-am uitat în urmă, punând datele cap la cap, și am descoperit că s-a dat o spargere în noaptea aceea în St. Louis. Tot bijuterii, cam un sfert de milion în bijuterii. Și ceasuri.

– Le fură în St. Louis, le vinde în Kansas City.

– Cred că s-a gândit că ceasul era partea mea – pentru o vreme. Au mai fost și alte ocazii. O să văd dacă le pot pune cap la cap așa cum am făcut cu St. Louis.

El se întinse spre ea și o mângâie pe mână.

– La ce o să-ți folosească?

– Știu că nu pot schimba nimic din toate astea. Își lăsă privirea în jos spre mâini și se gândi la notițele ei, la teancurile de poze și de cărți poștale. Dar poate că totuși a jefuit din locurile acelea, și măcar pot oferi poliției informațiile pe care le știu sau cred că le știu. Ar însemna că fac ceva.

– Dar faci ceva.

– Acum ar trebui să aduc mâncarea la masă. Se ridică. Apreciez că m-ai ascultat.

– De ce n-aș asculta? Intră împreună cu ea. Am început propria mea listă.

– Ce fel de listă?

– Eu n-am informațiile tale. Se uită la partajarea memoriei din laptop. Nu m-ar deranja să mă uit la ele. Lista mea e mai mult una de

nume, evenimente, date. Warren, Harlow şi Brimley – aşa cum era cunoscut atunci. Jaful din Miami, crima, trădarea. Apoi vii tu. Nu mi-am dat seama că e doar la câteva zile după Miami, dar trebuia să-mi închipui că n-a durat mult.

– Mă gândeam că eram la fel de potrivită pentru el aşa cum credeam că şi el era pentru mine.

Puse rulada de carne pe un grătar şi scoase singurul platou existent. Mutând carnea şi legumele, se uită în jur, pentru că el tăcuse.

– Ce e?

– Nu vreau să te supăr mai mult decât eşti, dar nu cred că el a intrat pur şi simplu în clubul unde tu cântai în seara aia şi a decis că eşti acoperirea perfectă pentru el.

– Ce crezi?

– Cred că a petrecut câteva zile verificându-te. Eşti o frumuseţe de femeie, Roşcato, şi pariez că erai o frumuseţe şi la nouăsprezece ani, pe scenă. Numele tău e chiar acolo, aşa că putea să te caute, să pună câteva întrebări. Eşti singură, liberă.

Reflectând la cele spuse de el, Shelby ornă platoul cu pătrunjel, inele de ceapă roşie şi ardei verde.

– O ţărăncuţă dintr-un orăşel de munte din Tennessee.

– Niciodată n-ai fost o ţărăncuţă. Dar, iată-te, tânără, naivă, fără experienţă, dar curajoasă. Trebuie să ai curaj să te urci pe scenă. Te verifică, apoi îşi face apariţia, te simte. Până atunci, ştie deja ce eşti şi cum eşti. Şi se poartă exact cum îţi place ţie.

– Ce se întâmpla dacă îl refuzam şi spuneam că nu pot să fug aşa, pur şi simplu, la New York cu el?

– Ar fi plecat, ar fi găsit pe cineva care să-l însoţească. Îmi pare rău.

– Nu trebuie să-ţi pară rău. E o uşurare, într-un fel, că de fapt n-a fost niciodată vorba despre mine. N-a fost niciodată o chestie cu adevărat personală. Toată situaţia se transformă mai degrabă într-un puzzle de rezolvat.

– În regulă. Uau, arată super!

Mulţumită, puse platoul pe masă.

– Mama ar spune că aspectul contează. Aşa că, chiar dacă nu e gustoasă, măcar arată bine. Să sperăm că le avem pe amândouă. Aşază-te. Eu o să te servesc, şi tu poţi să-mi spui ce urmează pe lista ta.

– Houston, aşa-i?

– A fost Houston timp de aproape şase luni.

– Apoi Atlanta, Philadelphia, Hilton Head. Ai spus că Richard nu făcea niciodată ceva fără motiv. De ce a vrut ca tu şi Callie să-l însoţiţi la Hilton Head?

– Crezi că e posibil să fi avut vreun soi de afacere acolo, şi că noi am fost din nou acoperirea lui. Tăie o bucată generoasă de ruladă pe care o aşează pe farfurie alături de o porţie mare de cartofi şi morcovi. Ah, Doamne, Griff, şi dacă n-a fost un accident? Dacă afacerea a mers prost şi a fost ucis? Aruncat în ocean?

– Probabil că n-ai să ştii niciodată răspunsul. A lansat un SOS, nu-i aşa?

– Cineva a făcut-o, dar... Griff, Forrest a spus că Harlow a evadat în preajma Crăciunului. Richard... asta a fost la câteva zile după Crăciun.

– Să-l ucidă pe Richard n-ar fi fost un mod inteligent să pună mâna pe milioane.

– Nu, ai dreptate. Dar poate că a fost o încleştare, un accident, şi tot ai avea dreptate. Probabil că n-o să ştiu niciodată, cel puţin în afară de cazul în care îl prind pe Harlow.

Îşi puse şi ea o porţie mai mică în farfurie şi se aşeză.

– Probabil că s-a petrecut exact aşa cum crede poliţia. Îi plăcea să-şi asume riscuri. Să conducă cu viteză, să schieze pe cele mai dificile pârtii, făcea scufundări, ascensiuni pe stânci, paraşutism. O furtună nu i-ar fi stat în cale. Dar l-a oprit. Altceva?

– Detectivul particular. Poate că e ceea ce pretinde a fi, dar... După ce luă prima îmbucătură din ruladă, Griff se opri. Uau! Mai luă încă una. În regulă, asta m-a convins. Te păstrez. Rulada asta de carne e mai bună decât a mamei – şi dacă mă părăşti la ea, o să jur că eşti o mincinoasă.

– Nu vorbesc niciodată de rău despre rulada preparată de altă femeie. Chiar îţi place?

– Mai întreabă-mă după ce ling farfuria.

– Trebuie să fie de la bere. Am pus în carne.

– Ai pus bere în ruladă?

– O veche reţetă de familie.

– Hotărât lucru, te păstrez.

Se opri din mâncat suficient de mult cât să o apuce de ceafă şi să o tragă spre el pentru un sărut.

– N-am mai făcut ruladă de carne de ani întregi, aşa că îmi pare bine că a ieşit cum trebuie.

– De nota zece.

– Spune-mi ce crezi despre detectivul ăla.

– Bine. Am căzut în extaz datorată berii şi ruladei. Deci, detectivul ăla, îţi dă de urmă în Philadelphia şi te urmăreşte până aici. Ori e conştiincios, ori are un plan. Are licenţă şi toate cele, şi jură că bruneta nu e clienta lui. Forrest zice că n-a vrut să dezvăluie numele clientului său.

– Forrest nu mi-a spus atâtea.

Griff ridică din umeri.

– Noi mai vorbim. Are un alibi pentru noaptea crimei, aşa că nu există un motiv legal pentru a-l hărţui. Încă.

Cu capul înclinat într-o parte, ea muşcă dintr-un morcov.

– Tu ştii mai multe.

– Doar fragmente disparate. Ştiu că Forrest zice că văduva şi fiul ei neagă amândoi că l-ar fi angajat pe detectiv. Asigurarea a fost achitată şi au dat uitării întreaga poveste urâtă. Poliţia din Miami a vorbit cu ei şi se pare că au şi ei alibiuri pentru crimă.

– Eşti o adevărată sursă de informaţii.

– E îngrijorat pentru tine, mă refer la Forrest. În cea mai mare parte, sunt informaţii negative, aşa încât cred că nu a vrut să te încarce cu ele.

– Să ştii e mai bine decât să nu ştii.

– Acum ştii. Celelalte chestii, în marea lor majoritate, sunt pure speculaţii. Putem să facem supoziţii destul de convingătoare că Harlow a fost în Ridge. Nu câştigăm mare lucru dacă spunem că a omorât-o pe brunetă, dacă nu pentru alt motiv decât că nimeni altcineva nu avea motiv s-o facă, de vreme ce ea pretindea că el îl împuşcase pe fiul văduvei – şi poate a făcut-o –, dar, de vreme ce arma pe care tu ai găsit-o în Philadelphia, în cutia de valori a lui Richard, a fost cea folosită, e mai logic să spunem că...

– Ce? Ce-ai zis? Arma pe care am găsit-o... arma lui Richard?

Griff hotărî că avea nevoie de o gură de vin.

– În regulă, ascultă, el – Forrest – de-abia azi a primit informaţia asta. Poliţia din Miami a făcut analiza balistică şi a confirmat că glonţul a fost tras din arma pe care ai găsit-o la bancă, cea cu care a fost rănit fiul bătrânei. M-am întâlnit cu el din întâmplare azi după-amiază şi mi-a spus.

– Richard. Richard a împuşcat pe cineva.

– Poate. Poate că doar a luat arma după aceea, dar... speculaţie logică. Arma lui, împuşcătura lui. Harlow a negat întotdeauna asta şi niciodată până acum nu şi-a asumat responsabilitatea faţă de acuzaţiile de folosire a armei.

– Tipa a minţit. Era îndrăgostită de Richard – pentru ea, Jake. Cel puţin îl iubea, în felul ei. A minţit chiar şi după ce el a trădat-o. Nu doar banii şi prada au făcut-o să mă urmărească până aici. Era geloasă şi furioasă că el a petrecut anii ăia cu mine. Că a avut un copil cu mine.

– Foarte probabil. De vreme ce ajunsese la aceeaşi concluzie, Griff încuviinţă din cap. Şi mai mult de-atât, proiectarea propriei atitudini asupra altora. Ştii la ce mă refer? Ea nu-şi putea imagina că tu, fiind cu el, nu erai implicată în toate afacerile lui murdare. Era o mincinoasă, o escroacă, aşa încât, după raţionamentul ei, şi tu trebuia să fii la fel.

– Şi Jimmy Harlow ar crede la fel.

– Nu ştiu.

– Acum te eschivezi, zise Shelby când Griff tăcu. Pentru că eşti îngrijorat că toate astea o să mă mâhnească.

– Dar te mâhnesc cu adevărat.

– Aşa e, dar vreau să ştiu părerea ta. N-am nevoie să fiu protejată, Griffin. Am trecut prin mai rele. Spune-mi ce crezi.

– În regulă. Cred că e o certitudine că Harlow nu-l înghiţea pe Richard, aşa că tiparul lui de gândire ar putea fi mai clar decât al brunetei. Dar el se află pe lista pe care o fac, în mai multe coloane. Bănuiesc că stă undeva pe-aproape. Nu aşa departe, ca de exemplu Gatlinburg, cum a procedat bruneta. Probabil nu la hotel. La vreunul dintre campinguri sau la cabane, la vreun motel.

– Ca să mă poată ţine sub observaţie.

El se opri un minut, dar fu de acord cu ea. Să ştii e mai bine decât să nu ştii.

– Gândeşte-te la asta. Nu te-a confruntat, n-a apărut în faţa ta, nu te-a ameninţat cum a făcut femeia. El nu se grăbeşte, vrea informaţii. Vrea să ştie cine eşti. E mai probabil că o să accepte situaţia de fapt, odată ce o să ştie. Mai bine să fii liber decât bogat – în special când partea cu bogăţia nu arată prea promiţător.

– Sper să ai dreptate.

– Nu se grăbeşte, aşa că ar fi mai isteţ dacă ar examina toate informaţiile, la fel cum facem noi. Îl cunoştea mai bine pe Richard, şi se pare că o să urmeze indicaţiile odată ce-o să înţeleagă conexiunile.

Exact la fel cum ideile şi concluziile lui Griff o ajutau pe ea să pună lucrurile cap la cap.

– Cel mai mult am stat în Atlanta. Dar plănuia să plece, şi încă repede. Cred că avea o treabă acolo, o ţintă, şi voia să o şteargă de îndată ce afacerea respectivă era încheiată. Abia de am avut timp să fac bagajele când mi-a dat vestea. El a plecat înainte.

– N-am ştiut asta. A plecat spre nord fără tine şi Callie?

– Cam cu zece zile înainte. Eu trebuia să împachetez şi să predau cheile. M-am gândit că apartamentul ăla din Atlanta era cumpărat, dar de unde, era închiriat, aşa încât trebuia doar să predau cheile şi să iau avionul spre nord. Aproape că n-am făcut-o. Am fost la un pas să iau decizia să vin acasă, dar m-am gândit că poate de asta aveam nevoie – de schimbarea aia. Poate că asta ar fi ajutat să se îndrepte relaţia noastră, mai ales că el spunea că urma să avem o curte mare pentru Callie. Şi... că o să avem încă un copil.

– Te-a jucat pe degete.

– Acum înţeleg asta. Limpede, adăugă ea. Am găsit prin documentele lui că şi-a făcut vasectomie exact după ce s-a născut Callie. S-a asigurat că nu va mai apărea alt copil.

– Trebuie să-ţi spun că-mi pare rău, pentru că asta te-a rănit, şi gestul lui a fost mai mult decât josnic. Dar...

– Mai bine că s-a întâmplat aşa, încheie ea ideea. Trebuie să fiu recunoscătoare că n-am avut un alt copil cu el. Asta a făcut, m-a jucat pe degete tot timpul, chiar şi cu mutarea aia fulgerătoare în Philadelphia, când sigur ştia că mă gândeam să-l părăsesc. Pozând drept cel mai

bun tată pentru Callie m-a convins să încerc, să îl urmez acolo, să-mi doresc ca relaţia noastră să meargă.

– Un nou început.

– Da, aşa a dat impresia. Am spus că am stat cel mai mult în Atlanta, dar nu cred să fi lăsat ceva important acolo. Înţeleg, privind retrospectiv, că el şi-a pus la cale plecarea cu mult timp înainte de a-mi spune mie, aşa că mă gândesc că a plănuit să ia cu el orice avea ascuns.

El observă că ea doar se prefăcea că mănâncă, şi voia să şteargă totul cu buretele, toate gândurile, supoziţiile, punctele de vedere. Dar nu asta voia ea.

– Ai spus că el călătorea mult fără tine.

– Din ce în ce mai mult, în special după ce ne-am stabilit în Atlanta. Eu voiam doar să mă aşez puţin, să intru într-o rutină. Ajunsesem ca el să nu mă mai întrebe, ci doar să mă anunţe că are o călătorie de afaceri. Câteodată, nici atât nu se obosea să facă. Nu ştiu sigur unde se ducea. Poate că-mi spunea adevărul, poate nu. Dar ştiu unde am mers eu cu el, aşa că ăsta e un punct de plecare.

– Ai putea mărturisi toate astea la poliţie.

– Cred că o să mărturisesc, dar mai întâi vreau să desluşesc eu asta, să înţeleg.

– Bine. La fel şi eu.

– De ce?

– Tu, zise el imediat. Callie. Dacă nu înţelegi asta, n-am făcut o treabă bună.

– Îţi place să îndrepţi lucrurile.

– Da. Oamenilor ar trebui să le placă ceea ce ştiu să facă bine. Şi îmi place chipul tău. Îmi place părul tău. Se întinse să-l atingă, voia nespus de mult să şi-l lase liber. Îmi place rulada ta de carne, adăugă el, terminând şi ultima bucăţică din farfurie. Îmi place s-o scot pe Roşcăţică la întâlniri la pizza. Şi mă topesc când îmi aruncă zâmbetul ăla cochet. Aşa că e mai mult decât să îndrept lucrurile, Shelby. Tu însemni mai mult de-atât.

Fără un cuvânt, ea se ridică să strângă farfuriile.

– Lasă-le în seama mea. Tu ai gătit. Minunat.

În vreme ce el strângea, ea îşi deschise laptopul şi lansă o căutare pentru o fotografie.

– Spune-mi ce crezi.

Întoarse computerul.

Încruntându-se, Griff se duse spre ea, se aplecă şi studie fotografia.

Făcută la unul dintre ultimele evenimente la care luase parte în Atlanta, îi înfăţişa pe ea şi pe Richard în ţinută elegantă.

– Arăţi superb, şi tristă – asta am gândit prima dată când te-am văzut. Zâmbeşti, dar zâmbetul tău nu are strălucire. Şi ce s-a întâmplat cu părul tău? Arăţi superb, cum am zis, dar nu semeni prea mult cu Shelby. Unde sunt buclele? Le-ai vândut?

Ea se uită lung la el, apoi îşi puse capul pe umărul lui.

– Ştii ce vreau să fac?

– Ce?

– Vreau să mă plimb în curtea ta din spate, să privesc apusul, să-ţi dau tot soiul de sfaturi nesolicitate despre locul în care ar trebui să sădeşti diverse plante şi să plantezi copacul ăla. Apoi, vreau să-mi scoţi rochia asta nouă de pe mine. Asta o să fie uşor, pentru că pe dedesubt n-am nimic.

– Putem face asta mai întâi?

Ea râse şi scutură din cap.

– Lasă-mă să te înnebunesc puţin înainte.

– Deja sunt, îi spuse el pe când ea îl luă de mână să-l ducă afară.

*

O urmă din nou până acasă, iar drumul de întoarcere fu prilej de reflecţie. Acesta se prelungi când îl scoase pe Snickers la o lungă plimbare, apoi dedică o oră întreagă realizării unui dulap în unul dintre dormitoarele demolate.

Să le luăm pas cu pas, îşi spuse în sinea lui, punând deoparte uneltele şi spălându-se.

După aceea, se aşeză la computer şi făcu propria cercetare a cazurilor de spargeri nerezolvate şi a celor de fraudă comise în Atlanta în anii în care Shelby locuise acolo.

Un puzzle de rezolvat, se gândi el. Nu făcea niciodată ceva fără motiv, își reaminti Griffin. Păi atunci, de ce dracu' și-a luat ticălosul tălpășița din Atlanta așa rapid?

Ar fi interesant de aflat.

*

În vreme ce Griffin se ocupa cu aceste cercetări, Jimmy Harlow lucra la un laptop pe care-l șterpelise de la o prezentare comercială din Tampa. Hotelul era aglomerat, așa încât participanții la convenție, pe jumătate beți în barurile hotelului, fuseseră victime sigure.

Plecase cu laptopul – complet echipat și băgat într-o frumoasă geantă de voiaj –, cu peste două mii de dolari bani gheață, cu două telefoane iPhone și cu cheile unei mașini Chevrolet Suburban, pe care o dusese direct la un atelier de dezmembrări.

Își cumpără o nouă identitate – era util să ai contacte – și fură un jaf de Ford, în care-l trecu granița statului Georgia la o cunoștință care îl cumpără contra sumei de cinci sute în cap.

Se dădu la fund o vreme, își lăsă barbă și părul lung, și le vopsi, sporindu-și banii în modurile clasice. Fura din buzunare, dădea mici lovituri, pleca mai departe.

Se îndreptă spre Atlanta, luând-o pe rute ocolite, stând în moteluri prăpădite, furând câte o mașină de ocazie – artă pe care o deprinsese și o perfecționase în tinerețe. Într-o călătorie neprogramată la New Orleans, jefui și snopi în bătaie un traficant de droguri care făcea rost de droguri pentru un liceu din cartierul Ninth Ward.

Condamna cu vehemență vânzarea de droguri minorilor.

De asemenea, fură o Toyota 4Runner din fața unui bar din Baton Rouge, pe care o duse la un alt atelier de dezmembrări.

Plăti să o reînmatriculeze și să o revopsească, și, cu ajutorul altui contact, falsifică documentele astfel încât să se potrivească cu noua lui identitate.

Se uita obsesiv la știri și folosea laptopul ca să facă cercetări în vederea descinderilor.

Își aranjă barba, își cumpără haine lejere, obișnuite, pe care le rupse ca să nu pară noi. Folosea autobronzant cu regularitate ca să ascundă paloarea căpătată în închisoare.

Cumpără hărţi, achiziţionă chiar şi un aparat foto Canon destul de bun, şi lipi pe camionetă câteva autocolante cu imagini din parcuri naţionale, cum ar face orice turist.

Mânca orice îi poftea inima oricând voia. Dormea când era obosit, se trezea şi ieşea când era odihnit.

În fiecare zi în anii petrecuţi în închisoare visase exact la asta. Libertate. Dar visase şi ce să facă cu această libertate.

Nu-şi făcea vreo iluzie cu privire la onoarea hoţilor – fusese unul dintre ei prea mult timp. Dar trădările trebuiau răzbunate. Şi răzbunarea era cea care îl mâna.

Îl duse în Atlanta, unde întrebările adresate persoanelor potrivite şi mita pusă în mâinile potrivite îi oferiră informaţii.

Fură pistolul de calibru 0.25 dintr-o casă din Marietta, unde un idiot îl lăsase neasigurat în noptieră, iar pe cel de 9 mm îl luă dintr-un sertar din biroul casei.

Ba chiar erau şi copii în casă, se gândi la vremea aceea, când scotoci prin camera unui băiat şi a unei fetiţe. La dracu', salva vieţi acolo.

Le lăsase copiilor Xboxul, dar luase tabletele, încă un laptop, banii gheaţă, o brăţară subţire cu diamante, cercei cu diamante, sulul de bancnote din cutia cu bijuterii şi, pentru că i se potriveau, o pereche de ghete zdravene de drumeţie.

Pe când ajunse în Villanova, femeia care se încurcase cu Jake plecase.

Forţă închizătoarea şi dădu o raită prin casă. Jake se descurcase foarte bine, şi asta îi ardea gâtlejul.

Luă legătura cu agenta imobiliară de pe telefonul lui cu cartelă şi află că proprietatea era vândută pentru stingerea datoriei. Păi, poate că nu era chiar aşa de bine, la urma urmei.

Petrecu câteva zile în zonă, ca să înţeleagă mai bine cum stăteau lucrurile, apoi se îndreptă spre sud, spre Tennessee.

Închirie o cabană la mai bine de şaisprezece kilometri de Rendezvous Ridge – o înţelegere pe trei luni, la negru, cu proprietarul. Era Milo Kestlering, din Tallahassee, unde deţinuse o poziţie intermediară de conducere la o firmă de vânzări engros de alimente. Divorţat, fără copii.

Avea o poveste bine pusă la punct pentru noua lui identitate, dacă era nevoie, dar proprietarul fusese încântat să-i ia banii.

Acolo nu avea nici un contact şi trebuia să fie atent. Mai atent cu poliţiştii care-şi băgau nasul peste tot de când cu uciderea Melindei.

După părerea lui Harlow, pe ea o ucisese prostia. Poate că puşcăria îi mai ştirbise femeii din agerime, dar, în orice caz, acum nu mai prezenta interes pentru el.

Acum roşcata, asta era o altă poveste. Dar, pentru moment, avea ce-şi dorea. Suficient să-l ţină ocupat, pentru moment.

Plecase în ultima clipă din casa iubitului său, se gândi el. Forţase nota, admise el. E întotdeauna mai bine să intre într-o casă goală - dar uşa era descuiată şi laptopul la îndemână.

Cu toate astea, pusese mâna pe date.

Îşi asumase un risc având contact direct cu roşcata pe stradă, dar pusese mâna pe ceea ce voise. Mai mult, nu zărise nici un semn că ea l-ar fi recunoscut atunci când se uitase la el.

Nu şi-ar fi închipuit că ea era genul lui Jake, dar poate că asta era şmecheria.

Avea o grămadă de lucruri la care să se gândească, dar în seara asta, avea cifrele chiar în faţa ochilor. Avea poze, e-mailuri. Vieţile se desfăşurau pe ecran.

Avea să se prindă el ce să facă cu ele.

Avea să priceapă ce avea de făcut în privinţa lor.

Capitolul 24

Rododendronii sălbatici înfloriră de-a lungul malurilor pâraielor, într-o explozie ce învăpăia povârnişurile. Pe înălţimi, crinii galbeni, stelaţi se iţeau din evantaiele ferigilor care creşteau viguroase şi verzi.

O ducea pe Callie în drumeţii şi expediţii ca să descopere toate aceste splendori atunci când puteau, sau doar să stea şi să asculte trilul mierlelor albastre şi al vrăbiilor. Odată, de la o distanţă sigură, împărtăşi cu fetiţa ei minunea de a privi un urs care pescuia într-un râu învolburat, înainte de a se face nevăzut în frunzişul verde.

Callie îşi sărbători cea de-a patra aniversare în curtea din spate a casei unde crescuse mama ei, cu prieteni de vârsta ei, cu familia, cu oameni care ţineau la ea.

Pentru Shelby, era cel mai frumos cadou dintre toate.

Nu lipseau nici tortul, unul de ciocolată în formă de castel înconjurat de toate personajele din *Shrek*, nici jocurile şi cadourile, baloanele şi ghirlandele de hârtie.

– E cea mai fericită aniversare pe care a avut-o vreodată.

Viola şedea cu strănepotul ei în braţe şi privea la copii cum se jucau cu unul dintre cadourile cele mai de preţ ale lui Callie. Slip'n Slide.

– E destul de mare acum ca să-şi dea seama ce înseamnă o zi de naştere.

– E mai mult decât atât, buni.

Viola încuviinţă din cap.

– E mai mult decât atât. Întreabă vreodată de tatăl ei?

– Nu. N-a scos un cuvânt despre el de când am venit acasă. Parcă l-a şi uitat, şi nu ştiu dacă e bine sau rău.

– E fericită. O să-şi pună întrebări într-o zi, şi tu va trebui să răspunzi la ele, dar e fericită. Cu siguranţă între ea şi Griff se înfiripă o idilă.

Shelby zâmbi înspre locul unde Callie, udă leoarcă, se agăţa de picioarele lui Griff.

– Aşa e.

– Şi cu tine?

– Nu pot să neg că e ceva între noi, şi, de vreme ce în punctul în care ne aflăm acum *sunt* fericită, nu mă gândesc prea mult cum o să sfârşim.

– Ţi-a dispărut mult din tristeţea şi îngrijorarea din ochi. Ai ochii mei – prin mine, s-au transmis la Ada Mae, la tine şi la Callie, sublinie Viola. Să nu crezi că nu pot citi în ei.

– Aş spune că tristeţea a dispărut, şi îngrijorarea s-a diminuat. Ai de gând să renunţi la copilul ăla şi să le dai şi altora o şansă?

Viola depuse o sărutare pe fruntea lui Beau.

– Poftim. Doarme ca un îngeraş cu toată gălăgia de aici. Haide, ia-l şi ţine-l la soare câteva minute. Nu prea mult acum, dar cred că puţină vitamina D nu-i strică.

Era minunat să aibă din nou un bebeluş în braţe, să-i simtă greutatea şi căldura, mireasma creştetului. Se uită înspre fiica ei. Era de-acum fetiţă mare, creştea văzând cu ochii. Dorinţa se trezi în ea şi o cuprinse pe când Beau flutură în somn o mână prin aer.

Când Clay, aproape la fel de ud ca şi copiii, se apropie, ea scuturâ din cap.

– Nici măcar să nu te gândeşti să mi-l iei. Eşti mult prea ud. În afară de asta, de-abia mi-a venit rândul.

– M-am gândit eu că n-o să am prea mult ocazia să-l ţin în braţe azi.

– Seamănă cu tine, Clay.

– Aşa zice şi mama.

– Are dreptate.

– Mă duc după o bere; Gilly conduce. Vrei şi tu una?

– Rămân la limonadă până când se termină totul.

Totuşi, el o luă de după umeri şi o întoarse aşa încât se îndreptară împreună spre vasul încăpător în care era berea.

– Forrest m-a pus la curent cu noutăţile despre tine.

– Nu vreau să-ţi faci griji pentru nimic din toate astea. Ai un copilaş la care să te gândeşti, nemaivorbind de Gilly şi de Jackson.

El o ţinu în continuare de umeri. Avea un fel anume de a te îmbrăţişa, aşa fusese dintotdeauna, se gândi Shelby, ceea ce o făcea să se simtă iubită.

– Am timp destul să mă gândesc la sora mea. N-a trecut nimeni cu înfăţişarea acestui Harlow pe la mine pe la muncă. N-am văzut pe nimeni care arată aşa prin împrejurimi. Ştiu că poliţia caută încă – asta trebuie să facă. Dar, cel mai probabil, a plecat. Chiar aşa.

Scoase o bere şi o desfăcu.

– Ai grijă, Shelby. Mă simt mai bine ştiind că Griff are grijă de tine.

Pe loc, umerii pe care-i mângâia se tensionară.

– M-am descurcat destul de bine să-mi port singură de grijă.

După ce sorbi din bere, Clay o bătu cu un deget pe vârful nasului – un alt obicei al lui.

– Să nu-ţi iei nasul la purtare. Îmi place să ştiu că îţi porţi singură de grijă. Îmi place mai mult că şi Griff îţi poartă de grijă, aşa că n-ai motiv să te faci ca un arici.

– Nu mă...

Bebeluşul se mişcă, scoţând un ţipăt.

Clay se uită la ceas.

– La oră fixă. Vremea mesei.

– O să-l duc la Gilly.

Nu se făcuse ca un arici, se gândi Shelby. Poate era puţin deranjată, şi pe bună dreptate. Intrase în bucluc, fără discuţie, dar îşi dedicase totodată un timp considerabil, efort şi creativitate ca să iasă din necazuri, ea şi copilul ei.

Nu voia să i se poarte de grijă. Se apropia mult prea mult de situaţia pe care o tolerase înainte. Dacă nu i-ar fi permis lui Richard să aibă grijă de ea? Să ia toate deciziile, să deţină controlul, s-o conducă oriîncotro voia el să meargă?

Nu avea să se mai întâmple asta. Şi avea să se asigure că îi arată fiicei sale de patru ani ce poate face o femeie dacă munceşte cu râvnă şi nu se lasă doborâtă.

Dacă îşi poartă singură de grijă.

*

Mai târziu, se ocupă de curăţenia de după petrecere, ducând înăuntru resturile de mâncare şi adunând gunoiul. În bucătărie, mama şi bunica ei făceau ordine.

– O să fac o porţie mare de margarita îngheţată, anunţă Ada Mae. Eu şi mama avem poftă.

– Forrest şi tatăl tău vor rămâne probabil la bere. În vreme ce îşi făcea de lucru, Ada Mae aruncă un ochi pe fereastră, încuviinţând din cap. Se pare că au strâns scaunele şi mesele de picnic. Nu ştiu de ce au poftă Matt şi Griff, dar mă aştept ca Emma Kate să se alăture petrecerii noastre cu margarita. Ar trebui să-i întrebi ce-ar vrea.

– O să-i întreb.

– Sau poate voi patru aţi vrea să ieşiţi puţin. Oh, uită-te ce drăguţ e Griff cu Callie. Ada Mae se opri să se uite pe fereastră. Îi lega baloane de mijloc.

– Ea crede că, dacă are destule baloane legate de ea, o să se înalţe de la pământ.

– Şi vezi? El o ridică şi o face să creadă că zboară. Omul ăla e născut să fie tătic. Unii aşa sunt, zise ea scoţând blenderul mare. Fratele tău, Clay, de pildă. E aşa de bun cu copilaşii lui. Aş fi vrut să mai stea, dar micuţul Beau trebuia să meargă acasă, şi Jackson mai avea puţin şi adormea de-a-npicioarelea. Callie, în schimb, are destulă energie.

– Tortul de ciocolată şi emoţiile. O să alerge întruna până la culcare.

– Cu siguranţă că-l iubeşte la nebunie pe Griff, şi sentimentul e reciproc. Poţi să vezi caracterul unui bărbat după felul în care se poartă cu copiii şi cu animalele, zic eu. Aici ai un câştigător, Shelby. Unul care o să-ţi poarte de grijă temeinic.

– Ada Mae, zise Viola în şoaptă, dându-şi ochii peste cap, exact când Shelby răspunse.

– Îmi port singură de grijă.

– Bineînțeles, iubito! Numai uită-te ce copil inteligent și dulce ai crescut, și asta, de una singură. Cu siguranță că asta îmi alungă îngrijorarea, văzându-te cu un așa bărbat bun – și arătos pe deasupra. I-am cunoscut pe câțiva din familia lui când au venit să-l viziteze și să-l ajute cu munca la casă. Niște oameni buni. Ar trebui să mergi să-l inviți la cină duminică.

Inima lui Shelby începu să bată cu putere. Știa ce înseamnă când o femeie sudistă începe să vorbească despre neamuri și cine de duminică.

– Mamă, mă întâlnesc cu Griff abia de câteva luni.

– Radiezi. Veselă, fără să dea importanță la ce zicea Shelby, Ada Mae aruncă bucăți mari de gheață în blender, peste amestecul de tequila și margarita. La fel face și cu fetița ta. Și Dumnezeu știe că se uită la tine de parc-ai fi lumina ochilor lui. Are un fel relaxat de a se comporta cu prietenii și cu familia *și* are propria afacere. Nu vrei să lași să-ți scape așa un bărbat.

– Lasă-mă să te ajut eu cu asta, Ada Mae, zise Viola și apăsă butonul blenderului ca să oprească torentul de cuvinte.

Shelby nu-l invită la cină duminică și nu-i sugeră să iasă împreună cu Matt și Emma Kate. Își spuse că nu avea să îl evite în următoarele câteva zile – doar că era foarte ocupată. Trebuia să demonstreze că își *poate* purta singură de grijă.

Făcu întocmai, scoțând-o pe Callie la joacă împreună cu o nouă prietenă, și avu după-amiaza liberă.

Se ocupă și de următoarea listă de cântece, ajungând din nou la a doua serie din anii cincizeci. Și cu mărirea de salariu căpătată cu o săptămână în urmă de la ambele ei slujbe, alese să direcționeze banii suplimentari către o singură plată pentru un card de credit.

Dacă era chibzuită – nu își mai cumpărase nici o altă rochie, indiferent ce-i spusese mama ei –, ar trebui să lichideze încă un card în preajma aniversării ei, în noiembrie.

Acesta ar fi cel mai frumos cadou pe care l-ar putea cere.

Auzind un ciocănit la ușa din față, închise laptopul și coborî să deschidă.

Griff stătea pe verandă, zâmbindu-i.

– Hei!

– Salut şi ţie! Încercă să îşi stăpânească tremuratul din stomac şi, politicoasă, se dădu înapoi să-l lase să intre – suficient cât să evite un sărut de bun venit.

– Mama ta vrea nişte rafturi în spălătorie.

– Are rafturi în spălătorie.

– Mai vrea.

– Nu mă mir㠖 Te conduc.

– Ce mai faci?

– Bine. Ocupată, ca de obicei. Tocmai lucram la noua listă de cântece şi mă ocupam de hârtii. Se pare că nu pot scoate niciodată capul de sub teancul de hârtii. Uită-te aici. Vezi? Rafturi.

– Aha. Intră în încăperea din spatele bucătăriei şi examină aranjamentul. Dimensiune adecvată. Fără prea multă lumină naturală. O mulţime de rafturi, dar i-ar trebui mai degrabă nişte dulapuri deasupra maşinii de spălat şi a uscătorului. Ăsta-i pe jumătate vestiar pentru rufe murdare, nu-i aşa?

Atrasă, fără să vrea, de ideea unei modificări, se încruntă uitându-se la spaţiu.

– Cred că ai putea să-i zici şi aşa. Ea şi tati îşi ţin aici încălţările de grădinărit şi celelalte lucruri de felul ăsta, şi cizmele de iarnă, chestii de genul ăsta.

– Mai bine ar scoate rafturile alea de-acolo şi ar pune o bancă, iar dedesubt, un pantofar. Te aşezi şi îţi scoţi pantofii. Te aşezi şi te încalţi.

– Ar fi mai util, nu-i aşa? Probabil că i-ar plăcea ideea.

– Rafturile deasupra, destul de înalte ca să nu dai cu capul de ele. Un blat pliant sub fereastră. Dacă ar fi după mine, aş lărgi fereastra aia, pentru mai multă lumină. În orice caz, un blat mai lung cu chiuvetă pe partea lată, nu în mijloc. Aş păstra frânghia agăţată deasupra ei, dar aş pune dulapuri joase cu rafturi pe şine sub el.

Ridică din umeri.

– Sau aş putea doar să-i fac nişte rafturi descoperite aici, pe colţ, şi cu asta, basta. O să fac nişte măsurători.

– În ordine. Te las să-ţi faci treaba.

– Avem vreo problemă? întrebă el, scoţându-şi ruleta şi creionul din centura cu unelte, şi carneţelul de notiţe.

– O problemă? Nu. De ce?

– Pentru că este prima dată când te văd de la aniversarea lui Callie, și ești foarte preocupată să stai la distanță de mine.

– Am avut doar multe probleme de rezolvat – așa cum am spus.

El făcu niște măsurători și notă niște cifre.

– Nu-mi vinde gogoși, Shelby. E jignitor.

– Ba nu. Serios că am avut multe de rezolvat. Dar avea dreptate, era jignitor. Și poate că aveam nevoie de un respiro. Atâta tot.

– Bine. Mai notă ceva, apoi ochii aceia verzi, ageri se ridicară și se îndreptară asupra ei. Ți s-a părut cumva că te presez?

– Nu, n-ai... n-ai făcut nimic. Doar că eu am avut nevoie să... Tu îmi porți de grijă, Griffin?

El mai notă niște cifre, făcu o schiță rapidă, apoi lăsă jos carnețelul ca să se uite la ea din nou.

– Sigur că da.

– Pot să-mi port singură de grijă. De vreme ce era adevărat, nu-i păsa cât de tăios sau defensiv suna. Trebuie să-mi port singură de grijă. Nu pot – chiar n-o s-o fac – să fiu prinsă din nou în așa fel încât să permit altcuiva să preia controlul.

Văzu în ochii lui fulgerul mâniei, o surprinzătoare scânteie de mâhnire.

– Știi, îmi plac dimensiunile exacte. Dai greș acolo, strici totul. Dacă vrei să te măsori după standardul Richard, după ceea ce a fost, asta-i treaba ta, Shelby. Sper să o rezolvi. Dar dacă ai de gând să mă evaluezi pe mine după el, asta o să mă scoată din pepeni.

– Nu fac asta. Exact. După ce standarde să mă măsor, la naiba? Acum șase luni credeam că sunt măritată.

– Păi, nu erai.

Zise asta pe un ton inexpresiv, astfel că ea nu putu înțelege de ce cuvintele lui o făcură să se înfioare.

– Și mi se pare că ai făcut o treabă bună dărâmând zidurile alea și începând să-ți clădești o viață normală. Dacă asta nu-ți convine, adică relația noastră? O să-mi fie greu să accept, pentru că sunt îndrăgostit de tine. Dar dacă sunt îndrăgostit de tine nu înseamnă că o să stau aici și o să-ți permit să mă compari cu nemernicul care te-a mințit, care te-a folosit, care ți-a distrus încrederea și spiritul. Asta

n-o să suport. Şi n-o să fiu dat în lături ca tu să ai parte de un respiro pentru că am grijă de tine la fel ca oricine căruia îi pasă.

Băgă ruleta la loc în buzunarul centurii de unelte.

– Rezolvă-ţi ce ai de rezolvat. O să vorbesc mai târziu cu mama ta.

Trecu direct pe lângă ea şi plecă, înainte ca ea să se dezmeticească. Nu ridicase niciodată vocea – de fapt, tonul lui fusese atât de calm, că o îngheţase şi se simţi complet învinsă.

Nu putea să-i arunce în faţă lucrurile alea, să-i vorbească în felul acela şi apoi să plece, aşa pur şi simplu. Declanşase o ceartă, fără doar şi poate, apoi plecase înainte ca ea să aibă dreptul la replică.

Nu trebuie să suport aşa ceva.

Ieşi rapid din spălătorie cu intenţia de a-i spune vreo câteva mamei sale, pentru că vizita aceasta părea pusă la cale de Ada Mae, ca ea să aibă ocazia de a sta singură cu bărbatul viselor sale; o cunoştea prea bine pe Ada Mae Donahue Pomeroy.

Enervant lucru, ea fusese prea înceată sau Griff, prea rapid, pentru că auzi camioneta lui demarând înainte de a reuşi să ajungă la uşa din faţă.

Era în regulă, îşi spuse, umblând de colo colo, apoi tropăind în sus pe scări. Probabil că aşa era cel mai bine. De-abia se mai liniştea puţin înainte de a spune tot ce avea pe suflet. Orice ar fi însemnat asta.

Pentru că simţea că obrajii îi iau foc, intră în baie şi se stropi cu apă rece pe faţă. Enervarea nu i se risipise, dar avea să se liniştească în curând.

Îl scosese bine din sărite şi nu-l văzuse niciodată atât de mânios.

Pentru că abia se vedeau de câteva luni, îşi aminti ea. Nu greşise că o luase mai încet cu relaţia lor, că se retrăsese un timp.

Apoi îşi tamponă faţa cu prosopul.

Spusese că se îndrăgostise de ea. Asta îi umpluse sufletul, apoi se simţi din nou pustiită. O făcu să-şi dorească să tremure, să plângă. O făcu să-şi dorească să se agaţe de el ca şi cum viaţa ei depindea de asta.

Nu se putea gândi la asta acum, pur şi simplu nu putea. Era mult prea agitată pentru a gândi limpede. Şi, oricum, el era prea nervos ca să gândească limpede.

Avea să meargă la o plimbare, asta avea să facă. Ca să-şi limpezească mintea înfuriată. Şi avea să vorbească cu Emma Kate. Simţea o nevoie stringentă să discute cu Emma Kate.

O luă pe scări în jos, oarecum disperată să iasă din casă. Când văzu uşa de la intrare deschizându-se, aproape că o rupse la fugă.

– Ia ascultă, începu ea, apoi se opri brusc când îi văzu pe Forrest şi pe cei doi bărbaţi în costum negru din spatele lui.

– Cineva te-a făcut să vezi roşu în faţa ochilor, zise el relaxat. Şi, de vreme ce văzuse camioneta lui Griff îndreptându-se spre oraş din acea direcţie, putu deduce cine o enervase într-un asemenea hal.

– Tocmai plecam... ieşeam la o plimbare.

– Va trebui să aştepte. Îi avem aici pe agenţii speciali Boxwood şi Landry de la FBI. Trebuie să staţi de vorbă.

– Ah. Bine, eu...

– N-ar strica ceva rece de băut, continuă Forrest.

– Desigur. Mergeţi şi luaţi loc. Revin imediat.

O expediase pentru a-i da ocazia să se adune, astfel încât ea îşi dădu silinţa să facă întocmai. Trebuia să fie ceva grav, se gândi ea în vreme ce umplea nişte pahare cu gheaţă şi ceai, adăugând din obişnuinţă rămurele din menta mamei sale. Trebuia să fie grav dacă vii cu FBI-ul acasă. Puse paharele pe o tavă, adăugă nişte şerveţele albastre, apoi începu să scoată o farfurie pentru fursecurile congelate pe care mama ei le servea musafirilor nepoftiţi.

Cei de la FBI nu erau musafiri, se gândi ea şi luă doar tava aşa cum era.

Îl auzi pe Forrest că vorbea ceva despre rafting şi cum fratele lui, Clayton, le-ar oferi o cursă straşnică, dacă ar avea timp pentru aşa ceva.

Agentul cel înalt se ridică atunci când ea intră şi îi luă tava din mână.

– Mulţumim, zise el, şi în vocea lui răzbătu accentul de Georgia.

Înalt, observă ea, zvelt, aproape slăbănog, piele închisă la culoare, ochi negri şi păr aşijderea, tăiat scurt aproape periuţă.

Puse tava jos şi întinse mâna.

– Agent Special Martin Landry. Partenerul meu, Agent Special Roland Boxwood. Suntem recunoscători că vorbiţi cu noi.

– E în legătură cu Richard. Trebuie să fie în legătură cu Richard.

Se uită înspre Landry, apoi spre celălalt agent.

Boxwood era mai corpolent, mai musculos. Era blond, total diferit de Landry, şi avea ochi albaştri.

– Stai jos, Shelby. Forrest o luă de mână şi o trase jos pe canapea lângă el. Prietenii noştri federali au venit azi cu avionul din Atlanta.

– Atlanta, murmură ea.

– Mi-au dat permisiunea să te pun la curent. O frecă rapid pe picior. Am trimis informaţiile încropite de tine, pe cele ale lui Griff şi pe cele strânse de mine. Le-am structurat şi le-am trimis la poliţia din Miami, Atlanta, Philadelphia, şi aşa mai departe. Şi nu m-am oprit aici, aşa că le-am trimis şi la FBI.

– Spuneai că eşti... ai spus că aşa o să faci.

– Corect. Acum, şeful lor i-a trimis pe aceşti agenţi aici ca să vorbeşti direct cu ei.

Când ea încuviinţă din cap, Landry se aplecă spre ea.

– Doamnă Foxworth...

– N-am fost niciodată, doar am crezut... Pomeroy. Vă rog.

– Domnişoară Pomeroy, aţi vândut câteva ceasuri în februarie anul trecut. Către Easterfield de pe Liberty, în Philadelphia.

– Da, Richard avea câteva ceasuri, aşa că eu... Închise ochii. Erau furate, nu-i aşa? Ar fi trebuit să ştiu, ar fi trebuit să-mi dau seama. Angajatul de la magazin care m-a ajutat n-ar fi avut de unde să ştie. N-a făcut decât să mă ajute. O să înapoiez banii. Eu nu... Shelby nu avea banii. Chiar dacă ar fi lichidat toate economiile sale – fondul pentru casă –, tot nu avea de-ajuns. Dacă aş avea puţin timp, aş da înapoi banii.

– Nu-ţi face griji pentru asta, Shelby.

Scutură cu putere din cap spre Forrest.

– El le-a furat, şi eu le-am vândut. Am folosit banii. Nu-i corect.

– Mai sunt şi alte obiecte, spuse Boxwood. Avea o voce gravă, ce i se părea ameninţătoare lui Shelby. Butoni de cămaşă, cercei, o agrafă veche de păr.

– Am agrafa de păr! Nu m-am gândit că ar avea vreo valoare, aşa că n-am încercat s-o vând. O să v-o aduc.

– Stai jos, Shelby. Forrest o apăsă cu mâna pe picior. Deocamdată stai jos.

– Toate aceste obiecte – cele pe care le-ați vândut în Pennsylvania, continuă Boxwood, se potrivesc cu obiectele raportate ca furate în jafuri din zona Atlanta din mai 2011 până în septembrie 2014.

– Mai mult decât unul, zise ea ușor. Mai mult decât un jaf.

– Numeroase alte obiecte au fost raportate ca fiind furate din aceste cazuri. Am vrea să vă uitați la fotografii.

– Da, o să mă uit. Bineînțeles. Nu ne-am mutat în Atlanta decât în toamna lui 2011.

N-am locuit acolo în mai, dar... Pleca în călătorii. Nu știu...

– Ați locuit acolo în aprilie 2012, adăugă Boxwood.

– Da. Am locuit acolo.

– Ne puteți spune unde erați pe treisprezece aprilie a acelui an?

– Eu... Nu. Îmi pare rău, nu știu. Asta e cu mai mult de trei ani în urmă.

– Gândește-te, zise Forrest calm, deși ținea mâna pe coapsa ei. Era cu doar câteva zile înainte de Paște. Era Vinerea Mare.

– Ah, Paștele, și Callie avea aproape un an. I-am luat un costumaș, o căciuliță și alte lucruri. Am dus-o la fotograf în acea vineri. Am pozele în albumul ei. Aveau un decor acolo – puișori și iepurași, coșulețe și ouă colorate. I-am trimis poze mamei și bunicii.

– Mi le amintesc.

– Asta era vineri după-amiază. Nu-mi aduc aminte exact ora. Era în locul acela numit Kidography. Era așa un nume isteț, pentru că am dus-o încă o dată acolo pe Callie pentru alte fotografii; fotografa – o chema Tate... ah, Doamne... Tate Mitchell. Sunt sigură de asta, sunt sigură că e numele corect. După aceea, pentru prima dată, în Vinerea Mare, am schimbat-o pe Callie în hăinuțe de joacă și am dus-o la o înghețată drept recompensă. O mai mituiesc și acum cu asta; îi spuneam că dacă e fetiță cuminte, o duc la o înghețată – deși era așa de mică, știa cuvântul „înghețată". Am fost la Morelli's.

– Cea mai bună înghețată din Atlanta, spuse Landry.

– Ați fost acolo? Lui Callie îi plăcea nespus acolo. Am mers la Morelli's și am lăsat-o să-și strice pofta de mâncare pentru cină. Îmi aduc aminte de asta, îmi aduc aminte că mă gândeam, ei bine, acum n-o să mai vrea să mănânce la masa de seară.

– Ce ați făcut în acea seară, în acea noapte? o îndemnă Boxwood.

– Staţi să mă gândesc. Îşi apăsă degetele pe ochi. Lăsaţi-mă să mă întorc acolo şi să văd. Era trafic intens – asta îmi amintesc –, şi Callie a adormit în maşină. Eram puţin îngrijorată că n-o să ajung acasă înaintea lui Richard. Nu-i plăcea să nu ştie unde sunt. M-am gândit să-i dau un mesaj, dar n-am făcut-o. Nu-i plăcea să-l sun sau să-i dau mesaje când lucra.

Lăsând mâinile jos, trase aer în piept ca să se relaxeze.

– Am ajuns acasă, cred că era în jur de şase, sau aşa ceva. Charlene – mai gătea şi făcea menaj uşor pentru noi – avea weekendul liber. Aşa că nu era acolo şi eram bucuroasă că sunt singură acasă. Îmi plăcea de Charlene, nimic de zis.

– Dar locul era liniştit, doar dumneata şi fiica dumitale.

Încuviinţă din cap către Landry.

– Da, asta e. Callie era puţin obosită după şedinţa foto, după îngheţată şi după ce moţăise în maşină, dar am liniştit-o cu Fifi – căţelul ei de pluş – şi cu câteva cuburi. Îi plăceau cuburile alea ce făceau zgomot. M-am grăbit să pregătesc cina. Jur că nu-mi amintesc ce-am pregătit, dar am terminat cam pe la şapte sau şapte şi jumătate, şi mă simţeam uşurată. Dar el a întârziat. Richard. Am ţinut mâncarea la cald şi i-am făcut lui Callie de mâncare; am convins-o să mănânce puţin şi am reuşit. I-am făcut o baie şi i-am citit o poveste, apoi am culcat-o. După aia, i-am dat un mesaj lui Richard doar ca să-i spun că mâncarea lui e în frigider şi că, dacă eram deja în pat, putea să şi-o încălzească. Eram furioasă, cred, dar şi obosită. Se frecă la tâmplă, încontinuu, încercând să revadă totul. Am mers la culcare nu cu mult timp după Callie. Nu l-am auzit sosind acasă. L-am văzut de dimineaţă. M-am uitat şi am văzut că dormise în camera de oaspeţi.

Părea un detaliu atât de intim, că făcu eforturi să nu roşească.

– El, ah, folosea camera de oaspeţi câteodată, dacă venea târziu acasă. Am pregătit micul dejun pentru Callie şi am pus ouă la fiert. Urma să vopsim ouă pentru Paşte mai târziu, în acea zi. Nu s-a trezit decât târziu, aproape de amiază, şi era binedispus. Îmi aduc aminte şi asta, limpede acum, că era aşa de binedispus, pus pe glume şi plin de vervă. A făcut-o pe Callie să râdă, îmi amintesc; cred că şi-a dat seama că eram puţin iritată şi a spus ceva – nu-mi aduc aminte ce,

pentru că avea întotdeauna o scuză. Întâlniri târzii, nu reuşise să plece. Indiferent ce fusese, după aceea el...

Oprindu-se, îşi prinse mâinile foarte strâns.

– Oh, Doamne, agrafa de păr! A spus, uite un fleac de Paşte, şi mi-a dat agrafa. A zis că ar trebui să mă duc să-mi aranjez părul şi a îmbrăcat-o pe Callie. Le scotea pe doamnele lui la prânz. Refuza mai mereu să o ia pe Callie undeva, şi ea era aşa de fericită când o lua, aşa că am lăsat deoparte supărarea. Am făcut exact ce voia. Mă obişnuisem să fac ce voia el. Agrafa de păr. Strânse buzele. O furase şi apoi mi-o oferise mie, aşa cum îi dai unui cătel o recompensă. Trase adânc aer în piept. Bănuiesc că puteţi verifica data pe fotografii, şi aşa mai departe, dar nu pot dovedi restul. Probabil că cineva m-a văzut intrând cu Callie, dar nu văd de ce să-şi amintească după atâta vreme. Şi acasă nu era nimeni. Dacă credeţi că am fost cu Richard, dacă credeţi că am fost părtaşă la ceea ce a făcut, nu pot dovedi contrariul.

– Sunt o mulţime de amănunte despre o zi pe care aţi petrecut-o cu mult timp în urmă, remarcă Boxwood.

– Era primul Paşte al lui Callie şi primele fotografii profesioniste. Aş fi vrut să am o fotografie de familie, după ce s-a născut ea, dar Richard n-avea niciodată timp. Aşa că asta era specială. Ea – Tate – ne-a făcut o poză la amândouă şi le-a trimis-o părinţilor mei, în mod special. Îşi dăduse căciuliţa jos – Callie –, şi părul ei era împrăştiat peste tot, la fel cum ar fi fost şi al meu. Nu mă dusesem la coafor să mi-l îndrept aşa cum îi plăcea lui Richard. E una dintre pozele mele preferate.

Se ridică şi o luă de pe poliţa şemineului.

– Asta e cea pe care am făcut-o în Vinerea Mare.

– Dar seamănă leit cu mama ei, comentă Landry.

– Când e vorba despre Callie, interveni Forrest, Shelby îşi aminteşte.

– Cred că-i adevărat. În special prima dată când făceam ceva.

Puse fotografia înapoi pe poliţă şi se aşeză din nou lângă Forrest.

– Ah! Avu revelaţia unei idei şi aproape că sări de pe canapea, înainte ca Forrest s-o tragă din nou înapoi. Am scris în jurnalul ei de bebeluş. Am scris despre fotografii şi am pus-o pe una dintre ele acolo. Pot să-l aduc.

– Nu cred că e nevoie de el acum, domnişoară Pomeroy.

– Nu e ușor să admiți că ești prost, zise ea prudent, că ai fost dus de nas. N-am știut niciodată că fura, că înșela oameni și că trăiam în acel apartament luxos, aveam toate acele haine și menajeră pentru că el fura și înșela. Nu pot să întorc timpul și să schimb toate astea. Să aduc agrafa de păr? Știu exact unde e. Ați putea să i-o dați înapoi persoanei de la care a furat-o.

– Credem că a furat agrafa de păr, unul dintre ceasurile pe care le-ați vândut și alte lucruri evaluate la aproximativ șaizeci și cinci de mii de dolari de la Amanda Lucern Bryce din Buckhead. Fiica ei a găsit-o în după-amiaza zilei de sâmbătă, 14 aprilie 2012.

– A găsit-o?

– Căzuse – sau fusese împinsă – pe scări în jos, în locuința ei. Și-a frânt gâtul în cădere.

Shelby păli și se holbă la Boxwood.

– A murit? A fost ucisă? Richard... Era așa de binedispus. A făcut-o pe Callie să râdă. Îmi pare rău, am nevoie de un minut. Se ridică brusc pe picioarele care îi tremurau. Scuzați-mă.

Se grăbi spre baie și se sprijini de chiuvetă. I se întorsese stomacul pe dos, dar n-avea să vomite. Nu avea să vomite.

Avea să se țină tare. Trebuia doar să respire. Trebuia doar să stea acolo câteva minute și să respire, apoi putea să se ocupe de cele ce urmau.

– Shelby.

Forrest bătu la ușă.

– Am nevoie doar de un minut.

– Intru.

– Am nevoie de un minut, la naiba, izbucni ea când el deschise ușa, apoi îi căzu în brațe. Oh, Doamne, oh, Doamne, Forrest! Ne-a scos la masă. A lăsat-o pe femeia aia zăcând acolo, cea de la care a furat, și a venit acasă și s-a dus să se culce. Apoi ne-a scos la masă. A comandat șampanie. *Sărbătorea*. Sărbătorea și o lăsase pe femeia aia zăcând acolo, ca s-o găsească fiica ei.

– Știu. Știu, Shelby. O mângâie pe păr și o legănă ușor. Într-o bună zi, tu urmai. Sunt sigur de asta.

– Cum de n-am putut vedea cine era?

– N-ai văzut. Și n-ai fost singura care n-a văzut. Nimeni nu crede că erai părtașă la asta.

– Ești fratele meu. Bineînțeles că tu nu crezi.

– Nimeni, repetă el, și o depărtă să se uite în ochii ei. Ei își fac treaba. O să te uiți la fotografiile lucrurilor furate, la oamenii de la care a furat. O să le spui tot ce știi. Asta-i tot ce poți să faci, așa că asta o să faci.

– Vreau să ajut. Hainele de pe mine, Forrest, hainele cu care o îmbrac pe fetița mea. Îmi face rău să știu de unde provin.

– Spune-mi unde e agrafa de păr. O s-o iau eu.

– Sertarul din dreapta sus al măsuței de toaletă din baia pe care o împart cu Callie. Am o cutie acolo. Toate agrafele mele de păr sunt în ea. E din sidef cu pietricele mici albastre și albe. Credeam că e o imitație, Forrest. Niciodată n-am crezut – e o agrafă de păr, așa că nici nu m-am mai gândit.

– Nu-ți face griji în privința asta. Dacă acum nu mai vrei să vorbești cu ei, o să le spun că ai terminat.

– Nu. Vreau să le spun tot ce știu. Ce știu că n-am știut. O să mă duc înapoi acum.

– Când nu mai poți, să spui.

– Vreau să se termine.

Se întoarse și, din nou, Landry se ridică.

– Îmi pare rău, începu ea.

– Nu vă cereți scuze. Vă suntem recunoscători pentru colaborarea dumneavoastră, domnișoară Pomeroy.

Ea se așeză și luă ceaiul. Cea mai mare parte din gheață se topise, dar era destul de rece și răcoritor.

– A mai ucis și alți oameni? Știți?

– E posibil.

– N-a fost niciodată violent cu mine sau cu Callie. Dacă ar fi fost... ar fi fost altceva.

Nu-i dădea aproape deloc atenție, și din ce în ce mai puțină mie. Zicea diverse lucruri, crude câteodată, la adresa mea, dar nu era niciodată violent.

Cu grijă, puse ceașca din nou jos.

– Niciodată n-am văzut ce era. Dacă aș fi văzut, nu l-aș fi lăsat să se apropie niciodată de copilașul meu. Sper să înțelegeți asta. Callie va fi acasă cam peste o oră. Dacă n-o să terminăm, va trebui să mergem

în altă parte sau să aşteptăm până mâine. Nu vreau ca ea să audă ceva din toate astea. Abia a împlinit patru ani.

– Asta nu-i o problemă.

– Dacă mi-aţi putea da o altă dată calendaristică. Dacă aş putea să-mi dau seama de ceva, o sărbătoare sau o programare la doctor, ceva care să iasă în evidenţă, aş putea să vă spun ce făceam. Ce făcea el. Nu ştiu ce altceva să fac pentru a vă ajuta. Vreau să ajut.

– Haideţi să rămânem pentru moment la Atlanta, să continuăm acolo.

Landry dădu aprobator din cap spre Boxwood.

– Opt august, acelaşi an, spuse Boxwood.

– Ziua de naştere a tatălui meu e pe nouă august, şi Forrest s-a născut pe cinci august. Întotdeauna dădeam o petrecere la dublu în sâmbăta sau duminica cea mai apropiată. Voiam să vin. Nu mai fusesem acasă de o vreme şi voiam ca fiica mea să-şi viziteze familia. Richard a spus nu. Aveam o gală de caritate la care trebuia să participăm în acea sâmbătă, şi nu puteam să dau o fugă la tata. Eram soţia lui şi se aştepta de la mine să îl însoţesc şi să mă comport ca şi cum acolo îmi era locul. Evenimentul se ţinea la Ritz-Carlton, în Buckhead.

– Sâmbătă, 8 august 2012, bijuterii cu o valoare exprimată în şase cifre şi timbre rare au fost furate din casa Irei şi a Gloriei Hamburg. Participaseră la o gală în acea sâmbătă.

– La fel ca în Florida, adăugă Shelby. Bijuterii şi timbre. Probabil că era... specialitatea lui.

– Aţi putea spune şi aşa. Landry se lăsă pe spate. Povestiţi-ne despre acea seară.

Capitolul 25

Nu cunoştea bine familia Hamburg, luase parte la o cină festivă în casa lor. Richard jucase golf cu Ira Hamburg de câteva ori, şi ea împreună cu Richard îi găzduiseră la club. Cu câteva ocazii, socializaseră la alte gale sau strângeri de fonduri.

Nu era greu să-şi amintească unele detalii ale acelei nopţi anume, pentru că îşi imaginase familia ei aici, în această casă, sărbătorind zilele de naştere, şi îi era dor de ei.

Îşi amintea că Richard îi adusese un pahar de şampanie la un moment dat şi îi spusese, nervos, să socializeze, pentru numele lui Dumnezeu, şi să înceteze cu mutrele. El ieşea un timp afară la un trabuc şi la discuţii de afaceri cu câţiva potenţiali clienţi.

Nu putea să aprecieze cât timp se amestecase printre oaspeţi, rătăcind de colo colo şi punând oferte pe câteva obiecte la licitaţia fără strigare, aşa cum o instruise el. Estima că asta îi luase mai puţin de o oră.

– Era binedispus când m-a găsit – a spus că mă căutase şi mi-a propus să mergem să verificăm ofertele noastre înainte ca licitaţia să se închidă. Mă gândeam că îi ieşiseră nişte afaceri, pentru că era mai vesel, apoi a pus o ofertă importantă pe pachetul de vinuri.

– Familia Hamburg locuieşte cam la un kilometru de hotel, sublinie Boxwood.

– Ştiu.

O întrebare despre alte seri, zile, date. Pe câteva şi le putu aminti, altele erau pierdute în negură. Din fotografii, recunoscu butonii de cămaşă, cerceii cu diamant şi o brăţară cu trei şiruri de diamante şi

smaralde, pe care Richard i-o dăruise la un moment dat, apoi o acuzase că a pierdut-o când aceasta dispăruse din cutia ei de bijuterii.

Forrest mai rămase după ce agenţii de la FBI plecară.

– Vrei să rămân?

– Nu, nu, sunt bine. Mama se întoarce în curând cu Callie. Doar că... oare mă cred? Să nu răspunzi în calitate de frate al meu, ci de ofiţer de poliţie.

– Te cred. Au jucat jocul de-a poliţistul bun/poliţistul rău, iar Boxwood a încercat să te prindă pe picior greşit pe ici, pe colo, când se uita urât la tine. Dar amândoi te-au crezut. Ai fost de mare ajutor, Shelby. Cel mai bine acum e să dai totul uitării. Să laşi FBI-ul să-şi facă treaba.

– Am vândut bunuri furate.

– N-ai ştiut că erau furate, n-aveai nici un motiv să crezi că fuseseră furate. O să rezolvăm noi toate astea.

– Cum de n-am văzut – cum să mă creadă că n-am ştiut? Jur, dacă n-aş şti că n-am ştiut, nu m-aş fi crezut nici măcar eu.

– Faimosul ucigaş, zis BTK, avea o soţie şi crescuse doi copii, trăia într-o comunitate şi mergea la biserică. Nimeni nu ştia cine era. Unii oameni se deghizează perfect, Shelby, ştiu cum să traseze graniţa între normalitate şi anormalitate.

– Nu era normal, nu-i aşa? Vreau să spun, Richard, nu putea să fi fost normal la cap dacă a fost în stare să facă tot ce-a făcut.

– În calitate de ofiţer de poliţie, îţi spun că era un sociopat, şi un psihiatru ar avea probabil mulţi termeni docţi pentru a-l descrie. Dar clar, nu era normal la cap. Chestia asta s-a sfârşit – n-o să te mai întorci niciodată la ce-a fost. Va trebui să te ocupi de anumite chestii, dar cel mai mult? Trebuie să priveşti aici şi acum şi înspre viitor.

– Am tot încercat. Trecutul se ţine scai de mine. Tot timpul descopăr lucruri noi.

– Eşti o Pomeroy căreia îi curge prin vene sângele neamului MacNee. O să treci tu şi peste asta. Să mă chemi, te rog, dacă ai nevoie de mine.

– Aşa o să fac, nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă n-ai fi fost cu mine azi.

– Ăsta-i încă un lucru pentru care nu mai trebuie să-ţi faci grijă vreodată.

Shelby se gândea că dacă oraşul nu aflase încă de cei de la FBI, în curând avea să afle. Aşa că le spuse tot părinţilor săi de îndată ce putu.

Chiar a doua zi de dimineaţă, înainte de sosirea primului client la salon, le spuse bunicii ei şi angajatelor:

– Cred că ar trebui să ştiţi cu toţii.

– Ada Mae m-a sunat aseară şi mi-a spus tot, începu Viola. O să-ţi spun şi ţie ce i-am spus şi ei. Nimic din toate astea nu sunt din vina ta, absolut deloc. Şi putem să privim furtuna aia ca pe un dar de la Dumnezeu, pentru ca tu şi Callie să scăpaţi de nemernicul ăla.

– Aş prefera să nu fie mort, zise Shelby după un minut. Aş prefera să fie în viaţă, ca să-i pot spune ce cred despre el. Detest faptul că a murit crezând că sunt un nimic. Detest faptul că a murit ştiind că n-am avut habar ce făcuse.

– Fostul soţ al surorii mele avea o amantă în Sweetwater de şase ani, interveni Vonnie. Avea un apartament acolo cu ea, şi toate cele. Nici unul dintre noi n-a avut habar de ceva – şi omul ăla mergea la biserica luterană în fiecare duminică în care era în oraş. A antrenat în Liga Mică şi era membru în Clubul Elks. Se putea foarte bine ca Lydia să nu afle niciodată, dacă femeia din Sweetwater n-ar fi sunat-o şi nu i-ar fi spus totul, după ce *ea* descoperise că Lorne se încurcase cu o a treia femeie. Vonnie ridică din umeri. Nu cred că-i acelaşi lucru, dar atât spun, toţi îl iubeam pe Lorne până când am aflat, după care ne-am schimbat părerea despre el.

– Mulţumesc, Vonnie. Îmi pare rău pentru sora ta, dar cred că asta mă face să mă simt mai bine.

– Nu cunoaştem întotdeauna pe cineva aşa cum credem că-l cunoaştem. Crystal îşi pregăti scaunul pentru prima clientă. Verişoara bunei mele prietene Bernadette din Fayetteville? Ei bine, soţul ei a escrocat douăsprezece mii de dolari din afacerea cu articole de feronerie a tatălui ei până când l-au descoperit. Şi verişoara lui Bernadette a rămas cu el după aceea. Şi dacă mă-ntrebi pe mine, oricine ar fura de la familie e un gunoi.

– La dracu', asta nu-i nimic. Lorilee îşi puse mâinile strânse în pumni pe şolduri. Eu aproape că m-am măritat cu Lucas John Babbott – vi-l aduceţi voi aminte. Cam cu vreo zece ani în urmă, era gata-gata să mă mărit cu omul ăla. Ceva îmi tot spunea să nu o fac,

așa că nu m-am măritat, dar a fost cât pe-aci. Și am aflat că moștenise cabana bunicului său pe lângă Elkmont. Știți ce făcea în ea? Omul ăla prepara metamfetamină, și acum e la pușcărie.

Altele duseră tema de discuție mai departe. Viola se apropie și o luă pe Shelby de după mijloc.

– Lumea mă întreabă: Nu vrei să te retragi, Vi? Tu și Jack ați putea să călătoriți, sau ai putea să stai pe verandă și să te desfeți cu limonadă cât e ziua de lungă. Și mă gândesc: Păi, n-aș pleca de-aici pentru tot aurul din lume. Unde în altă parte poți să te distrezi așa de bine – și să pui și bani la teșcherea între timp?

O sărută pe Shelby pe obraz.

– Ai făcut bine că ai vorbit deschis în fața tuturor.

– Mă simt ca în familie.

– Exact. Crystal! Văd clienta ta de ora nouă că traversează strada. Fetelor, la treabă acum.

A doua zi, se văzu cu Emma Kate la un pahar, după serviciu – și după ce petrecuse o oră întreagă cu Bitsy.

– Fac eu cinste. Îți sunt datoare.

– Nu refuz. Shelby își scoase agenda și o deschise. În regulă, mai întâi petrecerea de logodnă. E totul stabilit – ora, locul, data. Am potolit-o cu florile și cu mâncarea. I-am făcut doar niște sugestii discrete cum că bine ar fi să păstrăm ce-i mai bun pentru nuntă. De ce să nu facem noi ceva drăguț și elegant, căci uneori eleganța înseamnă simplitate. De vreme ce tu ai ales galben și purpuriu strălucitor pentru culorile nunții, am făcut-o să se răzgândească și în privința asta. I-am propus să mergem pe albul de mireasă – asta ai vrut, nu-i așa?

– Da. Numai flori albe. Ai convins-o să accepte?

– I-am arătat poze pe care le-am găsit în reviste și pe internet și a fost așa de entuziasmată. Apoi, întrucât deja vorbisem la florărie și am rezolvat tot, i-am sugerat să le comandăm numaidecât! Am profitat de faptul că era foarte entuziasmată.

Mulțumită și mândră, Shelby își frecă mâinile.

– S-a făcut.

– Îți datorez două pahare.

– Emma Kate, îmi datorezi atâtea pahare că le-am pierdut șirul. Am renunțat la orchestra aia pe care voia ea să o angajeze din

Nashville şi am decis să-i antamăm pe cei de la Red Hot and Blue – pe care i-a propus Tansy, şi ţie ţi-au plăcut.

– Oh, Doamne, n-o să avem bărbaţi în smochinguri albe care să cânte valsuri? Şi mie, şi lui Matt chiar ne-au plăcut Red Hot and Blue când au cântat la Bootlegger's.

– O să fie un bun prilej ca tu şi Matt să vedeţi dacă îi vreţi şi la nuntă, vreţi altceva sau vreţi un DJ, de vreme ce nu v-aţi decis încă la asta.

Meticuloasă, Shelby bifă punctele de pe listă.

– Apoi, i-am spus mamei tale cum aş aranja eu cu hotelul, pentru că trebuie să fie odihnită ca mamă a viitoarei mirese, şi am făcut-o să-mi povestească cu ce o să se îmbrace şi cum vrea să se coafeze. Şi am alcătuit o schemă a aranjamentelor pentru mese, am vorbit de flori şi de toate celelalte. Shelby îşi lustrui cu un gest exagerat unghiile de mânecă. I-am închis gura de tot.

– Schemă!

– De asemenea, am hotărât că nu o să ţi-o arăt. Va trebui să ai încredere în mine şi să fii surprinsă. Nunta, tu eşti preocupată de cele mai mici detalii, dar asta o să fie o surpriză, şi îţi promit că o să-ţi placă.

– Nu trebuie să mă gândesc la asta?

– Nu trebuie să te gândeşti.

– Dacă nu l-aş iubi pe Matt, poate că m-aş răzgândi şi m-aş mărita cu tine. Dar, pe de altă parte, el are nişte calităţi care ţie îţi lipsesc. Nemaivorbind că el şi Griff pot rezolva orice. Acum e la Griff, îl ajută câteva ore. Mă aştept să nu stea mai mult de trei ore, pentru că pe Matt l-a cuprins un elan teribil şi se agită să găsească proprietatea potrivită unde să construiască o casă, sau să găsească una, aşa cum a făcut Griff, pe care s-o refacă.

– Eşti pregătită pentru toate astea?

– La fel cum am încredere în tine că o să faci ca totul să arate superb, am încredere în el că o să rezolve asta. Aş avea multe de zis, dar îi dau lui întâietate.

– Bine, atunci. Shelby se aplecă în faţă. Hai să vorbim despre nunţi!

Puseră ţara la cale, în timp ce Shelby îşi lua notiţe.

– Lasă asta jos deocamdată. După douăzeci de minute, Emma Kate făcu un semn din mână spre agendă. Începe să mi se-nvârtă capul.

– Am pornit-o bine aici.

– Mai mult decât bine, şi e timpul să schimbăm subiectul. Vreau să ştiu despre tine. Ai mai auzit ceva de la FBI?

– Nu. Încă mă aştept să mă trezesc din nou cu ei la uşă cu un mandat de arestare pe numele meu pentru complicitate la faptele comise, sau aşa ceva. Dar n-au venit.

– Dacă ei cred că ai fost complice la asta, nu merită să fie agenţi speciali.

Forrest fusese de aceeaşi părere, se gândi Shelby, dar îi dădu mai multă încredere să audă asta de la cea mai bună prietenă a ei.

– O să trec din nou prin toate pozele şi scrisorile. Am simţit nevoia să le las deoparte pentru vreo două zile, ca să pot s-o iau de la capăt. Poate că-mi voi aminti ceva nou sau o să găsesc altceva.

– Ce rost are acum, Shelby?

– Să ştiu. Doar să ştiu. Nu mă aştept să găsesc o hartă a comorilor furate din Miami sau de oriunde altundeva, nedescoperite până acum. Căci presupun că mai există şi altele de care n-a dat încă nimeni. Dar mi se pare important să ştiu.

– Aş vrea să renunţi, dar fata cu care am crescut n-a fost niciodată înclinată să renunţe la lucrurile care contau pentru ea.

– Asta contează pentru mine. Şi dacă găsesc un indiciu care ajută poliţia să le găsească? Cel puţin femeia aia şi fiul ei din Miami ar trebui să aibă parte de asta.

– Shelby. Emma Kate o luă de mână şi i-o strânse. Tu cauţi un mod de a le restitui cumva, la fel cum te ocupi de lichidarea tuturor datoriilor. Şi nici una nu-i a ta, absolut nici una. Şi ăsta-i unul dintre motivele – te cunosc eu – pentru care te-ai retras din relaţia cu Griff.

Foindu-se, Shelby deveni preocupată de aranjatul notiţelor.

– Nu e chiar aşa.

– Pe-aproape. Arătaţi fericiţi împreună. Arătaţi bine împreună.

– Am vrut doar s-o iau mai uşor.

– Trebuie să acţionezi în ritmul tău, niciodată n-o să spun altceva.

– Bănuiesc că el a avut câte ceva de zis despre asta.

– Nu multe, şi nu mie. Nici lui Matt, în orice caz, aş fi auzit de la el. Nu-i secretos ca Griff, şi oricum ştiu cum să-l fac să vorbească. Mă aştept să spună mai multe în seara asta, când o să lucreze la casă,

pentru că or să mai stea la o bere, chestii de genul ăsta. O să scot ceva de la Matt destul de uşor.

– A fost teribil de furios. E greu să ştii cum să te porţi cu un bărbat care e atât de... raţional când se înfurie.

– Nu mi-ar plăcea! Emma Kate râse şi se lăsă pe spate. N-ai nici o şansă să câştigi în faţa raţionalului, e imposibil.

– De ce e mai dificil? A trecut pe acasă când lucram – ştia că lucrez şi că mama o ţine pe Callie. Mama mi-a spus că a mers în spate cu Callie şi a petrecut aproape o oră cu ea la leagăne şi cu căţelul.

– Ei, poftim! Asta îţi arată cu ce fel de ticălos ai de-a face.

– În regulă, Emma Kate. Shelby lăsă să-i scape un oftat. Nu ştiu cum să mă descurc, efectiv. Am dreptul să fiu supărată din pricina unor lucruri pe care le-a zis el.

Sorbind din vin, Emma Kate ridică din sprâncene.

– Lucruri rezonabile?

– Cred că da, privind din punctul lui de vedere, dar asta nu le face mai puţin îngrozitoare pentru mine.

– Am încredere în tine cu petrecerea asta de logodnă şi încă nu m-ai dezamăgit.

– Şi n-o s-o fac.

– De-asta am încredere în tine. De ce n-ai şi tu încredere în mine?

– Eu... bineînţeles că am. Am încredere în tine.

– Bine. Du-te şi vorbeşte cu Griff.

– Ah, dar...

– Am rostit eu cuvântul „dar" în legătură cu petrecerea? Nu, îşi dădu singură răspunsul Emma Kate, sigură pe ea. Aşa că ai încredere în ceea ce-ţi spun eu şi du-te şi vorbeşte cu Griff. Matt zice că se perpeleşte de zile întregi. Văd că şi tu faci la fel; nu spun că n-ai nevoie, dar te-ai frământat destul, gata. Du-te şi lămureşte-te cu el. Într-un fel sau altul, amândoi o să vă simţiţi mai bine, sau cel puţin o să ştiţi cum staţi.

Nu avea de gând să facă aşa ceva – nu era oare mai bine să lase lucrurile să se aşeze pentru o vreme? Dar ideea i se inculcă în minte, sâcâind-o în timpul cinei şi în timpul petrecut cu fiica ei înainte de a o culca.

Îşi spuse să se liniştească, să petreacă restul serii uitându-se din nou la fotografii şi la scrisori. Dar nu se putu linişti.

Coborî la parter, unde tatăl ei se uita la televizor, iar mama ei tricota, urmând rutina lor zilnică.

– Am băgat-o pe Callie în pat. Vă supărați dacă ies puțin? Am ceva de rezolvat.

– Du-te. Tatăl ei îi aruncă un zâmbet absent, înainte de a se concentra din nou la meci. Nu plecăm nicăieri.

– O să-l târăsc pe tatăl tău doar până la veranda din față când se termină meciul. O să stăm acolo, o să bem o cană cu ceai și o să mirosim trandafirii.

– Să vă simțiți bine și mulțumesc. N-o să întârzii mult.

– Nu te grăbi, spuse mama ei. Și rujează-te și înfoaie-ți puțin părul. Nu poți să te duci la Griff nerujată.

– N-am spus că mă duc la Griff.

– O mamă știe. Rujează-te când îți spun.

– N-o să întârzii, repetă Shelby și ieși înainte ca mama ei să-i sugereze să-și schimbe hainele.

*

Griff nu făcuse încă dușul de la sfârșitul zilei, pentru că decisese că ziua nu se încheiase. Chiar și după ce Matt plecă, continuă să lucreze. Se întrerupse pentru scurt timp – dădu câinele afară, își făcu un sandvici, băgă câinele înapoi în casă, dar rămase concentrat asupra muncii.

Avea să termine cămara, și, mulțumită lui Matt, pereții de la interior se uscaseră, așa că aplicase al doilea strat de tencuială. Se concentră pe bancheta de la fereastră pe care o proiectase pentru ferestrele duble care dădeau spre curtea din spate. Avea să fie un loc confortabil, cu un spațiu de depozitare util dedesubt.

Văzu camera gata, finisată, destul de limpede. Și chiar dacă acea imagine îl irita jumătate din timp, nici nu se gândea să-și ia gândul de la ea.

Odată ce sabla cămara, termina bancheta de la fereastră și decorațiunile, nu mai avea decât să zugrăvească camera și să facă o curățenie temeinică. Ei bine, mai avea de dat câteva găuri ca să monteze niște măști pentru borne electrice și pentru întrerupătoare, și proiectase

inclusiv un ventilator de plafon cu lustră, de vreme ce firele erau deja trase.

Trebuia să o găsească pe cea potrivită pentru acea cameră.

Poate că avea să caute puţin pe internet în seara aceea ca să vadă ce găseşte.

Pe urmă, era baia mică cu acces din dormitor. De asta avea să se ocupe ulterior, şi probabil în următoarele două seri, pentru că era timp.

Dăduse drumul la muzică; n-auzea nimic altceva, până când Snickers începu să latre. Când câinele dădu buzna afară din cameră şi goni pe scări în jos, Griff îşi scoase căştile din urechi.

Luă ciocanul, îi încercă greutatea şi porni cu el spre ieşire. Atunci auzi ciocănitul – avea neapărată nevoie de o sonerie – şi, deşi se îndoia că cel care-i călcase casa pentru laptop s-ar deranja să bată la uşă, se uită afară pe geamul de pe palier.

Şi văzu maşina lui Shelby.

Fu cuprins de emoţii, contradictorii. Plăcere. Doamne, îi lipsea chiar şi să o privească! Enervare. A cui era vina că nu o văzuse? Nedumerire, pentru că nu-i stătea în obicei să treacă pe la el după ora nouă seara. O uşurare teribilă că o făcuse.

Lăsă ciocanul jos pe trepte şi coborî restul scărilor până jos, unde câinele lătra şi dădea din coadă înspre uşă.

Deschise uşa şi se întrebă cum de-şi putea stăpâni pornirea de a o lua în braţe.

– Sper că-i în regulă că am trecut pe-aici, începu ea. Voiam să vorbesc cu tine.

Şi el, care voia doar s-o salte în braţe, s-o simtă cum se agaţă de el în vreme ce s-ar săruta până şi-ar pierde minţile.

– Desigur.

– Bună, Snickers! Ce căţel cuminte! îl potoli ea, în vreme ce se aplecă să-l mângâie. Ia uită-te ce-a crescut! N-ar fi rău să stăm afară. E aşa o noapte frumoasă.

– Sigur. Vrei ceva de băut sau altceva?

– Nu, nu te deranja. Lucrezi – miroşi a talaj şi a transpiraţie, în sensul bun al cuvântului.

– Doar aranjam nişte lucruri. Mi-ar prinde bine o pauză.

Ieşi şi arătă spre unul dintre scaune.

– Știu că ești supărat pe mine, începu ea așezându-se și continuând să mângâie cățelul, care-și pusese labele din față pe genunchii ei. Și ai fost foarte sincer și în privința motivului.

– Bine.

– Am încercat să-ți explic motivele mele, dar nu cred că înțelegi.

– Înțeleg, o contrazise el. Doar că nu sunt de acord cu ele.

– N-ai trăit viața mea, Griffin. Una care mi-a adus agenții federali la ușă.

– Am auzit de asta și am auzit că ți-au fost recunoscători pentru cooperare.

– Forrest.

– N-a dezvăluit secrete de stat. În plus, au vorbit și cu mine.

– Au... Mâinile îi încremeniră; capul începu să i se învârtă. Au venit aici?

– Doar pentru o discuție. De asemenea, nu-i un secret de stat că noi doi am petrecut ceva timp împreună de când te-ai întors. N-a fost o problemă.

Ochii ei scânteiară, fulgerară. Furie, resentimente, frustrare – el desluși acest amalgam de sentimente destul de limpede.

– De ce nu poți înțelege că pentru mine e o problemă că au venit aici și ți-au pus întrebări în legătură cu niște lucruri cu care n-ai avut absolut nimic de-a face?

– Nici tu n-ai trăit viața mea, Shelby. Știau despre povestea cu laptopul, așa că au mers pe firul ăsta. Așa cum văd eu lucrurile, implicarea localnicilor și a agenților federali în chestiunea asta e de bine, asta e clar.

– A omorât pe cineva.

– Ce?

–Nu ți-au spus asta, și Forrest n-a găsit de cuviință să-ți împărtășească această informație când îți dădea raportul?

– Nu, și nu fi așa de arogantă. Fratele tău e prietenul meu, continuă el, înainte ca ea să aibă ocazia de a-i da replica. Nu-mi dă raportul. Vorbește cu mine.

Fusese arogantă în legătură cu asta, admise ea, dar... Las-o baltă, își impuse și spune ce-ai de spus.

– Richard a ucis o femeie în Atlanta. Sau a căzut pe scări, încă nu-i foarte clar, în vreme ce o jefuia. A lăsat-o acolo, pur și simplu a lăsat-o fără viață, sau în agonie, pe podea și a plecat. Iată cu cine credeam eu că m-am măritat, iată cu cine am făcut un copil, iată cu cine am trăit aproape cinci ani.

– E greu pentru tine, și îmi pare rău pentru asta. Dar ce a făcut el, cine era, ce era? N-are nimic de-a face cu mine. N-are nici o legătură cu tine și cu mine.

– Ba are întru totul de-a face cu mine, așa că asta înseamnă că are de-a face cu tine și cu mine. De ce nu înțelegi?

– Pentru că trăim în prezent. O spuse așa de simplu. Pentru că te iubesc. Pentru că văd că simți și tu ceva pentru mine. Poate că tu nu ești unde sunt eu și nu te pot condamna în privința asta, dar ai sentimente. Ce văd eu e că tu le respingi, și pe mine deopotrivă cu ele, pentru că un sociopat, un escroc, un hoț și, din câte se pare, și un criminal scelerat te-a folosit, te-a mințit, iar tu te lași copleșită de vinovăție și responsabilitate pentru asta.

– Trebuie să fiu responsabilă pentru propriile mele decizii și acțiuni și pentru consecințele lor.

– În regulă, zise el după un moment. În privința asta ai dreptate. Acum, când ai să încetezi să te biciuiești pentru toate astea?

– Nu pot să comit o altă greșeală.

– Eu nu sunt o greșeală. Cu aceste cuvinte, se ridică; trebuia să se îndepărteze, ca să-și recapete controlul, să se stăpânească. Nu-mi pune mie eticheta asta.

– Nu, nu, e vorba de mine. E...

– Nu-i vorba de tine, e vorba de mine? Tipic.

– Ah, ia mai taci un minut. Doar taci din gură! Simt ceva pentru tine, și asta mă sperie. Nu pot să mă las din nou în voia sentimentelor, pentru că, da, trăiesc în prezent. Acum am o fetiță. Trebuie să clădesc o viață – pentru ea, pentru noi. Trebuie să știu că procedez corect, nu să mă intereseze doar propriile dorințe. Trebuie să fac o pauză, la naiba. Trebuie să mă liniștesc și să mă gândesc, nu doar să simt. Am rănit niște oameni. Mi-am rănit familia, și niciodată, dar niciodată, n-o să mai fac asta. M-am rănit pe mine, în ultimă instanță.

Se ridică şi ea şi se îndreptă spre balustrada din partea opusă a scărilor, în faţa lui. De cealaltă parte a peluzei, în copaci, o mulţime de licurici dădeau un adevărat spectacol.

– Nu mă mai biciuiesc, în orice caz, nu aşa de mult. Nici nu-mi mai plâng de milă. Am terminat cu asta. Am venit acasă şi mi-am adus fetiţa aici ca să construiesc viaţa asta pentru noi. Asta simt că e bine. Sunt mulţumită de asta. Ar fi fost de-ajuns, Griffin, ar fi fost mai mult decât de-ajuns pentru mine. Apoi tu... eu doar... au existat... există... sentimente.

– Am plănuit s-o iau mai încet. M-am gândit să te invit să ieşi cu mine, cu Emma Kate şi cu Matt de câteva ori, poate câteva luni. Să te obişnuieşti să fii cu mine. Apoi, te-aş fi invitat la întâlniri cu mine. Nu mi-a ieşit.

– Ai un plan?

– Întotdeauna am un plan. Dar problema e că uneori vezi cum să îmbunătăţeşti lucrurile făcând o schimbare, sau câteva schimbări. Aşa că le faci. Am plănuit s-o iau mai încet, dar... Te-am forţat?

– Nu. Era greşit, admise ea, era incorect şi greşit să-l lase să creadă aşa ceva. Nu, nu m-ai forţat, Griff. Tu... m-ai atras şi tu...

Se uită în depărtare, la toate acele licăriri de lumină galbenă, caldă. El aprinsese o lumină în ea, se gândi acum. Licăriri de lumină care să lupte cu întunericul pe care-l purta cu ea.

– Atracţia puternică faţă de tine, asta m-a prins pe picior greşit. Voiam... vreau... să fim împreună. Eşti opusul lui Richard. Şi m-am întrebat dacă asta mă atrăgea aşa de tare. Eşti atât de diferit de el. Nu eclatant, impresionant, doar...

– Şters?

Se uită repede spre el, uşurată să îl vadă zâmbind.

– Nu, nu şters. Autentic. Aveam nevoie de autenticitate mai mult decât pot spune, şi iată-te. Am sentimente, şi asta mă sperie.

– Nu mă deranjează. Nu te grăbi să rezolvi asta. Nu inventa scuze ca să nu mă vezi – fii sinceră în privinţa asta.

– N-am ştiut cum. Nu înţelesesem, pentru că n-am vrut să renunţ să te mai văd. Am simţit că ar trebui, pentru o vreme, dar nu voiam.

– Şi acest „pentru o vreme" s-a scurs?

– Mi se pare că a fost mai mult decât „pentru o vreme".

– Aici ne punem de acord. Mi-ai lipsit al dracului de mult, Roşcato.

– Ai trecut s-o vezi pe Callie cât timp eu eram la serviciu.

– Şi ea mi-a lipsit la fel de mult. Eu şi Callie nu ne-am certat.

Încuviinţând din cap, Shelby îşi aţinti privirea înspre întuneric şi spre luminiţele din el.

– Mă tot gândeam că o să treci să mă vezi şi pe mine. Ai venit la Serile de Vineri la club, dar ai stat departe de mine.

– M-ai rănit.

Ea se întoarse repede spre el.

– Ah, Griff...

– Îţi spun, Shelby, nu mă compara mereu cu el, în nici un fel. Mă răneşte şi mă calcă foarte rău pe nervi.

– Îmi pare rău. Nu pot promite că n-o să se mai repete, dar o să mă străduiesc să nu.

– E-n regulă, oarecum.

– Şi tu m-ai rănit şi m-ai călcat rău pe nervi.

– Îmi pare rău. Nu pot promite că n-o să se mai repete, dar o să mă străduiesc să nu.

Asta o făcu să râdă din toată inima.

- Chiar mi-ai lipsit groaznic de mult. Nu vorbesc doar de sex, deşi mi-a lipsit şi asta. Mi-au lipsit discuţiile cu tine. Dar...

– Ah-ha.

– Şi înainte am crezut că sunt îndrăgostită, parcă am fost luată de un val. Dar nu eram îndrăgostită, nu într-atât încât să conteze. Poate că şi tu ai nevoie de puţin timp.

– Dacă el ar fi fost cine pretindea a fi, atunci când te-a luat valul ar fi contat?

– Eu...

Ea nu putu decât să ridice mâinile, apoi le lăsă să cadă.

– Nu poţi să spui, pentru că nu era. Nu era cine credeai tu că este, aşa că n-ai de unde să ştii. Uite ce ştiu eu. Te-am dorit din prima clipă în care te-am văzut. Am trăit atunci un moment unic, mai intens decât ceea ce se numeşte dragoste la prima vedere. Uită-te la ea! Cea mai frumoasă femeie din câte am văzut în viaţa mea!

Ea voia să râdă din nou, dar cuvintele lui o uluiră.

– Nefericită, din câte-mi amintesc eu.

– Şi tristă şi superbă. Apoi tu şi Callie; momentul în care ai plecat acasă cu ea, împingând căruţul ăla şi toate cumpărăturile în sus pe deal. Eşti atât de supărată – pe tine însăţi –, aşa de rănită. Şi ea e atât de dulce. Aşa că te-am dorit; după aia am vrut să te ajut. Mai întâi m-am îndrăgostit de Callie, sincer îţi spun. M-a vrăjit cam în două minute.

– Are un fel al ei.

– Seamănă cu tine. Sunt surprins că nu-ţi dai seama. În orice caz, apoi te-am auzit cântând şi am început să mă îndrăgostesc. Te-am văzut cântând şi m-am îndrăgostit şi mai tare. După aia, te-am avut, şi asta a pus capac la toate. Dar ce a cimentat toată chestia a fost... îşi băgă mâinile în buzunare, studiind-o. Drace, s-ar putea să nu-ţi placă ce-o să auzi!

– Vreau să ştiu. Nu-i femeie în toată lumea asta care să nu vrea să ştie.

– Bine. Ce a cimentat treaba? Scena în care tu ai pocnit-o pe Melody. Nu cred că-s un bărbat violent în mod special, dar când ai făcut asta, nu m-am gândit la nimic altceva decât că, ei bine, sunt îndrăgostit de tine. Aş fi un prost să nu fiu.

– Ai inventat toată chestia asta.

– Ba nu. Se apropie de ea şi îşi puse mâinile pe umerii ei. Trebuia să te scap – într-un fel doream să nu fi trebuit –, dar mi-am dat seama, da, o vreau. Vreau s-o ajut. Pot să rezolv nişte treburi pentru ea. Dar, la naiba, o femeie care trage un pumn ca ăla? Poate să-şi rezolve singură problemele. Poate să facă orice-şi pune în cap să facă.

Ea crezuse că declaraţia lui de dragoste avea să o buimăcească. Dar ultima frază, tonul admirativ nu făcură decât să o uimească.

– Ai gândit tu asta?

– Ştiu asta. Am văzut-o. Te admir extrem de mult. Şi te iubesc. Aşa că nu mă deranjează să te mai şi sperii puţin, pentru că ştiu că faci faţă. Dar când te uiţi la mine, Shelby, ai face bine să mă şi vezi. Doar pe mine. Când te gândeşti la mine, să te gândeşti doar la mine.

– Nu mă gândesc la nimeni în afară de tine când mă săruţi, când mă atingi.

– Păi, atunci, poate că ar trebui să fac asta mai des.

– Ah, Doamne, cât aş vrea s-o faci!

Îşi încolăci braţele în jurul lui şi îşi apăsă gura de a lui.

Iar el se descătuşă.

– Hai înăuntru. Nu se mai sătura de ea. Haide în pat.

– Da. Îşi plimbă mâinile pe spatele lui, încântată să-i simtă din nou muşchii puternici. Da. Inspiră mirosul lui de transpiraţie şi talaj. Da.

Se îndreptară către uşă, şi ea zise:

– Ah, aşteaptă.

– Te rog, Doamne, să nu zici nu!

– Nu... adică da. Înlănţuindu-l încă cu braţele, reuşi să scoată un râs înfundat. Vreau să zic, trebuie să-i dau mesaj mamei. I-am spus că n-o să întârzii mult, iar acum taman asta o să fac.

– În regulă. Dă-i mesaj din mers.

– Pot s-o fac. Îşi scoase telefonul şi se strădui să-şi ţină mâinile destul de calme încât să poată să tasteze rapid un mesaj. Ştia că vin la tine, aşa că nu cred că o să fie mirată că... măi, dar ce repede răspunde.

Reuşiră să intre, se duseră spre scări şi începură să urce. Shelby se opri la jumătatea drumului.

– E vreo problemă?

– Nu. Nu, nici o problemă. Zice... Shelby scoase un chicot scurt. Zice că oricum o să mă escortezi până acasă, aşa că de ce să nu te scutesc de efort şi să rămân peste noapte aici. Apoi zice... ai putea spune că mă cunoaşte... să nu-mi fac griji pentru Callie dacă o să întrebe de dimineaţă unde sunt. Ar trebui să ne trezim destul de devreme să te aduc acasă pentru micul dejun. O să facă clătite.

– Îmi plac clătitele.

– Da, dar...

– Mesaj: Mulţumesc, mamă. Ne vedem mâine-dimineaţă.

O ridică încă o treaptă, aşa că acum erau la acelaşi nivel, apoi îi acoperi buzele cu ale lui.

– Rămâi. Dormi cu mine în seara asta. Trezeşte-te cu mine de dimineaţă.

Cum putea să reziste? De ce ar face-o? Îşi trecu degetele peste obrajii lui.

– Nu mă aşteptam la asta. N-am nimic de îmbrăcat pentru noapte.

– Dacă asta-i o problemă, nici eu n-o să pun nimic pe mine. O să fim chit.

– Asta-i corect.

Râse din nou, puţin ameţită când o luă pe sus şi o duse în braţe restul drumului, în timp ce căţeluşul alerga să-i prindă din urmă.

Capitolul 26

Shelby făcu o incursiune în anii cincizeci, combinând lista de cântece în stil *bluegrass*.

Se strecură în local devreme ca să repete, gândindu-se că era uimitor şi minunat că avea deja mai mult de şase Seri de Vineri în palmares.

Tansy aplaudă când ea încheie cântecul *Rolling in My Sweet Baby's Arms*.

– Îmi place!

– Nu te-am văzut acolo. M-am gândit să inserez şi ceva *bluegrass*, să combin genul tradiţional cu melodiile obişnuite. M-am gândit să introduc multe cântece de-ale lui Patsy Cline. Ca un fel de artist invitat de onoare.

– Îmi place ideea. O să fie chiar mai bine când o să aducem nişte muzicieni şi o să avem o scenă în toată regula. Ceea ce se va întâmpla în septembrie–octombrie cel mai târziu, după cum zice Matt. Permisele au sosit în această dimineaţă.

– Tansy, asta-i aşa o veste nemaipomenită.

– De-abia aştept să începem! Îmi e şi frică, pentru că investim o groază de bani în extinderea asta. Dar... ultimele câteva săptămâni arată fără doar şi poate că oamenilor le place să vină aici în weekend, să asculte muzică live.

– L-ai convins pe Derrick să încerce în fiecare sâmbătă seară cu o trupă, nu-i aşa?

Ridicându-şi mâinile împreunate deasupra capului, Tansy formă un cerc în semn de reuşită.

– O să încercăm pentru tot restul verii, apoi o să vedem dacă profitul justifică investiţia. Ţie ţi se datorează în mare parte faptul că noi putem face asta, Shelby. Nu ştiu cât de mult timp mi-ar fi luat mie şi lui Derrick să facem extinderea, dacă n-ai fi dat tu lovitura cu Serile de Vineri.

– Îmi place să cânt, şi tu mi-ai dat o şansă. Bănuiesc că a fost o reuşită extraordinară pentru ambele părţi. Coborî de pe micuţa scenă. Cum te simţi?

– Încă mai am ceva greţuri dimineaţa devreme, dar Derrick îmi aduce sărăţele şi suc de ghimbir, şi, de obicei, asta mă calmează. Şi uită-te! Se întoarse într-o parte, făcându-şi mâinile căuş pe burtă. Se vede!

– Dumnezeule! Shelby făcu ochii mari la micuţa umflătură a pântecului. Eşti enormă!

– Poate că nu încă, zise Tansy râzând, dar – îşi ridică bluza – a trebuit să improvizez la pantaloni o altă închizătoare. Nu-i mai pot încheia cu nasturi. O să-i schimb cu nişte pantaloni de yoga şi o să-mi cumpăr nişte haine de gravidă cu prima ocazie.

Shelby îşi amintea bine acel sentiment, acea strălucire.

– Există nişte haine aşa de drăguţe, care nu-ţi dau impresia că te îmbraci cu o foaie de cort sau cu faţa de masă a bunicii.

– Am deja câteva dintr-un magazin online. Vreau doar să mă mai uit încă o dată înainte de a comanda. Acum, ştiu că ai venit să repeţi din nou, dar vreau să ştiu ce mai faci.

Nu putea evita asta, se gândi Shelby. Trecutul o urmărea ca o umbră în miezul zilei.

– Îmi pare aşa de rău că a trebuit să vorbeşti cu agenţii ăia.

– Eu şi Derrick am fost în regulă, nu-ţi face griji.

– Forrest zicea că s-au întors în Atlanta. N-am putut să-i ajut prea mult să găsească tot ce-a furat Richard. Ştiu că-i o prostie, dar simt că dacă aş fi putut să-mi aduc aminte ceva sau să le fi oferit vreun indiciu pentru a da de urma măcar a unui obiect, m-aş fi simţit mai bine. Practic, ei mi-au spus mai multe decât am putut eu să le spun.

– E greu să primeşti genul de veşti pe care ţi le-au dat ei.

– Am primit o lecție. Dacă vreau ca fetița mea să crească și să devină o femeie deșteaptă, puternică, o persoană care să aprecieze familia și prietenii și să se respecte pe ea însăși, trebuie să-i demonstrez. Dacă vreau ca ea să cunoască satisfacția de a face ceva de una singură cu efort și muncă, trebuie să-i demonstrez. Asta încerc să fac.

– Asta și faci.

– Simt că trebuie să compensez – știi la ce mă refer – tot ce-o să audă într-o bună zi despre tatăl ei.

– Când o să audă, o să te aibă alături pe tine și familia ta. O să ne aibă pe noi, prietenii tăi.

– Se pare că Richard n-a învățat niciodată, n-a înțeles niciodată că există ceva cu mult mai de preț decât toate bijuteriile, decât toți banii pe care i-a furat. Dacă anii petrecuți cu el au însemnat ceva a fost că au sădit ideea asta în adâncul ființei mele. Înainte, aveam impresia că aproape totul mi se cuvenea.

*

Acum, nu mai trăia cu impresia asta.

O îmbrățișă scurt pe bunica ei după ce puse mai multe prosoape la chiuvetele pentru șamponare.

– Asta pentru ce-i?

– Doar pentru tine. Sunt fericită să fiu aici cu tine. Sunt pur și simplu fericită.

– Aș fi și eu fericită să am un bărbat ca Griffin Lott să se uite la mine de parcă aș fi Venus din Milo, Charlize Theron sau Tailor Swift, toate la un loc.

Crystal se opri din lucru și își pocni foarfecele.

– Jur, vreau un bărbat pentru sex, dar dacă Charlize Theron ar intra aici și ar spune: Hei, tu de colo, Crystal, ce-ai zice să mergem acasă la tine și să ne tăvălim puțin prin așternuturi? Cred că aș duce-o direct acasă și aș încerca ceva.

Amuzată, Viola îi clăti părul clientei sale.

– Charlize Theron. Ea e singura care te-ar tenta să-ți schimbi orientarea sexuală?

– Cred că da. Mai e Jennifer Lawrence aia. E aşa drăguţă, şi chiar cred că ar fi nemaipomenit să stai cu ea la un pahar. Dar nu e Charlize Theron. Tu pentru cine-ai schimba macazul, Shelby?

– Ce?

– Cine e fantezia ta lesbiană?

– Nu m-am gândit niciodată la asta.

Crystal îşi roti degetul în aer.

– Hai, gândeşte-te un minut.

Nu, se gândi din nou Shelby, n-ar mai lua de bune niciodată discuţiile astea aiuristice.

– Aş încerca cu Mystique, se hotărî ea, făcând-o pe Crystal să se încrunte.

– Cine?

– E un personaj negativ din X-Men. Forrest şi Clay erau de-a dreptul înnebuniţi după X-Men, îţi aduci aminte, buni? Jennifer Lawrence, cea cu care ai vrea să stai la un pahar, o interpretează pe ea acum în filme. Mystique se poate transforma în oricine, sub orice formă, orice. Aşa că mi se pare că o tăvăleală în aşternuturi cu ea ar acoperi cam tot ce urmăreşti tu.

– Cred că avem un câştigător, decretă Viola, şi o aşeză pe clienta ei pe scaun.

Câteva ore mai târziu, îl dezmierda pe bebeluşul Beau şi îi supraveghea pe Callie şi pe Jackson care se jucau la leagăne. Credea că avea să plouă la lăsarea serii; simţea mirosul de ploaie, o vedea. Dar, deocamdată, era doar o seară târzie de primăvară, perfectă; nici că-şi putea dori mai mult.

Tatăl ei întârziase la clinică, aşa încât Clay se îngrijea de câteva treburi în grădină, şi Gilly şedea în balansoarul de pe verandă, alungată din bucătărie de soacra ei.

– Ar trebui să fie ilegal să te simţi atât de fericită, spuse Gilly.

– Sunt foarte bucuroasă că nu e. Azi, aş împărţi o celulă cu tine.

– L-am văzut pe Griff azi.

Trebuia să se deprindă cu faptul că oamenii asociau fericirea ei cu a lui Griff. Şi nu greşeau întru totul.

– Da?

– I-am luat pe băieți la o plimbare matinală înainte să se pună căldura, și era în josul străzii, repara poarta donșoarei Hardigan, mama șerifului.

– A fost la salon azi.

– M-am oprit puțin. E frumos din partea lui că îi repară diverse chestii. Nici nu-i ia bani. Știu, pentru că mi-a spus chiar ea. Îi tratează cu prăjituri și le-a tricotat la amândoi căciuli și mănuși de Crăciun.

– Uită-te ce mare e Jackson! Parcă mai ieri nu se putea urca în leagănul ăla decât săltat de careva dintre noi.

Ochii lui Gilly se umplură de lacrimi.

Flutură un braț în aer când Shelby o bătu pe mână.

– Cred că am încă prea mulți hormoni. Dar... nu cred că o să mă întorc la lucru, Shelby, când mi se termină concediul de maternitate.

– Nu știam că te gândești la asta. Știu că-ți place slujba de la hotel.

– Îmi place, și nu mă gândeam la asta, nu în mod deosebit, până când... Se întinse și îl atinse pe Beau cu degetul pe obraz. Pur și simplu, nu cred că pot suporta să-i las pe amândoi. Vreau să stau acasă cu ei pentru un timp. Poate un an. Am discutat cu Clay despre asta. Știm că va fi puțin mai greu, dar...

– E greu. E greu să alegi, e greu să fii nevoit să alegi.

– Îmi place munca pe care o fac, sincer, îmi place. Sunt bună în ceea ce fac, dar vreau să stau acasă anul ăsta, atâta tot. Îmi doresc anul ăsta pentru mine și familia mea. Un an într-o viață nu poate însemna prea mult, dar pentru mine înseamnă totul.

– Atunci, ar trebui să faci întocmai. Lucrezi la hotel încă de pe vremea colegiului. Pun pariu că o să-ți acorde un an sabatic. Poate că n-o să-ți poată păstra postul, nu știu, dar sunt sigură că ai putea să revii atunci când ești pregătită. Și n-o să ai nici un regret.

– Sunt multe pe umerii lui Clay.

– E puternic, Gilly.

– Nu m-am gândit niciodată că aș vrea să rămân acasă de tot, dar vreau anul ăsta. Cu tine cum mai e? Tu ce-ți dorești?

– Mi se pare că am obținut deja.

– Pentru viitor.

Shelby se uită spre ușa bucătăriei.

– Mă gândeam, era doar un gând. N-am spus la nimeni încă, doar Emmei Kate.

– Ştiu să-mi ţin gura.

– Aşa e. Odată ce-mi rezolv problemele, dacă pot să-mi găsesc un loc al meu şi dacă o să-mi găsesc o locaţie pentru birou? Mă gândeam că să pun pe picioare un soi de afacere cu decoraţiuni. Design şi îndrumare.

– Tu ai fost întotdeauna bună la asta.

– Am făcut nişte cursuri online ca să capăt mai multă experienţă şi cunoştinţe. Doar câteva ca să am un punct de pornire, adăugă ea. Cele care mi s-au potrivit.

– Tu eşti mai potrivită decât orice persoană pe care o cunosc – cu excepţia lui buni.

– Poate că vreau să compensez timpul lung în care n-am avut nimic de făcut. M-am gândit, ei bine, dacă aş reuşi să mă afirm, Griff şi Matt ar putea să se folosească de serviciile mele, sau să mă recomande clienţilor.

– Sigur că ar putea. Au de redecorat camere şi diverse spaţii la hotel în mod regulat, Shelby. Aş pune o vorbă bună pentru tine.

– Ah, nu ştiu dacă...

– Nu fi modestă.

– Cred că mai degrabă aşa aş face. Acum e doar un gând. Ştiu că pot să mă ocup de o afacere – totuşi aş mai face nişte cursuri. Dar, cu siguranţă, ştiu să umblu cu banii, să ţin contabilitatea. Merg cam departe cu gândul, dar am început să pun bani deoparte pentru cursuri de economie.

– De fiecare dată când încep să cochetez cu ideea de a face o afacere cu prăjituri şi patiserie, asta mă limitează şi mă face să mă răzgândesc. Partea comercială, zise Gilly, dându-şi ochii peste cap. Dar tu ai în sânge moştenirea MacNee. Şi ştii ceva?

– Ce?

– Am tot vrut să renovez dormitorul nostru. A apărut Jackson, acum Beau, am refăcut camera copiilor, după aceea l-am instalat pe Jackson în camera lui, şi nu ne-am mai atins de dormitorul nostru cam de cinci ani. Se vede.

– O renovare poate fi distractivă, dar...

– Da, iată spiritul MacNee, zise Gilly râzând. Clay e la fel. Renovarea costă. Dacă e să rămân acasă, va trebui să fac economii, ştiu, dar Dumnezeule, Shelby, cât mi-ar plăcea să am un dormitor matrimonial, un loc pentru mine şi Clay, să mai fim noi înşine din când în când. Pot fi chibzuită, mai cu seamă dacă mă ajuţi tu. Ţi-ai putea face mâna cu noi.

Gilly se mişcă şi o luă pe Shelby de mână într-un gest de emfază.

– Shelby, încă mai avem mobilierul ăla vechi de dormitor al lui amestecat cu al meu, şi lampa aia oribilă, pe care ne-a dat-o cadou de nuntă mătuşa Lucy.

– Aia-i o lampă oribilă.

– Dacă n-ar fi spus că e o moştenire, aş fi dărâmat-o din greşeală şi m-aş fi asigurat că se face bucăţi. Nu vreau lux, vreau doar ceva nou, plăcut. Ajută-mă.

– Mi-ar plăcea să-ţi fiu de ajutor.

Lampa trebuia să dispară, dar mobila... restaurată sau vopsită, cu feronerie nouă. Ar putea să meargă.

– Am o mulţime de idei economice. Câteodată, nu trebuie decât să muţi lucrurile dintr-un loc în altul şi să le dai o altă utilizare. Să foloseşti ceea ce ai deja într-un alt mod, adăugând unele accente. Şi vopsea. Vopseaua o să schimbe multe fără cheltuieli mari.

– Acum încep să mă încing în loc să bocesc. Ai ceva timp săptămâna asta?

– Aş putea trece mâine-dimineaţă, după ce o duc pe Callie la Chelsea, înainte de a mă duce la salon. Cam pe la opt şi jumătate? E prea devreme?

– Nimic nu-i prea devreme când ai un copil mic şi un bebeluş. Mă întrebam dacă aş putea... Bună, Forrest!

– Bună, Gilly! Ieşi din bucătărie şi se aplecă asupra bebeluşului. Când o să facă şi altceva în afară de a dormi?

– Treci pe la noi pe la două noaptea.

Văzu privirea din ochii lui şi, înţelegând, se ridică.

– O să-l duc puţin înăuntru – şi o să i-l dau bunicii lui. Aşa, o să am timp să stau în bucătărie, fie că mă vrea acolo, fie că nu.

Luă copilul de la Shelby şi se strecură înăuntru.

– Ai un minut? i se adresă Forrest lui Shelby.

– Sigur. Ia loc.

– Copiii sunt bine acolo? Clay e chiar în grădina de zarzavat şi se joacă de-a fermierul.

– A moştenit talentul de la tata, şi copiii sunt bine.

– Atunci, hai să facem câţiva paşi prin faţă.

– Ce este?

– Prin faţă, repetă el şi o luă de braţ.

– Mă faci să fiu nervoasă, Forrest şi, la naiba, chiar mă simţeam bine azi.

– Îmi pare rău şi regret că o să-ţi spun ceva când te simţi aşa de bine.

– Am dat de necazuri? FBI-ul crede...

– Nu, nici pomeneală. O conduse de-a lungul unei laturi a casei spre curtea din faţă. În afara razei vizuale a copiilor, acolo unde nu-i mai puteau auzi.

– E vorba despre Privet, detectivul particular din Florida.

– Îmi aduc aminte cine e Privet, zise ea iritată. Ţi-a spus, în sfârşit cine e clientul lui?

– Nu, şi n-o s-o facă. A fost găsit mort azi-dimineaţă de secretara lui.

– Ah, Doamne, Dumnezeule! Ce s-a-ntâmplat?

– Se pare că a fost omorât între ora douăzeci şi două şi miezul nopţii şi se pare că a fost împuşcat cu aceeaşi armă cu care a fost împuşcată Warren.

Nu trebuia să resimtă vestea ca pe un şoc, se gândi ea, şi totuşi aşa simţea.

– A fost ucis?

– Exact. Se pare că a fost o intrare prin efracţie în casă sau aşa a lăsat impresia. Ca şi cum ar fi fost una neglijentă. Dar, după aia, stai şi te gândeşti – conform raportului pe care l-am primit de la poliţiştii care anchetează cazul, a fost împuşcat în biroul lui. Avea în sertar un pistol de 9 mm. Nu au existat nici un fel de semne că ar fi încercat să ajungă la el sau că ar fi opus rezistenţă. Împuşcat în cap, la fel ca Warren. De la mică distanţă.

– Lasă-mă să-mi trag răsuflarea. Făcu asta aplecându-se în faţă cu mâinile pe şolduri. Nu-mi plăcea de el. M-a cam speriat când a venit acasă acolo, în nord, în felul în care a făcut-o şi m-a urmărit până aici. Doar... a stat la pândă. Dar m-a lăsat în pace când i-ai spus tu.

– Au găsit în birou, în dosarele lui, poze făcute de el cu tine şi cu Callie.

– Callie.

– Câteva notiţe făcute de el, un decont de cheltuieli. Nu fusese încă plătit, iar scadenţa trecuse, potrivit datelor din dosar. Nu au numele persoanei care l-a angajat să te urmărească. Poliţiştii de acolo discută cu secretara şi cu asociatul lui, dar până acum se pare că nimeni nu ştie cine l-a angajat pentru această misiune specială. Plus că nu există nici o înregistrare.

– Poate că n-avea un client. Poate că minţise.

– Poate.

– Dar... ai spus că arăta ca şi cum ar fi fost o spargere, deşi nu a fost.

– Uşa a fost forţată pe dinafară şi lipseau nişte echipamente electronice. Ceasul lui, portofelul, ceva bani. Nişte lucruri azvârlite pe acolo. Ai putea crede că a fost o spargere neglijentă. Dar tableta şi laptopul lui, şi astea lipseau. Se pare că nici cele de la el de acasă nu s-au găsit.

– Crezi că a intrat cineva la el în casă?

– Acolo a fost o treabă mai bine gândită, pentru că n-au fost semne de intrare prin efracţie. Dar tot ce avea legătură cu acest caz al lui, cu excepţia acelor poze, câteva notiţe şi cheltuieli, totul a dispărut.

Ea se îndreptă de spate. Îşi simţea obrajii arzând, capul prea uşor, dar ştia cum să urmărească o logică elementară.

– Crezi că ceea ce s-a întâmplat cu el are legătură cu blestematul ăla de jaf din Florida.

– Da, pentru că a pomenit de el, ca şi de recompensă, când i-am recomandat să-şi ia tălpăşiţa de aici.

– Aşadar, să revenim la Richard – sau la Harlow acum. Harlow a evadat din închisoare şi probabil că are o nouă identitate pe undeva. L-a angajat pe detectiv ca să-l ajute să-l găsească pe Richard. În schimb, ne-a găsit pe mine şi pe Callie. Doar pe mine şi pe Callie, pentru că Richard murise deja. A venit aici şi a văzut-o pe cealaltă parteneră a lui. Ea s-a întors împotriva lui, aşa că el a omorât-o.

– Ştim că a fost aici. L-ai văzut cu ochii tăi.

– Detectivul fie a crezut că Harlow era într-adevăr un client, fie lucra împreună cu el. Nu contează prea mult, cred, care din astea două

variante. Dar probabil că l-a lăsat pe Harlow să intre în birou şi a discutat acolo cu el.

– Şi lui Harlow fie nu i-a plăcut ce-a auzit, fie l-a crezut pe Privet o problemă nerezolvată. A eliminat-o, înscenând o spargere, şi a luat ce avea nevoie – orice credea că s-ar fi putut să aibă vreo legătură cu el –, inclusiv câteva obiecte de valoare, nişte bani şi a şters-o.

– Doar nu crede că eu sunt o problemă nerezolvată, Forrest. A furat toate informaţiile alea, aşa că ştie că sunt nu numai falită, dar şi datoare vândută. Dacă mai caută încă milioanele alea, ştie că eu nu-l pot ajuta să le găsească.

– Nu ştiu de ce a revenit aici, dar vreau să fii în continuare atentă. Deja a ucis doi oameni. Cei din Miami o să ne ţină la curent. Mă aştept ca agenţii federali să se implice şi ei. Partea proastă e, Shelby, că nu există cineva care să-l fi zărit măcar pe tipul ăsta, cu excepţia ta.

– El mi-a permis să-l văd.

– Exact.

Ea se uită înspre curtea din spate, unde copiii se jucau, şi fratele ei mai mare muncea în grădina de zarzavat.

– Nu pot să fug, Forrest. N-am unde să mă duc, şi aici e un loc mai sigur pentru Callie decât oriunde altundeva. N-am nici o informaţie pentru omul ăsta. Trebuie să cred că s-a ocupat – aşa cum ai spus chiar tu – de o problemă nerezolvată. E groaznic, dar asta a făcut.

– Aşa se pare. Să nu pleci nicăieri fără să-ţi iei telefonul la tine.

– Mi-l iau întotdeauna.

Se bătu peste buzunarul în care avea telefonul, dar Forrest scuturâ din cap.

– Oriunde. Faci duş, îl iei cu tine în baie.

Scoase din buzunar un mic recipient.

– Ce-i ăsta?

– Spray cu piper. Ai drepturi, conform legii, deşi ai tras prost întotdeauna.

Dat fiind că nu era departe de adevăr afirmând asta, ea se oţărî.

– Nici chiar aşa de rău.

– Prost, repetă el. Şi nu vrei o armă în preajma lui Callie. Nici eu. Aşa că laşi arma în seama mea, dar iei ăsta. Îl porţi cu tine. Ai

necazuri, ţinteşte spre ochi. Pune-l în buzunar deocamdată, o sfătui el când văzu că ea studiază recipientul.

– O să-l iau şi o să fiu atentă, dacă crezi că asta te linişteşte. N-are nici un motiv să vină după mine, mai cu seamă acum. Vreau să las asta la o parte – ceea ce nu înseamnă că o să fiu naivă –, dar toată chestia asta n-o să mai fie centrul vieţii mele. Acum, mama a făcut cartofii ei speciali pentru petrecere şi pregăteşte varză kale. Eu am marinat puiul, şi tati o să-l pună pe grătar imediat ce se întoarce acasă. De ce nu vii şi tu la masă?

– Urăsc să refuz. Îmi plac la nebunie cartofii ăia. Dar am nişte treabă. Spune-i mamei că o să trec mai târziu dacă pot, să dau iama prin resturi.

– O să-i spun. Trebuie să mă duc înapoi la copii.

– Du-te. Ne vedem mai târziu.

O urmări cu privirea cum mergea în spatele casei. Treburi de făcut, se gândi el. Primul lucru pe listă era să treacă pe la Griff. Nu strica să-l informeze pe prietenul său. Voia ca sora lui să fie supravegheată temeinic.

*

Stând în patru labe, Griff punea următoarea placă de gresie pe duşumeaua băii. Culoarea nisipului auriu îl purta cu gândul la plajă, aşa că se gândea că micuţa baie avea să fie drăguţă şi veselă deopotrivă.

În vreme ce-l asculta pe Forrest, se aşeză pe călcâie.

– Nu pare să fie la întâmplare. Să pătrunzi prin efracţie în biroul unui detectiv particular – al *acelui* detectiv particular şi să-l omori. Voi, poliţiştii, nu puteţi crede că e întâmplător.

– S-au făcut cercetări. Nu, adăugă Forrest, sprijinindu-se de canatul uşii, în vreme ce Griff lucra, nu credem că e întâmplător. Şmecheria e să găsim legătura dintre Privet şi Harlow, Warren, nenorocitul ăla de Foxworth şi cazul din Miami de acum cinci ani. Se prea poate ca Harlow să-l fi ucis, dar trebuie să te întrebi de ce. Ce ştia detectivul sau pe cine cunoştea, pentru că poate mai există o necunoscută în ecuaţie. Poate că mai e cineva despre care nu ştim.

– Asta nu mă linişteşte.

– Nu-i nimic liniştitor în toată tărăşenia asta.

– Ce s-a întâmplat acum cinci ani în Miami nu s-a încheiat.

– Nu.

– Dacă Harlow deţinea prada din jaful ăla, ar fi dispărut. Poate că detectivul era ultima verigă din lanţ, şi acum a dispărut.

Griff puse distanţierele şi trecu la următoarea placă.

– Dar, pe de altă parte, dacă detectivul ştia unde se află prada, se pare că el trebuia să dispară.

– E un puzzle.

– Eşti îngrijorat că acestui Jimmy Harlow îi lipsesc încă nişte piese şi poate merge în continuare pe ideea că le are Shelby.

Forrest se lăsă pe vine.

– Nu prea avem multe de făcut aici, decât să-l căutăm pe plan local, să punem întrebări, să arătăm poza cu el peste tot. Agenţii federali au prins nişte piste, dar, din câte am înţeles eu, nu-s prea multe. Au dat peste nişte vechi asociaţi ai lui Foxworth – la fel ca Harlow şi Warren. Dar n-au scos nimic de la ei. Nu că ne-ar fi spus totuşi şi nouă, poliţiştilor locali.

– Crezi că au rezerve?

– Nu pot spune sigur, şi nu văd de ce-ar avea. Dar niciodată n-ai de unde să ştii. Ce ştiu eu e că avem în Ridge un caz neelucidat de crimă şi că nu e bine pentru nici unul dintre noi. Sora mea e implicată în chestiunea asta, şi nu-mi pică bine; ca de altfel nimănui din departament. Suntem cu ochii pe ea, am instituit patrule suplimentare şi alte măsuri sporite de securitate. Dar nu e dispusă să ia cina cu şeriful sau să petreacă noaptea cu Nobby.

– Dacă era, eu aş sfârşi în închisoare pentru atacarea unui ofiţer de poliţie. Am eu grijă de ea, Forrest. Nu-i place prea mult exprimarea asta, dar va trebui să se obişnuiască cu ea. O să fie mai uşor când o să se mute aici.

De data asta, Forrest se aşeză pe călcâie.

– Ce spui?

– Păi, da. Am instalat noul sistem de siguranţă – un adevărat chin, dar e gata. Am şi câinele ăsta feroce de pază.

Amândoi se uitară înspre locul unde Snickers stătea pe spate, cu labele în sus, sforăind.

– Ăla-i un câine al dracului de feroce.

– Doar se odihneşte între două patrulări.

– Îhî. Presupun că ai înţeles că întrebarea mea se referea la mutarea lui Shelby aici, nu la măsurile de siguranţă.

Griff nu se opri din lucru. Montatul unui rând de plăci de gresie era meticulos. Ceea ce pe el îl liniştea.

– Încă nu pot discuta deschis despre asta. Ar obiecta. Nenorocitul ăla a tratat-o îngrozitor, şi acum ea încearcă să treacă peste asta, să depăşească situaţia mai rapid decât ar face-o majoritatea oamenilor. Dar încă n-a reuşit pe deplin, aşa încât tenacitate şi răbdare sunt cuvintele care mă caracterizează. Pentru că, ei bine, aşa e. O vreau aici, cu mine. Le vreau pe ea şi pe Callie aici, cu mine.

– Dacă îţi atingi scopul cu tenacitatea şi răbdarea ta, prietene, şi o convingi să se mute aici, mama o să înceapă să facă planuri de nuntă.

– Asta-i în ordine, e chiar următoarea etapă a planului. Dar Shelby o să aibă nevoie de mai mult timp ca să ajungă acolo.

Forrest tăcu, în timp ce Griff aşează următoarele plăci, aplicând mai mult adeziv la baza lor.

– Înţeleg eu bine, sau tu ţi-ai pus în cap să te însori cu sora mea?

Griff se dădu din nou înapoi, rotindu-şi umerii şi capul.

– Ce crezi despre camera asta?

Îndatoritor, Forrest se îndreptă de spate şi se uită de jur-împrejurul camerei.

– E un spaţiu plăcut, ferestrele ar trebui să ofere o lumină bună, priveliştea e frumoasă. E un dulap al naibii de mare pentru o aşa-zisă baie de serviciu. Bancheta de la fereastră e o idee excelentă şi e ca şi cum ar avea baie proprie. Gresia asta pe care o pui ar trebui să confere o oarecare strălucire.

– Mă gândesc la o cadă cu picioare pentru aici şi la o oglindă cu o chiuvetă ovală dedesubt. Caut ceva dotat cu mult spaţiu de depozitare pe o suprafaţă mică. Un dulăpior pentru medicamente încastrat deasupra oglinzii – spaţiu de depozitare în plus acolo, dar încastrat pentru mai mult stil. Şi o chestie pentru iluminat care să-ţi ia ochii.

– Cadă cu picioare? Sună feminin.

– Mda. Un verde pal, cald pentru pereţii dormitorului, care să se continue cu lumina din baie de la ventilatorul de plafon cu lustră.

– Asta-ţi ia ochii.

– Exact. Am de gând să fac o nişă mică pentru dulap, inclusiv bare şi rafturi.

Încuviinţând din cap, Forrest mai dădu o raită, începând să înţeleagă.

– Tu faci camera asta pentru Callie.

– Verdele e culoarea ei preferată, aşa mi-a spus. Obsesia aia a ei pentru *Shrek* o să-i treacă până la urmă. Dar e o culoare bună pentru ea şi pentru un dormitor. Peste câţiva ani, o să conteze mult pentru ea să aibă baia proprie.

– Şi tu eşti un bărbat care priveşte în viitor.

– Aşa e. Le iubesc pe amândouă, şi fiind un observator experimentat, ştiu deja asta. Callie e aici cu mine; Shelby trebuie doar să ţină pasul. O s-o facă mai repede, cred, dacă putem să dăm uitării situaţia asta de rahat în care a lăsat-o nemernicul ăla.

– Şi dacă nu ţine pasul?

– O să aştept. Ea e aleasa, aşa că asta e. Şi Callie? Copila asta îmi luminează viaţa. Mă merită. Amândouă. Sunt o partidă al naibii de bună.

– La dracu', Griff, dacă erai femeie, mă însuram eu cu tine.

– Că bine zici! Văzând că ajunsese în punctul în care trebuia să măsoare şi să taie alte plăci, Griff se ridică în picioare. Iau o pauză, să-mi fac un sandvici. Vrei şi tu?

– Mulţam, dar mai am câteva chestii de făcut, şi o grămadă de mâncare mă aşteaptă la mama, imediat ce termin treburile.

– Mergem şi noi cu tine. Haide, Snick! E vremea de patrulare.

Câinele îşi flutură picioarele în aer, făcu o tumbă stângace, apoi se ridică.

– Zilele astea, o să-mi iau şi eu un câine, zise Forrest pe când coborau cu Snickers care se prăvălea în jos, urcând până la jumătatea scărilor şi apoi din nou avântându-se în jos.

– Căţeluşii care erau cu Snickers au fost daţi, dar am văzut un afiş cu pui de beagle la cotitura spre Black Bear şi Dry Creek.

– Încă nu-i momentul. Nu stau acasă destul de mult şi nu cred că şeriful ar fi de acord să-mi iau un câine pentru patrulare. Forrest se uită la panoul de siguranţă când trecu pe lângă el. Ce te gândeşti să faci dacă-ţi permite sistemul ăsta nou şi sofisticat?

Griff ridică din umeri, deschizând uşa din faţă.

– Te chem pe tine – şi îmi iau cheia tubulară. E grea.

– O armă are mai multă greutate decât o cheie tubulară, băiete.

– N-am, şi nici nu vreau una.

– Orăşean.

Griff inspiră aerul nopţii în vreme ce câinele alerga pe peluză spre linia copacilor de unde venea susurul pârâului.

– Nu mai sunt, dar tot nu vreau o armă.

Se uită la vest, înspre dâra rozalie zugrăvită de soarele în asfinţit pe norii ce se adunau deasupra munţilor.

– N-am avut niciodată necazuri aici. Mi-am făcut ceva griji când am ţinut aici tot cuprul ăla pentru refacerea instalaţiei electrice şi a conductelor. Marfa aia e ca aurul şi e uşor de transportat. Dar doar o dată, atunci, şi apoi au apărut nenorocitul ăla şi situaţia asta îngrozitoare.

Ca şi prietenul lui, Forrest privi spre apus, spre spectrul de culori şi spre nori.

– Ai un loc bun aici, Griff. Are o atmosferă atrăgătoare, stabilă. Nu e însă mai puţin adevărat şi că avem nevoie de zece minute bune ca să răspundem la apelul de urgenţe, în caz că ai suna. Poţi să încarci o puşcă cu sare, dacă eşti cusurgiu.

– O să las armele în seama ta, ajutor de şerif. Mânuiesc al naibii de bine cheia tubulară.

– Cum crezi.

Aşa avea să facă, se gândi Griff în linişte, lăsând câinele să alerge şi să amuşine, uitându-se la prima stea ce licărea pe un cer care-şi pierduse nuanţa difuză de catifea purpurie.

Făcea exact ce-şi dorea. Aşa că avea să se ducă să-şi facă sandviciul acela, apoi avea să termine de pus plăcile de gresie în baia lui Callie.

– Un balansoar pe veranda din faţă, zise el şi se aplecă să mângâie câinele când Snickers alergă înapoi la el. Poate că o să fac unul. Lucrurile au o valoare mai mare dacă le faci tu însuţi. Hai să mâncăm şi să ne gândim la asta.

Dacă ar fi ştiut, atunci când stătea în bucătărie şi îşi mânca sandviciul, făcând câteva schiţe orientative de balansoare, că cineva îl urmărea cu un binoclu, era posibil să se răzgândească în privinţa armei.

Capitolul 27

Îi luă ceva timp, până termină camera pe care o voia pentru Callie, să construiască un balansoar pentru veranda din față. Dar avea destul la dispoziție, pentru că Shelby era ocupată până peste cap cu planurile pentru petrecerea de logodnă.

Încă și mai mult, după cum chiar ea spunea, s-o țină pe Bitsy în frâu.

Își umplea serile și nopțile când nu putea fi cu ea lucrând la proiecte pentru casă și făcând planuri de viitor.

Când, în cele din urmă reușiră să petreacă o seară împreună, ea se împotrivi sugestiei lui de a ieși la cină în favoarea unei cine fără pretenții la el acasă.

Asta îi convenea de minune.

El era afară în curte când ea sosi; tocmai agăța de creanga solidă a unui bătrân arbore leagănul pe care-l improvizase dintr-un cauciuc.

– Ia te uită! strigă ea. Callie ar merge glonț direct aici.

– Grozav, nu-i așa? Am cauciucul de la bunicul tău.

Îl construise orizontal, alegând un cauciuc de mărime medie, potrivit pentru fundul unei fetițe, și băgase lanțul printr-un furtun de grădină ca să protejeze creanga copacului.

– E așa de drăguț!

– Vrei să-l încerci?

– Bineînțeles.

Îi dădu o carafă mare și se aplecă atunci când el o luă în brațe pentru a o săruta.

– Ce-i aici?

– Limonadă tare. Reţeta bunicului, e pe locul întâi. Se aşezase deja pe cauciuc şi trase de lanţuri. E rezistent.

– Distracţia poate fi în siguranţă, zise el, împingând-o.

Ea se lăsă pe spate, părul îi flutură şi scoase un hohot de râs.

– Şi-ncă ce distracţie! Ce te-a făcut să te gândeşti la aşa ceva?

El nu voia să mărturisească – pentru moment – că era în căutarea unor planuri de balansoare pentru curtea din spate şi astfel dăduse peste acea idee.

– Aşa mi-a venit. Aveam un prieten – cum îl chema oare? Tim McNaulty. Când eram cam de vârsta lui Callie. Avea unul din ăsta în curte la el – pus pe verticală. Aşa are mai multă logică.

– Îmi place la nebunie. Şi ei o să-i placă.

Ca hipnotizat, câinele şedea pe pământ, mişcând capul când într-o parte, când în alta, după Shelby.

– Jur, câinele ăsta e mai mare decât când l-am văzut acum câteva zile.

– Următorul proiect pentru exterior e o cuşcă. Una mare.

Ea sări din leagăn.

– Îmi pare rău că am fost aşa de prinsă în ultimul timp. Abia dacă am avut un minut liber.

– Ştiu cum e. Nu-i nici o problemă, Roşcato. Prietenii noştri cei mai buni se căsătoresc. Sunt multe de făcut.

– Ar fi fost o paradă de Ziua Recunoştinţei ca cea de la Macy's, dacă n-aş fi ţinut-o în frâu pe donşoara Bitsy, şi asta mi-a răpit şi ultima fărâmă de creativitate şi energie. Sare una-două ba la petrecerea asta, ba la nuntă, întruna, că îmi vâjâie creierii. I-a intrat în cap că Emma Kate ar trebui să sosească la ceremonie – locul nu e încă stabilit – într-o trăsură princiară. Cai albi şi trăsură, pentru că asta-şi dorea Emma Kate la doisprezece ani pentru nunta ei. A trebuit să duc multă muncă de lămurire ca să renunţe la asta.

– Emma Kate o să-ţi rămână datoare toată viaţa.

– Ăsta-i un câştig. De ce să nu... Oh, Griff, ai un balansoar verândă!

Pentru că tot adusese vorba de a merge glonț undeva, așa făcu și ea; se învârti pe loc, ceea ce făcu ca fusta de la rochia ei de un verde ca iarba să se umfle.

– Vai, dar ce-mi place! Cum de l-ai găsit pe ăsta cu așa o culoare albastră superbă?

– Ca ochii tăi. O urmă pe verandă. L-am vopsit. Eu l-am făcut.

– Tu singur l-ai făcut? Bineînțeles. Se așeză și se împinse ușor în picioare. Și e perfect, absolut perfect să stai aici într-o după-amiază sau într-o seară tihnită. Ar fi perfect dacă am avea și niște pahare înalte și ai sta aici cu mine ca să savurăm limonada aia tare.

– Mă-ntorc imediat.

Când câinele încercă să se cațăre lângă ea, îl ajută – acum nu mai era o sarcină tocmai ușoară.

– Ești prea mare.

Dar îl prinse cu un braț și se legănă, gândindu-se că rareori văzuse un loc mai atrăgător.

Locul era plin de verdeață și retras, acoperit de cupola albastră a văzduhului pe care nori albi se mișcau cu repeziciune. Se auzeau pârâul, iute și învolburat de la ultimele ploi, și zgomotul insistent și repetat făcut de o ciocănitoare ocupată pe undeva, dincolo de pajiște, asigurând percuția pentru corul păsărilor.

– Mi-a luat locul, zise Griff când aduse băuturile.

– N-a vrut să fie exclus.

Resemnat, Griff se așeză de cealaltă parte a câinelui, care dădu din coadă, bucuros.

– Nu exista un loc mai bun pentru un balansoar. Gustă din băutură. Cred că l-am făcut mândru pe bunicul.

– Absolut de acord.

– Alunecă ușor pe gât în jos, dar are ceva aparte. E făcută pentru a fi băută încet. Ceea ce e chiar mai bine într-o seară caldă, într-un balansoar pe verandă. Tu ai aici un petic de paradis numai al tău, Griff.

– Paradisul ăsta are nevoie încă de multă muncă.

– Dacă Adam și Eva și-ar fi consacrat ceva timp grădinăritului în loc să culeagă mere, ar fi putut să fie încă acolo. Grădini, case, vieți, sunt o continuă muncă în evoluție, nu-i așa? Progresul meu s-a oprit

pentru o vreme, dar recuperez. E un loc atât de liniştit. Lumina, balansoarul, limonada asta foarte bună. Tu, câinele ăsta scump. Am de gând să elimin din viaţa mea ceea ce mă tulbură, şi după aceea n-o să mai trebuiască să ne gândim vreodată la asta.

– S-a întâmplat ceva.

– Nu ştiu sigur, dar acum ştiu că n-ai vorbit cu Forrest în după-amiaza asta.

– Nu. Azi nu.

– Bănuiesc că ştia că o să trec pe aici şi o să-ţi spun eu. Poliţia crede că s-ar putea să aibă un fel de martor. În legătură cu detectivul. Agenţii FBI merg să vorbească cu el.

– Ce-a văzut?

– Nu sunt sută la sută convinşi că a văzut mare lucru, sau ceva util. Dar bărbatul – un băiat, mai degrabă – era în clădire în noaptea când Privet a fost ucis. A spus că a auzit pocnitura. Doar o pocnitură, ca o petardă înăbuşită, a spus el. Nu s-a mai gândit la asta. Sincronizarea e corectă, ba mai mult, a văzut pe cineva ieşind, despre care cred ei că este ucigaşul.

– Harlow?

– Nu pot confirma, dar pretinde că persoana pe care a văzut-o nu era aşa de mare, înaltă sau solidă. De asemenea, nu avea barbă. Spune că avea păr blond – foarte blond – şi ochelari cu rame groase, închise la culoare. Purta un costum negru. Spune că nu poate fi sigur de multe, l-a văzut o fracţiune de secundă când părăsea clădirea; întâmplător, se uita pe geam. L-a văzut traversând strada şi urcându-se într-un SUV mare.

– Perucă, ochelari, barba rasă. Griff ridică din umeri. Dintr-o privire, în întuneric, e greu de zis dacă era Harlow sau nu.

– Mai mult, la ora aia era cam drogat, şi într-un loc unde nu trebuia să fie. Iată de ce n-a scos o vorbă până când n-a fost săltat pentru posesie de droguri, şi încă şi recidivist. Lucrase ca asistent al unui fotograf în clădire şi a întârziat pentru că aranja decorul pentru un film porno pe şest. Încearcă să facă o învoială ca să nu meargă la închisoare.

– Aşa deci, ar putea să inventeze, încercând să-şi salveze pielea.

– Tot ce-i posibil, dar are intervalul de timp şi împuşcătura. Una singură. Poliţia n-a spus de câte ori a fost împuşcat Privet, câte focuri s-au tras. Aşa că ăsta-i un aspect de luat în calcul.

Griff se gândi, în vreme ce se balansau şi sorbeau din pahare.

– E hazardat să crezi că altcineva l-a împuşcat pe detectiv. Aceeaşi armă, asta au spus, ca cea folosită la uciderea lui Warren. Şi ştim că Harlow era prin zonă. Dar hai să forţăm raţionamentul. Altcineva e implicat, altcineva l-a angajat pe detectiv. Poate cineva care are legătură cu familia Montville din Miami, sau cu compania de asigurări, sau cineva cu care Richard a lucrat la un moment dat.

– Mă face să mă întreb dacă nu cumva acel cineva l-a ucis pe Richard şi a înscenat accidentul cu barca.

– Asta e şi mai şi.

– Ştiu, dar era aşa de hotărât să meargă, aşa că mă întreb acum dacă trebuia să se întâlnească cu cineva ca să încheie afacerea cu bijuteriile pe care le furase. Încă o trădare, dar a lui de data asta.

– Ce-ai face dacă deodată ai pune mâna pe bijuterii în valoare de milioane de dolari – nu mai sunt urmărite – şi ai ucis ca să pui mâna pe ele?

– Aş fugi cât m-ar ţine picioarele, departe, dar...

– Mai sunt încă doi oameni care vor ceea ce ai tu, termină Griff. Aşa că angajezi un detectiv şi îl pui pe urmele lor. Şi pe ale tale, Roşcato, în caz că ştii ceva.

– Griff, asta mă face să mă gândesc câţi oameni au intrat în casa aia din nord în acele luni de după moartea lui Richard. S-ar putea să-l fi lăsat pe ucigaşul lui – dacă există vreunul – înăuntru, să-mi dea vreo ofertă sau să ia ceva. Sau în toate ocaziile în care am fost plecată de acasă ore în şir. Cineva, care ştia cum să intre, şi-a băgat nasul pe-acolo cât a vrut. Dacă Richard a lăsat în urmă ceva ce conta în toată povestea asta. Nu ştiu. Poate că o complic mai mult decât e deja.

– E destul de riscant să înscenezi un accident de barcă în mijlocul unei furtuni. De ce să nu arunce cadavrul – sau să-l abandoneze ca pe celelalte?

– Nu ştiu. Dar avea să mediteze la asta la nesfârşit. Mă gândeam să câştig timp. Sau poate a fost un accident – uciderea lui Richard, vreau

să spun. Şi restul s-a desfăşurat de acolo. Cea mai dreaptă cale e de obicei cea corectă, sfârşi ea. Richard a murit într-un accident. Harlow a omorât femeia şi detectivul. Şi acest martor era drogat, n-a aruncat decât o ocheadă pe fereastră. O să încetez să-mi fac griji pentru asta începând din acest minut. Avem această seară minunată şi câteva ore să ne bucurăm de ea.

– Nu poţi să rămâi din nou? Haide, rămâi din nou. Aş putea să primesc o altă invitaţie la micul dejun.

Ea zâmbi, sorbind din băutură.

– Întâmplător, am în maşină o sacoşă cu cele necesare pentru o noapte, în caz că primesc o invitaţie.

– Mă duc s-o aduc.

– Mulţumesc. E pe podea, în dreptul scaunului pasagerului. Ah, şi mai e şi o pătură pe scaun. Vrei s-o aduci şi pe aia?

– Ţi-e frig? întrebă el şi se îndreptă spre maşină. Trebuie să fie cel puţin douăzeci şi şapte de grade.

– Îmi plac serile călduroase. N-aş mai intra în casă, doar aş sta afară, să privesc cum se schimbă cerul, lumina, să aud primele păsări de noapte la lăsarea întunericului.

– Putem să stăm afară cât vrei. Porni înapoi cu sacoşa şi cu pătura. O să apelez la clasica friptură la grătar; nu dă greş niciodată.

– Sună perfect. Mai târziu.

Îi luă pătura şi o scutură puţin ca să se desfacă.

– Unde-a dispărut căţelul?

– Ah, l-am dus înăuntru cu osul de piele pe care l-am avut în buzunar. Cred că vom fi cu toţii mai fericiţi aşa. Ea puse pătura pe verandă, se îndreptă de spate şi îşi scutură părul. Zâmbi. Pentru că aş zice că e timpul să mă dezbraci pe verandă.

Îl descumpăni. Îl incită. Îl încântă.

– A sosit timpul?

– Cred că deja a şi trecut, dar ştiu că o să recuperezi tu.

– Pot să fac asta.

Puse sacoşa deoparte şi o luă în braţe.

Nu se grăbi, aşa încât doar un sărut fu îndeajuns să o lase fără vlagă; genunchii îi tremurau, şi gândurile i se înceţoşară. El reuşea

cumva să prefacă atingerea buzelor într-o lungă şi lentă străfulgerare. O văpaie mai degrabă decât o explozie.

Acaparată de el, sedusă când crezuse că ea era cea care seducea, se lăsă condusă, purtată de şuvoiul senzaţiilor. Legănându-se spre el, odată cu el, pe vechea verandă din faţă, în lumina soarelui asemenea unei pulberi de aur; iar lumea era neclintită, nici măcar o frunză nu se mişca.

Îi lăsă în jos fermoarul de la spatele rochiei, îmbătat de fericire, zăbovind pe fiecare centimetru de piele oferită vederii. Delicată ca mătasea, netedă precum apa unui lac.

Pielea lui s-o atingă pe a ei.

Îi dădu jos bretelele de pe umeri şi îşi oferi plăcerea de a-şi odihni buzele acolo.

Mai puternici decât păreau, se gândi el. Umeri care nu se dădeau în lături să ridice o greutate.

Voia – avea nevoie – să o ajute să poarte povara.

Deocamdată, atinse uşor rochia care căzu ca plutind la picioarele ei. Cocheta lenjerie sumară de dantelă pe care o purta se asorta cu verdele cald al rochiei.

– Le-am cumpărat în mod special. Îşi puse vârfurile degetelor între sâni când el se uită înspre ea. N-ar fi trebuit să cheltuiesc banii, dar...

– Merită fiecare bănuţ. O să ţi-i dau înapoi.

– Contez pe asta, zise ea înainte ca gura lui să pună din nou stăpânire pe a ei.

Ceva mai puternic, mai intens acum, aşa încât capul ei se dădu pe spate să accepte tot ce-i oferea el, să-i dea tot ce-i cerea.

O trase în jos cu el, aşa încât îngenuncheară pe pătură. Buzele lor se despărţiră suficient timp pentru ca ea să îi tragă peste cap tricoul pe care îl purta; se regăsiră când ea îl aruncă într-o parte. Piele fierbinte sub mâinile ei, mireasma duşului făcut de el aţâţându-i simţurile pe când îi depunea săruturi pe curbura umărului.

Simţea încă acel miros persistent de talaj, amintindu-i la fel cum îi aminteau şi palmele bătătorite, că făcea muncă fizică.

O trecu un ușor fior care îi pătrunse în sânge când el îi desfăcu sutienul. Mâinile acelea muncite îi cuprinseră sânii, bureții care îi mângâiau sfârcurile trezind noi dorințe, o întreagă furtună în pântec.

Acum se simțea împlinită, așa de calmă, și dornică. Dar mâinile lui continuau să se joace cu ea, descoperind-o mai mult și stârnind-o.

O așeză pe spate și își trecu degetele de-a lungul marginii chiloților, de-a lungul acelei linii senzuale dintre coapsă și abdomen.

Sunetul acela din gâtul ei, nici geamăt, nici oftat. Putea să-l numicească. Se adunară și propriile lui dorințe, dar le ținu în frâu, se abținu, trecându-și mâna peste dantelă, descătușând căldura de sub ei până când mâinile ei se desprinseră de pe el.

Răsuflarea ei se acceleră, se adânci; pleoapele îi coborâră peste albastrul fermecător al ochilor.

Era a lui, s-o atingă, se gândi din nou. S-o posede.

O ridică și o luă în stăpânire cu mâinile lui.

Explodă în ea. Fulger prin furtună, o plăcere biciuitoare, o nouă izbucnire de dorință profundă, mistuitoare. Trase de cureaua lui, nerăbdătoare acum să posede, să fie posedată.

El o trase din nou în sus ca s-o ajute, apoi îi luă mâinile într-ale lui pentru a le domoli neastâmpărul când îl trase de jeanși.

– Fără grabă.

Cu respirația întretăiată, dorința, o singură și nebunească plăcere, se uită la el – și văzu aceeași nevoie, aceeași plăcere.

– Poate că sunt mai grăbită decât tine.

– Hai să stăm un minut. Îi păstră mâinile prinse într-ale lui și îi luă din nou gura în stăpânire. Te iubesc!

– Ah, Doamne, Griff!

– Trebuie s-o spun, trebuie să auzi. Când te dezbrac pe verandă. Te iubesc! Nu trebuie să mă grăbesc.

– Nu pot să înțeleg ce simt, ce stârnești în mine, chiar și când nu ești aici. E atât de mult. Își apăsă fața în umărul lui. E atât de mult totul.

– E-n regulă pentru moment. Nu-i mai susținu spatele ca să-i poată ridica mâinile și să le sărute înainte de a le da drumul. Totul e bine.

El se mişcă, lăsându-se în jos pe pătură din nou, aşa încât ea să stea deasupra lui. Îşi trecu degetele prin părul ei; îi plăceau volumul lui, buclele sălbatice şi culoarea.

Ea nu avea răbdarea lui, dar încercă să-şi găsească un crâmpei, conducându-l acum printre sărutări, lăsându-şi mâinile să o mângâie şi să trezească simţurile; îi simţea pulsul inimii sub sărutările ei.

Când, în sfârşit, nu mai exista nici o oprelişte, se ridică deasupra lui şi îl cuprinse în ea.

Împlinită. Învăluită. Contopită.

El îi apăsă mâinile pe inimă, aşa încât să o poată simţi bătând, în vreme ce ea stabilea ritmul.

Lent, se luptă să menţină totul lent, şi găsi plăcerea supremă a acestul ritm lent. Valuri de plăcere se revărsau ca o mare.

În aerul vâscos ca mierea, în razele soarelui, îl purta spre înălţimi celeste. Se străduí să rămână acolo cât mai mult. Apoi se abandonă luată de val.

Putu să audă din nou ciripitul păsărilor, mici triluri şi fluierături prin pădurile din jur. Putu chiar să audă cel mai slab foşnet al celei mai uşoare adieri printre copaci, ca o răsuflare calmă, acum că inima nu-i mai bubuia în urechi.

Şi cunoscu bucuria pură, împlinită, de a zăcea fără vlagă pe verandă, o femeie complet satisfăcută lângă bărbatul pe care şi ea la rândul ei îl satisfăcuse pe deplin.

– Mă întreb ce-ar fi zis tipul de la UPS dacă ar fi trecut pe aici.

Shelby reuşi să surâdă.

– Aştepţi o livrare?

– Nu poţi şti niciodată. Nici nu m-am gândit la asta. Cine se putea gândi?

– E bine să nu gândeşti. Se pare că mi-am petrecut aproape fiecare oră a vieţii mele trebuind să fac doar asta. Când cânt, nu mă gândesc; la fel, nu trebuie să mă gândesc atunci când începi să mă săruţi. Cred că e ca un cântec.

– Mă gândeam.

– Mm-mm.

– Mă gândeam că arăţi ca un fel de zeiţă a munţilor.

Ea se înecă de râs.

– Zeiță. Ia mai zi.

– Tot părul ăla roșcat, rebel, pielea albă ca laptele. Atât de zveltă și de puternică, și ochii ca niște umbre albastre.

– Păi, asta-i chiar ca un cântec. Impresionată și puțin neliniștită, se rostogoli din nou, sprijinindu-se de pieptul lui. Te pricepi nițel la poezie, Griffin.

– Cam atât.

– E mai mult decât suficient. Îi trasă o linie cu degetul pe obraz. Tu ai putea fi un zeu, toate scobiturile astea de aici. Trecu la celălalt obraz. Părul decolorat de soare, toți mușchii ăștia minunați.

– Ne potrivim.

Ea râse și își coborî fruntea pe a lui.

– Cât de adânc e pârâul acum, Griff?

– Cred că ajunge cam până la jumătatea coapsei – coapsa ta.

– E de-ajuns. Hai să ne aruncăm în apă.

El deschise un ochi, verde ca de felină.

– Vrei să te arunci în pârâu?

– Cu tine, da. Putem să ne facem poftă de mâncare și să mai luăm un pahar din limonada aia în vreme ce pregătim cina împreună.

Înainte de a putea născoci vreun motiv de a se împotrivi, ea se ridică și îl luă de mână.

– Suntem încă goi, sublinie el.

– N-are rost să ne udăm hainele, nu-i așa? Dă-i drumul câinelui afară, sugeră ea, apoi se îndepărtă în grabă.

O zeiță, se gândi el. Sau cum era aia... un spiriduș. Dar nu-și imagina spiriduși cu așa niște picioare lungi. Dădu drumul câinelui afară, în vreme ce Shelby alerga pe pajiște, apoi, gândindu-se la lucruri mai practice, intră în casă și luă vreo două prosoape.

Nu era vreun pudic – s-ar fi simțit jignit să fie calificat astfel. Dar ar fi fost extrem de bizar să alerge prin propria curte din față în costumul lui Adam.

Înainte de a ajunge la arborii din față, auzi pleoscăitul, râsul și lătratul voios al câinelui.

Acesta făcea curcubeie, se gândi el, în felul în care arunca apa în sus, în așa fel încât picăturile captau lumina pestriță și se împrăștiau în culori jucăușe. Câinele plescăia, lătra, mai și înota puțin la apă mai adâncă, apoi se scutura la apă mică.

Griff atârnă prosoapele de o creangă.

- E minunat de răcoros. Ai putea arunca o undiță aici. Poate-ai prinde ceva. Să urmezi firul apei mai departe, acolo unde se lărgește, se adâncește, ai putea să-ți procuri hrana aproape în fiecare seară.

- N-am pescuit niciodată.

Ea se îndreptă de spate, goală și evident uimită.

- Niciodată în viața ta?

- Am crescut în suburbii, Roșcato, mi-am petrecut o groază de timp cu activități urbane.

- Trebuie să remediem asta cu prima ocazie. Pescuitul îți face bine. E relaxant, și tu ești un om răbdător, așa că ar trebui să ți se potrivească. Ce fel de activități urbane?

- Eu? Păși în apă, și ea avea dreptate, era rece. Sport în general. Baschet, iarna, baseball, vara. Nu mi-a plăcut niciodată fotbalul. Aveam o constituție destul de slăbănoagă.

- Îmi place baseballul. Se așeză jos în apă, lăsând-o să clipocească peste ea. Altfel, cred că tati m-ar fi schimbat cu un alt model. Pe ce poziție ai jucat?

- Am făcut ceva aruncări. Am apărat baza a doua. Îmi plăcea mai mult să stau la a doua, cred.

- Cum se face că nu joci în echipa de softball? Ridge are o echipă destul de bună.

- S-ar putea să încerc la anul. Anul ăsta, timpul liber e dedicat casei. Nu-ți faci griji pentru pietrele de la fund sau pentru câțiva pești-șori care să-ți intre... unde abia am fost eu?

Ea râse și se lăsă pe spate, atât cât să-și scufunde părul în apă.

- Ești cu adevărat un om de oraș. Știu eu câteva locuri numai bune pentru înotat. Ar trebui să încercăm acolo într-o noapte.

- Poate că o să amenajez un iaz. M-am gândit la o piscină, dar e nevoie de multă întreținere, și în plus, nu se potrivește aici. Dar un iaz ar fi potrivit.

– Ai putea face asta?

– Poate. O chestie la care să mă gândesc mai târziu.

– Ador să înot. Relaxată, un pic visătoare chiar, trasa dâre cu degetele în apă înainte şi înapoi, ca să o tulbure. Am început s-o învăţ pe Callie înainte de a merge în picioruşe. Şi aveam o piscină în ansamblul rezidenţial unde am stat în Atlanta, aşa că puteam să înotăm tot anul. Când o să se facă puţin mai mare, o s-o iau la rafting cu unul dintre grupurile lui Clay. E neînfricată şi i-ar plăcea asta. Dar vreau să mai treacă un an sau aşa ceva până la prima încercare.

Înclină capul.

– Tu ai încercat?

– Rafting pe râuri învolburate? Da. Adrenalină curată. Mă gândeam să merg din nou când vin părinţii mei aici, în august.

Degetele ei jucăuşe se opriră.

– Oh, vin aici în vizită?

– O vacanţă de lucru – o să-mi dea o mână de ajutor cam o săptămână pe-aici, la începutul lui august. Mai am nişte treabă de terminat înainte să vină ei. Şi vreau să te cunoască.

Vestea o nelinişti.

– Vreau să vadă cu ochii lor că n-am exagerat.

– Le-ai spus despre mine?

El se uită lung la ea.

– Tu ce crezi?

– Ei bine. Se ridică din nou. Deveni şi mai agitată. Hm. Păi, familia mea dă o mare petrecere în curtea din spate la începutul lui august. Dacă ne sincronizăm şi crezi că părinţilor tăi le-a plăcea să vină, ar fi bineveniţi.

– Speram să spui asta. Ţi-e frig?

– Nu. Mai mult agitată, se gândi ea şi privi, dintr-odată neliniştită, peste umăr. Mi s-a făcut pielea de găină, cred. Dar îmi pare bine că ai adus prosoapele. Se ridică cu apa şiroindu-i pe piele şi se întinse după unul. Nu m-am gândit să mă usuc.

El o tamponă pe faţă.

– Ai vreo problemă să-i cunoşti pe părinţii mei?

– Nu. Mă face să fiu puţin nervoasă, dar e firesc, nu-i aşa? E... Se aplecă de spate, tremurând. Simt ceva în spate, şi acum m-au trecut toţi fiorii fără vreun anume motiv. Îşi înfăşură prosopul în jurul corpului şi se simţi oarecum mai bine. Aşa că se sprijini de el. Sunt nervoasă în ceea ce priveşte întâlnirea cu părinţii tăi, dar îmi pare bine că o să-i cunosc. Cred că e frumos că vin aici să te ajute cu casa, că-şi petrec timp cu tine. Şi cred că sunt nişte oameni buni, pentru că au adus pe lume pe cineva ca tine.

– O să-ţi placă de ei.

– Nu mă îndoiesc. Hai să intrăm, bine? Nu pot să scap de senzaţia asta neplăcută din spate.

El luă celălalt prosop, apoi o prinse de mână.

Binoclul îi urmări printre copaci, de-a lungul pajiştii.

Capitolul 28

Shelby se lăsă convinsă de mama ei să-şi facă un tratament facial. Ar fi trebuit să aibă mai multă minte, pentru că a sta aproape dezbrăcată pe un şezlong, sub o pătură, era cam acelaşi lucru cu a sta închisă într-o cutie când venea vorba să ai de-a face cu Ada Mae.

– E drăguţ că familia lui Griffin vine aici vara asta. Ţi-am spus cum ne-am întâlnit toamna trecută. Terminând curăţatul, tonificarea, exfolierea blândă, Ada Mae îşi folosi degetele cu adevărat pricepute ca să aplice în strat gros o mască energizantă.

– Sunt foarte drăguţi. Le-am dus un coş cu roşii din grădina mea şi ne-am aşezat la un ceai pe veranda din faţă, unde mama lui lucra la o parte a grădinii. Zău că smulsese, tăiase, săpase la tufele alea încâlcite de parcă era o femeie cu o misiune de la Dumnezeu. Mai era şi iederă otrăvitoare pe acolo. I-am arătat cum se smulg nişte frunze din planta nu-mă-atinge, cum se foloseşte sucul ei atunci când te-ai atins de iedera otrăvitoare. Fiind din Baltimore, nu ştia toate astea. Am purtat o discuţie plăcută.

– Ai dus roşiile ca să fii invitată să stai pe verandă.

– Te porţi ca un bun vecin. Îţi spun că Natalie – aşa o cheamă pe mama lui – e o femeie cumsecade. Şi tatăl lui, Brennan, e şi el un tip arătos. Griff e bucăţică ruptă din el, jur. Şi mai ştii ceva?

– Ce mai e, mamă?

– Ţin amândoi la Matt ca şi cum ar fi al lor, ca şi la Emma Kate. Asta spune ceva despre o persoană, că pot accepta pe cineva în

familie, indiferent că le e rudă sau nu. Masca asta trebuie să acționeze puțin. O să mă ocup de mâini și de picioare între timp.

Shelby poate că l-ar fi spus să nu se deranjeze, dar nimeni în lumea asta nu făcea masaj la picioare ca Ada Mae Pomeroy.

– Ai nevoie de o pedichiură, fetițo. Și să nu spui că n-ai timp. Toată lumea care lucrează aici trebuie să vândă produsele și serviciile – știi și tu ce crede bunica ta despre asta. Ai nevoie de niște unghii îngrijite pentru la vară. Asta-i tot. Avem culoarea aia care se potrivește de minune cu ochii tăi.

– Bine, mamă. Avea să vadă dacă Maybeline sau Lorilee aveau timp de o scurtă pedichiură.

– Pielea ta arată extraordinar, la fel și tu. Îmi încântă nespus inima.

– Întoarcerea acasă, o slujbă stabilă și să-mi văd fetița cum înflorește.

– Și sex regulat.

Shelby nu se putu abține să nu râdă.

– Nu pot spune că asta nu are o oarecare influență.

– Știu că încă ai multe pe cap, dar o să treacă. Tipul ăla, Jimmy Harlow, e la mii de kilometri distanță, făcând Dumnezeu știe ce și cui. Dar spun că dacă FBI-ul nu l-a găsit, a șters-o într-o altă țară. A plecat în Franța.

Cu ochii închiși și picioarele deja relaxate, Shelby zâmbi.

– Franța?

– E primul loc care mi-a venit în minte. Dar a plecat.

Băgă niște botoșei în picioarele masate, date cu cremă, nespus de relaxate ale lui Shelby. Și începu să se ocupe de mâini.

– La fel ca și terchea-berchea ăla de Arlo Kattery care a dispărut poate pentru cinci ani în pușcărie, așa am auzit. Și la fel și Melody Bunker. Am auzit că atunci când o să iasă din centrul ăla luxos de reabilitare, s-ar putea muta în Knoxville, unde locuiește fratele donșoarei Florence.

– Nu-mi pasă unde se duce sau ce face. Jur, mi se pare că toate necazurile pricinuite de ea s-au petrecut cu ani în urmă. E greu de crezut că au trecut doar câteva săptămâni. Mă mir de una ca ea, mamă, care are o părere așa de bună despre ea însăși, să nu-și dea seama că nu lasă aproape nici o urmă în viața cuiva.

– A încercat să-ţi lase ţie una.

– Păi, n-a reuşit.

– Tu faci ceva cu viaţa ta, Shelby, şi suntem mândri de tine.

– Ştiu. Îmi arăţi în fiecare zi.

– Spune-mi ce-ţi doreşti, fetiţo. Ştiu că se petrece ceva în mintea ta. Văd asta.

Relaxată, plutind, Shelby oftă.

– Am început să urmez nişte cursuri online.

– Am ştiut eu că e ceva. Ce fel de cursuri?

– Despre decoraţiuni interioare. Sunt doar câteva cursuri mărunte, dar mă descurc destul de bine şi îmi place. M-am gândit să mai fac câteva când o să le termin pe astea şi pot să-mi permit şi un curs de afaceri. Să capăt experienţă şi cunoştinţe.

– Ai talent la asta. Înscrie-te la celelalte cursuri, Shelby Anne. O să ţi le plătim eu cu tatăl tău.

– Le plătesc eu, mamă.

– Ascultă la mine. Noi am muncit din greu, eu şi tatăl tău, ca să-i trimitem pe fraţii tăi la colegiu. A trebuit să muncească şi ei, dar noi am dus greul pentru că asta fac părinţii. Facem ce putem. Te-am ajutat la fel şi pe tine în colegiu. O vreme, ai apucat-o pe alt drum. Dar dacă vrei să ai o pregătire mai bună, plătim noi. Ai face-o pentru Callie, şi să nu-mi spui altceva.

– Nu aveam de gând să-ţi spun, pentru că ştiam că o să-mi propui asta.

– Întreabă-l pe tatăl tău ce crede şi o să primeşti acelaşi răspuns pe care-l primeşti de la mine. Nu stai degeaba, aşteptând să-ţi plătim noi ceea ce vrei să faci în viaţă. Munceşti şi tu, ai grijă de copilul tău şi te străduieşti să... să-ţi perfecţionezi un talent hărăzit de Dumnezeu. Dacă nu pot să-i dau o mână de ajutor fiicei mele, ei bine, ce fel de mamă aş fi?

Deschizând ochii, Shelby văzu ce-şi imaginase în minte. Mama ei cea înaltă şi din când în când aprigă stătea aplecată deasupra ei cu o faţa hotărâtă.

– Te iubesc aşa de mult, mamă!

– Așa și trebuie. Poți să mă răsplătești ajutându-mă să înviorez camera de zi. Acum, că am înnoit atât de mult la etaj, mi se pare că arată șters.

– Poți să te dai pe lângă tati, spunându-i că am nevoie de experiență.

– Și o s-o capeți, în vreme ce eu o să am o încăpere cu un aer nou.

Îi puse lui Shelby mănușile pe mâini, o ocoli și începu un masaj lent, magnific al gâtului.

– Acum, că te-am adus unde am vrut, o să-ți spun că atunci când o să vină familia lui Griff, ar trebui să te duci acolo într-o seară, să le pregătești o cină. Să le arăți ce bine știi să gătești.

– Mamă...

– Știu că cea mai mare parte dintre femei nu suportă picior de femeie în bucătăria lor. În felul ei jovial, Ada Mae trecu peste obiecțiuni. Dar ea e în vizită și mai și muncește. Eu una, știu că aș aprecia să-mi pună cineva o mâncare bună în față după o zi lungă de muncă. Nu-i așa că apreciez când tu faci asta pentru mine?

– Ba da, dar...

– Ar trebui să faci salata aia cu paste pe care ai făcut-o pentru mine și tatăl tău acum câteva seri, cu pieptul ăla simandicos de pui și cu mazăre proaspătă.

– Mamă, mai sunt atâtea săptămâni până atunci.

– Timpul zboară, indiferent dacă ne uităm la ceas sau nu.

– Știu, motiv pentru care am petrecerea de logodnă pentru Emma Kate săptămâna asta, când parcă au trecut abia două minute de când Matt a cerut-o de soție. Mai am încă atâtea de făcut, la care să mă gândesc.

– Aș vrea să mă lași să-ți cumpăr eu o ținută nouă pentru ocazia asta.

Mai discutaseră subiectul, se gândi Shelby, și era recunoscătoare, dar mai degrabă ar cheltui banii pe cursuri de design și pregătire profesională.

– Îmi place că ai face asta, dar nu am nici o chemare pentru genul ăla de rochie acum, așa că ar fi bani aruncați pe fereastră, câtă vreme o s-o port o singură dată. Și o să fiu într-o permanentă agitație toată seara, să mă asigur că totul merge așa cum trebuie – și s-o țin în frâu pe donșoara Bitsy, mai mult sau mai puțin.

– Sărăcuța de ea, trebuie să facă cineva asta.

– Şi asta voi fi eu, în această sâmbătă seară. Îmi va fi mai uşor să fac toate astea dacă n-o să port o rochie lungă. Avusese dentule rochii lungi, elegante în dulapul ei în ultimii câţiva ani, şi vânzarea lor îi mai consolidase situaţia financiară. Crezi că ar trebui să îmi fac o coafură înaltă sau să-mi las părul pe spate? întrebă ea, ştiind că îi dă mamei sale un alt subiect de discuţie.

– Ah! Mama ţi-ar putea aranja o coafură originală, care să-ţi pună în valoare buclele, nu să le ascundă.

Deoarece Ada Mae nu mai contenea cu idelle, Shelby închise doar ochii şi se desfătă cu restul tratamentului facial.

Chiar avea multe de făcut şi puţin timp la dispoziţie. Corespondenţa prin e-mail, convorbirile telefonice, mesajele cu managerul evenimentului de la hotel îi răpiseră mult timp, pentru că acesta era bucuros să discute cu ea mai degrabă decât cu mama plină de elan creativ a viitoarei mirese.

Shelby înţelese asta clar în subtext.

Purtă ceea ce spera să fie discuţia finală cu florarul înainte de amenajarea efectivă a evenimentului şi încă una cu Bitsy.

Dar îşi rezervă un moment – cu noua ei pedichiură – să stea în micuţa grădină interioară din spate împreună cu bunica ei, la sfârşitul zilei de lucru.

– Radiezi, fetiţo.

Shelby luă o înghiţitură de ceai dulce.

– Mama e un geniu.

– Are talent, dar are şi un material excelent cu care să lucreze. Arăţi fericită zilele astea, şi nu există un tratament de înfrumuseţare mai eficient. E greu să radiezi dacă nu eşti fericită.

– Sunt fericită. Callie creşte, avem un nou copilaş în familie pe care să-l răsfăţăm şi cea mai bună prietenă a mea se măritâ. Munca aici mi-a reamintit cât de mult iubesc oraşul ăsta. Apoi mai sunt şi Serile de Vineri de la bar, o adevărată recompensă. Mai luă o înghiţitură. Şi unde mai pui că am un iubit care mă face să radiez chiar şi când nu-i prin preajmă. Sunt teribil de norocoasă, buni. Câteodată, a doua şansă vine prea târziu.

– Tu munceşti pentru şansa ta.

– N-o să mă opresc prea curând. Acum, că radiez și am pedichiura aranjată, mă gândeam dacă nu cumva ai timp sâmbătă să mă coafezi înainte de petrecere.

Viola se uită la Shelby pe deasupra ochelarilor.

– Și-o să te lași pe mâna mea?

– N-aș contrazice niciodată un expert.

– Bine. Am niște idei splendide. Acum, spune-mi ce te frământă cu adevărat.

Buni o citea mereu ca pe o carte deschisă.

– Petrecerea e acum în prim-plan. Știi că de-abia am făcut-o pe donșoara Bitsy – și mi-a trebuit ceva efort – să renunțe să mai angajeze pe ultima sută de metri o mică orchestră care să cânte în sala de bal? Numai Dumnezeu știe ce idei o să-i mai treacă prin cap până la nuntă, de care va trebui să ne descotorosim.

– Își iubește cu adevărat fiica, dar biata de ea, întotdeauna a avut idei năstrușnice, care nu se potrivesc cu Emma Kate nici cât i-ar veni lui Bitsy niște pantofi de mărimea treizeci și cinci. Te mai frământă ceva, Shelby, văd.

– Chiar vreau părerea și sfatul tău. Doar că... sunt așa de recunoscătoare că pot să lucrez aici, buni, nu numai pentru că am nevoie de o slujbă, dar pentru că m-a ajutat să revin. M-a ajutat să simt că fac parte din nou din comunitatea de aici. Vreau să știi cât de recunoscătoare sunt.

– Dacă ai pus ochii pe altă slujbă, Shelby, n-o să mă supăr. Nu mi-am închipuit niciodată că situația asta e permanentă pentru tine. Nici să administrezi locul ăsta nu ți s-ar potrivi mai mult decât pantofii ăia lui Bitsy. La ce te gândești?

– Nu-i nimic sigur încă. Probabil nu mai devreme de șase luni. Poate mai mult – probabil mai mult, se corectă ea. Urmez câteva cursuri online de decorațiuni.

– Tu ai talent pentru asta, așa cum are Ada Mae pentru cosmetică. Mă gândeam mereu că o să-ți câștigi faima și averea cu vocea – apoi o să-ți folosești talentul decorându-ți casele pe care o să le ai.

– Nu sunt dispusă să fac tot efortul pe care-l implică o carieră muzicală. Nopțile, turneele... ei bine și concentrarea din nou. Nu mai e

pentru mine, cea de acum. Acolo nu mai primesc o a doua şansă – am irosit-o şi nu mai vreau s-o caut din nou.

– Viaţa e doar un şir nesfârşit de alegeri. Acum tu faci o altă alegere.

– Cred că pot construi ceva pentru mine şi pentru Callie, buni.

Cu buzele curbate într-un surâs şi cu ochii atenţi, Viola încuviinţă din cap.

– Tu priveşti spre o carieră. Nu o slujbă, o vocaţie.

– Da. Mă descurc destul de bine cu cursurile astea, şi o să mai fac şi altele – inclusiv de administrare a afacerilor.

Pe când dădu din nou aprobator din cap, zâmbetul Violei se lărgi.

– Ai talent, dar pregătirea îl face valoros.

– Nu am de gând să mă grăbesc. Am ajutat-o pe Gilly cu dormitorul şi pe Emma Kate cu câteva idei pentru apartamentul ei, doar să văd dacă pot lucra cu spaţiul cuiva şi cu nevoile fiecăruia. Acum, mama vrea s-o ajut să-şi înviorеze camera de zi. Nu pot să spun cât o să fie de încântat tati de chestia asta.

Viola răspunse zâmbetului maliţios al lui Shelby.

– De regulă, bărbaţilor nu le plac schimbările, dar se obişnuiesc cu ele.

Captivată de subiect – nimeni nu ştia mai bine decât Viola MacNee Donahue cum să porneşti o afacere –, Shelby se trase pe marginea scaunului.

– Am aşa nişte idei pentru casa lui Griff. Câteodată, îmi muşc limba, pentru că e casa lui şi el oricum e atât de priceput şi de îndemânatic.

– Oricine e priceput şi îndemânatic apreciază o privire obiectivă, o altă perspectivă asupra lucrurilor.

– Păi, câteodată, nu mă abţin, dar el nu se supără. În orice caz, am de gând să urmez cursurile alea, să-mi iau atestatul, apoi să pun pe picioare o mică afacere. Trebuie să continui să muncesc pentru a mă întreţine pe mine şi pe Callie şi să achit integral blestemata asta de datorie. Să încep cu ceva mic, asta-i ideea, aşa cum ai făcut tu – şi bunicul. Să clădesc ceva durabil. Crezi că sunt pe drumul cel bun?

– Te face fericită? Viola ridică un deget, apoi îl lovi de masă. Să nu renunţi să fii fericită în ceea ce faci, Shelby. E destul de greu să mergi la muncă în fiecare zi şi să ai de-a face cu un şef dacă nu eşti fericită

în ceea ce faci. Dar când e afacerea ta, totul cade pe umerii tăi. Dacă nu te face fericită, mai bine îţi încasezi salariul şi laşi grijile în seama altcuiva.

– Exact despre asta voiam să vorbesc cu tine înainte să iau o decizie. Mă face cu adevărat fericită, buni. Am fost aşa de fericită doar făcând acele lucruri mărunte pentru Gilly şi Emma Kate, văzând cât de mulţumite erau, ştiind că am putut înţelege ce le place şi cum le place. Şi m-am simţit nespus de fericită când am văzut că Griff a folosit culoarea de vopsea pe care am ales-o pentru camera de zi şi cum a cumpărat acel dulap vopsit pe care l-am văzut la The Artful Ridge – e bine că pot să trec din nou pe acolo –, şi doar mi-am dat în treacăt cu părerea că ar da bine la picioarele patului. Şi chiar aşa e.

– Atunci, fă-o. Fă ce te face fericită.

Oftând prelung, Shelby se lăsă pe spate.

– Fac un pas înainte, cum fac în privinţa cursurilor, apoi fac doi paşi înapoi. Cel puţin în mintea meu. Credeam că Richard o să mă facă fericită.

– Ai făcut o greşeală, zise Viola fără echivoc. N-o să fie ultima pe care o s-o faci înainte de a-ţi încheia socotelile cu lumea asta. Mai ales dacă o să fii destul de norocoasă să trăieşti o viaţă lungă, împlinită, incitantă.

– Sper ca măcar să fi fost cea mai mare greşeală din viaţa mea. Se întinse să ia mâna Violei. Vrei să mă ajuţi? Nu mă refer la banii de care am nevoie ca să încep. Mă refer, atunci când o să fiu gata să încep afacerea, pot să-ţi pun o sumedenie de întrebări pe care precis că o să le am?

– M-aş simţi jignită dacă n-ai face-o. Mă pricep la afaceri, şi bunicul tău la fel. Cine crezi tu că l-a ajutat pe tatăl tău să facă să funcţioneze partea de afacere a cabinetului lui?

– Ar fi trebuit să-mi închipui. Mă bazez pe tine.

– Şi eu mă bazez pe tine la rândul meu. Ei bine, ia te uită, a venit în vizită un bărbat chipeş.

– Donşoară Vi. Matt se îndreptă spre masă şi se aplecă s-o sărute pe obraz. Scuzaţi murdăria. Abia am terminat pe ziua de azi la Bootlegger's.

– Şi cum a ieşit?

– Am terminat subsolurile pentru inspecţia de mâine. Ce mai faci, Shelby?

– Bine, mulţumesc. Haide să-ţi aduc o băutură rece, vrei?

El ridică sticla pe care o avea la el.

– Am Gatorade, sunt pe drumuri.

– Un pahar cu gheaţă, atunci.

– Un adevărat bărbat n-are nevoie de pahare. Făcând cu ochiul, bău direct din sticlă. Emma Kate mi-a spus că vrei să vorbeşti ceva cu mine. Între patru ochi.

Îşi mişcă sprâncenele, făcând-o să râdă.

– Aşa e, dar nu m-am asteptat să-ţi faci timp aşa de repede. Ai destule pe cap.

– La fel ca tine. Am auzit că de-abia ai decapitat o orchestră. Consideră că ţi-am sărutat picioarele.

– Ia stai tu jos, îi spuse Viola. Ia scaunul meu, adăugă ea, ridicându-se. O să-mi târăsc picioarele obosite până acasă şi o să-mi prepar o băutură mai tare decât ceaiul.

Poartă-te frumos cu fata mea, Matthew.

– Da, doamnă.

– Pe mâine, buni. Pupă-l pe bunicul.

– Şi el pe tine, zise Viola, mergând în partea din spate.

– Mai trebuie să ştiu ceva, acum, că am scăpat de orchestră? Matt se aşeză şi îşi întinse picioarele. Oftă. Doamne, că bine mai e!

– Un bărbat care munceşte aşa de mult ca tine ar trebui s-o aibă pe Vonnie pentru un masaj în fiecare săptămână. Te menţine relaxat şi în formă.

– Emma Kate zice acelaşi lucru despre yoga. Aş prefera masajul decât să încerc să mă răsucesc ca un covrig.

Cel mai mult şi-ar fi dorit să fie acum acasă, în loc să stea acolo aşteptând ca ea să abordeze subiectul.

– N-aş fi vrut să discut asta cu tine decât după petrecere, ca să-mi pot aduna mai bine gândurile în legătură cu asta. Vorbeam cu buni despre asta. Ea şi cu mama sunt singurele persoane cărora le-am spus.

– Atunci, nu-i despre petrecere.

– Nu, nu-i despre asta. O să fie perfect, nu-ţi face griji. Chestia e... Oftă adânc. Chestia e că am început să fac nişte cursuri, începu ea şi îi explică despre ce e vorba.

– Griff a spus că te pricepi. Nu poţi să te încrezi întotdeauna în cineva care e îndrăgostit lulea, dar am un exemplu eu însumi în ceea ce ai făcut la noi acasă. Şi costă sub două sute să o faci.

– Ideea a fost mai mult să folosesc într-un mod diferit ceea ce aveaţi deja.

– Arată mai bine. Mai vesel. Şi ideea de a monta într-o ramă milieurile croşetate ale străbunicii? Nu eram prea încântat de asta – mi se păreau prea muiereşti, prea înzorzonate, când mi-a spus. Dar arată excelent.

– Ah, sunt gata?

– Le-a luat aseară şi le-am agăţat unde-ai spus. Chiar dacă nu mi-ar fi plăcut – dar îmi plac –, totuşi privirea Emmei Kate, când au fost agăţate sus, ar fi fost mai mult decât de-ajuns.

– Îmi pare aşa de bine că v-a plăcut amândurora.

– Acum e nerăbdătoare să facă ceva şi cu restul casei – ţi-aş mulţumi pentru asta, dar ar fi o minciună. Încerc să amân puţin, pentru că o să vedem o parcelă de teren duminică după-amiază.

– Aţi găsit ceva? Unde?

– La ceva mai mult de o aruncătură de băţ de Griff. Ceva sub douăsprezece mii de metri pătraţi, deci nu atâta teren cât are el, dar avem acelaşi pârâu şi acolo.

– Sunt sigură că-i frumos. Nu credeam că vreţi să vă mutaţi atât de departe de oraş.

– Emma Kate e puţin neliniştită din cauza asta, dar cred că o să-i treacă atunci când o să-l vadă. Eventual îţi păstrezi ideile pentru ea atunci când o să încep construcţia.

– De fapt... am vrut să te întreb pe tine – doar pe tine, Matt, nu pe Griff, nu pe Emma Kate – dacă crezi că odată ce-mi iau atestatul, ai întrevedea vreo posibilitate să îmi foloseşti serviciile, dacă ţi s-a părut în regulă ceea ce fac. Sau doar să menţionezi numele meu unui client care poate se gândea să folosească un decorator. Am două dintre proiectele mele de la cursuri chiar aici, în telefon.

Îl scoase din buzunar.

– E greu să vezi detaliile pe telefon, dar îţi poţi da seama cât de cât.

– Nu i-ai spus nimic lui Griff?

– Nu. Când găsi proiectele, îi dădu telefonul lui Matt. Ar spune da, pentru că n-ar vrea să mă refuze, şi la fel ar face şi Emma Kate. Nu asta caut, nu aşa vreau să încep. Aşa că te rog, dacă nu ţi se pare fezabilă ideea mea de afaceri, să nu-i spui nici un cuvânt lui sau Emmei Kate despre asta. Nu vreau să te simţi prins la mijloc.

Trase aer în piept, în vreme ce el studia proiectul, apoi trecu la cel de-al doilea.

– Lucrările voastre, ale tale şi ale lui Griff sunt foarte bune. Şi reputaţia voastră, chiar dacă nu sunteţi aici de multă vreme – cel puţin după standardele din Ridge – e deja solidă. Cred că pot contribui şi eu la asta. Ca un consultant extern.

El îi aruncă o privire, apoi se uită din nou în telefon.

– Tu ai făcut astea?

– Da. Am şi proiecte pe hârtie, dar...

– Sunt bune, Shelby. Serios, sunt bune.

– Sincer?

– Sincer şi serios. Griff face majoritatea designului, se implică şi în decoraţiuni, în cazul în care clientul doreşte aşa ceva. Ar trebui să i le arăţi lui.

– O să i le arăt, dar nu voiam să i le arăt în ideea că s-ar simţi obligat să...

– Arată-i-le, o întrerupse Matt. Suntem o echipă, şi când luăm o decizie, trebuie să o luăm amândoi, trebuie să ne punem de acord. Ăsta e stilul nostru de lucru. Aşa că nu-ţi pot da un răspuns afirmativ până când nu le vede şi el. Ce pot eu să-ţi spun e că atunci când o să vorbesc cu el, după ce o să le vadă, înclin să spun da.

– Da? Chiar vrei? Tu... Stai. Se apleacă. Uită-te aici, spuse ea şi arătă spre ochii ei. Îmi faci mie o favoare?

– Mda. Cred că ne fac o favoare nouă, tuturor.

– Tuturor. Ea se dădu din nou în spate. Mulţumesc. O să-i arăt. O să mai treacă ceva timp până o să iau atestatul ăla, până o să construiesc un plan de afaceri, dar, ştiind că m-ai recomanda, îmi ia deja o piatră de pe inimă.

– Există vreo posibilitate să faci ceva pe cont propriu acum?

– N-am terminat încă primul nivel.

– Tansy îl scoate deja din minţi pe Derrick. Mostre de vopsea, instrucţiuni de montaj pentru accesorii de iluminat, mostre de parchet, alte instrucţiuni. Şi de-abia ce-am turnat placa la subsol. Dacă ai lucra cu ea, ai ajuta-o să se orienteze – are idei bune, dar acum sunt cam haotice, şi se amestecă cu ideile pe care le are pentru camera copilului. Plus că l-ar mai slăbi pe el. Ţi-ar fi recunoscător.

– Aş fi bucuroasă s-o ajut, dacă ar vrea.

– S-a făcut. Tu şi Derrick puteţi să vă înţelegeţi la bani.

– Oh, n-o să le iau bani pentru...

Scuturând din cap, îi dădu înapoi telefonul.

– Ăsta nu-i un bun plan de afaceri.

Ea scoase un oftat.

– Nu e, nu-i aşa?

– Ştii câţi prieteni, rude, cunoştinţe şi străini au vrut ca eu şi/sau Griff să le facem duşumeaua, să le zugrăvim casa, să refacem acoperişul, să le demontăm bucătăria când am început noi?

– Nu.

– Nici eu, pentru că erau prea mulţi ca să le mai ţin socoteala. Ascultă sfatul unuia trecut prin asta şi n-o apuca pe panta asta. Dacă Tansy vrea părerea ta despre camere sau cum să zugrăvească în camera copilului, ca de la prieten la prieten, asta-i una. Altceva e însă extinderea afacerii lor. O să-ţi câştigi banii.

– În regulă, dacă mă vor.

– O să-l sun pe Derrick. Dacă e interesat, o să-ţi spună el. Trebuie să plec.

– Şi eu. Se ridică în acelaşi timp cu el. Mama a luat-o pe Callie, dar o să se întrebe pe unde umblu. Îţi mulţumesc, Matt. Îl îmbrăţişă şi îl mai strânse o dată. Să-mi rezervi şi mie un dans sâmbătă seara.

– Fără discuţie. Să-i arăţi lui Griff proiectele alea de la curs, repetă el.

– Da, cu prima ocazie.

Ea intră din nou în salon. Mai erau nişte cliente – două femei care foloseau Camera de Relaxare după tratament şi încă două care veniseră pentru un coafat după serviciu.

Dar ziua de lucru a lui Shelby se încheiase.

Îşi luă poşeta, îşi luă rămas bun şi apoi ieşi pe uşă.

Şi, fără de veste, se trezi în braţele lui Griff.

– Bună, zise el.

– Bună.

– Ţi-am văzut maşina, aşa că veneam înăuntru după tine.

– Eu chiar... Zăpăceala i se risipi atunci când le zări pe Crystal, pe clienta ei şi pe fata de la şamponare care rămăsese după program ca să mătură, toate cu feţele lipite de geamul din faţă.

Crystal îşi duse mâna la inimă când Shelby îi făcu semn să dispară de acolo.

– Dăm primul spectacol din seara asta.

Griff doar zâmbi şi le făcu femeilor cu mâna în vreme ce Shelby îl împingea către maşina ei.

– Ai stat peste program?

– De fapt, a trebuit să vorbesc ceva cu buni, apoi am avut o întrevedere cu Matt.

– Un *rendezvous* în Ridge. Trebuie să-i trag un pumn?

– De data asta, nu. Ştii, am ceva de vorbit cu tine şi ceva ce vreau să-ţi arăt.

– Despre marea petrecere?

– Nu chiar. Nu vrei să vii acasă cu mine, la cină? Mama şi tata or să se bucure să te vadă. Şi Callie o să fie încântată.

– Trei roşcate, un doctor şi o masă gratis. Aş fi nebun să refuz. Totuşi, se uită înspre tricoul murdar şi jeanşii prăfuiţi. Dar azi a trebuit să fac o muncă murdară şi n-am ajuns acasă să mă spăl.

– Poţi să te speli în casă şi o să mâncăm afară. Preferăm asta pe aşa o vreme.

– Atunci, vin după tine.

– Doar să-i spun mamei că vii şi tu, aşa, ca să n-o prinzi nerujată.

Chiar când puse mâna pe telefon, acesta semnală recepţionarea unui mesaj.

– Mama ta? întrebă Griff pe când ea citea.

– Nu. E de la Derrick.

Scria doar atât: *Da, te rog, da. Salvează-mă din iadul decoraţiunilor.*

– Ceva despre care o să vorbim. Se îndreptă spre portiera şoferului. Ce făceai în oraş?

– Se pare că te aşteptam pe tine.

Răspunsul lui o făcu să zâmbească. Toată nebunia acelei zile o făcu să zâmbească.

*

SUV-ul solid trecu pe lângă ea pe când se urca în maşină. Nu-i aruncă nici măcar o privire, dar probabil că n-ar fi recunoscut şoferul.

Îşi schimbase din nou înfăţişarea.

Pe când ea se îndrepta spre casă, el conduse spre dealuri.

Ştia ce plănuia să facă şi când, şi îi plăcea să ştie că ceea ce începuse în Miami era aproape terminat.

Capitolul 29

Când Griff intră sâmbătă în salonul lui Vi, Snickers dădu peste cap tot locul. Femei – stiliste, cliente, tehniciene – se ghemuiră să-l admire, să-l scarpine pe burtă, să-l mângâie pe urechi şi în general să-l facă să explodeze de fericire.

Îşi aminti de vremea când avea douăzeci de ani, când veşnic era în căutare de strategii de agăţat femei.

Ar fi trebuit să închirieze un căţel.

Venise – după ce protestase, şi la ordinele Emmei Kate – să se tundă. Ura treaba asta, dar ea cam băgase spaima în el din pricina tonului pe care îi ceruse asta.

– Ai nevoie de un tuns, declară Viola, ceea ce îl făcu să-şi încordeze umerii.

– Emma Kate a zis că aş avea nevoie, dar eşti ocupată, aşa că...

– Acum n-am pe nimeni pe scaun. Vino-ncoace, Griffin, şi ia loc.

Căţeluşul se aşeză numaidecât şi păru foarte mulţumit de sine. Şi femeile exclamară în cor *oh-ooo*!

– Un bărbat ar trebui să arate îngrijit pentru petrecerea de logodnă a celui mai bun prieten al lui. Viola arătă cu degetul spre scaun. Fii cuminte la fel ca animăluţul tău.

– Păi, ştii, doar puţin.

Dorind din tot sufletul să se afle oriunde altundeva, Griff se aşeză.

– Am făcut eu vreodată treaba pe jumate?

– Nu, doamnă.

Îi puse o pelerină de jur-împrejur şi luă sticla cu spray ca să-i umezească părul.

– Ai un păr bun, Griffin. O să am grijă să-l păstrezi. Bănuiesc că ai fost traumatizat la frizerie când erai copil.

– Au adus un clovn – genul ăla de clovni ţicniţi cu perucă. A fost rău. Groaznic de rău. Ai citit vreodată *Oraşul bântuit*? Romanul lui Stephen King? Genul ăla de clovn.

– Pe-aici nu există nici un clovn, de nici un fel. Amuzată, îl frecă pe obraz. Băiete, ai nevoie de un bărbierit.

– Da, o să mă ocup de asta mai târziu.

– O să te bărbieresc eu. Când în ochi îi citi groaza, ea doar zâmbi. Te-a bărbierit vreodată temeinic o femeie cu un brici cu lama dreaptă?

– Nu.

– Stai să vezi ce-o să-ţi placă. Potrivi scaunul şi îşi luă foarfeca. N-ai întrebat unde e Shelby.

– Contam să-mi spui dumneata.

– E-n spate. Avem un grup de şase femei, prietene din colegiu. Petrec un weekend lung împreună, sunt cazate la hotelul mare. E drăguţ să ai prieteni de-o viaţă. Tu eşti aşa cu Matt.

– Da.

Continuă o conversaţie agreabilă în vreme ce apuca mici smocuri de păr între degete şi le tăia. Ca să-l relaxeze, ştia el. La fiecare două luni, când se hotăra să meargă la tuns – sau era împins acolo –, ea făcea la fel.

Îi plăcea s-o vadă cum lucrează – mişcările iuţi, pricepute, precise, felul în care ochii ei măsurau tăietura chiar când vorbea cu el sau împărţea ordine ori răspundea la întrebări.

Putea să poarte o grămadă de discuţii în acelaşi timp. El considera asta un talent rar.

– O să fie frumoasă toată viaţa.

– Shelby?

Viola se uită la el în oglindă, zâmbind.

– Stai numai s-o vezi diseară. O să plece de-aici în curând, o culcă pe Callie, apoi se întoarce ca s-o coafez. M-am şi gândit la ceva.

– N-o să-i îndrepţi părul, nu-i aşa?

– Nici un pic. Spune că trebuie să se ducă la hotel devreme, aşa că n-o s-o poţi lua; mare păcat, pentru că voi doi aţi face senzaţie acolo. Lorilee, sunt aproape gata aici. Vrei să vii să-mi încălzeşti un prosop pentru bărbieritul lui Griff?

– Bineînţeles, donşoară Vi.

– Chiar că nu trebuie să...

– Griffin Lott, cum ai tu de gând să mă convingi să-mi părăsesc bărbatul cu care stau de aproape cincizeci de ani şi să fug cu tine, când n-ai încredere în mine că n-o să-ţi tai gâtul?

Aşa că el sfârşi prin a se lăsa pe spate în scaun, cu un prosop umed şi cald acoperindu-i toată faţa, mai puţin nasul. Trebuia să admită, era grozav, până când auzi sunetele produse de ascuţirea briciului.

– Folosesc încă briciul străbunicului meu, zise ea pe un ton familiar. Îndeosebi, din motive sentimentale. I l-a dat bunicului, care, de altfel, m-a învăţat să bărbieresc un bărbat.

El simţi realmente cum mărul lui Adam i se strângea.

– Când a fost ultima dată când ai făcut asta?

– Îl bărbieresc pe Jackson aproape în fiecare săptămână. Se apleacă mai aproape. Ne gândim că-i un preludiu.

Când el se înecă, ea luă prosopul.

– Noi n-o să ne gândim aşa, pentru că tu te gândeşti la asta cu nepoata mea. Şi unde mai pui că îl bărbieream pe primarul Haggerty în fiecare sâmbătă dimineaţă – înainte de a se retrage şi a se muta în Tampa, Florida. Acum avem o femeie primar.

Îşi turnă ulei în palme, le frecă una de alta, apoi i-l întinse pe faţă.

– Asta o să-ţi înmoaie barba şi oferă o protecţie plăcută între faţa ta, spumă şi lamă. Şi miroase bine.

– Cred că bărbieritul bunicului dumitale nu avea nimic de-a face cu asta.

– Trebuie să te adaptezi vremurilor. Preocupată, aplică un strat gros de spumă de ras pe faţa şi pe gâtul lui, cu ajutorul unui pămătuf mare, îndesat, cu care o întinse prin mişcări circulare. Deci, ca să revenim, nu-l mai bărbieresc pe primar. Dar mai sunt unul sau doi pe aici cărora le place un bărbierit regulat, profesionist, şi vin aici. Alţii

merg la Frizeria lui Lester. El zice mereu că iese la pensie, şi, dacă o să se întâmple asta vreodată, o să-mi extind serviciile pentru domni.

– Mereu faci planuri.

– Oh, da, aşa e, Griffin.

Privirea lui alunecă spre briciul drept cu mânerul de sidef, apoi într-o parte.

– Ce trebuie să faci, continuă ea, e să lucrezi cu mişcări scurte, în sensul firelor de păr. Apoi, dacă vrei un bărbierit de calitate, neted, aşa cum o să-ţi fac eu azi, mergi înapoi încă o dată, în răspăr. Cu grijă, cu degetul mare, ea îi întinse pielea de sub favoriţi. Nu te apăs prea tare, nu-i aşa? Trebuie să laşi lama să-şi facă treaba. Dacă vrei presiune mai mare, ai nevoie de o lamă mai ascuţită.

Lucră metodic, continuând să sporovăiască. El se relaxă aproape de tot, chiar şi când simţea lama pe gât.

– Ai de gând să te însori cu fetiţa mea, Griffin?

El deschise ochii şi se uită într-ai ei. Văzu amuzamentul din ei.

– Imediat ce e pregătită.

– Ăsta-i un răspuns bun. Am învăţat-o să bărbierească un bărbat.

– Serios?

– Poate că şi-a ieşit din mână, dar se pricepe bine. Vorbeam de lup.

Lui îi era frică să se mişte, aşa că îşi putu mişca doar ochii. Auzi câinele târându-se, îi auzi vocea. O auzi râzând.

– Eşti îndrăgostit până peste urechi, murmură Viola.

– Şi nu mă opresc.

– Măi să fie, ia uită-te aici! N-am ştiut că ai venit să te bărbiereşti la un profesionist, Griff.

– E prima dată.

Shelby îl mângâie cu două degete pe obrazul stâng.

– Hmm. Mai fin nici că se poate.

– Preludiu, zise Viola din nou şi o făcu pe Shelby să chicotească.

– Te face să te gândeşti, nu-i aşa? Buni, îmi pare rău, dar trebuie să plec. Am primit un SOS de la hotel, pentru că se pare că donşoara Bitsy s-a înfiinţat acolo, chiar dacă a promis că n-o face. Acum va trebui să sting vreo câteva mici incendii înainte ca ea să le aţâţe.

– Du-te. Ţi-am spus să-ţi iei liber azi.

– Am crezut că o să fie ocupată aici. Are programări la coafat şi manichiură. Trebuie s-o scot de-acolo, să ţin situaţia sub control şi să mă întorc în mai puţin de o jumătate de oră ca să le iau pe fete. Am promis că le duc la librărie la Ora de Poveşti, şi Tracey are planuri. Donşoara Suzannah are o programare la dentist. Nu pot s-o las pe donşoara Bitsy să-şi bage nasul aici acum şi nu pot să le dezamăgesc pe Callie şi pe Chelsea.

– O s-o fac eu.

Shelby îl bătu pe umăr pe Griff, înainte de a se grăbi spre tejgheaua din faţă să-şi ia poşeta.

– Nu mă îndoiesc că eşti bun la stins incendii, dar...

– Nu, nu cu donşoara Bitsy; o să-i duc pe copii la librărie.

La fel ca şi în cazul căţelului, afirmaţia aceasta generă un cor de exclamaţii din partea clientelor.

– Griff, vorbesc despre două fetiţe de patru ani.

– M-am prins.

– Şi n-ai de lucru?

– Matt a plecat – el şi Emma Kate au reuşit să stabilească o întrevedere în legătură cu localul pentru nuntă.

– Ce local?

– Nu ştiu. Unul oarecare. Am făcut tot ce-am putut eu de unul singur până cam pe la ora trei, când or să mai vină nişte materiale.

– Eu ar trebui să le duc pe fete la donşoara Suzannah pe la ora trei. Dorm acolo.

– Ei, vezi? O să le iau şi le duc la librărie. Mai putem să ne ducem în parc cam o oră, dacă nu te întorci. O să le las şi o să mă întorc când soseşte materialul.

– Poţi să iei camioneta mea. Iau eu maşina ta.

– Nu sunt sigură dacă Tracey o să fie încântată că iei tu fetele.

– Oh, o să fie în regulă, Shelby. Viola alungă ideea. E o fată inteligentă, îl cunoaşte pe Griff şi ştie că ai multe pe cap azi.

– Ai dreptate. Deja mi se învârte capul. Îşi scoase cheile din buzunarul poşetei. Mulţumesc, Griff. Mă întorc cât pot de repede.

– Nu te grăbi. Dacă nu eşti înapoi până la trei, o să-i dau lui Callie o bormaşină, şi lui Chelsea, o drujbă. O să le ţină ocupate.

– Dar ştiu că mă linişteşti.

– Cheile sunt în buzunarul drept din faţă.

Ea îşi arcui sprâncenele.

– Vrei să-ţi bag mâna în buzunar?

– N-am ştiut că e o posibilitate când le-am pus acolo, dar nu-mi displace.

Ea băgă mâna şi luă cheile.

– Mulţumesc, zise ea din nou şi îl sărută.

– Să vă rugaţi cu toţii pentru mine, strigă ea grăbindu-se spre uşă.

*

Griffin se instală la librărie, unde se părea că Ora de Poveşti pentru preşcolari se ţinea o dată pe lună. Şi cui nu-i plăcea Ora de Poveşti? se întrebă el, sprijinindu-se de unul dintre rafturi cu un pahar de cafea cu gheaţă în mână în vreme ce în jur de doisprezece ţânci şedeau în cerc, ascultând o poveste despre un băiat şi un pui de dragon cu o aripă rănită.

O cunoştea pe donşoara Darlene, o profesoară pensionară care lucra cu jumătate de normă la librărie. El şi Matt îi construiseră o mică anexă la casă în toamna trecută, oferindu-i o tihnită cameră de lectură.

Merita una, se gândi el. Citea foarte frumos, imitând vocile, adăugând doza necesară de tristeţe, bucurie, surpriză şi mirare.

Îi cucerise pe deplin pe copii. Şi el însuşi era captivat de poveste şi îl interesa ce se întâmplă cu Thaddeus şi cu dragonul lui Grommel.

De undeva din spatele librăriei, un bebeluş începu să plângă. Putu auzi vocea unei femei care îl potolea cu blândeţe, apoi sunetul paşilor ei pe când se plimba de colo colo, şi plânsul încetă.

Lumina soarelui răzbătea prin fereastra din faţă şi prin vitraliile uşii principale, aşezându-se în pătrate de lumină pe vechea duşumea de lemn.

Forma se schimbă când se deschise uşa; clopoţelul sună, apoi forma îşi reveni. Se schimbă din nou când o umbră trecu peste ea. De-abia îl observă pe bărbat – nimic mai mult decât o umbră care schimbase o clipă forma creată de lumină pe podea.

Apoi povestea se sfârşi, şi Callie alergă direct spre el.

– Ai auzit? Da? Aripa lui Grommel s-a înzdrăvenit, şi Thaddeus a putut să-l păstreze! Îmi doresc să am şi eu un dragon.

– Şi eu. Se întinse s-o ia pe Chelsea de mână.

– Putem să luăm o carte? se interesă Callie. Despre Thaddeus şi Grommel?

– Sigur. Şi după aia, zic să luăm nişte îngheţată şi să mergem spre parc.

Luară cartea şi, deoarece se dovedi că apăruse deja o a doua aventură, le cumpără fetiţelor câte un exemplar din noua carte, apoi îngheţată, ce se topea mai repede decât puteau copilele să mănânce.

Le duse apoi la fântâna din parc ca să le spele mânuţele lipicioase înainte de a se zbengui cu ele prin zona de joacă pentru a consuma energia dată de îngheţată.

Când se prăbuşi, pretinzând că se dă bătut, fetele alergară de jur-împrejurul lui.

Callie o luă pe Chelsea de mână, îndepărtându-se câţiva paşi, şi începură să şuşotească.

– Care-i secretul?

– Chelsea zice că băieţii ar trebui să întrebe.

El se ridică în capul oaselor, stând turceşte.

– Ce să întrebe?

Mai multe şuşoteli, apoi Callie ridică bărbia în vânt cu un gest instinctiv feminin şi înaintă spre el.

– Pot să întreb dacă vreau.

– Bine.

– Putem să ne căsătorim? Am putea locui în casa ta, şi mama poate să vină şi ea. Pentru că te iubesc.

– Uau. Şi eu te iubesc.

– Deci, putem să ne căsătorim ca Emma Kate şi cu Matt şi putem să stăm cu toţii la tine acasă cu Snickers. Până la adânci bătrâneţe.

Înduioşat, o trase spre el.

– Lasă-mă să mă gândesc.

– Fără gâdilături, zise ea, frecându-şi obrazul. Azi, nu.

– Îmi plac gâdilăturile.

O trase din nou spre el. Îndrăgostit până peste urechi, se gândi el.

– O să vină din nou.

Își scoase telefonul când acesta semnală recepționarea unui mesaj.

Scuze că a durat atât – toate incendiile stinse. Mă întorc.

Cu un braț ținând-o pe Callie, răspunse.

În parc, fumăm țigări și bem bere. Putem să facem schimbul aici.

Răspunsul ei veni câteva clipe mai târziu.

Nu faceți gunoi pe jos. Ajung în zece minute.

Își puse telefonul înapoi în buzunar.

– Mama ta e pe drum, Callie.

– Dar vrem să ne jucăm cu tine!

– Trebuie să merg la lucru. Dar înainte de asta... Se ridică, le înșfăcă pe amândouă fetițele ca pe niște mingi și le făcu să chiăie, gonind prin spațiul de joacă cu Snickers alergând după ei.

Îl zări pe bărbatul care intrase în librărie – sau crezu că e el – la marginea parcului. Se pomeni că le ține mai strâns pe fete.

Apoi, bărbatul se uită spre stânga, zâmbi, făcu semne cu mâna și se îndreptă spre cineva pe care Griff nu-l putu zări.

Copiii, se gândi el, punându-le pe fete jos, ca să-l poată fugări și ele pe el. Te fac să devii circumspect față de orice și oricine.

*

Shelby rezolvă toate treburile pe care le mai avea în acea zi – schimbă mașinile cu Griff și le luă pe fete pe care le lăsă la donșoara Suzannah. O îmbrățișă încă o dată pe Callie, gândindu-se că era prima dată când dormea cu adevărat în altă parte; undeva în afara familiei.

Se înapoie la salon pentru coafat și, la insistențele lui Crystal, pentru machiat. În vreme ce ar fi preferat să se îngrijească singură de fața ei, nu putu găsi o modalitate de a o refuza pe Crystal fără a o insulta. Dar își manifestă nervozitatea din plin, făcând-o pe Crystal să jure că nu avea să o facă să arate vulgar.

Cu siguranță că economisi timp, de vreme ce toată lumea se agita în jurul ei de parcă era o celebritate, iar ea răspundea la mesaje de la serviciul de livrare a preparatelor culinare, de la florărie, de la Emma Kate.

Și la nesfârșitele mesaje primite de la donșoara Bitsy.

O ţinură departe de oglindă în vreme ce lucrau în tandem, apoi rotiră scaunul cu o mişcare largă pentru grandioasa expunere.

Toate îndoielile se risipiră.

– Măi să fie, dar arăt *nemaipomenit*!

– Am scos în evidenţă ochii mai mult decât o faci tu de obicei, începu Crystal, dar am păstrat o notă discretă. Aşa că e elegant, la fel ca părul tău.

– Chiar că e elegant. Şi natural, varianta mea îmbunătăţită – doar v-aţi agitat în jurul meu pentru aproape o oră. Îmi place, Crystal, niciodată n-o să mă mai îndoiesc de tine. Şi buni, părul e extraordinar. Banda asta subţire, puţin sclipitoare pune în evidenţă buclele pe care le-ai făcut să cadă din coc spre spate.

– Cu câteva şuviţe în jurul feţei, adăugă Viola, aranjându-le încă puţin, ca să nu arate ca şi cum te-ai ocupat doar cinci minute de ele, ci doar cinci minute aşa cum trebuie.

– Nu ştiu dacă ce a mai rămas din mine poate supravieţui cu tot ce aţi făcut voi, dar o să fac tot ce-mi stă în putinţă. Mulţumesc, mulţumesc mult de tot! Le îmbrăţişă pe amândouă. Trebuie să plec. Sunt hotărâtă să ajung la hotel înaintea donşoarei Bitsy. Ne vedem toate acolo.

Socoti că avea casa la dispoziţia ei o oră înainte ca mama ei să ajungă acasă – două, dacă Ada Mae alegea să se coafeze şi să-şi facă un tratament facial la salon, mai întâi.

Ea nu avea nevoie de două ore.

Luă o cola din bucătărie şi trase aer în piept. Plănuise să poarte rochia ei neagră simplă, dar dată fiind coafura în stil grecesc pe care i-o făcuse bunica ei, se răzgândi, urcând scările.

Rochia neagră ar merge la orice, fără discuţie – şi deja servise cu brio la trei Seri de Vineri. Mai trebuia să o poarte şi pe cea argintie pe care o adusese cu ea din dulapul casei din nord. Doar că nu se potrivea cu Serile de Vineri. Dar pentru ocazia aceasta...

Scoţând-o, o ridică la nivelul ochilor şi se întoarse spre oglindă. Liniile erau ceva mai fluide, mai lejere şi ar pune în valoare părul. Nu acum, pantofii cei negri, hotărî ea. Ar fi prea austeri. Dar avea acele sandale albastre cu toc jos – tocul jos ar fi mai practic oricum, când avea să alerge cam jumătate din noapte.

Şi rochia avea buzunare în cusăturile laterale, unde putea să-şi pună telefonul, ca să-l aibă la îndemână.

Odată ce hotărârea fu luată, se îmbrăcă, adăugă cercei lungi şi un trio de brăţări subţiri strălucitoare din cutia cu zorzoane a lui Callie.

Împachetă nişte articole de toaletă şi un schimb de haine, pentru că urma să rămână la Griff după petrecere.

Într-o oră, simţindu-se foarte bine în pielea ei, se urcă din nou în maşină şi conduse spre hotel.

Shelby se gândea că în ultimele trei săptămâni petrecuse acolo mai mult timp decât în toată viaţa ei, dar încă o făcea să zâmbească virând spre drumul în pantă şi văzând întinderea acelei mari clădiri de piatră printre copaci.

Parcă şi o luă pe aleea placată cu gresie spre veranda mare din faţă, unde două mari ghivece adăposteau begonii roşii şi albe cu nişte tulpini căţărătoare albastre de lobelia.

Dacă Emma Kate şi Matt se hotărau să facă acolo nunta, îşi imagină acele ghivece din care se revărsau flori galbene şi lila.

Câţiva dintre membrii personalului o salutară pe când traversa vastul hol pardosit de la recepţia hotelului. Ţesăturile purpurii peste cele albe adăugau o eleganţă simplă, suportul perfect pentru bolurile de hortensii albe şi suporturi pătrate, transparente, în care erau lumânările albe.

Un amestec de mese înalte şi joase, de scaune şi taburete.

Plănuise să transfere din acel decor şi pe terasă, să adauge câteva vase ici-colo cu cale albe şi trandafiri, câţiva bujori şi nişte frunziş verde, aerisit.

O caracteriza pe Emma Kate.

Văzând-o pe florăreasă, Shelby se duse spre ea.

– Arată-mi unde ai nevoie de mine.

Când viitorii miri sosiră, totul era aranjat – şi, după privirea prietenei sale, îşi dădu seama că fiecare oră de muncă, fiecare cursă dus-întors, fiecare cumplită durere de cap purtând marca Bitsy meritaseră cu prisosinţă.

– Oh, Shelby.

– Să nu te pui pe jelit acum! O să încep şi eu, şi uite-aşa, o să ne stricăm machiajul. Amândouă arătăm superb.

– E atât de frumos! Tot ce voiam, şi mai mult decât atât, ce nu ştiam că vreau. E ca un vis.

– A fost visul nostru. Îi luă de mână pe Emma Kate şi pe Matt şi le uni mâinile. Acum, e visul vostru. Vă declar logodiţi.

– Vrem să îţi cerem o mare favoare.

Ea îşi băgă mâna în buzunar şi o scoase făcută pumn.

– Se întâmplă să mai am una rămasă, chiar aici. Ce pot să fac?

– Eu şi Matt ne-am hotărât la cântecul nostru – cel puţin pentru seara asta. *Stand by me.* Îl ştii, nu-i aşa?

– Bineînţeles că-l ştiu.

– Vrem să-l cânţi în seara asta.

– Dar avem o formaţie.

– Vrem neapărat să-l cânţi tu. Emma Kate îi luă mâna lui Shelby între ei doi. Ai vrea, te rog, Shelby? Doar cântecul ăsta. Pentru noi.

– Aş fi bucuroasă să-l cânt. O să vorbesc cu formaţia despre asta. Acum, o să mergem să-ţi dau ceva de băut şi o să te conduc pe aici înainte, pentru că invitaţii o să înceapă să sosească şi n-o să mai ai un minut liber.

– Griff e chiar în spatele nostru, zise Matt. De fapt, iată-l.

– Oh, vai de mine! Uită-te la tine. Îl atinse uşor pe reverul costumului gri-închis şi se gândi ce inspirată fusese că se îmbrăcase cu rochia gri-deschis. Eşti aşa de elegant.

– Zeiţa munţilor, murmură el. Mi se taie răsuflarea.

Îi ridică mâna şi i-o sărută. Ea roşi – se învăţase să nu facă asta, fiind roşcată, încă din anii adolescenţei.

– Mulţumesc, domnule. Noi patru arătăm aproape la fel de frumos ca încăperea. Cred că ar trebui să bem prima cupă de şampanie. Emma Kate, vreau să-ţi arăt terasa. Am înşirat mici lumânări albe în copăceii din vase. E un tărâm de basm.

– Flori, şi lumânări, şi lumini de basm, comentă Griff în timp ce dădeau turul localului. Numai strălucire, nici pic de agitaţie.

– Am tăiat kilometri întregi de volănașe din viziunea donșoarei Bitsy, dar serios, cred că o să fie mulțumită cum a ieșit totul. S-ar putea să avem o furtună, dar nu înainte de miezul nopții.

Se bătu peste buzunar, unde ținea telefonul.

– Îmi verific mereu aplicația pentru vreme, dar deocamdată e bine. Uite-o și pe donșoara Bitsy. Nu-i așa că arată bine în rochia ei roșie, lungă? Aș face bine să mă duc să vorbesc cu ea.

– Vrei ajutor?

Ea îl apucă de mână.

– Fără discuție.

*

Dansa cu el. Nu-i veni în minte decât mai târziu că nici măcar o dată nu o mâhnise vreo amintire a altor petreceri protocolare. Niciodată nu se gândise la Richard care ar fi purtat smochingul de parcă s-ar fi născut într-unul.

Se concentra doar pe acel moment.

Dansul cu tatăl ei, care scosese la iveală câteva dintre mișcările de dans învățate pe vremea când Ada Mae îl târâse să ia lecții. Și cu bunicul ei, care o învârti în câteva mișcări de dans popular gen step – și aici rezistența mușchilor ei nu era la fel de bună ca a lui – când toba formației începu să se audă mai tare. Cu Clay, care nu avea nici un fel de ritm, și cu Forrest, care îi luase porția lui Clay.

– Cum de-ai intrat aici? îl întrebă pe Forrest. Nu porți smoching, nici măcar costum și cravată.

– Cu insigna. Îi dădu roată într-un lin pas de doi. I-am spus donșoarei Bitsy că sunt de serviciu.

– Ești?

El doar zâmbi.

– Mă consider tot timpul de serviciu și n-am pus pe mine un costum de la balul de absolvire. Sper să merg tot pe mâna asta câștigătoare.

– Nobby are costum.

– Da, dar a jurat că o să mă susțină la scuza cu serviciul.

– Cu ce l-ai mituit?

– O cafea de fițe și vreo două prăjituri proaspete de la brutărie.

Ea râse şi se învârti cu el.

– Arăţi cât se poate de bine în seara asta, surioară.

– Mă simt cât se poate de bine în seara asta, fratele meu mai mare. Uită-te cât de fericiţi sunt cu toţii. Emma Kate ar putea să lumineze de una singură tot locul.

– Ţi-o iau înapoi, se băgă Griff, întrerupând dansul.

– Aş putea să te arestez pentru asta, dar treacă de la mine. Uită-acolo, o blondă care arată de parcă ar vrea să socializeze.

Shelby se uită într-acolo.

– O cheamă Heather. A lucrat cu Emma Kate la spitalul din Baltimore. E nemăritată.

– Asta-i bine.

Griff o trase spre el când Forrest se îndreptă spre blondă.

– Ai parte de un mare succes, Roşcato.

– Ştiu. Îşi puse mâinile pe spatele lui, şi obrazul pe al lui. E atât de bine, la fel şi cu tine. Tocmai spuneam cât de fericiţi sunt cu toţii. E aşa de bine să ştii că lumea e fericită pentru Emma Kate şi Matt. Şi donşoara Bitsy... Oh, ia uită-te şi la ea, a apucat-o din nou plânsul şi fuge la toaletă. Mă duc să văd ce-i cu ea.

Shelby întoarse capul şi îl sărută uşor pe obraz.

– Nu stau mult – sau s-ar putea să dureze, dacă e o repriză serioasă de plâns. N-ar fi rău încă un pahar de şampanie, odată ce rezolv chestia asta.

– Mă asigur că te aşteaptă.

Ea porni spre uşi şi spre toaletele din spatele lor. Şi îşi scoase telefonul când acesta sună.

– Donşoara Suzannah? E totul în ordine?

– Nu-i nimic, scumpo. Doar că fata ta l-a uitat pe Fifi şi e foc de supărată. Nu ne-am dat seama de asta decât atunci când le-am pus în pat. Am încercat să-l înlocuiesc, dar ea îl vrea doar pe Fifi.

– Nu ştiu cum de-am putut s-o trimit la voi fără Fifi. Nu vrem ca prima seară în care doarme la prieteni să fie ruinată. Dau o fugă până acasă să-l iau pe Fifi şi îl las la voi. N-o să-mi ia mai mult de cincisprezece minute să ajung acolo.

– Îmi pare aşa de rău că te-am întrerupt şi ţi-am pricinuit neplăceri. Bill al meu s-ar fi dus să ia căţelul, dar ştiu că mama ta a încuiat casa.

– Nu vă faceţi griji pentru asta. Plec acum. Spuneţi-i lui Callie că îl aduc pe Fifi.

O zări pe Crystal în drum spre toaletă.

– Trebuie să-ţi cer o favoare. Donşoara Bitsy e înăuntru, plânge puţin, doar de fericire, ştii cum e, şi de emoţie. Eu trebuie să dau o fugă să-l iau pe Fifi pentru Callie. Ai putea s-o consolezi puţin pe donşoara Bitsy – sau roag-o pe buni – şi spune-i lui Griff, dacă îl vezi. Mă întorc în mai puţin de jumătate de oră.

– Sigur că da. Vrei să mă duc eu să-l iau pe Fifi?

– Mulţumesc, dar eu o să fiu mai rapidă.

– Oh, uite! Am vrut să-ţi dau asta la salon. Rujul pe care l-am folosit pentru tine.

– Mulţumesc, Crystal. Distrează-te în continuare!

– Poţi conta pe mine.

Shelby băgă în grabă rujul în buzunarul drept, şi telefonul în cel stâng. Se duse cu gândul înapoi la momentul când îi făcea bagajul lui Callie. *Ştia* că-l avea pe Fifi chiar acolo, dar...

Acum văzu, o văzu pe Callie cum îl ia pe Fifi să vorbească cu el despre faptul că înnopta la prieteni.

Şi târându-l pe căţel cu ea când o urmase pe mama ei în celălalt dormitor.

Pe pervazul ferestrei, îşi aminti ea. Cum de omisese asta, n-avea să ştie niciodată.

Era în regulă, avea să se întoarcă înainte ca cineva să-i simtă lipsa. Iar Callie şi Fifi aveau să se regăsească.

Ocoli oraşul, pentru că o seară de sâmbătă pe timp de vară putea fi aglomerată, şi reuşi să ajungă acasă în mai puţin de zece minute. Recunoscătoare pentru pantofii cu toc jos, alergă spre uşă. Îi programaseră cântecul pentru mijlocul serii, aşa că avea treizeci de minute rezervă. Dar nu mai mult.

Se repezi direct în sus pe scări şi în dormitorul ei.

– Iată-te, Fifi! Îmi pare așa de rău că te-am uitat aici. Luă mult iubitul cățel de pe pervazul ferestrei și se întoarse să se repeadă afară din nou.

El păși în cadrul ușii. Degetele ei paralizară, iar cățelul îi scăpă, când el veni spre ea.

– Bună, Shelby! Nu ne-am văzut de mult timp.

– Richard!?

Părul lui era închis la culoare, un castaniu intens, neobișnuit, și îi cădea neglijent și ondulat mult peste guler. O barbă deasă îi acoperea partea de jos a feței. Purta un tricou de camuflaj și pantaloni kaki cu ghete de armată zgâriate. O ținută pe care n-ar fi purtat-o nici mort.

Oh, Dumnezeule!

– Au spus... au spus că ai murit.

– Au spus ce am vrut eu să spună. Nu ți-a trebuit prea mult timp să dai fuguța acasă și să-ți desfaci picioarele pentru un tâmplar oarecare. M-ai jelit, Shelby?

– Nu înțeleg.

– Niciodată n-ai prea înțeles tu mare lucru. Cred că va trebui să avem o lungă discuție, noi doi. Hai să mergem.

– Nu merg nicăieri cu tine.

El își duse nonșalant mâna la spate și scoase o armă.

– Ba da, o să mergi.

Arma din mâinile lui i se păru la fel de ireală precum întreaga situație.

– Ai de gând să mă împușți? Pentru ce? N-am nimic din ce ai putea tu să vrei.

– Ai avut. Arătă spre fotografia de pe comoda ei.

Acum văzu ea că o desfăcuse.

– Te cunosc, Shelby. Ești o simplă țărăncuță. Un lucru pe care nu l-ai arunca niciodată – fotografia pe care mi-ai dat-o cu tine și cu copilul. Dacă mă săltau, tot n-ar fi avut nimic. Am ascuns ce-mi trebuia, lângă frumoasa mea soție și fiică.

– În spatele pozei cu noi, murmură ea. Ce-ai ascuns acolo?

– Cheia regatului. O să vorbim. Hai să mergem.

– N-o să...

– Știu unde e, zise el încet. Își petrece noaptea cu micuța ei prietenă, Chelsea. La bunica. Poate că o să merg acolo, să-i fac lui Callie o vizită.

Frica puse stăpânire pe ea, îi pătrunse în oase ca un cuțit.

– Nu. Stai departe de ea. Las-o-n pace.

– O să te omor chiar aici, ca să te găsească familia ta. Dacă trebuie să rezolv în felul ăsta, copilul e următorul pas. Alegerea ta, Shelby.

– O să merg. Doar las-o pe Callie în pace, și o să merg cu tine.

– La naiba, sigur că o să mergi. Îi făcu semn cu arma să iasă din cameră. Atât de previzibilă – așa ai fost întotdeauna, și așa o să rămâi. Am știut că erai o țintă la-ndemână, de prima dată când te-am văzut.

– De ce nu iei tu ce ai venit să iei și să pleci? Nu însemnăm nimic pentru tine.

– Și cât de departe o să ajung înainte de a-l chema pe fratele tău polițai? Pe când ieșeau din casă, el o luă cu o mână strâns de după mijloc și îi apăsă arma în coaste. O să mergem puțin, luăm mașina mea. Un minivan, Shelby? Mi-e rușine cu tine.

Tonul acela, tonul acela compătimitor. Cât de des îl auzise?

– Nu însemn nimic pentru tine. Niciodată n-am însemnat.

– Oh, ai fost atât de utilă. Îi sărută tâmpla, făcând-o să se înfioare. Și, la început, la dracu', chiar erai amuzantă. Dumnezeu știe că erai bună la pat. Asta e. Urcă, dă-te-ntr-o parte. Tu o să conduci.

– Unde mergem?

– Într-un locșor pe care-l știu. Liniștit. Retras. Exact ce ne trebuie pentru o discuție intimă.

– De ce n-ai murit?

– Ți-ar plăcea asta.

– Jur pe tot ce am că da.

O băgă în mașină, forțând-o să treacă târâș pe locul șoferului.

– Nu ți-am făcut niciodată nimic, am făcut tot ce-ai vrut, am mers unde ai vrut. Ți-am făcut un copil.

– Și m-ai plictisit de moarte. Condu și păstrează viteza legală. Dacă o depășești sau dacă mergi prea încet, te împușc în burtă. E un fel dureros de a da ortul popii.

– Nu pot să conduc dacă nu știu unde merg.

– Mergi pe drumul lăturalnic în jurul chestiei ăsteia de-i spui oraş. Încearcă orice, Shelby, şi te lichidez, după aia mă duc după copil. Sunt prea multe în joc, şi am muncit şi am aşteptat pentru asta prea mult ca să te las să strici tu tot.

– Crezi că-mi pasă de bijuterii, de bani? Ia-i şi pleacă.

– Oh, aşa o să fac. La prima oră, luni de dimineaţă. Dacă nu veneai în dormitor, nici n-ai fi ştiut vreodată că am fost acolo. În aceste condiţii însă, avem un weekend împreună, şi după aceea am plecat. Fă doar ce ţi se spune, la fel ca întotdeauna, şi o să fii bine.

– Or să mă caute.

– Şi n-or să te găsească. Cu o grimasă, o apăsă cu ţeava armei în coaste. Iisuse, căţea proastă ce eşti, crezi tu că i-am dus de nas pe toţi poliţiştii în tot acest timp şi n-o să pot fi cu un pas înaintea unei adunături de poliţai prostovani pentru o zi? Ia curba aia care merge la dreapta. Uşor şi cu grijă.

– Partenerul tău a trecut pe-aici. Jimmy Harlow. Poate că o să fie mai norocos şi o să te găsească.

– Nu cred.

Tonul lui îi îngheţă sângele în vene.

– Ce-ai făcut?

– L-am găsit eu primul. Atenţie pe serpentinele alea! N-aş vrea să se descarce pistolul ăsta.

Tremura din tot trupul, dar îşi menţinu mâinile ferme luând curbele strânse ale urcuşului.

– De ce te-ai însurat cu mine?

– Mi-a servit scopului la momentul ăla. N-am putut însă niciodată să te dau pe brazdă, n-am putut niciodată să scot ceva din tine. Ascultă la tine, uită-te la tine, ţi-am dat o mulţime de bani, te-am învăţat cum să-ţi cumperi hainele potrivite, cum să organizezi un dineu, şi eşti încă o ţărancă ignorantă de pe dealurile din Tennessee. Mă uimeşte că nu mi-am dat seama ce-i în capul tău până acum.

– Eşti un hoţ şi-un escroc.

– Ai dreptate, scumpo. Strâmbătura i se transformă într-un rânjet vesel. Şi sunt al naibii de bun. Tu? N-ai fost bună niciodată la nimic. Mergi pe drumul ăsta jalnic la stânga. Uşurel acum.

Poate că o credea ignorantă, inutilă, maleabilă, dar cunoştea dealurile acelea. Şi avea o idee destul de clară încotro se îndreptau.

-Ce s-a întâmplat în Miami? În urmă cu atâţia ani, întrebă ea, vrând să-l facă să vorbească, să-l distragă, în vreme ce-şi ducea mâna stângă la buzunar.

-Oh, o să vorbim despre asta. Avem o grămadă de lucruri de discutat.

Să scrie mesaje în timp ce conducea, se gândi ea, străduindu-se să nu dea frâu liber deznădejdii, era primejdios.

Spera din tot sufletul să reuşească s-o facă bine.

Căci, cu toate că ştia dealurile, credea că-l ştie şi pe bărbatul care stătea lângă ea acum. Şi credea că intenţiona s-o omoare înainte de a-şi fi terminat treaba.

Capitolul 30

Drumul de țară întunecat urca sinuos și îi oferi un motiv să reducă viteza. Lăsă să i se vadă frica – nu era momentul pentru manifestarea aroganței; etalarea fricii putea fi încă o armă. Sau cel puțin un scut, se gândi ea, băgând mâna în buzunar și rugându-se să reușească să tasteze un mesaj coerent.

– De ce n-ai fugit, pur și simplu?

– Eu nu fug, zise el cu același zâmbet de automulțumire întipărit pe față. Eu sunt la cârmă. Tu erai exact ce aveam eu nevoie să-mi consolideze noua mea identitate după treaba din Miami. Nu mi-a trebuit mult să-mi dau seama că ai fi inutilă în escrocherie, dar te-ai descurcat pe post de acoperire temporară, și-ncă una bună.

– Aproape cinci ani, Richard?

– Nu m-am gândit niciodată să te țin lângă mine atâta timp. După aia, ai rămas gravidă. Eu reacționez rapid, îi reaminti el. Cine o să caute un familist, un tip cu o nevastă simpluță și cu un plod? Și a trebuit să aștept cu prada, ca să se așeze apele. Și pe Melinda să iasă din pușcărie. A făcut un târg al naibii de bun – trebuie să-i dai partea ei. Mă gândeam că o să ia de două ori pe-atât și că o să fie destul timp să se răcească treaba și să-mi acopăr urmele. Dar mă surprindea mereu.

– Ai omorât-o.

– Cum puteam? Sunt mort, îți amintești? Fă la dreapta aici. Aproape am ajuns.

Pe-acolo nu era nimic în afară de câteva cabane – cel puțin așa era când părăsise ea orașul.

Apăsă pe tasta Trimis – spera – pentru că trebuise să pună mâna stângă înapoi pe volan.

– Dar nu eşti mort şi ai ucis-o.

– Şi cine sunt idioţii care o căutau? Jimmy. Eu sunt liber. Şi aşa o să şi rămân. Şi când o să-mi iau ce-i al meu luni dimineaţă, o să fiu liber cu milioane în buzunar. Planuri pe termen lung, Shelby, astea cer multă răbdare. Asta m-a costat ceva mai mult de un an pentru fiecare cinci milioane. Asta-i o afacere al naibii de bună, privind în perspectivă. Opreşte chiar lângă camioneta aia.

– Cine mai e aici?

– Acum nimeni.

– Dumnezeule, Richard, a cui e baraca asta? Pe cine-ai omorât?

– Un vechi prieten. Opreşte motorul, dă-mi cheile. Din nou, o împunse cu ţeava armei. O să rămâi acolo unde eşti până când o să vin eu după tine. Încearcă orice – orice – şi te împuşc. După aia, mă duc după Callie. Ştiu oameni care ar plăti bani buni pentru o fetiţă drăguţă de vârsta ei.

Nu ştiuse că o poate dezgusta şi mai mult.

– E copilul tău. E sângele tău.

– Crezi oare că-mi pasă?

– Nu. Mâna ei era din nou în buzunar, tastând nebunește. Nu cred că-ţi pasă de ceva sau de cineva. Şi aş face orice s-o protejez pe Callie.

– Păi, atunci, restul weekendului o să fie fără probleme rezervat pentru amândoi.

Se gândi să blocheze uşile când el ieşi, doar ca să-i dea mai mult timp să trimită următorul mesaj. Dar n-ar fi făcut decât să-i aţâţe furia. Mai bine îl făcea să creadă că era complet neajutorată.

Nu era prea departe de adevăr.

Când ocoli maşina şi îi deschise portiera, ieşi supusă.

– Asta-i căsuţa noastră. Folosi lanterna stilou să arunce o rază subţire de lumină, indicând drumul spre o baracă mică, nefinisată.

Pantofii ei scârţâiră pe scurta potecă pietruită ce ducea spre o verandă părăginită. Vreo câteva scaune vechi, o masă şubredă. Nimic din ceea ce vedea nu putea fi folosit drept armă.

Puse lanterna înapoi în buzunar şi îi dădu o cheie.

– Deschide uşa.

Făcu ce i se spuse şi, sub ameninţarea armei, păşi de pe verandă în baraca întunecată. Tresări când el aprinse lumina – nu se putu abţine. Era galbenă şi slabă, provenind de la becurile fixate pe o roată de căruţă atârnată de tavanul înclinat.

– Eu îi spun Gunoiul din Oraşul Ţărănoilor. Nu-i mult, dar e a noastră. Stai jos.

Când nu se mişcă destul de repede, o îmbrânci înspre un scaun tapisat cu stofă roşu cu verde. Se apucă de el, se întoarse să se aşeze şi văzu sângele de pe duşumea; petele duceau spre o uşă închisă.

– Da, o să cureţi astea, apoi am o lopată cu numele tău pe ea. O să-l îngropi pe Jimmy, să mă scuteşti de efort.

– Toate astea pentru bani?

– Întotdeauna e vorba de bani. Emoţia, lumina care o atrăsese de prima dată spre el, străluci. Dar acum o văzu exact aşa cum era. Dură şi falsă. Chiar dacă sunt ai altcuiva.

– În special, neghioabo, în special dacă sunt ai altcuiva. Asta-i şmecheria. Mă duc să-mi iau o bere. Îi trimise un zâmbet larg. Vrei ceva, scumpo?

Se dădu în spate spre mica bucătarie deschisă, când ea nu spuse nimic.

Era atât de sigur că era înmărmurită de spaimă, se gândi ea, că nici măcar nu se obosise să o lege. Îşi ţinea mâinile încleştate în poală, cu încheieturile albite. Dar, pe lângă frică, furia începea acum să o cuprindă din ce în ce mai mult.

Lampa, se gândi ea, aceea de pe masă, cu ursul negru ghemuit lângă trunchiul unui copac. Ar putea fi destul de grea, dacă ar putea pune mâna pe ea.

În bucătărie, ar putea găsi cuţite.

Îşi închipui că puşca Winchester de deasupra căminului nu era încărcată. Dar poate că nu.

Şi mai era o placă gravată pe patul armei unde scria „William C. Bounty".

Slăbi strânsoarea degetelor, îşi lăsă mâna să-i alunece spre buzunar şi se opri din nou când Richard se înapoie, aşezându-se vizavi de ea.

– Nu-i aşa că-i confortabil?

– Cum ai făcut-o? Cum ai supravieţuit accidentului acvatic?

– Supraviețuire, cu asta mă ocup. Melinda ieșea din pușcărie. N-am ținut cont de Jimmy că o să dea buzna; a complicat puțin lucrurile. Nu-l credeam așa. Dar Melinda, știam că o să fie o problemă. Întotdeauna era ca un cățel cu un os, nu-i dădea drumul niciodată, așa că trebuia să mă ocup de ea înainte de a pune mâna pe bani.

Se lăsă pe spate, evident relaxat.

– M-am bizuit mereu pe acești cinci ani – și a fost cât pe ce. Așa că... o mică vacanță cu familia, tragedia lovește, și din nou dispar din peisaj.

– Am fi fost cu tine, dacă nu s-ar fi îmbolnăvit Callie. Când ochii lui luciră, înțelese, îngrozită cu adevărat. Aveai de gând să ne ucizi. Aveai de gând să-ți ucizi propriul copil.

– Vacanța tinerei familii se sfârșește cu o tragedie. Se mai întâmplă.

– N-ai fi putut scăpa cu asta. Dacă autoritățile nu te-ar fi vânat, familia mea ar fi făcut-o.

– Nu și dacă aș fi murit încercând să te salvez pe tine. Așa ar fi trebuit să se întâmple. Aș fi petrecut câteva zile descriindu-ne ca pe o familie mică și fericită – oamenii tind să creadă ce văd. Un cuplu frumos, o fetiță drăguță. Apoi, am fi ieșit să ne distrăm cu barca. Am fi mers destul de departe, ți-aș fi turnat niște vin pe gât, aș fi așteptat până la lăsarea înserării.

Luă o gură de bere și îi zâmbi.

– Arunc copilul peste bord, și pun pariu că ai fi sărit imediat după ea. N-aș fi avut nevoie să vă taxez drept victime ușoare.

– Ești un monstru.

– Sunt un învingător. Aș fi scufundat barca, mi-aș fi luat echipamentul de scufundări. Cu noua mea identitate și un schimb de haine într-un sac impermeabil, aș fi reușit să ajung la Hilton Head în câteva ore. Ceea ce am și făcut – fără tine.

– Furtuna.

– Un bonus neașteptat.

– Ai fi putut muri acolo. De ce să riști să mori?

– N-ai priceput, n-o să pricepi niciodată. Se aplecă spre ea, lumina aceea strălucind din nou. Ăsta-i *spiritul*, asta-i adrenalină. Tot ce aveam de făcut era să arunc rezervorul în aer, să iau un taxi și să recuperez mașina pe care am lăsat-o în parcarea pe termen lung din aeroport.

Să conduc spre Savannah şi spre caseta mea de valori de acolo. N-aş fi avut nevoie de asta dacă, la dracu', aş fi găsit cheia pentru cutia mea din Philadelphia.

Se uită la ea în timp ce sorbea din nou din bere.

– Ai găsit-o tu. Unde era?

– În buzunarul jachetei tale de piele, aia arămie pe care ţi-am făcut-o cadou de ziua ta de naştere, acum doi ani. Scăpase printr-o găurică în căptuşeala jachetei.

– Păi, măi să fie al dracului. Scoase un fel de râs şi îşi scutură capul la fel cum ar fi făcut-o când rata o lovitură de golf. Chestia aia mi-ar fi economisit timp şi efort. În orice caz, sunt mort. La modul în care a ieşit treaba, tu a trebuit să joci rolul văduvei îndurerate. Cum ţi s-a potrivit?

– Îmi doresc să fi fost adevărat.

El râse, închinând berea în cinstea ei.

– Venind pe coclaurii ăştia, ţi-a revenit şi ceva din obrăznicia aia. Hai să vedem dacă puţină şmotruială o scoate din tine.

Se ridică şi se întoarse în bucătărie.

Când luă o sticlă cu înălbitor şi o perie de frecat, ea se ridică în picioare.

– Vrei să curăţ sângele?

– O să cureţi sângele, doar dacă nu vrei să-l cureţi şi pe al tău împreună cu ăsta.

– Nu pot...

El îşi luă elan cu dosul mâinii stângi, rapid ca un şarpe, lovind-o pe pomeţi destul de tare ca s-o expedieze, poticnindu-se, înapoi pe scaun.

Nu ştia de ce lovitura o şocă, acum că-l cunoştea cu adevărat. Dar n-o mai lovise până atunci.

– Dumnezeule! Am vrut să fac asta de *ani întregi*! Satisfacţia furioasă de pe faţa lui îi îngheţă sângele în vene. Putea, şi ar fi făcut mai mult decât s-o doboare la pământ, dacă l-ar fi contrazis.

Şi, din nou, furia ei depăşea frica.

Dar lăsă să se vadă doar frica.

– Am vrut să zic că am nevoie de o găleată. Îmi trebuie o găleată cu apă şi... şi un mop. Nu pot să curăţ doar cu înălbitor şi o perie. Asta-i tot ce-am vrut să zic. Te rog, nu mă mai lovi.

– De ce dracu' n-ai spus aşa?

Îşi lăsă capul în jos şi, gândindu-se că nu avea s-o mai vadă niciodată pe Callie, familia ei, pe Griff, începu să lăcrimeze.

Lasă-l să vadă lacrimile, se gândi ea, lasă-l să creadă că doar atât pot.

– Daca-ncepi să boceşti, o să te ating mai tare decât din dragoste. Du-te de găseşte o blestemată de găleată. Doar o mişcare să faci, şi *o să-ţi speli* propriul tău sânge.

Ea merse în bucătărie, cercetând încontinuu cu privirea. Nu exista un suport pentru cuţite, dar cu siguranţă că era vreun cuţit în sertar. Mai erau pe plită şi o cratiţă zdravănă din fontă şi un ibric de cafea. Plin cu cafea fierbinte, putea fi o armă.

Se uită sub chiuvetă, îşi cântări opţiunile şi acolo, apoi într-un dulap nu foarte încăpător. Acolo găsi mătură, mop şi găleată. Nişte frânghie veche, un lanţ ruginit, butan lichid pentru brichetă, un insecticid spray.

Se gândi să ia insecticidul să ţintească spre ochi pentru că spray-ul cu piper era în poşeta pe care o lăsase în maşină. Dar el venise după ea.

Ea scoase mopul şi găleata, pe care o umplu cu apă şi detergent.

O cără lângă cea mai mare pată de sânge.

– Trebuie să mă duc la baie.

– Stai aşa! o avertiză el.

– O să fac ce-mi spui să fac. Vreau doar să termin cu asta, Richard, dar trebuie să mă duc la baie.

El mîji ochii. Ea îşi ţinea privirea în pământ şi umerii căzuţi.

– Uite-acolo. Uşa stă deschisă.

– Dacă nu pot avea intimitate, măcar nu te uita la mine.

Merse spre mica baie – poate vreun brici în vechiul dulap de doctorii? O fereastră prea mică să se strecoare prin ea, dacă i s-ar ivi ocazia.

Lăsă în jos colacul de la WC, în vreme ce el rămase în uşă.

– Doar nu te uita la mine! Lăsă să-i scape un oftat înăbuşit. Uşa e deschisă, rămâi acolo. Te rog doar să nu te uiţi la mine. Pentru numele lui Dumnezeu.

El se sprijini de cadrul uşii şi îşi ridică ochii spre tavan.

– Îngrozitor de fandosită pentru cineva care abia a depăşit faza cu făcutul la budă în curte.

Ea îşi reprimă stinghereala, îşi ridică fusta şi îşi dădu jos chiloţii. Apoi băgă mâna în buzunar.

Te rog, Dumnezeule, dacă mă auzi, fă să aibă sens. Fă să se transmită.

Când termină, era toată roşie la faţă.

– Iisuse, uită-te la tine, transpirată, pătată, părul care nici de cuib de şoareci nu-i bun. Nu ştiu cum de mi s-a sculat vreodată cu tine.

Ea scufundă mopul în găleată, îl stoarse şi începu să spele sângele.

– Şi care-i riposta ta? Sentimente rănite. Scoase nişte sunete plângăcioase. Doamne, ce slabă eşti! Crezi că nătărăul ăla pe care-l regulezi tu acum o să rămână cu tine?

– Mă iubeşte.

Spunând asta, ştiind asta o linişti.

– Dragoste? Eşti doar o muiere disponibilă. Asta ai fost mereu şi asta o să rămâi. O muieruşcă ce se bălăceşte într-un iaz dintr-o văgăună.

Ea îngheţă şi îşi ridică încet privirea.

– Ne-ai spionat, m-ai spionat?

– Aş fi putut să vă lichidez pe amândoi. Îşi ridică arma şi o îndreptă spre capul ei. Poc, poc. Dar voiam să i-o pun în cârcă lui Jimmy. Aşa, se închidea cercul.

– Dar l-ai omorât pe Jimmy.

– O schimbare inevitabilă de planuri. Nu-ţi face tu griji. M-am ocupat eu de asta. Tu dă-i bătaie cu treaba, Shelby.

*

Griff fu prins în conversaţii despre construcţii cu Derrick, pierzând noţiunea timpului. Avea şampania lui Shelby, dar tocmai ea lipsea. Făcu privirea roată şi constată că Bitsy revenise; puţin înlăcrimată, dansa cu viitorul său ginere.

Probabil că Shelby se ocupa de o altă mică criză, se gândi el, dar porni s-o caute.

– Hei, Griff, hei! Se apropie Crystal, arătând spre paharul de şampanie. Ăsta-i de luat? Îl luă şi bău cu nesaţ. Am nevoie de el după

ce-am potolit-o pe donşoara Bitsy. Dădea apă la şoareci mai ceva ca o ţeavă spartă.

– Se pare că tu şi cu Shelby aţi avut succes.

– Oh, am fost doar eu – de-asta te căutam, dar am fost acostată de mai multe ori. E o petrecere dată naibii! Shelby a trebuit să dea fuga până acasă un minut. Să-l ia pe Fifi pentru Callie. Ar fi trebuit să se întoarcă până acum, cred.

– Când a plecat?

– Oh, nu ştiu exact, pentru că eram ocupată cu jelitul, apoi cu sora donşoarei Bitsy – i se spune Scumpete?; a intrat şi ea, aşa că se smiorcăiau amândouă. Cred că acum vreo douăzeci de minute, sau aşa ceva. Ar trebui să se întoarcă sau e pe drum.

Teama îl luă în stăpânire ca un val. Îşi scoase brusc telefonul, vru s-o sune şi văzu semnalul unui mesaj recepţionat.

– E Shelby.

– Ei, vezi? Crystal îl bătu pe mână. Îţi spune doar că e pe drum încoace, cred. Nu-i nevoie să te arăţi atât de îngrijorat, scumpule.

Dar când văzu mesajul, îi fugi pământul de sub picioare.

– Unde-i Forrest?

– Forrest? Tocmai l-am văzut într-acolo, flirtând cu o blondă drăguţă. Eu...

Dar Griff plecase deja, ca o furtună. O tăie pe ringul de dans, ignorându-i pe cei care-l salutau. Îl zări pe Forrest, şi probabil că sentimentele i se oglindeau pe faţă. După o privire nepăsătoare în direcţia sa, ochii lui Forrest îngheţară.

Plecă de lângă blondă fără un cuvânt.

– Ce s-a întâmplat?

– A dat de necaz.

Griff îi întinse telefonul.

richard viu cu arma mă sleşte să conduc pe black drango vst pe bb rd nr înmatr ky[1] *529kpe*

– Hristoase!

– Ce e BB Road?

[1] Ky, respectiv KY, prescurtare de la Kentucky (n.tr.)

– Black Bear Road. Stai. Forrest îl apucă de braţ pe Griff, înainte ca prietenul lui să poată pleca. N-o s-o găseşti conducând ca nebunul peste dealuri.

– N-o s-o găsesc nici dacă stau aici.

– N-o să stăm. Nobby e acolo, la bar. Ia-l. Eu îi chem.

– Eu mă duc după ea, Forrest.

– Nu spun altceva, dar avem mari şanse de a o găsi. Ia-l pe Nobby.

Îl traseră pe Nobby afară şi pe Clay şi pe Matt împreună cu ei.

– O să facem asta cu cap, începu Forrest. Doi oameni pe echipă. Şeriful adună mai mulţi chiar acum. O să acoperim zona de la vest de oraş. Există posibilitatea ca el să meargă pe drumurile lăturalnice. Clay, uită-te aici.

Clay îi strânse umărul lui Forrest şi se aplecă să se uite la harta din telefon.

– Tu şi Nobby o să acoperiţi zona asta. Fii cu ochii-n patru după maşina aia, numărul ăla de înmatriculare. Matt, eşti sigur de asta?

– Ca dracu' de sigur.

– Vreau ca tu să te duci în oraş, să te întâlneşti cu şeriful, el o să..

– Ce se întâmplă aici? Viola ieşi. Ce s-a întâmplat? Unde-i Shelby?

Griff aşteptă o clipă.

– Îţi pierzi timpul gândindu-te ce să spui sau nu, Pomeroy. Richard e în viaţă – nu ştiu cum – şi a pus mâna pe ea. Mergem după ea.

Ea se albi brusc la faţă, iar ochii începură să-i ardă ca un foc albastru.

– Băiete, dacă organizezi o poteră, eu şi bunicul tău ne băgăm.

– Buni...

– Ia nu mă lua tu pe mine cu buni, se răsti ea la Forrest. Cine te-a învăţat să tragi cu arma?

– Eu plec acum, zise Griff.

– Nobby, organizează tu de-aici, da? Eu şi Griff plecăm.

– Callie! strigă Viola.

– E bine, a verificat Griff şi avem un om care stă în casă acum. Forrest îşi văzu de drum, deschise cutia din laterala camionetei şi scoase o puşcă Remington cu percuţie laterală şi o cutie cu muniţii.

– Te-am văzut trăgând, aşa că ştiu că te descurci.

Trasul la ţinta era tot ce făcuse Griff vreodată, dar nu îl contrazise.

Forrest se urcă în camionetă și își scoase pistolul favorit Colt din cutia de mănuși.

– O s-o salvăm, Griff.

– Nu și dacă stăm aici, așa n-o s-o salvăm.

– Contez pe tine să-ți ții firea.

Chiar când vorbea, Forrest apăsă pedala și demarară în trombă.

– O să ținem deschis telefonul tău, în caz că va putea să-ți trimită un alt mesaj. Folosește-l pe-al meu pentru a te coordona cu celelalte echipe pe măsură ce înaintează. Șeriful a anunțat deja agenții federali. Ei au echipamente pe care noi nu le avem aici în Ridge și tehnicieni mai buni. Dacă Shelby nu se pierde cu firea și își ține telefonul deschis, o vor localiza.

– Cu siguranță că a urmărit-o sau a fost în casă atunci când s-a întors.

– O să aflăm când o s-o recuperăm.

– Sigur el e cel care a omorât-o pe femeie.

Fața lui Forrest era ca de piatră, în timp ce acul vitezometrului se ridica.

– Nu te-aș contrazice.

– Cred că l-am văzut. Am avut o presimțire rea în legătură cu tipul pe care l-am văzut când am dus-o pe Callie la librărie, apoi în parc. M-a jucat pe degete.

– Hai să ne facem griji despre prezent.

Prezentul aducea teama ce-i sfâșia inima, mintea, măruntaiele.

– Trebuie să aibă undeva un loc unde să se ducă. Shelby spunea că el nu făcea niciodată ceva fără motiv.

– O să-l găsim și o s-o luăm înapoi, teafără.

Înainte ca Griff să poată răspunde, telefonul îi semnaliză din nou.

– E Shelby, Iisuse, are nervi de oțel. Se străduiește să citească mesajul ilizibil pe când zburau pe serpentine.

– Old Hester Road, cred că vrea să spună Hester.

– Știu unde zice că e. E Odd Hester. Niște barăci împrăștiate și vechi campinguri, standuri pentru cerbi, pe-aici în sus. Departe. Transmite-i informația lui Nobby, și el o să preia problema de aici.

– Ce dracu' vrea cu ea?

– Indiferent ce vrea, n-o să capete.

Frica devenea chinuitoare.

– Cât de departe suntem?

– Destul de departe, dar mergem al naibii de repede faţa de ei. Adu-i şi pe ceilalţi aici, Griff.

Transmise datele, apoi îşi smulse cravata.

N-avea de gând s-o piardă. Nu avea s-o piardă. Callie nu avea să-şi piardă mama. Orice trebuia făcut, avea să se facă. Se uită la puşca din poala lui.

Orice trebuia făcut.

– Mai trimite unul. *Drumul bătătorit dreapta, după standul mulberry. O baracă izolată. Camionetă.* Este deja o camionetă la baracă.

– Poate că mai sunt ostateci. Sau poate că e vechiul lui partener. Informează-i şi pe ceilalţi.

Griff nu putea spune cum de Forrest menţinea camioneta pe drum, la viteza aceea, luând curbele din scurt cu scârţâit de cauciucuri. Nu o dată, derapaseră cu roţile din spate, sau cauciucurile atinseseră acostamentul îngust.

Şi cu toate astea, nu era destul de repede.

– Trimite ceva... zice... William, vrea să zică William. William Bunty.

– Bounty, îl corectă Forrest. Ştiu unde e. Ne ghidează mai repede decât ar putea-o face blestemaţii ăia de agenţi federali.

– Cât de departe?

– Zece minute.

– Să fie mai puţin.

Cu mâinile reci ca oţelul, Griff începu să încarce puşca.

*

Shelby goli de două ori găleata şi o umplu din nou.

Trăgea de timp, pentru că nimic nu putea să îndepărteze petele de pe vechea podea de lemn.

Dar turnă mult înălbitor din găleată pe pată şi se aşeză în patru labe să o frece.

– Ei vezi, ăsta-i genul de muncă potrivit pentru tine.

– Să freci podele e o muncă cinstită.

– Muncă de ratat. Ai trăit regește o vreme. Ți-am oferit asta. Îi dădu un șut în fund cu piciorul. Ți-am oferit o bucățică de viață luxoasă. Ar trebui să fii recunoscătoare.

– Mi-ai dat-o pe Callie, așa că sunt recunoscătoare. Ai vrut întotdeauna să-i omori, nu-i așa, pe oamenii cu care ai fugit, pe femeia cu care ai trăit – a spus că te-ai însurat cu ea. Așa e?

– Nu mai mult decât m-am însurat cu tine. Să creadă că am făcut-o, a fost cam singurul moment cu adevărat prostesc pe care l-a căpătat când eram împreună. Femei, n-ai ce-i face. Sunt programate să fie neghioabe. Dar n-ar fi renunțat, chiar și crezând că am murit. Își voia partea ei. Se apropiase prea mult. Am mers exact în spatele ei, ieșind din bomba aia unde cântai tu pentru o șleahtă de țărănoi. Își scutură capul și o ocoli pe când ea trudea. Te-am salvat de la o viață de rușine, crezând că ai putea face vreodată ceva cu vocea aia mediocră. Și fața lui Mel când m-a văzut? De neprețuit. Retrag ce-am spus – ăsta a fost al doilea moment al ei de prostie. A lăsat geamul în jos, a spus: „Jake. Ar fi trebuit să știu". Astea au fost ultimele ei cuvinte, și, da, ar fi trebuit.

– Te iubea.

– Vezi ce-ți aduce dragostea? Îi mai dădu un șut. E o altă înșelătorie.

Ea se așeză pe călcâie, apoi se ridică încet cu găleata în mână.

– O să-mi trebuiască mai mult ca să scot pata aia. Mai e?

– Ai destul chiar aici.

– Da, dar îmi trebuie ca să...

Ea i-o aruncă, înălbitor pur cu o nuanță roșiatică de sânge, direct în față.

Când el urlă, ea avu de ales: să ia arma sau să alerge spre ușă. Era prea mânioasă ca să alerge.

Îl lovi, țintind spre vintre. Podeaua era destul de umedă ca să fie puțin alunecoasă, motiv pentru care rată puțin lovitura. Dar îl atinse. Chiar pe când încerca să pună mâna pe armă, el trase, orbește și sălbatic.

Îi răsunară urechile. Se feri, apucă mopul, sperând să-l lovească mai bine în testicule cu mânerul. Dar mâna lui rapidă o apucă de păr, producându-i o durere cruntă a scalpului.

Îl lovi brusc cu cotul tot sub centură, şi ştiu că îl nimerise, ştiu că îi provocase durere. Dar acum era la fel de turbat ca şi ea şi o târî prin încăpere ca pe un preş.

– Cătea, cătea ce eşti!

Ea se rostogoli. Nu era sigură dacă mai vedea ceva, spera să fie orb. Disperată, îşi scoase un pantof şi îl azvârli prin cameră, sperând ca el să se ducă după sunet.

Dar el se îndreptă încet spre ea, cu ochii înroşiţi.

– Acum, nu numai că o să te omor, dar mai întâi o să te chinui.

Îşi frecă ochiul stâng cu mâna liberă.

Înrăutăţise lucrurile, ştia. Dă Doamne să fie mai rău!

– Să începem cu o rotulă.

Îşi adună forţele pentru a primi durerea, apoi se ghemui şocată când uşa unde se opreau petele de sânge se deschise.

Richard se întoarse, clipind din ochii arşi şi tulburi pe când muntele de om plin de sânge îl izbi cu putere.

Zgomote groaznice, mormăieli, mârâieli, pârâitul pumnului pe os. Dar singurul sunet care conta era zăngănitul armei care îi sări lui Richard din mână când fusese izbit şi ateriză pe podea.

Ea sări după armă, dar aproape că o scăpă din nou din mâinile alunecoase de detergent şi sudoare.

Se ridică în genunchi, se apăsă puţin şi prinse arma cu amândouă mâinile.

Uriaşul sângera, şi oricare ar fi fost forţa care-l adusese în încăpere şi spre bărbatul care-l împuşcase, se risipea acum. Richard îşi ţinea mâinile în jurul gâtlejului omului. Strângând, strângând.

– Mort. Am crezut că ai murit, Jimmy.

Şi eu am crezut acelaşi lucru despre tine, se gândi ea, şi vorbi cu un calm rece.

– Richard.

El îşi roti capul. Se întrebă cum arăta privită prin ochii aceia arşi. Spera să aibă chipul răzbunării.

Îşi dezveli dinţii şi scoase un hohot scurt de râs.

– N-ai tu curajul ăla.

Se năpusti asupra ei.

*

Auziră primele împușcături când Forrest întoarse mașina pe drumul accidentat.

Toate planurile de a se apropia în liniște, unul în față, altul în spate, în timp ce ajutoarele veneau din urmă, se năruiră.

El apăsă la maximum acceleratia și derapă pe pietriș când se auziră alte împușcături.

– Intră repede! strigă Forrest sărind amândoi din mașină pe ambele părți. Dacă e-n picioare, doboară-l.

Izbiră amândoi ușa. Griff ridică pușca.

Dar Richard era deja la pământ.

Ea îngenunche pe dușumea, ținând pistolul cu ambele mâini. Avea sânge și vânătăi pe față. Rochia îi era ruptă la umăr, unde avea mai multe vânătăi.

Ochii îi erau reci și fioroși, părul, o flacără sălbatică ce se revărsa haotic.

Nu arătase și nu avea să arate niciodată mai frumoasă în ochii lui Griff.

Balansă arma spre ei și văzu că-i tremurau mâinile. Apoi lăsă jos mâinile tremurânde.

– Cred că de data asta e mort. Cred că l-am omorât. Cred că-i mort acum.

Griff împinse pușca către Forrest. Inima începu să-i bată din nou când o luă în brațe.

– Ești cu mine. Ești în regulă. Ești aici cu mine.

– Să nu-mi dai drumul.

– Nu. Se retrase doar puțin, atât cât să-i ia pistolul dintre degetele încleștate. Te-a lovit.

– Nu atât de rău pe cât ar fi vrut. Callie.

– E bine. E în siguranță. Doarme.

– A spus c-o omoară dacă nu plecam cu el. A spus că o să meargă după ea. Se uită spre fratele ei care își apăsă degetele pe gâtul lui Richard. Trebuia s-o apăr.

– Ai făcut ce trebuia să faci, îi spuse Forrest.

– E mort?

– Respiră. Amândoi respiră, dar cu siguranţă că sunt praf. Depinde de doctori şi de Dumnezeu dacă o să scape.

– El l-a împuşcat, l-a împuşcat pe cel solid – Jimmy – şi a crezut că l-a omorât, dar nu era mort. I-am aruncat cu înălbitor în ochi, dar n-a fost suficient. Cred că am alunecat când l-am lovit în testicule, şi el m-a apucat de păr. Avea de gând să mă împuşte, dar a intrat celălalt ca un demon din iad. Am luat arma. Am luat arma, şi tipul ăla masiv nu mai putea să lupte, pentru că sângera foarte tare. Richard îl sugruma. L-am strigat pe nume. Am spus „Richard", aşa că s-a uitat la mine. Nu ştiu de ce m-am gândit că asta o să-l oprească. Mă credea ultimul om din lume. Credea că sunt slabă şi umilă. Aşa a spus. A spus că n-am curaj şi a venit către mine. Am avut curajul să-l împuşc de trei ori. Cred că de trei ori. Abia a treia oară a căzut.

Forrest se mişcă, se ghemui şi se uită drept în ochii ei.

– Ai făcut ce a trebuit să faci.

Ochii ei îşi pierdură înverşunarea, deveniră sticloşi din pricina lacrimilor.

– Trebuie să-ţi iei vorba-napoi.

– Ce trebuie să-mi iau înapoi, fetiţo?

– Că trag prost.

Cu genunchii tremurând, Forrest îşi rezemă fruntea de a ei pentru o clipă.

– Retrag ce-am zis. Scoate-o de aici, Griff. Mă ocup eu.

– Sunt bine.

Decât să o contrazică, Griff o luă în braţe.

– Ai venit. Îl atinse pe obraz. Am ştiut că o să vii, într-un fel. N-am ştiut dacă am reuşit să trimit mesajele, sau cui anume le transmiteam. Am luat contactele din lista alfabetică, aşa că trebuia să fi fost tu sau Forrest sau buni, poate bunicul. Ştiam că dacă se transmiteau, o să vii. O să rezolvi asta.

– Ai rezolvat tu singură înainte să am eu ocazia.

– A trebuit să... Vine cineva. Îşi înfipse degetele în umărul lui. Luminile. Cineva...

– Ajutoarele. Eşti în siguranţă acum. Îşi întoarse faţa spre părul ei. Ai făcut să vină întreaga secţie de poliţie din Rendezvous Ridge, şi Dumnezeu ştie cine mai vine.

– Oh, atunci e-n regulă. Vrei să mă duci la Callie? Nu vreau s-o trezesc. Nu vreau să mă vadă până când nu mă spăl, dar trebuie s-o văd. Ei, Doamne, aia e maşina bunicului. Pune-mă jos. Pune-mă jos ca să nu se sperie.

O lăsă jos pe picioarele ei, dar o ţinu în continuare cu o mână. Când văzu că tremură, îşi dădu jos jacheta şi i-o puse pe umeri pe când bunicii ei coborâră din maşină.

– Sunt bine. Nu sunt rănită. Sunt...

Restul fu o şoaptă înăbuşită în umărul bunicului ei. Îl simţi cum tremură şi ştiu că plângea. Plânse şi ea puţin împreună cu el pe când ceilalţi se apropiară.

– Unde-i nemernicul? întrebă Jack.

– Înăuntru. L-am împuşcat, bunicule. Nu-i mort – iarăşi –, dar l-am împuşcat.

Jack îi luă faţa în mâini şi îi sărută obrajii uzi.

– Lasă-mă să-mi văd fata. Viola o îndepărtă şi îi studie faţa. Ai fost născută să ai grijă de tine şi de ai tăi. Ai făcut ce-ai fost născută să faci. Acum, o să te ducem acasă şi...

Se opri şi se îndreptă de spate.

– Griff o să te ducă acasă, se corectă Viola. Mama şi tatăl tău sunt la Suzannah cu Callie. Doar ca să stea acolo în timp ce ea doarme. Trebuie să-ţi audă vocea.

– O să-i sun imediat. Am avut telefonul în buzunar. El n-a ştiut că îl aveam. Cred că n-a ştiut niciodată nimic despre mine. Domnule şerif.

Îşi simţea capul prea uşor şi privirea i se întunecă preţ de câteva secunde când Harding se apropie de ea.

– L-am împuşcat. A vrut să mă omoare, aşa că l-am împuşcat.

– Vreau să-mi spui tot ce s-a întâmplat.

– I-a relatat lui Forrest totul, întrerupse Griff. Trebuie să plece de aici, ca să-şi vadă fiica.

Şeriful Harding o atinse pe obrazul unde Shelby fusese lovită.

– El ţi-a făcut asta?

– Da, domnule. A fost prima dată când m-a lovit. Cred că va fi şi ultima dată.

– Mergi acasă acum, scumpo. O să trec pe-acolo mâine ca să vorbim.

Îi luă ceva timp. Clay năvăli, o ridică în braţe şi o ţinu agăţată ca şi cum nu mai voia să-i dea drumul. Mai era şi Matt, care-i dădu telefonul lui după ce o îmbrăţişă, aşa încât să poată vorbi cu Emma Kate.

– Spune-i lui Forrest că-i iau camioneta.

Griff se îndepărtă de baracă, de sânge, de lumini, apoi se opri la cotitura spre drum.

O trase înspre el şi o ţinu strâns.

– Am nevoie de un minut.

– Poţi să stai aşa cât vrei. Ea începu să se relaxeze lângă el. Oh, la dracu', Griffin, am uitat să le spun! Richard are o cheie în buzunar – sau cred că-i acolo. Era în rama aia de fotografie, cea în care era poza mea cu Callie. Spunea că se duce luni de dimineaţă la bancă şi cred că se referea la una dintre băncile de aici, din Ridge. Acolo a pus bijuteriile, cred că şi timbrele. Le-a depus exact aici, în banca din Rendezvous Ridge.

Ţinând ochii închişi, Griff doar inhală mireasma părului ei.

– Cine s-ar fi gândit să le caute acolo?

– Cred că a fost viclean în privinţa asta. Trebuie să le spun.

– O să le spui. Mâine e destul de bine. Au aşteptat cinci ani. Mai pot aştepta încă o noapte.

– Încă o noapte. Vreau un duş fierbinte şi o găleată de apă, şi vreau să ard rochia asta. Dar mai mult decât orice, vreau s-o văd pe Callie.

– Asta-i prima chestie pe listă.

– Ştii să mergi înapoi spre Ridge de aici?

– Habar n-am.

– E-n regulă. Îi luă mâinile într-ale ei. Eu ştiu. Ştiu eu cum să ajungem acasă din nou.

Epilog

Shelby căzu într-un somn adânc multă vreme, alinată de vederea copilului ei adormit şi de agitaţia mamei, de examinarea blândă, dar minuţioasă a tatălui ei.

Soarele strălucea cu putere în înaltul cerului când se trezi, transformând dealurile pe care le iubea într-o lucire verde, inundate de lumina furtunii care se abătuse pe-acolo în vreme ce ea dormise.

Probabil că se cutremurase când se uitase la faţa ei în oglindă, la vânătaia purpurie de pe pomeţi. Şi se cutremură din nou, scoţând un sunet de durere, când o apăsă cu degete şovăielnice.

Dar îşi reaminti că avea să se vindece.

Nu avea să-i îngăduie lui Richard să-i lase vreo urmă pe trup. Sau în amintirea familiei sale.

Auzi voci când coborî şi le urmă în bucătărie.

Îl văzu pe Griff, stând rezemat de bufet şi zâmbindu-i bunicii, şi pe bunicul dându-i instrucţiuni lui Matt despre o problemă la maşină. Mama ei aranjase un platou arătos, iar tatăl ei bea cafea într-un con de umbră. Emma Kate şi Forrest şedeau cu capetele apropiate, şi Clay, Gilly şi bebeluşul erau ghemuiţi unul lângă altul.

– Asta arată ca o petrecere.

Orice discuţie se curmă, şi toţi ochii se întoarseră spre ea.

– Ah, fetiţo, tocmai îţi pregăteam micul dejun la pat. Ai nevoie de odihnă.

– Am dormit foarte bine, mamă, şi mă simt bine. Se duse s-o sărute pe obraz pe mama ei, luă o bucată de şuncă de pe platou, pe care

de fapt n-o voia, doar s-o facă pe mama ei să zâmbească. Petrecere. Oh, Emma Kate, petrecerea ta.

– Nici măcar să nu începi cu asta. Sărind în picioare, Emma Kate o îmbrăţişă cu putere. M-ai speriat, Shelby. Să nu mă mai sperii vreodată în halul ăsta.

– Sunt bucuroasă să-ţi promit asta.

– Vino-ncoace şi stai jos, îi porunci tatăl ei. Vreau să mă uit la tine.

– Da, domnule, tată. Dar unde-i Callie?

– L-am dus pe Jack la donşoara Suzannah, aşa că o să fie mai mulţi. Gilly zâmbi, dar apucă strâns mâna lui Shelby. Cu toţii am crezut că o să dormi mai mult.

– Sunt aşa de bucuroasă că sunteţi cu toţii aici. Sunt fericită că m-am trezit şi vă văd pe toţi aici. Se uită spre Griff. Pe toţi.

Se aşeză în aşa fel încât tatăl ei să-i întoarcă faţa în toate părţile şi să-i bage lanterna lui mică în ochi.

– Dureri de cap?

– Nu. Nici un pic, pe cuvânt.

– Te doare pe undeva?

– Nu... păi... mă doare puţin obrazul. Puţin.

– Pentru asta avem aşa ceva.

Viola îi dădu o pungă cu gheaţă şi un sărut pe creştetul capului.

– Ce bine e. Ca o feerie, se gândi Shelby. Mi-a dat un dos de palmă pentru că putea şi m-a tras de păr aşa cum face o fată într-o încăierare cu alta. Cel mai mult a încercat să mă rănească cu vorbe, ca întotdeauna. Dar n-a putut. Nimic din ce-ar fi spus n-ar fi putut... Oh, Dumnezeule, uit din nou. Forrest, trebuie să-ţi spun de ce era aici, în casă, când am venit să-l iau pe Fifi. Căuta...

– O cheie? O cutie de valori, pe care o plătea sub numele de Charles Jakes de aproape cinci ani?

Dezamăgită, schimbă poziţia pungii de gheaţă.

– Da, asta am uitat să-ţi spun.

– Griff mi-a spus aseară când am trecut pe-aici. Ai dormit până târziu, Shelby. Am găsit ce căutau agenţii federali exact la First Bank of Tennessee de pe High Street.

– Totul? Aici?

– O mare parte. O să fie notificaţi proprietarii şi compania de asigurări. Asta o să fie sarcina agenţilor federali.

– Spune-i restul, Forrest, îl îndemnă mama lui. Încă nu pot să cred.

– Ce? O înţepă stomacul, aşa că se întinse după cola pe care mama ei i-o pusese în faţă. A murit? L-am omorât?

– Nu partea asta. A supravieţuit peste noapte, şi fac tot posibilul să-l ţină în viaţă.

Închizând ochii, lăsă să-i scape un oftat. Făcuse ce trebuia să facă, aşa cum spusese Forrest, dar Dumnezeule mare, nu voia să fie responsabilă de moartea cuiva. Nici măcar a lui Richard.

– O să trăiască?

– Se pare că da. După aceea, poate să-şi petreacă tot restul zilelor după gratii. Celălalt, ăla-i un tip al dracului de rezistent. Ăstuia îi dau mai multe şanse.

– Nu l-am omorât. Nu trebuie să trăiesc cu povara uciderii lui. Închise din nou ochii. Dar o să meargă la puşcărie. N-o să mai iasă niciodată.

– O să-şi petreacă cât i-a mai rămas din viaţă într-o celulă. N-o să te mai atingă vreodată pe tine sau pe Callie.

– Spune-i vestea bună, insistă Ada Mae. Am vorbit destul de omul ăla în casa asta.

– Să-şi petreacă toată viaţa în puşcărie e o veste destul de bună, zise Forrest, dar ridică din umeri. Apoi zâmbi strengăreşte. Există o recompensă pentru bunurile furate din Miami. Zece procente, cum se obişnuieşte. O să fie nişte hârtii şi nişte chestii de rezolvat, dar agentul special Landry estimează că o să primeşti cam două milioane din asta.

– Două milioane de ce?

– De dolari, Shelby. Fii atentă.

– Dar... el i-a furat.

– Şi cu ajutorul informaţiei pe care tu ne-ai dat-o i-am găsit.

– Ne trebuie nişte cocktailuri Mimosa. Când Ada Mae îşi îngropă faţa în mâini şi plânse, Jack o luă de după umeri. Ah, tati, de ce n-avem nişte şampanie?

– O să-mi dea toţi banii ăştia. Shelby ridică mâinile, străduindu-se să înţeleagă. De-ajuns ca să plătesc restul datoriei?

– Din capul locului, nu văd cum ar putea fi asta datoria ta, zise Viola; o să fii exonerată. Omul ăla nu-i mort, Shelby Anne, iar tu n-ai fost niciodată soţia lui. Doar dacă n-ai nişte nătărăi de avocaţi, o parte din datoria aia e deja achitată. O să-ţi rămână destul, dacă am eu un cuvânt de zis, ca să poţi începe cu dreptul.

– Nu-mi pot imagina. Trebuie să-mi revin. Nu-mi vine să cred că o să fiu eliberată de povara aia. Eliberată de el, pentru totdeauna.

– Vreau ca acum să mănânci şi să te mai odihneşti.

– Trebuie s-o văd pe Callie, mamă.

– Ce-o să-i spui?

– O să-i spun atât cât pot din adevăr.

– Se trage din neamurile MacNee, Donahue şi Pomeroy, zise Viola. O să reziste.

*

Mai târziu, o luă pe Callie la Griff. Se gândi că amândouă aveau nevoie să petreacă ceva timp în preajma unui bărbat care nu le-ar face niciodată rău. Şi voia să stea şi ea liniştită numai cu el.

Şedea pe verandă cu el, în vreme ce Callie alerga primprejur cu câinele într-o ploaie de baloane de săpun.

– Nu pot crede că i-ai cumpărat încă o maşinărie de făcut baloane de săpun.

– Nu e încă una. E una pentru aici.

– Îmi pare aşa de bine că ai acceptat s-o aduc aici o vreme.

– Întotdeauna e-n regulă, Roşcato.

– Cred că ştiu şi asta. Atât de multe mi-au trecut prin minte seara trecută, pe drumul ăla groaznic, în acea baracă. O să aduc vorba despre el doar ca să spun că tata a verificat la spital. Amândoi au supravieţuit. Richard încearcă să cadă la învoială, dar nu-i dau nici o posibilitate pentru asta. Şi celălalt le dă pe tavă toate dovezile. Cred că Forrest a avut dreptate. N-o să mai iasă niciodată din închisoare. Nu trebuie să-mi fie teamă pentru Callie din pricina asta.

– Nu l-aş lăsa niciodată lângă ea.

Auzi în vocea lui – înverşunarea şi dragostea.

– Şi asta cred. Azi, tot ce s-a întâmplat aseară mi se pare un pic confuz. Nu ştiu dacă ţi-am spus totul aşa cum s-a întâmplat.

– Nu contează. Eşti aici.

– Mi-ar plăcea să pregătesc mai târziu cina, pentru noi trei.

– Gătesc eu.

Zâmbind, îşi puse fruntea pe umărul lui.

– Nu găteşti rău, dar eu sunt mai bună. Şi aş vrea să fac ceva normal. Aşa mă simt când sunt aici. Mă simt normală.

– Atunci rămâi. Rămâi la cină, rămâi peste noapte, rămâi la micul dejun, rămâi.

– O am pe Callie.

El nu spuse nimic un moment, apoi se ridică.

– Vrei să intri o clipă? Vreau să-ţi arăt ceva.

Când ea se uită prin curte, el se întoarse.

– Hei, Roşcăţico, vrei să-l păzeşti tu pe Snickers pentru mine, să te asiguri că stă aici în curte? Trebuie să intrăm un minut.

– Da, da. Îi plac baloanele! Vezi, mami, se fac curcubeie.

– Le văd. Stai aici în curte cu Snickers. Eu sunt înăuntru.

– Unde să se ducă? întrebă Griff trăgând-o pe Shelby înăuntru. Şi, oricum, o s-o poţi vedea pe fereastră.

– Ai mai început o altă cameră?

– Aproape că am terminat una.

O conduse la etaj. Prin fereastra deschisă, putea auzi râsul zglobiu al lui Callie şi lătratul vesel al câinelui.

Normal, se gândi ea din nou. În siguranţă şi adevărat.

La etajul al doilea, el deschise o uşă.

Lumina se revărsa prin ferestre, scăldând verdele frumos al pereţilor.

– Oh, e un spaţiu minunat. Parcă ai adus dealurile înăuntru, aşa de frumoasă e culoarea. Ai făcut o banchetă la fereastră!

– Mă gândeam să fac nişte rafturi aici, dar nu m-am decis. E o mulţime de loc pentru depozitare.

Deschise uşile duble, şi ea căscă ochii mari de uimire.

– E nemaipomenit! E totul aranjat, zugrăvit, superb. Chiar şi lumina aici. Aici e... Deschise o altă uşă. O baie, aşa de drăguţă şi nouă. Şi...

Apoi, văzu mica savonieră. Un Shrek rânjind.

Simţea ca şi cum nişte mâini îi îmbrăţişau inima.

– Ai făcut asta pentru Callie.

– Păi, m-am gândit că are nevoie de locul ei, unul în care să crească. Ştii, eu şi Callie ne căsătorim. Nu-ţi poţi aduce mireasa într-o cameră neterminată.

O înţepară ochii.

– A pomenit de asta. Cum vă căsătoriţi voi doi.

– Intri şi tu în ecuaţie?

Se întoarse spre el.

– Ce?

– Sincronizare proastă. Agitat, supărat, îşi trecu mâna prin păr. De obicei, mă încadrez bine în timp. Poate că sunt puţin defazat. Vreau să aibă propriul ei spaţiu, ceva ce o face fericită. Vreau să se simtă bine aici. Câteodată, poate că o să vrei să rămâi şi o să aibă camera asta numai pentru ea. La fel ca biroul pe care o să-l ai tu la etajul al treilea.

– Birou?

– Încă nu m-am apucat de el pentru că poate tu o să-l vrei în altă parte, dar cred că-i un spaţiu bun. O să fie vizavi de al meu. Biroul la etajul unu era o idee bună, adăugă el, dar etajul al treilea separă munca de spaţiul de locuit.

Ea încă nu înţelesese bine.

– O să-mi faci un birou?

– Cum o să conduci o afacere dacă n-ai un birou?

Se duse spre fereastră şi se uită la Callie şi la câine.

– N-am vorbit niciodată cu tine despre toate astea.

– A vorbit donşoara Vi.

– Bineînţeles că a vorbit. Crezi că pot să fac asta? Să încep să-mi conduc propria afacere?

– Cred că poţi face orice. Deja ai făcut. Ce-o să te oprească? În orice caz, amândouă o să aveţi spaţiu, şi ai putea să-ţi petreci mai mult timp aici. Să vezi cum îţi convine.

– Cum rămâne cu tine, Griffin? Cum îţi convine ţie?

– Te iubesc. Pot să aştept un timp. Ai avut o perioadă îngrozitoare, Shelby. Pot să aştept o vreme, dar vă vreau pe amândouă aici cât de mult posibil. Vreau să fii a mea. Vreau...

Când se întrerupse, ea scutură din cap.

– Spune. Ai câştigat-o.

– Vreau să fie a mea Callie. La naiba, mă merită. Sunt bun pentru ea, și o să continui să fiu tot așa. O iubesc și ar trebui să fie a mea. Asta-i partea a doua a problemei, cred, dar e la fel de importantă ca și prima parte, la fel de importantă ca relația noastră.

Ea se așeză la fereastră și trase aer în piept.

– O să fiu aici pentru voi două. Aici am tras linie. Tu știi ce înseamnă frica, știi, pentru că ai trecut prin asta. Felul ăla de frică când nu crezi că nu-ți mai curge prin vene picătură de sânge. Când totul s-a scurs din tine și a rămas numai frica. Așa a fost când el te-a dus cu el. Pot fi răbdător, Shelby, dar trebuie să știi ce însemni pentru mine. Ce însemnați tu și Callie.

– Cunosc frica. Cunosc frica exact cum ai spus tu. Am simțit-o și eu deopotrivă cu o furie groaznică, ce mă orbea. Erau inseparabile ca un singur tot înlăuntrul meu. Frica și furia că dacă făcea ce-și pusese în gând, n-o s-o mai văd pe fetița mea niciodată, sau n-o s-o pot înveli seara la culcare, sau n-o s-o pot vedea cum se joacă și cum învață. Că n-o să-i mai șterg lacrimile. Și o frică și o furie că n-o să te mai văd niciodată, că n-o să mă mai ții niciodată în brațe sau că n-o să mă mai iei de mână așa cum faci. Atâtea lucruri, nu le pot spune pe toate. Mi-ar trebui o viață. Dar am știut că o să vii. Și ai venit. Ea mai trase încă o dată aer în piept. N-am spus niciodată că te iubesc.

– O să ajungi la asta.

– Ce-ai zice de acum?

Urmări schimbarea, foarte subtilă, pe fața lui, în ochi. Și inima i se umplu de fericire.

– Acum îmi convine.

– N-am spus niciodată că te iubesc pentru că n-am avut încredere. Nu în tine, Griffin, am ajuns să mă încred în tine așa de ușor, și asta m-a cam speriat, așa că n-am avut încredere în mine însămi. Încrucișându-și mâinile peste inimă, putea să jure că simțea cum îi crește. Totul a fost așa de repede, așa că mă gândeam că nu mă pot lăsa dusă de val. Nu-mi puteam permite să dau frâu liber sentimentelor, să merg pe drumul ăsta. Dar am mers. Da, am mers. Te iubesc, iubesc pentru ceea ce ești. Poate că frica și furia au făcut să iasă asta la iveală așa de limpede. Dar e limpede. Ai făcut pentru Callie camera asta; pentru ea. E deja a ta. La fel sunt și eu.

El se îndreptă spre ea şi o luă de mână.

– A fost şi un da în asta?

– Au fost o grămadă de da-uri. N-ai fost atent?

– Am cam pierdut şirul după „te iubesc". O trase spre el şi se lăsară amândoi în jos în lumina care inunda camera şi sub curcubeiele care se roteau.

– Te iubesc cu adevărat, murmură ea. Asta mă împlineşte, mă luminează. La fel cum face Callie. Nu ştiam că altcineva mă poate face să simt aşa. Dar tu poţi.

Copleşit, o legănă în braţele lui.

– N-o să încetez niciodată.

– Te cred. Te cred, şi eu... noi o să facem lucruri minunate împreună. Cu tine, pot să privesc dincolo de azi şi mâine, spre săptămâni, şi luni, şi ani.

– Trebuie să-ţi iau un inel. Ar trebui să-i iau şi lui Callie un inel.

I se topi inima.

– Ai dreptate. Chiar că te merită. Şiu eu, o să te împlinesc şi o să-ţi luminez zilele. Se dădu înapoi şi îi luă faţa în mâini. Vreau mai mulţi copii.

– Chiar acum?

– Cam pe-acum. Nu vreau să aştept. Suntem buni cu copiii; tu, eu şi Callie ar trebui să avem o familie mare, gălăgioasă şi aiurită.

El râse din toată inima, iar veselia i se oglindea în ochii aceia inteligenţi.

– Cât de mare?

– Încă trei, ca să fie patru.

– Patru e realizabil. E o casă mare.

– Am aşa nişte idei cu casa asta... m-am abţinut.

– Serios?

– Serios. Şi o să fiu neînduplecată cu unele dintre ele. Îşi aruncă braţele după gâtul lui. O să lucrez cu tine la casa asta, la familia asta, la viaţa asta. Şi *vom* construi împreună ceva durabil, şi real, şi minunat.

– Cred că deja am început. Dacă o să ai toate ideile alea şi o să mă ajuţi atât de mult în ceea ce priveşte casa, ar trebui să te muţi destul de repede.

– Ce zici de mâine?

Îi plăcu mult să vadă surpriza în ochii lui, apoi bucuria.

- Mâine, e şi asta realizabil. Totul e realizabil.

- De ce n-am merge să vorbim cu Callie despre asta?

- Hai să mergem. Rămâi la cină, zise el din nou în vreme ce coborau. Rămâi peste noapte, rămâi la micul dejun. Ştiu că n-am încă un pat aranjat pentru ea, dar o să încropesc ceva.

- Ştiu că aşa o să faci.

Ieşiră din casa care avea să devină a lor. Merseră spre locul unde o fetiţă şi un căţel jucăuş alergau într-un vârtej de baloane de săpun strălucitoare, unde dealurile se înălţau verzi şi norii fumegau peste ei pe un cer de un albastru intens. Şi susurul melodios al apei se auzea peste stânci în pete de lumini şi umbre.

Îşi găsise drumul acasă, se gândi Shelby.

Acasă pentru totdeauna.

Blue MOON este noua colecţie pe care Editura Litera o dedică cititoarelor sale, care include cele mai frumoase poveşti de dragoste ale literaturii contemporane, cele mai apreciate titluri ale momentului, romane aflate în topurile internaţionale, premiate, ecranizate sau în curs de ecranizare, traduse în zeci de limbi, cărţi ale unor autoare care s-au bucurat de succes în ultimii ani, dar şi volume noi ale unor scriitoare consacrate.

În colecţia Blue MOON au apărut:

Jojo Moyes, *Ultima scrisoare de dragoste*
Danielle Steel, *Învingătorii*
Elin Hilderbrand, *Zvonul*
Jacqueline Susann, *Valea păpuşilor*
Tatiana de Rosnay, *Se numea Sarah*
Jojo Moyes, *Înainte să te cunosc*
Nora Roberts, *Obsesia*
Jojo Moyes, *Fata pe care ai lăsat-o în urmă*
Danielle Steel, *Daruri de preţ*
Danielle Steel, *Sub acoperire*
Kristin Hannah, *Privighetoarea*
Jojo Moyes, *După ce te-am pierdut*
Danielle Steel, *O viaţă perfectă*
Danielle Steel, *Jocuri de putere*
Martha Hall Kelly, *Când înfloreşte liliacul*
Danielle Steel, *Fiul risipitor*
Danielle Steel, *Aripile destinului*
Kristin Hannah, *A doua şansă*
Barbara Taylor Bradford, *Cavendon Hall*
Jojo Moyes, *Un bărbat şi o femeie*
Jodi Picoult, *Pactul*
Nora Roberts, *Secrete şi minciuni*

va apărea:

Barbara Taylor Bradford, *Doamnele de la Cavendon Hall*

Shelby Foxworth și-a pierdut soțul.
Apoi și-a pierdut iluziile...

Bărbatul care a luat-o din Tennessee și a dus-o într-o suburbie exclusivistă din Philadelphia a lăsat-o înglodată în datorii. Era un soț adulter și un mincinos, iar când Shelby pornește pe urmele cutiei sale de valori, găsește numeroase cărți de identitate. Omul pe care-l iubea nu era doar mort. Nu existase niciodată. Îndurerată, Shelby își ia fiica de trei ani și se îndreaptă spre sud pentru a căuta alinare în orașul ei natal, unde îl cunoaște pe Griff Lott, un antreprenor de succes. Dar soțul ei avea mai multe secrete decât ar fi bănuit ea. Chiar și în acest orășel, înconjurată de cei dragi, pericolul este mai aproape decât crede, amenințându-l și pe Griff. Iar o tentativă de crimă este doar începutul...

Într-o carte „sexy și plină de suspans", Nora Roberts oferă cititorilor „o poveste ce abundă în intrigi și răsturnări de situație cu deznodământ exploziv". – *Booklist*

✣

Nora Roberts a scris peste 200 de romane, și majoritatea au intrat în topurile de vânzări realizate de *New York Times*. Cărțile ei au fost publicate în 35 de țări, în peste 500 de milioane de exemplare.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-1942-6
9 786063 319426
eBook disponibil